

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இது

திருக்குற்றலத்

தலபுராணவசனம்.

ஷை புரணச் செப்புருக்கணங்க

மகரைத் துமித்தச்சுந்த வித்துவானும்,

நூற்பரிசோதகருமாகிய

மு. ரா. அருணாசலக்கவிராயரால்

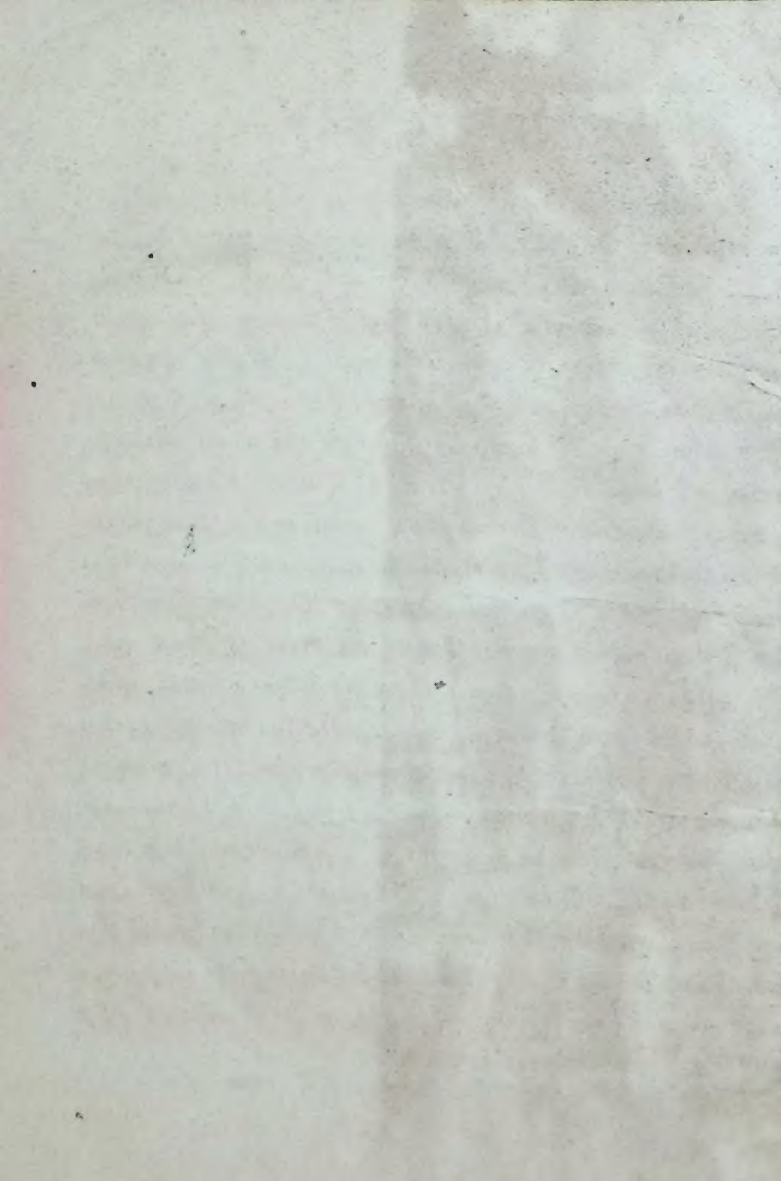
வருத்தப்பெற்று

மகவைவலையாறுப்பிரளயில் பதிப்பிடப்பெற்றது.

விலை சூபா 1.

1906

(மாமலை)

முகவுரை.

—:0:—

நவகண்டங்களுள்ளொன்றாகிச் சிறந்த பரதகண்டத்திலே
பூருவபுண்ணிய மேலீட்டால் ஆன்மாக்கள் பெறுதற்கரிய மா
னிடப்பிறவியைப் பெற்ற பிரயோசனம் அறம், பொருள்,
இன்பம், வீடு என்னும் புருஷார்த்தம் நான்கு மடைவது
வே; அந்நான்கனுள் ஒவ்வொன்றையும் அதனை அதனை
யெடுத்துக்கூறும் அந்தந்த நூலுணர்ச்சியாலறிந்து “முயற்
சிதிருவினையாக்கும்” என்ற பழமொழிப்படி யிடைவிடாது
முயன்று கைவரப்பெற்றநுபவிக்க வேண்டுவதொருதலை.
ஆகலின், வீடாகிய மோகஷத்தை யடைவதற்குக்கருவியா
கச் சுயம்பிரகாச முற்றுணர்வுடைய முழுமுதற் கடவுளாகிய
சிவபிரான் றமது திருவுள்ளத்தெழுந்த பெருங்கருணையினு
லே திருவாய்மலர்ந்தருளிய வேதாகமபுராண இதிகாச முத
லிய நூல்கள் பலவற்றுள்ளும் பிரவஞ்சத்தோற்றமும், ஒடுக்
கமும், மறுக்கள்வாழ்நாள்முடிவும், ருஷிபரம்பரைகளும், பிற
சாத்திரங்களுமாகிய ஐந்திலக்கணங்களுடைய புராணம்;
சில்வாழ்நாட் சிற்றறிவுடைய நம்போலிகள் கருங்கல் மன
முங் கசிந்து நெகிழ்ந்துருகுமாறு பத்திமார்க்கத்தை மிக
இலேசாகக்காட்டுமென்பது அறிவினுயர்ந்த ஆன்றோர் பலர்
க்கு மொப்பமுடிந்த தொன்றும். பத்தியினாலே முத்தி சித்
திக்கவேண்டுமென்பது சருவசாஸ்திர சம்மதம்; அதற்குத்
தாலிபுலாக நியாயமாக அறுபத்து மூன்று நாயன்மார் சரித
மொன்றே போதுமானசான்றும்.

பழமையெனப்பொருள்படும் புராணம் பதினெட்டு வகைப்படும்; அவைகள் வேதசிவாகமப்பொருள்களோடு வேறுபாடின்றியே விளங்காநிற்கும். அவற்றைச் சிவபிராணிடத்தி லுள்ளங்கைநெல்விக்கனிபோ லுணர்ந்த திருநந்தி தேவர் முனிசிரேட்டராகிய சனற்குமார முனிவருக்கு வழிப்படுத்தி யருளினர். அம்மகருஷி விஷ்ணு அமிசமாக அவதரித்த வேதவியாச மகாமுனிவருக்கு விளக்கிக்காட்டி யருளினர் ; அவர் தாங்கற்ற நூற்பொருளெல்லாவற்றையும் சிவபுராணம்பத்து, விஷ்ணுபுராணம் நான்கு, பிரமபுராணம் இரண்டு, அக்கினிபுராணம் ஒன்று, சூரியபுராணம் ஒன்று, எனப்பாகுபாடுசெய்து சூதமுனிவருக்குச் சொல்லியருளினர். புராணவாராய்ச்சியும் போதித்தலுமே பொழுதுபோக்கும் விளையாட்டாகவுடைய அம்முனிவரானவர் செளனகாதிமுனிவர்கள் சரியை கிரியை யோகம் ஞானமாகிய நான்கும்; அவற்றின் பயனுள்ள சாலோக சாமீப சாரூப சாயுச்சியமாகிய நான்கு முணர்ந்துய்யும் பொருட்டு, தலம் தீர்த்தம் மூர்த்தி விசேடங்கள் ஒன்றும் பலவுமமைந்த கேஷத்திரமான்மியங்களைக் காலந்தோறும் அமையநோக்கி நைமிசாரணியத்தையடைந்து அருண்மடைதிறந்தாற்போல அருளிச்செய்வாராயினர்.

அங்ஙனமருளிச்செய்யப்பட்டவற்றுட் காந்தமென்னும் அரும்பெரும்புராணத்தினங்கமாகிய சங்கரசங்கிதை சனற்

சுமார சங்கிதைகளின் சாரமாகிய திருக்குற்றாலத்தல்புராண மான்மியம் வடமொழியிலிருந்தது. அதை அத்தலத்து ஆதி சைவப்பிராமணராகிய ஆன்றோர் தமிழில்மொழிபெயர்த்துப் பாடித்தரவேண்டு மென்று கேட்க, அவராஞ்ஞையின்படி பாடியருளிச்செய்தவர் ஸ்ரீ திரிகூடராஜப்பக்கவிராய மூர்த்திகள். இவர் திருக்குற்றாலத்தான்னகரத்துக்குப் பக்கமே யுள்ள மேலகரநகரிலே பரம்பரைச் சைவவேளாளர் குலத் திலவதரித்தவர். சிவபக்தி குருபக்தி அடியார்பக்தியிற் சிறந்தவர். அரிய பெரிய இலக்கிய இலக்கணங்களை ஐயமாதி முக்குற்றமுமற ஆராய்ச்சிசெய்தவர். பண்டைநூல்களிற் பழகிய பாவலர் நாவலர் பலரு மொருங்குகொண்டாடப் பலதிறப் பாக்களையும் பாடுஞ் சாமர்த்தியமுடையவர். இத்திருக்குற்றாலத்தல்புராணமன்றிக் குற்றாலமலை, குற்றாலச் சிலேடைவெண்பா, குற்றாலயமகவந்தாதி, குற்றாலக்குறவஞ்சி யாதியபல பிரபந்தங்களும் பல நயங்களமையப்பாடியுள்ளவர்.

இந்நிலவுலகமுழுதும் தெரியத்துறவொழுக்கத்திலுயர்ந்த தேசிகசிகாமணியா யெழுந்தருளியிருந்த திருவாவடுதுறையாதீனம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகசுவாமிகள் (இவரது நேர்பரம்பரையிலே) திருவவதாரஞ்செய்யப்பட்டபெருந்தவமுடைய தென்றால் இவரது குலப்பெருமையைக்கூறவும் வேண்டுமோ? இவரது காலம் இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய நூற்றைம்பது வருடங்களுக்கு முன்னென்றே பிண்டமாகத்தெரிகிறது. இது நிற்க.

இனி, திருக்குற்றாலத்தலபுராணமான்மியம் : தானவை
பலகாண்டம் சிவரகசியகாண்டமென இரண்டாக வகுத்து
முப்பத்திரண்டுபடலங்களாகவிரித்து (உதைய) செய்யுளா
லமைக்கப்பெற்றுள்ளது. அச்செய்யுள்கள் படிக்குந்தோறும்
பதங்களிலும் பொருள்களிலும் பத்திரசம்பழுத்துக்கற்றவரி
ருதயங்களைக் களிப்பிக்குங் கற்பகம்போலக் காணப்படுகின்
றன. அன்றியுஞ் சிங்காரமுதலிய நவரசங்களுஞ் செந்தமிழ்ச்
சுவை தெரிந்தார்க்குத் தித்திக்குந் தெள்ளமுதம்போலக்
கிடந்தன. இவை முழுதும் ஏனையபுராணங்களுக்குப் புலவர்க
ளொழுதும் புனைந்துரைபோலாது, பலர்புகழுண்மைப்பான்
மொழியேயாமென்பது : அப்புராணத்திலெந்த இடத்திலே
னும் பத்துப்பாடல்களைவிரிசையாக வுள்ளன்புடனே யுய்த்து
ணர்வார்க்கு வெள்ளிடைமலைபோல வெளிப்படையாக விள
ங்கும். இங்ஙனமெல்லா நலங்களுமியைந்த இப்புராணம்போ
லத் தலபுராணங்களுள் வேறொன்றிருக்கிறதாக எனக்குத்
தோன்றவில்லை, என்னண்பர்கள் பலரபிப்பிராயமுமிதுவே.

சீவான்மாக்க ளின்பத்தையெய்தும் பொருட்டுச் சிற்
பரம் பொருளாகிய சிவபிரான் பார்வதிதேவியாரைத் திரு
மணஞ்செய்தகாலத்துக்கு முன்னரே யிந்த கேஷத்திரமிருந்
ததென்றால் அளத்தற்கரிய பல்லாயிரவருடங்கட்கு முன்னு
ள்ள அநாதிகேஷத்திர மிதுவென்பதை யறியாதவர்யாவர் ?
அநாதிகேஷத்திர மிதுவென்பதற்கு இன்னும் பற்பல பிர
பல பிரமாணங்கள் இந்நாலுட்பரந்து கிடத்தலாலாண்டுக்

கூண்டுணர்க. எல்லாச் சிவகேசுத்திரங்களிலு மெழுந்தருளி யிருக்குஞ் சிவலிங்கப்பெருமானுடைய அடிப்பாகம் பிரம பாகமென்றும், நடுப்பாகம் விஷ்ணுபாகமென்றும், முடிப்பா கம் உருத்திரபாகமென்றுஞ் சிவாகமங்களருளிச் செய்வதற் கொப்ப முதலாவது பிரமனாகவும், இரண்டாவது விஷ்ணுவா கவும் மூன்றாவது சிவபிரானாகவும் சர்வேசுர நெழுந்தருளி யிருப்பது: இத்தலம் சகலதலங்களுக்கும் உன்னதமான விசே டமுள்ள தென்பதற்குத்தக்கவொருசான் னன்றோ?

ஒரு சிவகேசுத்திரத்தில் தரிசனஞ்செய்யப் புகுந்தவர் மூன்றுநாள்க்குக் குறையாம லங்ஙனம் வசிக்கவேண்டுமென் று ஆன்றோர் பலரும் வற்புறுத்தி விதிவகுத்தருளினர். அக் தகைய விதிவரையறையில்லாமலே தரிசனாத்தமின்றிப் பிற காரணங்களால் திருக்குற்றாலத்தலத்தைக் காணவருவாரை யும் அங்குள்ள வடவருவித்தீர்த்தமும், மந்தமாருதமாகிய தென்றற்காற்றுஞ், சந்தனமணக்குஞ் சாரல் மழையும் எவ் வளவு நாளாயினும் வெறுப்பைத்தராமல் விருப்பைத்தந்து வசிக்கச்செய்யும் எல்லா வளங்களும் மகத்துவமும் யாவரா லு மெழுதுந்தரத்தனவல்ல. நம்பெருமானுக்குத் திரிகூட மலை நன்னகரென்றும், அதிலிருக்கும் வேதமாகிய குறும்ப லாவிருகூழ் குடியிருக்குமிடமென்றும் ஸ்ரீ திருஞான சம் பந்த சுவாமிகள் “வம்பார்குன்ற நீயர்சோலை” “திருந்த மதிசூடி” என்னுந் திருப்பாசுரங்களி லருளிச்செய்திருத்த லால் அவ்விரண்டின் மகிமை : ஒன்றுந்தெரியாதவென்றொரு நாவாலெடுத்தியம்புதற் கெளியதாகுமோ ?

இனி, இந்நூல் பன்னூலாராய்ச்சியிற் பயின்று சிறந்த
 கூரிய புத்திமான்களன்றி யேனையோர் பொருள்காண்பதற்
 கரிதாயிருத்தலால் மதுரைச் சேதுபதி ஐஸ்கூல் உபாத்தியா
 யரும், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் காரியதரிசியும் செந்தமிழி
 மான சீலரும் ஆகிய ப்ரும்மபுரீ எஸ். சாமிநாதையரவர்களும்
 பிறநண்பர்களும் பரோபகார தருமமாக இதை யெல்லாரும்
 பயன்பெறும் பொருட்டு, எளியநடைபில் வசனமாக மொழி
 பெயர்த்தெழுதி யச்சிட்டுத் தருகவென்று உத்தரவுசெய்ய,
 அப்பெரியாரது நன்மொழியைமறுத்தற்கஞ்சி யிசைந்து ஆவ
 சியமாகவேண்டுவனவல்லாத பல அடைசொற்களையும் வித்து
 வத்திறமையையே பெரும்பாலும் புலப்படுத்தும் ஆற்றுச்
 சருக்கம் நாட்டுச்சருக்கம் நகரச்சருக்கமென்னு மூன்றுசருக்
 கங்களையும் மலைவளத்தையே கூறுஞ் சிலயமகந்திரிபுகளையும்
 விடுத்து ஏனைச்சருக்கங்களெல்லாவற்றிற்கும் என்சின்றறிவு
 க்குத்தக்கவசனமெழுதி, எனது சகோதரரும் விவேகபாநு
 ப்பத்திராதிபரும் மதுரை விவேகபாநுப்பிரஸ் புரோப்ரைட்
 டருமாகிய மு. ரா. கந்தசாமிக்கவிராயர் நன்முயற்சித்தாண்டு
 கோலால் அச்சிட்டு வெளிப்பிரகாசப்படுத்தினேன். இதிற்
 காணப்படும் பிழைகளெல்லாவற்றையுங் கற்றறிந்தமேலோர்
 கமித்தருள்வாராக. மேற்கூறிய மூன்று படலங்களுக்கும்
 பிறபாடல்களுக்கும் ஒரு பதவுரை யெழுதி யச்சிட்டு வெளி
 ப்படுத்த முயன்றிருக்கின்றேன். திருக்குற்றாலநாதர் திருவ
 ருன்குட்டி யருளுக. சுபம், சுபம், சுபம்.

இங்ஙனம்

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து நூற்பரிசோதகரும்,

சேற்றூர்ச் சம்ஸ்தான வித்துவானுமாகிய

மு. ரா. அருணாசலக்கவிராயர்.

ஓம்.
சிவமயம்.

திருக்குற்றலத் த ல பு ர ண வ ச ன ம் .

கடவுள்வணக்கம்.

தமிழாசிரியராகிய அகத்தியமாமுனிவரெழுந்தருளியிருக்கும் பொதிகைமலைச் சார்பிலுள்ள திருக்குற்றலத் தலபுராண மான்மியத்தை வசனமாக எழுதுவதற்கு அந்தத்தலத்து விசேடமூர்த்தியாகிய செண்பகவிநாயகரையுந் திருக்குறும்பலா ஈசரையுங் குழல்வாய்மொழியம்மையையுஞ் சித்திரசபை நடராசரையுஞ் செண்பகப்பூங்கோதையம்மையையுந்திரிகூட நாதரையும் ஞானபராசத்தியையுந் தெக்ஷிணமூர்த்தியையும் விநாயகர்குமார்க்கடவுள்முதலியோரையும் வணக்கஞ்செய்து தோத்திரஞ் செய்கிறேன்.

தானவைபவகாண்டம்:

முதலாவது புராணவரலாற்றுச்சருக்கம்.

—:—0:—

நைமிசாரணியத்திலே தவம் தானஞ் செய்தவர்க்கல்லாமல் அவ்விரண்டையுங் கண்ணாரப்பார்த்தவர்களுக்கும் மேர

கூங்கிடைக்குமென்னும் விதியையறிந்து எல்லா நூல்களைப் புமுணர்ந்த சூதமுனிவர் அவ்வாரணியவாசிகளாகிய முனிவர்கள் செய்யும் யாகசாலையின்க னெழுந்தருளினர். அதுகண்டு அம்முனிவர் பலரும்வணங்கி வாழ்த்தி அவரை ஆசனத்திலெருந்தருளச்செய்து * அருக்கிய பாத்திய ஆசமனமாகிய மூன்றையுங்கொடுத்துப்பூசித்து “நாங்கள்வேள்விசெய்யத்தொடங்கியநல்லமுகூர்த்தமே தேவரீரையெழுந்தருளச்செய்த”தென்று உபசரித்துச் “சுவாமீ! நீர் பதிநூலென்றருளிச் செய்யப்பட்டசிவபுராணங்கள் பத்தினு ளொன்றாகிய கந்தபுராணத்திலேசொல்லப்படுந் திருக்குற்றலத்தலமான்மியத்தைச்சுருக்கமாக எங்களுக்குக் கூறியருளினீர், ஆதலாலெங்களுக்குப்போதுமான திருப்திவரவில்லை யின்னுமொருமுறை விரித்து அம்மான்மியத்தை நன்றாகச்சொல்ல வேண்டு” மென்று கேட்கச் சூதமுனிவர் மனமகிழ்ந்து கூறுவாராயினர்.

திரிநேத்திரதாரியாகிய சிவபிரானெழுந்தருளியிருக்கும் இடம் அனந்தம்; அவற்றுள் திருக்குற்றலத்தலம், அவருக்கு இரகசியமாகிய தானம்; அதன் மகிமை ஞானபக்குவமுடையார்க்கே சொல்லத்தக்கது. ஆதலால் நீங்களே கேட்குந் தகுதியுடையீர்கள். கந்தபுராணத்துள்ள ஆறு சங்கிதைகளுள்ளே

* அருக்கிய முதலியன - முனிவர்களுக்குச்செய்யு முபசாரம். அவற்றுள் அருக்கியம் - மந்திரநீரிதைத்தல். ஆசமனம் - நீருட்கொள்ளல், பாத்தியம் - பாதசுத்தி செய்யுநீர்.

சங்கர சங்கிதையிலும் சனற்குமாரசங்கிதையிலுந் திருக்குற்றலத்தலமான்மியமுள்ளது. எல்லா வுலகத்தையும் பெற்றதாயாகிய உமாதேவியைச் சிவபெருமான் தாம் விவாகஞ்செயும்பொருட்டு, அந்தமான்மியத்தை அகத்தியமாமுனிவருக்கருளிச்செய்தனர். அவ்வாறே திரிகூடமலைமான்மிய முதலாக வரிசையாகச் சொல்லுகிறேன்.

முதலாவது புராணவரலாற்றுச்சருக்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது

திரிகூடமலைச்சருக்கம்.

—:0:—

செந்தமிழ்ப் பாண்டிவள நாட்டிலே தலைநாடாகச் சிறந்து விளங்கா நிற்கும் ஆரிய நாடென்பது; அந்நாட்டின் திலகமாகிய திருக்குற்றல மென்னுந் திரிகூடமலைபினது நான்கு திக்கிலுங் கின்னரர் வித்தியாதரருடைய வீணுகானமும் வேதகானமு மிகுந்தன. குகைகள் தோறு முனிவர் கூட்டங்களும் பக்கமெல்லாம் யாகசாலைகளு மலிந்துள்ளன. மேகங்களைத் தமதினமென்று யானைகள் மோதும். அந்த யானைகளை மலைகளென்று குரங்குகள் மேலேபாயும். அக்குரங்குகள் பாய் தல்போல விரைந்துபாயுங் காட்டாறுகளுஞ் சோலைகளினின் றொழுகுந் தேனாறுகளும் யானைகளின் மத நீராறுகளு மொன்றோடொன்று கலந்து செல்லும். குறமாதர்கள் குடிசை

முற்றத்திற் கொண்டுபோய் இடையர்மங்கையர் பாலினைத் தினைக்குச் சரிக்குச்சரியாக அளந்துகொடுப்பார்கள். குறவருங் குறவர்மாதரும் உண்டாக்கும் அகிற்கட்டைகளின் புகையும் சந்தனக்கட்டைகளின் புகையும் யாகசாலேபின் புகையுந் திரண்டொன்றாகி ஆகாயத்திலே மேகமெழுதல்போல மொய்ப்பதைத் தேவர்கள்கண்டு இமையாநாட்டமெல்லா மிமைக்கு நாட்டமாகச்செய்தனர். அருவியின்முழக்கமும் அந்தணர் யாகமுழக்கமும் அவிபுணவு கொள்ளவருந் தேவர் முழக்கமும் கவண்கல் முழக்கமும் மலைமுழக்கமும் ஊழ்வலியைக் கடக்கின்றவரைப்போல இடிமுழக்கத்தைக்கடந்து அப்பாற் செல்லாநிற்கும். மேகமும் சந்திரனும் யானைக்கொம்பும் பன்றிக்கொம்புங் கொடுக்கின்ற முத்துக்கள் பதின்குடக்குமிடமெல்லாம் நகூத்திரங்களைபுடைய ஆகாயத்தைப்போல விளங்கும்.

இத்தன்மையாகிய பலவளங்களைபுடைய திரிகூடமலைப் பிளிடத்துப் பிரகாசம் பொருந்திய சடையினைத்தாங்கிய சிவவிரானுக்கும் உமாதேவிக்கும் ஆடுகின்ற சபையாகித் தன் பிளிடத்து வந்தவர் தவத்தை வளர்த்துச் சிவத்தை வளர்க்குஞ் செண்பகப் பூஞ்சோலை யொன்றுள்ளது. இந்தப் பூஞ்சோலையுந் திருக்குற்றலநகருமே திருக்கைலாச மலையையிட்டுப் பார்வதிதேவியாருடனே யெம்பெருமா நெழுந்தருளி வந்திருக்கு மிடங்களாம். பிரமன், விஷ்ணு, ருத்திரன்

ஆகிய திரிமூர்த்திகளுந்தோன்றுமிடமாகிய இரத்தத்தலத்திலே வேதங்கள் பலாவிருக்காமாக முளைத்துத் தவஞ்செய்கின்ற மான்மியத்தாற் றேவருக்குந் தெரிவதற்கருமை யாகுந் திரிகூடமலையின்மூலம். தெய்வமுத்திரைக்கா வென்னப்பட்டுச் சண்பகவிருக்கங்களின் பூந்தாதுக்களாகிய விபூதி தரிப்பித்து நகூத்திரம் நவக்கிரகம் வானுலகம் தேவர் இவற்றின் மேல் *சைவமுத்திரைசாத்து மூன்று தலையுடையதாய்ப்படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் †திரௌபவம் அனுக்கிரகமாகிய காரணங்களுங் கணிதமுங் கடந்துநின்ற சுயம்பிரகாசமூர்த்தி தோன்றுங் காலத்திலே திரிகாலமூர் தன்னிடத்திலேயுண்டாகத் தோன்றிய அம்மலை ஆணவம்மாயை கன்மமென்னு மும் மலவிருளோடும்படி சோமசூரியாக்கினியின் பிரகாசத்தை வீசுவதன்றி ‡உம்மை யிம்மை மறுமைகளில் வருத்துஞ் சன்னமாகிய வியாதிக்கு மணிமந்திர மருந்தாகவுமிருக்கும். பின்னற் சடைமுடியுடைய சிவபிரான் தம்மைவிட்டுப்பிரியாதிருக்கும்படி மகாமேருமலையுங் கையையங்கிரியு மந்தரமலையுமாகிய மூன்றும் மூன்று கொடுமுடிகளாக வந்திருந்தாற்போலும் பிரகாசிக்கும். பிரமப் பிரளயம் விஷ்ணுப் பிரளயந்தோறுஞ்

* சைவமுத்திரை சாத்துதல் - குலக்குறிப்பித்தல்.

† திரௌபவம் - மறைப்பு.

‡ உம்மை இம்மை மறுமை, உமமை-சென்ற பிறப்பு. இம்மை-இப்பிறப்பு. மறுமை-வருபிறப்பு.

சிவபிரானெழுந்தருளியிருத்தலாற் றன்னிடத்துள்ளமூன்று சிகரங்களுங் கெடாமற் பூமியந்தரம் வாயுவாகிய மூன்றையுந் தாங்கிச் சிறந்து விளங்காநிற்கும். இம்மட்டோ? திரிகூடம லேயானது மேருவுக்கும் பழையமலை புதுமையினுற் புதுமலை கயிலாயமலைக்குத் துணைமலை யுலகத்துள்ள பலமலைகட்டுந் தலைமையானமலை திசைதோறும் தமிழ்மணக்கும் பொதிய மலையாகிய தென்மலைக்கு வடமலைபுமாகும். பஞ்சாக்ஷரத்தா லுலகத்தை வாழ்விக்கும் நம்பெருமானுக் கிருப்பிடமாகிய வேதங்களுக்கு முன்றோன்றிய பிரணவமந்திர சொருபமுமா கும். அம்மந்திரத்தினுட் கிடந்த அகர உகர மகர சொருபங் களாகும் அம்மலையின் மூன்று சிகரங்கள்—இன்னும், இன்ன குணம் இன்னசெயல் இன்னபொருளென்று சொல்லப்படா ரெனினு மெய்யடியார் குணமுஞ் செயலும் பொருளுமாகிய சிவபிரானது மூன்று குணமோ மூன்றுசெயலோ மூன்று பொருளோதெரியோம். இனி அம்மலை பொன்னு மணியுங் கொழிக்கும் அருவியாகிய பூமாலையைக்கையிலேந்திச் சிவ பிரானை மணஞ்செய்யவரும் பார்வதிதேவியாரையும் போன்றி ருக்கும். பூமிதேவியின் தலையையு மதன்மேல்வைக்குங்கீரீ டத்தையும்போன்றிருக்கும். கங்கையைத்தரித்து முத்த லைச் சூலத்தைத்தாங்கிச் சந்திரசடாதரராய் இடபாருடரா யிருக்கும் பெருமானையும் இமயவரசனையும் உலகமாதாவை யும்போன்று விளங்காநிற்கும். பற்பல காரணத்தாற் பிரம

வீஷ்ணுக்களையும் போன்றிருக்கும். எந்தத்தலத்தினும் ஏகலிங்கமிருக்கும்; அல்லது பஞ்சலிங்கமிருக்கும். உத்தரகாசியிலே கோடிலிங்கமிருக்கும். இந்தத்திரிகூடமலையெல்லாஞ்சிவலிங்கவடிவமாகியவளவுஞ் சிவமயமானால் அதன் மகிமையை யாமென்னென்று புகழ்ந்துரைப்போம். இந்த மலையை வலமாகச்சூழ்ந்துவந்தவர் தீராதவினைகள் தீர்த்தவராவர். திக்குநோக்கிவணங்கினவர் சிவத்தைச்சார்ந்தவராவர். இதன்கீர்த்தியைக்கேட்டவர் தேவராவர். இதைச் சார்ந்திருப்பவர் மான்மியஞ்சொல்லமுடியாதென்று சூதமுனிவர் சொல்லும்போது “இந்தநான்குவிதத்தாலும் நற்கதிபெற்றவர் சரித்திரம் அருளிச்செய்யவேண்டு”மென்று செளனகாதிமுனிவர் கேட்க, மனமகிழ்ந்து சூதமுனிவர் சொல்லுவா ராயினர்.

இமயமலையினின்றும் அகத்திய முனிவர் பொதியமலைக்கு வரும்போது இந்திரத்துய்மனென்னும் சந்திர குலத்து ஓரசன் அவரை எதிர்சென்று வணங்காமலிருந்தனன். அம்முனிவர் அவனைக்கோபித்து “நீயானையாகக் கடவை” யெனச் சபித்தனர். அரசன் பயந்து “சுவாமி! இம்மையறியாத என்னைச் சபிப்பது முறையோ?” வென்று வணங்கிக் கேட்க, முனிவர் சிவனடியாரைக் கண்டாலெதிர் சென்று வணங்காதார் யாவருக்கு மிந்தச் சாபமிடத் தக்க”தென்றனர். அரசன் மீட்டும் வணங்கி “மிந்தச்சாபமோசனஞ் செய்தருளுக” வென்று பிரார்த்தித்தலும், முனிவரவனை நோக்கி அரசனே! “திரி

கூடமலையை நீ வலஞ்செய்யுங்காலம் அதற்குத் தென்கீழ்த் திசையிலுள்ள வொருதடாகத்திலே பரிசுத்த மடைவா” யென்றனர். அவரது ஆணையைத் தலைமேலே தாங்கிச் சென்று அரசன் ஆயிரம் யானைகளுக்கு ஒரு இராசயானையாகிக் கயேந்திரமென்னும் பெயரைப்பெற்று நெடுங்காலம் அநேகங்காடுகளிலே சுழன்று திரிந்து பின்னரோர்நாள் நல்வினைப்பயனால் திரிகூடமலைச்சாரலிற் போய் வலமாகச் சூழ்ந்து தென்கீழ்த் திசைச் சுனையிலே தண்ணீர் குடிக்கும்போது அச்சுனையிலுள்ள முதலைபற்றி யுள்ளே யிழுக்க யானை முதலையைக் கரையிலே யிழுக்கப் போராடி யாயிரம் வருடங் கழிந்தபின் முதலையினால் யானை பெருவலி யிழந்து மூலமே யென்றோலமிட்டலறியது. ஒப்பற்ற முதலையு மவ்வாறே யோலமிட்டது.

திருக்குற்றாலத்திலே மூலமொன்றாகித் திரிமூர்த்திகள் வடிவெடுத்த சருவேசரன் நீலநிறம் படைத்த விஷ்ணுவாபியமூந்தருளியிருந்தநாள் சக்கராயுதத்தால் முதலையைக் கொன்று யானையை யிரகஷித்தருளினர், அதன்மேல் திரிகூடமலையை வலம் வந்த பிரயோசனத்தால் யானை வடிவம் போய்த் தேவவடிவம் பெற்றுச் சுவர்க்க நாட்டையடைந்து இன்பத்திலே மூழ்கி யிந்திரத்துய்மனென்னும் அரசனிருந்தனன்.

இனித்திரிகூடமலையின் மான்மியங்கேட்டவன் கதியைச் சொல்லுவோம். குடர், முட்டை, வேர்வை, நிலம் ஆகியநால்

வகைத் தோற்றத்தில் மக்கள் தேவர் நீர்வாழ்வன விலங்கு பறவை யூர்வன தாவரம் ஆகிய ஏழுவகைப்பிறப்பி *லெ ண்பத்துநான்கிலக்க யோனிபேதங்களை யடைந்த வுயிர்களுக் குச் செய்கை புண்ணியம், பாவம், புண்ணியபாவமென மூ ன்றும்; இம்மூன்றிற்கும் பலனறுபவிக்குமிடம் முறையே பொன்னுலகம் நரகம் பூமியாகும். மேற்குறித்த செய்கை மூன்றிலே புண்ணியஞ் சிறிதும் பாவம் பெரிதுஞ் செய்தா னொருவன் புண்ணியபாவப்பலனைப் பூமியிலே யறுபவித்துப் பூமியை விட்டுச் சுவர்க்கலோகத்திற் போய்ப் புண்ணியப்பல னை யறுபவித்தமுடிவிலே தேவர்களாலே தள்ளப்பட்டுப் பா வப்பலனை நரகத்திலே யறுபவிக்க அந்தரத்திலே விழும்போ து வித்தியாதரர் திரிகூடமலையின் கீர்த்தியை யெடுத்துப் பா டிங் கீதத்தைக் காதுகள் குளிரக் கேட்டான். அப்போது பாவமெல்லா நீங்கிப்போயின. யமதூதர் வருமுன்னரே தே வர்கள் வந்து அவனை விமானத்திலேற்றிக்கொண்டு போய்ப் பொன்னுலகத்திற் சேர்த்தனர். சேர்க்கப்பட்டவன் திரிகூட மலையின் பேர்கேட்ட மான்மியத்தாற் சுவர்க்கத்தையடைந் து தேவர்களுடனமுதமுண்டிருந்தான்.

* எண்பத்தி னான்கிலக்கத்துக்கு விவரம் - தேவர் பதினான்கி லக்கம். மனிதர் ஒன்பதிலக்கம். நீர்வாழ்வனவும் விலங்கும் பற வையுந் தனித்தனியே பத்திலக்கம். தாவரம் இருபதிலக்கம். ஊர்வ ன பதினோரிலக்கமாம்,

இன்னும் அந்தத் திரிகூடமலையைச் சார்ந்திருந்தார் செய்கையையும் அம்மலையைத் *திசைநோக்கிப்பணிந்தார் செய்கையையும் விஷ்ணுவுக்குச் சிவபிராநருளிச்செய்தபடியே யுங்களுக்குச் சொல்லுவன் கேளுங்கள். ஒன்றென்னப்படாமல் வேறு பிரிந்திடாமல் தோற்றத்திற் புகாமல் நீங்காமலிருக்கின்ற சிவம், சத்தி, ஆன்மாவாகிய மூன்றுந்தொன்று தொட்டு அமைந்த சத்த வடிவமே திரிகூடத்தின் சொரூபமென்றுணர்ந்து, அந்தத் திரிகூடமலையில் இருக்கு, யசர், சாமமென்னு மூன்று வேதங்களுந் தங்கியிருக்கும். மூங்கில் சொரியுமுத்துக்களின் வெள்ளிய பிரகாசத்தா லம்மலை கயிலாயமலையையும் சூரிய சந்திரர் வலம் வருதலான் மகாமேரு மலையையும்பேர்நீருக்கும். இம்மட்டோ? கண்டவர் மதியாகிய இரும்பைக் கவர்தலாற் காந்தமலையையும் போலும். ஆதலிற் றிரிகூடமலைக்கொப்பாகிய மலை யில்லை. வாசனை நீங்காத பதும ராகமணி விரிக்கின்ற வெயிலாலும், சர்ப்பங்களின் இரத்தம் வீசுகின்ற சோதியின் † செக்காரலும், தேவர்களாற் சொரியப்பட்ட முத்துக்களின் வெள்ளிய நிலவாலும் எம்பிரான ரெழுந்தருளியிருக்கும் அந்த மலைக்கு இரவு பகல் கிடையா. சித்தர் விஞ்ஞசையர் தேவராகிய எல்லோரும் பத்தராய் விரு

* திசை நோக்கிப் பணிந்தார் சரிதம் இரண்டாவது காண்டத்தின் பன்னிரண்டாவது சருக்கத்திற் காண்க.

† செக்கர் - சிவப்பு நிறம்.

கூங்களாய் மிருகங்களாய்ப் பறவைகளா யங்கிருப்பர். அதன்மேல் முத்தராய்க்கதிகட்கெல்லாம் முதல்வராயமர்வராநாற்றிரிகூடமலையினதிசயம் விரித்துச் சொல்லற்பாலதோ? தொகுத்துச் சொன்னேனெனச் சூதமுனிவர்சொல்லச், சவுனகாதி முனிவரெல்லாம் “வேதவேள்வி புனியினிடத்துப்பயனைத் தருமுன்னே புராணவேள்வி யவிப்பாகமாகத்திரிகூடமான்மியத்தைத் தந்தருளினீர். அதனைச்செவிவாயாக நுகர்ந்து சனனமாகிய நாகத்தைத் தீர்த்தோம். இனி உயிராகிய யுயிர்க்கெல்லா முணர்வாகிய யறிவுக்குச் சான்றாகித் திரிமூர்த்திகளுந் தானாகிய யாகாயமாகிய யெல்லா வுலகத்தையும்பெற்ற பெருமானுக்கிடம் அக்கயிலாயஞ் சிவலோக மிரண்டென்பார்க்கு மூன்றாகுமென்று சொல்லப்படுந் திருக்குற்றாலத் தலமான்மியத்தை யருளுக” வென்று கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்வாராயினர்.

இரண்டாவது திரிகூடமலேச்சருக்கம் முற்றிற்று.

மு ன் று வ து

திருக்குற்றாலத் தலமகிமைச் சருக்கம்.

இந்நிலவுலகத்திலே சிவபிரானெழுந்தருளியிருக்குந் தலங்க ளானந்தங்கோடிகளாம்; அவற்றுள் தலம் தீர்த்தம் மூர்த்தியாகிய மூன்றாலுஞ் சிறந்த தலம் பதினான்காகும்; இவற்றுள்ளும் ஏழுதல முயர்ந்ததாகும்; இவ்வேழு தலங்களுள்ளும்

திருக்குற்றலமாகிய ஒருதலமே மிகமேலானதாகும். எதன லென்றால் திருவாரூர், காளத்தி, திருவண்ணாமலை, சிதம்பரம், மதுரை, காஞ்சி முதலிய பலதலத்துஞ் சிவபிரானெழுந்தரு ளியிருத்த லொவ்வொருவர் பொருட்டேயாம். அதுபோலா து, யுகாந்தகாலத்தோறு முலகங்களைப் படைத்துக் காத்துத் திரமாகச் சிவபிரா னரசு வீற்றிருக்கும் பரம ரகசியத்தாலெ ன்க. அத்தன்மையாகிய திருக்குற்றலம் அநாதியேயுள்ளது. அன்றியுஞ் சத்தசமுத்திரமுஞ், சத்ததீவு, பெரும்புறக் கட லுஞ், சக்கரவாள மலையும், மேருவாதிமலைகளும், எல்லா வுல கங்களுந் தலைதடுமாறி யழியுஞ் சர்வசங்கார காலத்திலுஞ் சிவபிரானைப் போலவே யழியாமல் பஞ்சக் *குரோசதூரம் வரை நிலைபாய்த் திரிகூடமலை சித்திராநதிபுடனே யிருந்தது.

எல்லா வுலகங்களும் அழியுங்காலத்தி லிரந்தமூன்று மாத் திரம் அழியாதிருந்த தெவ்வாறென்னில், திரிபுரமழியுங்கால க்திற் சிவபிரான் றிருவருளால் மூவர் அழியாதிருந்தது போ லென்க. தருமந் தானந் தவஞ் செய்தாராயினுந் திருக்குற்ற லநாதர் சந்நிதானத்தைத் தரிசித்துப் பணிவார்க்கன்றி யேனை யோருக்குப்பாவம் நீங்குகலரிதாகும். சூரியன் சன்னிதானத் திற்றானே சூரியகாந்தக்கல் பஞ்சினைச்சுடும் வேறிடங்களிற் றடாதவாறுபோ லென்றறியுங்கள். முனிவர்களே ! இமய மலையிலே பார்வதிதேவியார் திருமணக்காலத்திலே மூன்றுல

* குரோசம் - கூப்பிடுதூரம்,

கத்திலுள்ளாரு மொருங்கேவந்து கூடியிருக்க வடதிசைதாழ்ந்து தென்றிசை யுயர்ந்திட, அவரனைவருக்குஞ் சமமாக அகத்திபமுனிவ ரொருவரையே தாங்கி வடதிசையை யுயரச் செய்ததும் இத்திருக்குற்றலத்தலமே. இதிலே வேதமே குறும்பலா விருகூழமாக முனைத்திருக்கின்றது. அதனிழவிலே பிரமவிஷ்ணு வடிவாகிச் சருவேசரனான சிவபிரா னரகவீற்றிருந்தருளுவர். அன்றியும், சர்வலோகைக நாயகி காண ஞான சித்திரசபையிலே திருநடனஞ் செய்தருளுவர்.

ஆதியந்தமில்லாத அவரது கீர்த்தியே மேலெழுந்தாற்போலு முயர்ந்த அந்த மலையிலுள்ள தீர்த்தமூலமுந், தலமூலமும், மூர்த்திமூலமுந் திரிலோகத்தை யுணர்ந்தவருந் தெரிவதற்கரியவாகும். மணிதரிவர் தேவரிவர் சிவமதுகங்கையிது ஆகாயகங்கையிது சண்பகச்சோலைபிது கற்பகக்காவிது மலைபிது சிவலிங்கவடிவிது என்றுபிரித்தறிவது, நான்கு வேதங்களுக்குமரியதானு லெம்போலிகளுக்கு எளிபதாருமோ? நினைத்தவருக்கு அருணையும் தரிசித்தவருக்குச் சிதம்பரமும் பிறந்தவருக்குத் திருவாரூரும் இறந்தவருக்குக் காசியுங் கநிகொடுக்கும். திருக்குற்றலமோ மேலேசொல்லிய நால்வகையோருக்கு மோகூங் கொடுக்கும். எந்தத்தலத்திலே யாவர் செய்த பாதகமு மிந்தத்தலத்திலே தீரும். இந்தத்தலத்திலேசெய்த பாதகந் திரிலோகங்களிற் சென்றாலுந் தீராதது. எந்தவிதத்தாலுயர்ந்த பெரியோரு மிந்தத்தலத்தைவிட்டு

அப்புறஞ்செல்லமாட்டார். இத்தலத்து* மந்தமாருதத்தாலே சென்றபிறப்பிலே செய்த பாவமெல்லாம் பஞ்சுபோலப் பறந்துவிடும். மறுபிறவியைபுண்டாக்கு மலச்சேற்றை யித்தலத்திலுள்ள வடவருவித்தீர்த்தமே கழுநீராகக் கழுவிவிடும். இம்மையிலேசெய்யும் வினையிருளை யோட்டுந் திரிகூடநாதர் சந்திதியே யந்தியத்திலே மோகூத்தைத்தந்தருளும். இம்மலையின் குளிரந்தசாரல் தென்றற்காற்றாகிய வாளாயுதத்தை விசும். வடவருவி—சிலைபூட்டி அம்பு (ஒலிசம்பந்தப்பட்டு நீர்த்துளியைச்) சொரியும். வளந்தங்கிய தேனிறைந்த செண்பகப்பூஞ்சோலை கிளைகளாகிய தண்டங்களைக் கொண்டு மோதாநிற்கும். இப்படியான லிந்தத்தலத்திலிருப்பார்மேல் வந்த வினை எந்தவிதமிருக்கமுடியும். திருக்கயிலாசமலையி லெழுந்ருளியிருக்குஞ் சீகண்டபரமசிவன் மயிலியற்சாயன் மடமங்கையாகிய குழல்வாய்மொழி யும்மையை மணந்து மகாமேரு முதலிய மலைகளெல்லாமழியுங்காலத்து மழியாத சங்கக்கோயிலில் வீற்றிருப்பரென்றால் திருக்குற்றாலமே பூலோக கைலாய மென்பதற்குத் தடை யாதொன்றுமில்லை, சிவமதுகங்கையுஞ் செண்பகத்தடாகமுஞ் சித்தர் முனிவராகுகின்ற வடவருவித் தீர்த்தமுந் திரிகூடமலைப்பக்கமுஞ் சித்திராநதியுந் காணும்பொருட்டுப் பூலோகத்திலே வந்துபிறக்கப் பொன்னுலகத்திலிருக்குந்தேவருந் தவஞ்செய்வார்கள், பொங்குமா

* மந்தமாருதம் - தென்றற்காற்று.

கடலருவித் தீர்த்தமும், தெய்வத்தன்மைபொருந்திய * பூட்
டாதவில்லும், சங்கவீதியுந், தானுமாலயத்தொட்டிலும்,
ஆதிசத்தி பீடமும், வேதமாகிய குறும்பலாவும், நன்னகரும்
விரும்பியன்றோ இந்தத்தலத்திற் சிவபிரான் பிரமாவாகியும்
விஷ்ணுவாகியுமிருந்தனர். இந்தத்தலம் † இருபத்தொருதிரு
நாமங்கள் பெற்றுள்ளது.

வடவருவியிலே ஸ்நானஞ்செய்து சங்கவீதியின் வலமாக
வந்து சங்கக்கோயிலுட்சென்று குற்றாலநாதரையுங் குழல்
வாய்மொழியம்மையையுங் கும்பிட்டுத் துதித்துக் கற்றறிந்
தாருடன் சேர்ந்து குற்றாலநாதர் கீர்த்தியைப்பாடி யொருநா
ழிகை யந்தத் தலத்திலிருப்பவர் திருக்கயிலாசமலைபிற் கற்ப
கோடிகாலங் களிகூர்ந்திருப்பர். கொலைமுதலிய கொடும்பா
தகராறாலும் வேதப்பலாவிருகூழ் நீழலிலே திரிமூர்த்தியாய்
முளைத்த பெருமானாது குற்றாலமென் றொருதரங் கூறுவா
ராகில் அரசராயுலகத்தை யாளுவர். இரண்டுதரங் கூறுவரா
கில் தேவராய் விண்ணுலகத்திலிருப்பர். மூன்றுதரஞ் சொல்

* பூட்டாதவில் - அருவியிற்றோன்றும் இந்திரதனு.

† இருபத்தொரு திருநாமங்களாவன—பிதுர்கண்டர்தீர்த்த
புரம் சிவத்துரேகர்தீர்த்தபுரம் மதுவுண்டவனுயிர்மீட்டபுரம் பவ
ர்க்கமீட்டபுரம் வசந்தநகரம் கங்கைவந்தபுரம் செண்புகாரணியபுரம்
முத்திவேலி நதிமுற்றமாநகரம் திருநகரம் நன்னகரம் ஞானப்பாக்
தம் வேடன்வலஞ்செய்தபுரம் வேழம்பூசித்தபுரம் சத்திபீடபுரம்
சிவமுகுந்தபிரமபுரம் முனிக்குருகும்பேரூர் தேவகூடபுரம் திரிகூ
டபுரம் புடார்ச்சனபுரம் குறும்பலாவிசேடபுரம் என்பன;

லுவாராகில் சிவமயமாகுவர். குற்றலமென்றொருநகர நினைப் பவர்க்குக்கோடிபாவ நீங்கும். சொல்லுவாருக்குக்கோடிபுண் ணியஞ்சேரும். குற்றலத்திலிருந்து செய்யுந்தல மனந்தகோ டியாகப் பெருகும். குற்றலத்தைத் தரிசித்து வணங்கவந்த வருக்கும் பரமபதங் கைகூடும். பத்தரா யங்குள்ளவர் முத் தராய் விடுதலாலே யத்தலம் * பரிசனவேதியாகும். கண் டோர் யாவருஞ் சித்தராய் விடுதலாலே †தெரிசனவேதியா கும்.

பன்னிரண்டுவருட மூணுறக்கமின்றி வேறிடத்துத்தவ ன் செய்தார் பெறும்பயன் இத்தலத்திலே யொரு சிவநிசி விரத முற்றியவர் பெறுவர். வேறிடத்திற் செய்யுங் கோடி சிவநிசி விரதப் பலனை இத்தலத்தில் அமாவாசையுடன்கூடிய ஒருசோமவாரவிரதங்கொடுக்கும். பிறதலத்திற்செய்த ‡முப்

* பரிசனவேதி - தன்னைத்தொட்ட பொருளை வேறுபடுத்துவது.

† தெரிசனவேதி - தன்னைக்கண்ட பொருளை வேறுபடுத்துவது.

‡ முப்பத்திரண்டு தருமமாவன:—தரித்திரருக்கு இரு ப் பி ட ம், பூஞ்சோலை, தண்ணீர்ப்பந்தர், மடம், தடாகம், பசுவரிஞ்சுதறி அமைத்தலும், கண்ணாடி, சுண்ணாம்பு, தலைக்கெண்ணெய், கண் லியாதிக்கு மருந்து, காதோலை, பிள்ளைப்பால், பிள்ளைச்சோறு தின்பண்டம், மிருகத்துக்குணவு, பசுவுக்குணவு, கல்வியில்வார்க் குணவு, அநாதருக்கன்னம், அநாதருக்குவஸ்திரம், அறுசமயத்தார்க் குணவு, சிறைச்சாலை யடைந்தோர்க்குச்சோறு கொடுத்தலும், எல் லாப் பொருளையு மிழந்தாரை நிலைநிறுத்தல், அன்னியர்செய்த தரு மத்தைக்காத்தல், பிச்சையிடுதல், காமத்தில் வருந்துவார்க்குப் பெ ண்களைச்சேர்வித்தல், பிள்ளைப்பேற்றுக்குதவல், வண்ணனைக்கொ ண்டி வெள்ளைசெய்து கொடுத்தல், நாவிதனைக்கொண்டு மயிர்களை வித்தல், அநாதப்பிணத்தைச் சுடுதல், கன்னிகையைத்தானஞ்செய் தல், பிள்ளையைவளர்த்தல், கொலைப்படுமுயிரை விடுவித்தலுமாம்.

பத்திரண்டு தருமத்தின் பிரயோசனத்தை யித்தலத்திலில்ல
றம் பூண்டிருந்தவர் பெறுவர். பலதலங்களின் மாதப்பட்டினி
யிருந்த விரதப்பலனை யித்தலத்திற் பகற்போசன மின்றி
யிருந்தவர் பெறுவர். பிறதலத்திற் செய்த சாந்திராயண
விரதப்பலனை யித்தலத்தி லொரு இரவு பட்டினியிருந்தவ
ரெய்துவர்.

அன்னிய தலத்திலொருபொழுதுண்டு ஒருவருடந் தவ
ஞ்செய்தா ரடையும் பலனை யித்தலத்தி விரண்டுபொழுதுண்
டு ஒருநாளிருந்தவரெய்துவர். ஒரு பருவகால மயலூரிற் செ
ய்யும் பற்பல விரதப்பயனை யித்தலத்திலொரு சோமவாரவிர
தங்கொடுக்கும். மாதராசையற்றுச் சந்தியாசமுற்று மறுதல
த்திருப்பவர் பெறும்பலனை யித்தலத்திற் புட்பசயனத்தின்
மாதரை மணந்துவைகியவர் கைவரப்பெறுவர். மற்றத்தலத்
திலே *பஞ்சாக்கினிமத்தியிலே ஐம்புலனெடுக்கி யோராண்டு
தவம்புரிந்தார் பெறும்பயனை யித்தலத்திலே பஞ்சாக்ஷர செ
பஞ்செய்து தெய்வப்பலாவிருக்ஷ நிழலிற் சிறுபொழுதிருந்
தார் சேருவர். நடத்தற்கரிய காடுமலையு நாகும் பலவருடங்க
ளோடி யலைந்து பூவலம் புரிவார் பலனை யித்தலத்திலே சங்க

* பஞ்சாக்கினி மத்தியிலே யிருந்து தவஞ்செய்தலாவது—நா
ன்குபுறமுந் தீயை வளர்த்துச் சூரியன் மத்தியை நோக்கிக் குறித்த
பொருளைத் தியானித்தல்.

வீதியை யொருவலம்வருவார் பெறுவர். பிறதலத்திற் *சோடச தானஞ்செய்தாற் கிடைக்கும் பலனை யித்தலம் அன்ன தானஞ்செய்வாருக்கருளும். பற்பல தலங்களினுஞ் செய்யும் அக்கினிட்டோமம் சோதிட்டோமம் இராசசூயம் சோமயாகம் அசுவமேதம் முதலிய யாகங்களின் பிரயோசனத்தை மாதூர் பிதூர் யாகஞ்செய்வாருக் கித்தலங் கொடுக்கும். அநேக வனங்களில் கந்தமூலபலாதிக்களைப்புகித்தும் உபவாசமிருந்தும் தீமேலும் ஊசிமேலுமொருகாலையூன்றி நெடுநாள் தவஞ்செய்தபேற்றைச் செண்பகாடவியிலே யொருதினந் தலவாசஞ் செய்தா லதுகொடுத்தருளும். பிறதலத்திலே கொண்டராய் வணங்குவாருக்குத் தவஞ்செய்வாருக்கும் உத்தராயணங்கொடுக்கும் பலனை யித்தலத்தை யங்ஙனம் வணங்கு வாருக்குச் சித்திரை மாதப்பிறப்புக் கொடுத்துவிடும், தெக்கிணைபனங் கொடுக்கும் பலனை ஐப்பசிமாதப் பிறப்புத் தந்துவிடும். உத்தரகங்கையாதி நதிகளிலே ஸ்நானஞ்செய்த பலனைச் சித்திரா நதி சூழப்பட்ட தெய்வத்தன்மையுள்ள இந்தத்தலமே கொடுத்தருளும்.

திருக்குற்றலம் தீரிகூட்டமலையென்னு நாமங்கள் மலைக்குண்டாகப் பின்னர் தலத்துக்காகி அதன்மேல் சகநீசனுக்குரி

* சோடசதானம்-அன்னம் வஸ்திரம் பூமி கன்னிகை பொன்பசு ஈனும்போது கன்றின் தலை தெரியும் பருவத்தோடுகூடிய பசு எருமை மலையாடு குதிரை வெள்ளைக்குதிரை யானை காளாமுகி மதூமேரு கற்பகம் வீத்தை ஆகிய இவற்றைக் கொடுக்குந்தானம்.

யனவாமென்ற லவற்றின்பெருமை சொல்லுதற் கிலேசாகு
மோ? என்ற சூதமுனிவரைப்பார்த்து “முன்னர் இந்தத்தல
த்துக் கிருபத்தொரு பெயர்களுள்ளன வென்று சொன்னீர்,
அவைகளை விரித்தருளிச்செய்யவேண்டும்” என்று செளன
காதிமுனிவரர் கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்லுவார், கேளுங்
கள் முனிவர்களே! புடார்ச்சுனபுரமென்னும் பெயர் வந்த
வகையைச்சொல்லுவோம். சந்திரகுலத்தரசராகிய துரியோ
தனாதியருக்கும் பஞ்சபாண்டவராகிய தருமன் முதலியோரு
க்குஞ் சண்டையுண்டான கரலத்திலே துரியோதனன் முத
லானவரை வெல்லும்பொருட்டுப் பாண்டவருள்ளே நடுநின்
றவனாகிய அருச்சுனன் பாசுபதாஸ்திரத்தைக் கருதிப் பர
மேசுரனை நோக்கி யரிய தவஞ்செய்து சரீரமெல்லாம் புற்று
வடிவமாகக் கறையானரிப்ப நிட்டையிலிருந்தனன்; அவனு
டையபத்தியை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டுச் சிவபிரானொரு
வேடவடிவெடுத்துப் பார்வதியையு மதற் கிசைந்த வேடிச்சி
யாக வரச்செய்து ஒரு பன்றியைத் தேடிவரல் போலவந்து
அருச்சுனனோடு யுத்தம்பண்ணி யிருவரு மேலுங் கீழுமாக
விழுந்து புரண்டுருளுவதைப் பார்வதியும்மை பார்த்து நகை
செய்தலும், அருந்தவ வேடனாகிய அருச்சுனன் அரனாகிய
வேடன் தலையின்மேலே வில்லாலோங்கியடித்தனன். அவ்வ
டியைத் தாங்கமாட்டாதவன்போ லந்தவேடர் தமதுமனைவி
புடனே யாகாயத்திலே மறைந்தனர். அங்ஙன மறைந்தவர்

சர்வேசுரனென்று அருச்சுனனறிந்து அந்தோ! கெட்டேன்
எம்பெருமானுக்குத் தீங்கிழைத்தேனே யென்று பரிதபித்து
வாடியழுதுதேடி யெங்கணுங்காணாததோடு தன் விபூதிச்சம்
புடத்தையுங் காணாமற்றிகைத்து உடல் சோர்ந்து தன்னுயி
ரைவிட்டுவிட நினைந்தவளவில், கருணாநிதியாகிய நம்பெருமா
ன் இடபாருடராய் விண்ணிலெழுந்தருளியின்று “அன்பனே!
திரிகூடமலைமேலே சென்றாற் சம்புடத்தைப் பஞ்சதரிசனத்
துடன் காண்பா”யென்று பாசுபதாஸ்திரமுங் கொடுத்தருளி
மறைத்தனர். அப்பாசுபதாஸ்திரத்தைப்பெற்று அர்ச்சுனன்
ஆனந்தபரவசனா யெழுந்து கும்பிட்டு குலும்பலாச்சாரலைய
டைந்து குற்றாலத்தை நெருங்கிக் கும்பிட்டுச் சங்கவீதியை
வலம்வந்துபோய்க் குற்றாலதரைப் பங்குனியுத்திரத்தன்
று பூசனைசெய்து வணங்கிப்பின்னர் மேற்றிசைமுகமாகச்
சிவசிங்கம், விநாயகர், சிகரம், மலை, தேனருவி ஆகிய ஐந்
தையுந்தரிசித்து இவ்வைந்தோடாறுவதாகச் சம்புடமுங்கண்
டெடுத்துத் தன்னுயிரைக்கண்டதுபோல மகிழ்ந்தனன். இவ்
விதம் சம்புடத்தை யருச்சுனனெடுத்தகாரணம்பற்றிப்புடா
ர்ச்சுன புரமென்றுபெய ரித்தலத்துக்கு வந்தது. மற்றைப்
பெயர்களை யாங்காங்குக் கதைகள் வருஞ் சருக்கந்தோறுங்
காரணங்களாற் கண்டறியுங்கள். இந்தத்தலம்போ லொருதல
மெவ்வுலகத்துமில்லை. இந்தத்தலமிருக்க வேறொரு தலத்
தைத் தேடிச்செல்பவர் வீட்டில் விளக்கிருக்க வெளியே நீ

யைத் தேடியலைவார்போல்வர். வேதங்களாலும் விளம்புதற்கரியதான சங்கக்கோயிலுந்தலமுந் தேவர்கூட்டங்களின் பெருக்கு மென்னொரு நாவாற்சொல்லற்பாலனவோ? ஆயிரநாவுடைய ஆதிசேடனாலும் அசைக்க முடிவனவல்ல. சிதம்பரம் சேது, காசியினும் உயர்ந்தது திருக்குற்றாலம்; இதனைச்சொன்னாலும் வாயுறுங் கேட்டாலுஞ் செவிகள் திறக்கும். என்றனர். அதுகேட்ட ஸ்மிசாரணிய முனிவர் செழித்த சிந்தையராய் “இனித்தீர்த்த மான்மியம் அருளிச்செய்க” என்று கேட்கச் சூதமுனிவர் ருஷிமூலம் நதிமூலஞ் சொல்லுதலரிதுதான். ஆயினுந் திருக்குற்றாலநாதர் திருவருளாற்றெறிந்த மட்டுஞ் சொல்லுகிறேனென்று செப்புவராயினர்.

முன்றவது திருக்குற்றாலத்தலமகிமைச்சருக்கம் முற்றிற்று.

நான்காவது

வடவருவிச் சருக்கம்.

புடார்ச்சுன புரமென்னுந் திருக்குற்றாலத்திலே பராசத்தியிடத்திலிருந்து பரமேசுரன் எல்லாவுலகங்களையுஞ் சிருட்டி செய்யுங்காலத்தில் அவரைத் திருமஞ்சனஞ் செய்வித்தற்காக உருத்திரகணத்தோர் தீர்த்தமொன்று வேண்டிப் பிரார்த்தித்தலும், அவரது பெருங்கருணையால் மூன்று சிகரங்களையுடைய மலையிலே யுண்டாகி மூலதீர்த்தமாகும் வடவருவித் தீர்த்தம், சத்த சமுத்திரமும் சத்தநதியுந்தோன்றுத

ற்கு முன்னே தோன்றிய அந்த வடவருவித் தீர்த்தத்திலே யுருந்திர கணத்தவரும் நந்திகணத்தவரும் சிவகணத்தவரும் ஸ்நானஞ்செய்து பின்னர்த் திரிகூடநாதரை யபிடேகஞ்செய்து திருவருள் பெற்றனர்.

இவ்விதம் திரிகூடமலைச்சிவபிரான் ஸ்ரீருமேனிமுழுதுந் தோயப்பெறுதலாலவர் சடையின் மேலிருக்குங் கங்கையை ப்பார்க்கினும் நூறுமடங்கதிக விசேடமாம் வடவருவித் தீர்த்தம்; அத்தீர்த்தம் சிவமதுகங்கை செண்பகத்தடமென்னு மிரண்டு துறைகளையுடையது. அன்றியுங் கங்கை, நருமதை, யமுனை, சிந்து, கோதாவரி, காவேரியாதி நதிகளெல்லாம் வற் றிய காலத்தினும் குறும்பலாஹீசர் திருவருளாற்பொங்கி மே லெழுங்காரணத்தால் பொங்குமா கி. -ற்றுறையென்னும் ஒரு துறையினையு மொருபக்கங்கொண்டு விளங்கும். பிறதலங்களி லே தூரமாக இருக்கும் தீர்த்தங்கள் போலாது குற்றாலநாத ருக்கு வலப்பக்கத்திலே மிகச்சமீபமாக விளங்கித் தேவர்க ளா லாட்டப்படுந் திருமஞ்சனம் போலுமந்த வடவருவித்தீ ர்த்தம். கோடி கிணறும் தடாகமுங் கொடுக்கின்ற பலன்க ளை நீலோற்பல மலர்ந்த வொரு வாவி கொடுக்கும். அந்தவா விபுஞ் சுனையுங் கோடிகூடிக் கொடுக்கின்ற பலன்களை யொரு நதியேகொடுக்கும். அந்தநதி யொருகோடி கொடுக்கின்றபல னை யொருமலையருவி கொடுக்கும். அந்தவருவி யொருகோடி கொடுக்கின்ற பலன்களை யிந்த வடவருவித் தீர்த்தமொன்று கொடுத்தருளும்.

பாலையுந் தண்ணீரையும் நாகணவாய்ப்பறவையுங் கிளியும் வேறுபிரிக்க முடியாததுபோல வெவ்வேறு பலதீர்த்தங்களு ம் பாவங்களையும் புண்ணியங்களையும் வேறு பிரிக்கமாட்டார். அன்னப் பறவை பாலையும் நீரையும் வேறு பிரித்து விடுவது போல வடவருவித்தீர்த்தம் வந்து மூழ்குவாரது பாவங்களைக் கழுவீராகப் பிரித்துப் போக்கிவிடும். மலைக்கூட்டந் தோறு நின்று வரு நதிகளி லுத்தரவாகினியே யுயர்ந்ததென்று வே தங்களு மிருதிகளும் விளம்புமானால் அயனும் அரியும் அர னுங் கூடுமிடமாகிய திரிகூடமலையினது வடவருவியின் மகி மை சொல்லும் பருப்புடையதோ? காலாலேறிச் செல்லுத ற்கரிய சுவர்க்கபதம் பிரமபதம் வைகுந்தபதம் பரமபதமா கிய நான்கிடத்தும் விரைந்து செல்லுதற்கு நிறுத்திய நூ லேணியைப்போலவும் திரிகூடமலையிலே வடவருவிவிளங் கும். இவ்வுலகத்திற் பிறந்தா ரெல்லாருங் கங்கா நதியிலே போய்த் தோய்ந்து பாவத்தைப் போக்குவார். அத்தன்மை யுடைய கங்காநதியினது பாதகங்களை யிர்தச்*சித்திரகங்கை நதி தீர்க்குமானால் திரிலோகத்தினு மிதற்கு நிகரானதீர்த்த முண்டுமோ? எல்லா நூலுமுணர்ந்த முனிவர்களே! யெப்ப டிப்பட்ட பாதகங்களையுங் கழுவீராகப் போக்கும் வடவருவி யாகிய சித்திராநதிக்குத் தெய்வத்தன்மையா லெய்துநாமங் கள் பலவுள அவற்றி லொருநாமம் வந்த கதையினைச் சொல் லுகிறேன்.

* சித்திரகங்கை - சித்திராநதி.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! தனக்கென வொரு ஊரும்பேரு மில்லாத பிராமண னொருவன் பிரமசாரி வறுமையாற் சிறுமைபூண்டவன் தனியன் ஊர்தோறும் பிசைக்கெய்துத்தாலும் பசிக்குணவு பற்றாது வருந்திக்கந்தையே யாடையாகப் புல்லாற்றிரித்தகயிறே யசைநூணாகக் கட்டிக்கொண்டு திரிவான். மீனம்விரும்பிய வொன்றுங் கிடையாம லேமாந்துதிரிவான். அந்தோ முன்னைத் தவஞ்செய்யாதா ரிம்மையின் முயற்சி செய்தாலுங் கிடைக்குமோ? கொடிய வேனிற் காலத்திலே கையினால் மெய்யை மூடிக்கொள்வான். குளிக்காலத்திலே குடங்கையால் முட்டைக்கட்டிக்கொண்டிருப்பான். பின்பனிக்காலத்திலே யரிய குளிநுக்காற்றாதவனாகி நடுங்கியொடுங்கி யொரு சிவாலயத்தைச் சேர்ந்து, உள்ளேபோய் அடிச்சூட்டுக்குப் பயந்து அரிய நெருப்பிற் குதிப்பவனைப்போலச் சிவலிங்கப்பெருமானுக்குச் சாத்தியிருந்த பரிவட்டத்தைத் திருடிப் போர்த்துக்கொண்டான். உடனே சிவத்துரோகச் செந்தியானது அவனைப்பற்றி யெரிதலுஞ், சரீரமுழுதுங்கரிய நிறமுற்றுக் கவலையடைந்துவருந்தி “ஐயோ பிறரிடத்துக்களவு செய்தாற் பாவம் ஒன்றே பற்றிப்பிடிக்கும். சிவனிடத்துக்களவு செய்ததனாற் பாவ மொன்றினுக் கிரண்டாகப் பற்றிப்பிடித்து வருத்துகின்றதே யினிச்செய்வதென்”னென்று தேம்பிச் சிவத்துரோகஞ் சிவனாலேதான் தீரவேண்டுமென்று ஒரு சிவஸ்தலத்திற் போயிருந்து சிந்தனை செய்து கொ

ண்டிருக்கும்போது, தீனதயாளுவாகிய சிவபிரான் சிறிது திருவுள்ளமிரங்கி யசரீரியாக நின்று அவனைப்பார்த்து “வடதிசையினின்றும் தென்றிசைநோக்கி யாங்காங்குள்ள தீர்த்தங்களிலெல்லாம் ஸ்நானஞ்செய்வாயாகிலுன்னுடைய பாவமொரு ஞான தீர்த்தத்திலே நீங்கவிடு” மென் றருளிச்செய்தனர்.

சிவத்துரோகி யதுகேட்டு உள்ளக்கவலை யொழித்துக் காடுமலையுங்கடந்து, சிந்து கங்கை காளிந்தி நருமதை கோதாவரி கண்ணவேணி காவிரி வையை சேது பொருநையாதி தீர்த்தங்களாடித் திரிகூடமலையைச் சேர்ந்து அம்மலைச்சாரலிலுள்ள புண்ணிய மிகுந்த நதியிலே மூழ்கும்போது, பாவமெல்லாங் கழியச் சரீரத்திலுள்ள கரியநிறம் போய்ச் சூரியனுடைய பிரகாசிக்கின்ற செந்நிற மடைந்தனன். இம்மட்டுடோ? பின்னர் வறுமை நோயுந்தீர்ந்து பெருவாழ்வும் பெற்றிருந்தனன். இந்த ஆச்சரியத்தாலே யந்திக்குச் சித்திராநதியெனப்பெயரானது. மேலேசொல்லிய நதிகளெல்லாமிந்த நதியிலே மாசிமாதத்திலே வந்து தீர்த்தமாகும். பலதலங்களிலுமுள்ள மூன்றரைக்கோடிதீர்த்தங்கொடுக்கும்பிரயோசனங்களைப் பாவங்களெல்லாம் புறங்காட்டிக்காகம்போலோடத் தெய்வவில்லைக் காட்டுகின்ற திரிகூட வடவருவித் தீர்த்தங் கொடுத்தருளுமென்று வேதஞ் சொல்லும். சங்கை, பூசித்த மதுகங்கை யென்னுந் தேனாற்றிலே மூழ்கினவர்

சனன சமுத்திரத்திலினி யொருகாலமுழுகார். வாவிசுளுக்
கெல்லா மதுரை கும்பகோணம் சிதம்பரம் இவற்றிலுள்ள
வாவிசுளுயர்ந்தவைகள். நதிமிலேயுயர்ந்ததுகங்கை. சமுத்திர
த்திலுயர்ந்தது சேது. அருவியிலே யுயர்ந்தது வடவருவி.
வேறொருநதியிலே பஞ்சேந்திரியங்களைபு மொடுக்கி மூச்சட
க்கி நீரிலே நின் தவஞ்செய்வார் பேற்றைப் பின்பனிக்கா
லத்திற் சித்திரப்பூங்கங்கை (சித்திராநதி) யிலே யொருநாள்
நித்தியகருமா துட்டானஞ் செய்தவர் பெறுவர். மாசிமாதந்
தோறும்பிரயாகையிலே பலவருடம்படிந்தவர் பெறும்பலன்
ஒருநாள் வடவருவியிலேதோய்ந்தவர்பெறுவர். தாமேவந்து
மூழ்கினவருக்கும் ஒருவர் பொருட்டாவது உடம்பழுக்கு ஆ
ருசம்போதும் விதமாகவாவது மூழ்கினவருக்குந் தண்ணீர்
வழக்கி வீழ்ந்தவருக்குஞ் சித்திரப்பூங்கங்கை பரகதிதந்தரு
ளும்.

இம்மட்டோ? கண்டவர்க்கும் வணங்கினவர்க்கும் நினை
த்தவர்க்கும் மூழ்கினவர்க்கும் ஒரு துனியாற் சரீரத்தை நனை
த்தவர்க்குங் கதியருளும். பிறதீர்த்தங்கள் காலையினும் உச்
சிப்போதினும் மாலையினு மூழ்கினால் தூர்க் கரும்பும் நடுக்க
ரும்பும் துணிக்கரும்பும்போலப் பலன்கொடுக்கும். வடவரு
வி மூன்றுகாலமுஞ் சருக்கரைக்கட்டிபோல ஒரேவிதமான
பலனைக்கொடுக்கும். இஃதன்றி ஒருநாள் மூழ்கினார் பண்டை
வினைகள் பற்றறும். இரண்டுநாள் மூழ்கினாலிம்மையிற் செய்த

வினையும்வற்றோடு பற்றறும். மூன்றுநாள் மூழ்கினவர் கருக் குழியின் மூழ்கமாட்டார். ஒருதான் மந்தியிலுயர்ந்த பிராம ணருக்குக் கொடுத்தவருக்குச் சந்ததி விருத்தியுண்டாகும். யார் யார் எதை யெதை யிச்சித்தாலுங் கொடுத்தலாலந்தி பாலாகவும் பாவவியாதியைப் போக்கலால் மருந்தாகவுமிருக் கும். அயனநாள் விஷ்புண்ணியகாலம் திருவிழா அட்டபி சதுர்த்தசி திருவாதிரை மாதப்பிறப்பு * முப்பான்மாகம் பெளர்ணமி அமாவாசை சங்கிராந்திசோமவாரத்தோடுகூடிய அமாவாசை கிரகணகாலம் இவைகளிற் பிறதீர்த்தங்களிலே மூழ்குவார் பெறும் பலனுக்கு வடவருவியிலே மூழ்குவார் பெறும் பலன் ஆயிரமடங்கதிகமாகும். இன்னும் தாம்பிறந்த நாள் மூழ்கினராணுவினிப் பிறவியடையமாட்டார். ஆண்டு பிறந்தநாள் மூழ்கினாலவரைத் தேவரெதிர்கொண்டு சிறப்புச் செய்வர். தம்முன்னோரிற்றந்த நாளறிந்துமூழ்கினால் இறந்தவர் நரகத்திலேயினி மூழ்கமாட்டார். வடவருவியை மறந்த நா ளே மறந்தவரை யமனினைக்கு நாளாகும். திருக்குற்றாலத்து ன்கு வரும்போதும் வடவருவியிலே மூழ்கும்போதும் ஒருவ ரை யொருவர் நினைப்பாராகி லவ்விருவருங்கதி பெற்றுய்வார் கள். அவ்விருவரைக் கண்டவரும் பிறவிப்பிணியைநீங்குவர்.

† உவா சங்கிராமம் விதிபாதம் தனித்தனி பன்னிரண்டு.

* முப்பான்மாகம் - மாசிமாத முப்பதுநாள்.

† உவா - அமாவாசி. சங்கிராமம்-மாதப்பிறப்பு. விதிபாதம்-ஓர்

வைதிருதி பதினைந்து ஆக ஐம்பத்தொன்று. மனுப் பதினான்கு யுகாதி நான்கு மாணையம் பதினைந்து அட்டகை பன்னிரண்டு ஆக நாற்பத்தைந்து. இவ்விரண்டுஞ் சேர வொருவருடத்தில் வருந் தொண்ணூற்றாறு நாளுந் தீர்த்தத்திலே தோய்ந்து, தருப்பணஞ்செய்வோர் பிதுர்க்கடன் முழுதுந்தீர்த்தோராவர். இதுவன்றித் தமது புத்திரர் தத்துபுத்திரர் தமது சகோதரர் அவர் புதல்வர் தமது புதல்வி பிள்ளையாசையால் வளர்த்த புத்திரர் தமது சொல்வழி மனைவியயலாரைக் கூடிப்பெற்ற புத்திரர் தம்மைக் காப்பாற்றிவந்த தன்மையாலுயர்ந்தவர் இந்த எட்டுப்பேருமே யிறந்தவருக் கெள்ளுந்தண்ணிரு மிறைப்பவர். ஆகலாலிவரிலொருவர் சித்திராநதியில் மூழ்கிப் பிதுர்க்களுக்குப் பிண்டமிடுவாரானால் சுவர்க்க பதவிக்கு ஏணி வைத்தாராவர். எள்ளுநீரு மிறைப்பாரானால் கைலாயமுஞ் சிவலோகமுங் காணியாக வைத்தவராவர்.

யோகம்-வைதிருதி-ஓர்யோகம். யுகாதிநான்கு - ஐப்பசிமாதத்துச் சுக்கிலபக்ஷத்து நவமி கார்த்திகைமாதத்துச் சுக்கிலபக்ஷத்து அட்டமி வைகாசிமாதத்துச் சுக்கிலபக்ஷத்துத் திரிதிகை மாசிமாதத்துச் சுக்கிலபக்ஷத்துச் சத்தமி. மனுப்பதினான்கு - மாதந்தோறும் வரும் பெளர்ணமியும் தைமாதத்துச் சுக்கிலபக்ஷத்துச் சத்தமியும் ஏகாதசியும். மாணையம்-புரட்டாசி மாதத்துக்கிருஷ்ணபக்ஷத்துப்பிரதமை முதலிய பதினைந்து திதியும். அட்டகை-மார்கழி தை மாசி பங்குனிமாதத்து அபரபக்கத்துச் சத்தமி அட்டமி நவமியாகியபன்னிரண்டும்,

இம்முறை செய்ய இயலாதவர் வடவருவியிற் படிந்து தருப்பணஞ்செய்து வேதந்தெரிந்த பிராமணருக்கேதேனும் பொருள் கொடுத்தாலுந் தென்புலத்தார்க்குப் பரகதியைக் கொடுத்தவராவர். பின்னையுஞ் சுற்றத்தாருமின்றிப் பிறநாட்டிற் போயிறந்தவருக்கு மேற்கூறிய எண்மரிவொருவர் வடவருவியிலொருநாட்சென்று தருப்பண முறைப்படி செய்தா லெள்ளொன்றுக் காயிரவருடம் அவ்விறந்தவர் சுவர்க்காதி பதவிகளிற் போயிருப்பார். புத்திரரில்லாதிறந்தவருந் துன் மரணமாகவிறந்தவரும் நரகத்திலே யழுந்துங்காலம் எவரே னுமவ்விருவருடைய எலும்பையெடுத்துச் சித்திராந்தியிலே போட்டு விட்டால் அவ்விருவரும் நரகத்தைவிட்டு வானுலகத்தை யரசளித்து வாழுவர். எவளவென்று சொல்லுவது. இன்னுங்கேளுங்கள். கற்புடையமாதர் வரம்பை யழித்தவரு ம் மாதாபிதா குருவுக்கிடர் செய்தவரும் பிரமா விஷ்ணு ருத் திரனை நிந்தித்தவரும் உயிர்க்கொலை புரிந்தவருஞ் செய்ந்நன் றி மறந்தவரும் தலைவனைக்காட்டிக்கொடுத்துச்சமார்க்களத்தி லோடினவரும் நம்பினவருக்குக் கபடஞ்செய்தவருமின்னு மெவளவு பாதகஞ்செய்தோரும் வடவருவியிலே படிந்தால் மோக்ஷமடைவார்.

பிரமசரிய விரதங்காத்து அந்தணர் முனிவர் கடன் கழிப்பவரும் யாகஞ்செய்து தேவர் கடன் கழிப்பவரும் புத்திர ளைப் பெற்றுப் பிதூர்க்கடன் கழிப்பவரும் வடவருவியிலே

ஸ்நானஞ்செய்தே மூன்றுகடனையுங் கழித்துவிடலாம். இளமைப்பிராயத்திலறியாது செய்தபாவம் நடுப்பகலிலும் காளைப்பருவத்திலறிந்து செய்தபாவம் உதயகாலத்திலும் வயோதிககாலத்திற் செய்தபாவம் மாலைக்காலத்திலும் மூழ்குவார்க்கு வடவருவிக் தீர்த்தம் போக்கிவிடும். இம்மூன்றுகாலமும் மூழ்குவார்க்கு எழுவகைப் பிறவியையுந் தீர்க்கும். ஐம்பொறியடக்கல் ஒருவழிநடத்தல் அந்தக்கரணங்காத்தல் இகழாதிருத்தல் கொடுத்தல் தம்முயிர்போலப் பிறவுயிருக்கிரங்கல் அறிவு அன்பு பொறுமை அமைதி இன்சொல் வாய்மை இப்பன்னிரண்டு முடைய மானததீர்த்த மூழ்காதவர் பிறதீர்த்தங்களிலே மூழ்கினால் தவளை தண்ணீரிலே மூழ்கியதற்கொப்பேதவிரவேறில்லை. வடவருவியிலே மூழ்குவார்க்கு மானத்தீர்த்த மூழ்கவேண்டுமென்பதில்லை. யென்னெனில் யாவராயினு மூழ்கினாலுடனே யவர் பாவங்களைக் கழுநீராகப் போக்கிவிடுதலாலென்க,

இந்தத் தீர்த்தமான்மியத்தை யெங்குங் கண்ணையெங்குந்தாமாகிவிளங்குஞ் சிவபிரான் இயமனுக்கும் அகத்தியமுனிவருக்கும் வாசுசிக்குந் திருமாலுக்குஞ் சொல்லியருளியபடி வியாத முனிவர் பிண்டமாக எனக்குச் சொல்ல யானுஞ்சுருக்கமாக உங்களுக்குச் சொன்னேன், பிரமாவினாலும்விரித்துச் சொல்ல முடியாது. என்று சூதமுனிவர் சொல்லுதலும், ஐநமிச முனிவர்களாவரைவணங்கிச் “சுவாமி! சித்திராநதி மகி

மையாகிய தேனாறு எங்கள் செவிவாய்க்கால்வழியேசென்று
வனமாகிய தடாகத்திற்பாய்ந்து தவப்பயிரை வளர்வித்தது,
“இனி ஆகாயகங்கை திரிகூடமலையருவியிலேவந்து திருக்குற்
றால் நாதரை மதுவைச் சொரிந்து பூசித்தகாதையைக் கூற
வேண்டு” மென்று வணங்கச் சூதமுனிவர்சொல்வாராயினர்,
நான்காவது வடவருவிச் சருக்கம் முடிந்தது.

ஐந்தாவது

சிவமதுகங்கைச் சருக்கம்,

சூரிய குலத்தரசனாகிய சகரன் அசுவமேதஞ் செய்யத்
தொடங்கிக் குதிரையைத் திசைகடோறும் போய் வரவிடுத்
தலும், அக்குதிரையைத் தேவேந்திரன் பிடித்துப் பாதல
த்திலே தவஞ்செய்திருக்குங் கபிலமகாரிஷியினிடங்கொண்டு
போய்க் கட்டிவைத்துச் சென்றான். குதினாயின்பின்சென்ற
சகரன் மகனாகிய போசணன் புத்திரன் அஞ்சுமான் பற்பல
இடந்தோறும் தேடிபுங் குதிரையைக் காணாமற் சலிப்புற்ற
னன். அதுகண்டு சகரனினாய மனைவி புத்திரராகிய சாகரர்
அறுபதினாயிரவர் எங்குந்தேடிப்பூமியைத்தோண்டி மண்ணை
புண்டபோது, குதிரையைப் பாதலத்திலே கபில முனிவரிட
ங்கண்டு கோபங்கொண்டு அவர்மேற் பாய்ந்தனர். அஃதறி
பாமல் முனிவர் சினந்து கண்ணைத்திறத்தலும், அறுபதினா
யிரஞ்சாகரருஞ்சாம்பராயெரிந்தனராயிறந்தனர், அதன்பின்

சகரன் குதிரையைமீட்டுவந்து யாகத்தை நிறைவேற்றினன்.

அஞ்சுமான் மகனுடைய புத்திரனாகிய பகிரதன் றவஞ் செய்து பிரமாவைப் பணிந்து முனிவர் சாபத்தினிலிறந்த சாகரர் நாகத்தைவிட்டு நீங்கும்பொருட்டுப்பிரமாவின்கட்டளைப்படி கங்கையைப் பரவித் தவம் புரிந்து கங்கையின் வேகத்தைத்தாங்குதற்குப் பரமேசுரனை வணங்கித்தவஞ்செய்து அவர் வரத்தினாலே மீட்டுங் கங்கையை நோக்கி யளவில்லாக காலந் தவசுசெய்தனன். அதன்மேற்கங்கையெழுந்து ஆரவாரித்து ஆகாயத்தைத் துளைத்து எட்டுத்திசையு நடுங்க அண்டங்கள் வெடிப்ப மலையை வில்லாகவுடைய சிவபிரானை மதிப்பிலாதவளாய்த் தன்னுடைய வேகத்தைப் பூமிதேவி தாங்க மாட்டாளென்று கேவரு முனிவருஞ்சலிப்பக்கிழேகுதித்து வருகின்ற அப்போது அக்கங்கைநீரிலே நகூத்திரங்கள் கயல் மீன்களைப்போலச் சுழலவும் மேகக்கூட்டங்கள் பாசிபோல மிதப்பவும் சூரியசந்திரர்கள் செந்தாமரை வெண்டாமரை போலத் தோன்றவும் ஆகாயநடுங்கவும் சிவபிரான்சடாமகுடத்திலேயாயிரமுகமாக ஆபிரம் பருவகாலம் பாய்தலும், சூரியன் முன்னே தோன்றிய புல்லின் துனிப்பனிப்போ லொடுங்கினன், அதுகண்டு சிவபிரான் புகழை விண்ணவர்பாடியாடிக் களித்தனார்.

அண்டங்களை யுடைத்தெழுந்தகங்கை சடைக்காட்டினி டத்துவந்து வந்துதலாலே கலக்கமுற்றுப் பரமேசுரனைப் பகி

ரதன் பணிந்தனன். கங்கையு மவருடைய பாதங்களை நடுநடு
ங்கிப்பரவினன். உடனே சிவபிரான் பகீரதனுக்கிரங்கிக் கங்
கையின் வேகத்தையொடுக்கி யிமயமலை விடுக்கப்பட்ட துளி
வடிவாக்கி யேழுபாகமாகப் பிரித்துச் சீதை, சுசுட்டு, சிந்து,
வென்னு மூன்றையு மேலைத்திசையினும் நளினி, பாவனி
கலாதினியென்னு மூன்றையுங் கீழைத்திசையினுங் கங்கை
யைத்தெற்குத்திசையினும் நடக்கச்செய்தனர். பகிரதன்பின்
னே சென்ற கங்கை சன்னுமகாருஷி வேள்வியைப்போயழி
த்தலும், அவரதனைமுழுதுமுண்டு பகீரதன்வேண்டுகோளுக்
கிரங்கிக் காதின்வழியாகவிடுப்ப வந்து சானவியெனப்பெயர்
பெற்று மயானத்திற் சாகரர் சாம்பரிற்பாய்ந்தது. அந்தச்சா
கரரனைவரு நரகத்தைவிட்டுப்பொன்விமானத்திலேறிச் சுவர்
க்கலோகத்திற் சேர்ந்தனர்.

அதன்மேற் கங்கை கயிலாயமலையின்கட் சென்று நம்பெ
ருமானைவணங்கி “யென்னுடைய மறைந்தவடிவத்தைக் கா
ட்டியருளுக” வென்னு கேட்க அவரருளிச்செய்வார் “பாவம்
உருவத்தைத் தேய்க்கும். தருமம் உருவத்தை வளர்க்கும்.
பாவத்தினுயர்ந்தது சிவத்துரோகம். தருமத்தினுயர்ந்ததுசிவ
தருமம். அத்தகைய சிவதருமம் *எண்வகைப்பத்தியினாலெய்

*எண்வகைப்பத்தி—அடியார்களுடைய திருவடியை வணங்கு
தல், பிறர் சிவபூசைசெய்யக்கண்டு மகிழ்தல், தான் சிவபூசைசெய்
தல், தான்செய்யும் பணிவிடைகளைச் சிவபிரான்றிருவடிக்கே சமர்ப்
பித்தல், சிவசரிதங் கேட்கும்போது ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிதல்;

தப்படுவது. 'தோத்திரம் பத்தி பூசைசெய்யாமை பூசைசெய்தவரைத் துதியாமை பத்திசெய்ததை மறத்தல் சிவநிந்தையாகிய ஆறும் வித்தாகவும் வேராகவும் இருந்து சிவத்துரோகத்தை விளைவிப்பன; இவை யாறனுள்ளுஞ் சிவநிந்தையதிகம் அதனை யெளிதாகநீயடைந்தனை. அனந்தங்கோடியுடைய தவஞ் செய்தாலு நீ யிது தவிர்க்கமாட்டா'யென்றனர். கங்கையது கேட்டு வருந்தி மீட்டும் வணங்கி "யெம்பெருமானே! யிப்பாதகந்தீரு" மென்று சுவாமியருளிச்செய்தனர். கங்கை "சுவாமி! உமது சன்னிதியைப் பிரிந்திருக்குமொருநாள் ஒருபுகமா" மென்றுவருந்தலும், எம்பெருமான் நிருவுள்ளமிரங்கி "அநேகவருடந் தீர்த்தந்தரிய பாவம் ஒருநாள் தன்னிடத்திலிருந்தாற்றீர்க்கும் நமது இரகசியத்தா னமொன்றுள்ளது; அதாவது திரிகூடமலை; அந்தமலையின்மேலே யிருக்குஞ் சிவலிங்கத்தை மதுவினாலே யொருநாளருச்சனைசெய்து வணங்கினால் எம்மையனுகப்பெறுவாய்" என்று விடைகொடுத்தருளுதலும், கங்கையுடனே புறப்பட்டுப்போய்த் திரிகூடமலையினுச்சிலிலேயுள்ள சிவலிங்கத்தைத் தேனாலேபூசித்துவணங்க நம்பெருமான் இடபாருடரா யெழுந்தருளிக் காட்சிகொடுத்துக் கயிர்சிலிர்த்தல், சிவபிரானைத் தியானித்தல், திருப்பணிக்கென்று வாங்கியபொருளைத் தான் அபகரியாதிருத்தல்.

கங்கைக்கு இருப்பிடமாகத்தமது சடாம்குடத்தை யருளிச் செய்தனர். இங்ஙனம் சிவபிரானைக் கங்கை மதுவினாற் பூசை செய்தலினாலே அந்தநீர்த்துறை சிவமதுகங்கை யென்னும் பெயர்பெற்றது. என்ற சூதமுனிவரை வாழ்த்திச் சென்னகர திமுனிவர் “ஈவாமீ! யெங்களுடைய வீணையாகியவெப்பத்துக்கு மேகம்போலெழுந்தருளிச் சிவமதுகங்கை மான்மிய மழையைப்பொழிந்தீர். இனி நன்னகராகிய சர்க்கரைப்பந்தலிலே தேன்மாரி பொழிந்தாற்போலும் மூர்த்திமான்மியத்தையருளுக” என்றுகேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்வாராயினர்.

ஐந்தாவது சிவமதுகங்கைச் சுருக்கம் முற்றிற்று.

ஆறுவது

மூர்த்திவிசேடச் சுருக்கம்.

ஒளியாய் வெளியாயுருவாயருவா யொன்றானுந் தெளிபாததாய்த் தெளிந்தவர்களுக்குத் தெளிவுள்ளதாய்த் திரி கூடமலையிலன்புள்ளதா யெல்லா வுலகங்களுக்கு மரியதா மென்று சொன்ன வேதமே மெய்யடிபார்கட்கு எளிய” தென்று இயம்பும். ஆதலாலந்தப்பொருளின் பெருமையை யான் சொல்லத் துணிந்தேன். திருக்கயிலாச முதலாகிய அனந்தந்தலத் திலெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவலிங்கங்களைப் பார்க்கினுந் திரி கூடமலையிலெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவலிங்கமே யுயர்ந்த மூர்த்தியாகும். பாதுகாரணத்தாலென்னில் எல்லாத்தலத்தினு

முள்ள இலிங்கங்களிற் சிவபெருமான் சிறிதுசிறிது கூறுதங்
கியிருப்பர். திரிகூடமலை மூல இலிங்கத்திலே சதா எழுந்தரு
ளியிருப்பர். இதனாலென்க,

சத்தசாகரமும் பெரும்புறக் கடலும் பெருகிக்கொதித்
தெழுங் கற்பாந்தகாலத்திற் சக்கரவாளமலை கால் சாய்ந்து
மேருமலை நிலை கலங்கி யேனைய மலைகளெல்லாந்தடுமாறி யண்
டசராசரங்களொடுங்கிப்போகச் சமுத்திரசலத்தை வடவாழு
காக்கினி மண்டி யெழுந்து வற்றச்செய்தது. அங்ஙனம் வற்
றச்செய்த அக்கினி யெல்லாவுலகங்களையுஞ்சுட, அஃதடங்கு
மாறு பிரசண்டமாருதம் பரந்து தாவி முழுவது மொடுக்கிய
பின்னர் அங்கங்கே தங்கிநின்ற விண்டலமுந் தேவர்களுந்தத்
துவங்களும் பூருவத்திற்றோன்று முறைப்படி யொன்றிலொ
ன்றொடுங்கச் சிவபிரானொருவரே மிஞ்சி நித்தியராய் நின்ற
னர்.

அளவிறந்தகாலங்கள் பிரிந்திருக்கவும், அவற்றைப்பிரியா
மலவற்றோ டைக்கமாகி யெவ்வுயிர்க்கு முணர்வாகக்குணங்
குறியுற்பத்தி நாசமின்றாக யிருந்த சிவபிரானே சிவபுரம்போ
லழியாதிருந்த *புடார்ச்சனபுரத்தி லெழுந்தருளியிருந்து தம
க்கென வொரு சொருபயில்லராய்த் திருவருளே திருமேனி
யாகக்கொண்டு சகலலோகங்களையும் படைக்குமாறு திருவுள்
ளத்தினினைந்து சிவந்த நூறிதழ்களையுடைய தாடிரைப்பூவி

* புடார்ச்சனபுரம்- திருக்குற்றலம்,

விருக்கும் பிரமனுருவமாகி நான்குமுகமு நான்குகிரீடங்களும் எட்டுப்புயமும் தண்டமுங் கமண்டலமு முப்புரிநூன்மார்புங்கொண்டு சரசுவதியுடனிருந்து புலனங்களெல்லாவற்றையும் பிருதிவி யப்பு தேயு வாயு ஆகாயமென்னும் பஞ்சபூதங்களாற் சிருட்டித்துப்பின்னர் சத்தமேகங்களையும் சூரியசந்திரரையும் மற்றையேழுக்கிரகங்களையும் நகூத்திரங்களையுந் தேவரையுந் தேவேந்திரனையுந் திக்குப்பாலகரையும் பிறதேவர்களை யுந் திரிகாலங்களையும் ஆறு இருதுக்களையும் நான்கு வேதங்களையும் ஆறங்கமுதலிய பலகலைகளையும் யாகங்களையும் யாகத்துக்குவேண்டிய திரவியங்களையுங்காயத்திரிமந்திரங்களையும் படைத்து அப்பால் முகம் புயம் மார்பு தொடை இந்நான்கினின்று முறையே பிரம கூத்திரிய வைசிய சூத்திரராகிய நான்கு வருணத்தாரையுந்தந்து அதன்மேல் சமுத்திரர் தடாகம் மலை நதி சோலை காடுமுதலியவற்றையும் உண்டாக்கிப் பரசமயமாகிய சூறைக்காற்றிற்பட்டுமூலாவண்ணஞ் சிவசமயமார்க்கத்தைத்தருஞ் செண்பகக்காவைச் சிருட்டித்துத் தேவர்களும் நான்குவேதங்களும் பணிசெய்யத்திரிகூடமலைச்சங்கக் கோயிலிலே குடிகொண்டிருந்தனர்.

இங்ஙனம் பிரமாவாயிருந்து படைத்த பல வுயிர்களையுங்காக்கும்பொருட்டு இலக்குமிசமேதராய்ச்சங்குசக்கரதாரியாய் நீலமலைபோலுந் திருமேனிகொண்டு திருமாலாயெழுந்தருளியிருந்தனர். அதன்பின் அகத்தியமாமுனிவருக்காகத் திரி

நேத்திரம்படைத்த நின்மலராகிய சிவசொருபராயமர்ந்திருந்
தனர், அந்தக்கதையப்பாற்சொல்லுவோம். பராசத்தியைத்
தழுவி யிச்சாஞானக்கிரியையைப் பொருந்தித் திருவிளையாட
ல்செய்யுஞ் சிவபிரானே மூவராய் முத்தொழிலுஞ் செய்து
முப்பொருளாய்த் திரிகூடத்து முதல்வராவரென்றால் அவரு
க்கு நிகராக யாரைச்சொல்வது.* ஆரிடம் மானிடம் தேவம் அ
சுரம் இராக்கதம் எனப்பிரதிட்டை யிலிங்கங்களைந்துவகைப்
படும். தானேதோன்றிய இலிங்கம் சுயம்பு இலிங்கமெனப்
படும். இவ்விருவகை யிலிங்கங்களுமுள்ள தலங்களனந்தமா
ரும். அருணாசலத்திலுள்ள இலிங்கம் போகலிங்கம். மதுரை
யிலுள்ள இலிங்கஞ் சைவ இலிங்கம். மற்றைய இலிங்கங்கள்
பராபர இலிங்கம். திருக்குற்றலத்திலுள்ள இலிங்கம் பரமர
கச்ய இலிங்கமாம்.

சிவபிரான் கொன்னைறமலரிலே யிமைப்பொழுதும் வில்வ
த்திலே நொடிப்பொழுதும் இலிங்கத்திலே யொருநாழிகைப்
பொழுதுமிருப்பர். இவற்றைத்தெரிந்து தேவர்கள் திருக்குற்
றலத்திலிங்கத்திலே சதாகாலமுமிருந்தருளவேண்டுமென்று
வரங்கேட்க அவ்வாறே வரந்தந்து † எழுந்தருளியிருந்தனர்.

* ஆரிடம்-இருடிகளாலும், மானிடம் மனிதராலும், தேவம்
தேவர்களாலும், அசுரம் அசுரராலும், இராக்கதம் இராசுதராலும்
தாபிக்கப்பட்ட இலிங்கங்களாம்.

† இக்கருத்துப்பற்றியே மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் குற்றலத்
திற் குறியாயிருந்துமென்றருளிச்செய்தனர்.

இதற்கு வேதங்களே சாட்சியாகும். இம்முறையாலே யெல்லாவகங்களுக்குந் திருக்குற்றால முயர்ந்த சேஷத்திரமாகும். அங்கிருக்கும் இலிங்கமூர்த்தியே யெல்லாமூர்த்திகளுக்கு முயர்ந்த மூர்த்தியாகும்; அந்தமூர்த்தியைப் பூசிக்கும் பூசைபே யெல்லா மூர்த்தியு மேற்றுக்கொள்ளும் பூசையாகும். எப்படியென்னில் ஒருமரத்தின்தூரிலே சலத்தை விட்டால் கொப்புகளெல்லாந்தழைவதுபோலென்க.

யாகங்களுந் தவங்களுஞ்செய்து தவிக்கவேண்டா. செண்பகாரணியஞ்சூழ்ந்த குறும்பலா நிழலி லெழுந்தருளியிருக்குங் குற்றால நாதர் கோயிலே நோக்கிவந்தால் ஒவ்வொரு அடிக்கும் ஒரு அசுவமேதஞ்செய்த பேறுகிடைக்கும். அவ்விடத்துவந்து பிரம விஷ்ணுக்களாலறியப்படாத குறும்பலாநாதரைவணங்கினவர் பெறும் பேற்றை மதிக்கமுடியாது. அந்த நாதர் திருமேனியில் இரத்நாபரணஞ் சந்தனம் புட்பமாலே பரிவட்டம் புனைவித்து அலங்கரிப்பாரது சரீரத்தை யவ்வாறே யமரமாதரலங்கரித்து அவரை மகிழ்விப்பர். இன்னும் அந்த மூர்த்திக்குப் பொன்னாலாவது கல்லாலாவது திருப்பணி செய்வார்க்குச் சயலக்குமியுந் தனலக்குமியு மேவல் செய்வர். அவருக்கு ஒரு திரு நந்தனவனம் வைத்தவர் கற்பகப் பூங்காவனத்திலேபோய் வசிப்பர். அவர் திருமேனியிலே பூமாரி சொரிவார்மேலே தேவர்கள் பொன்மாரி பொழிவர். பால்தயிர் நெய் தேன் பஞ்சகௌவிய மபிடேகஞ் செய்வா ரிவ்வுலகையாண்டு முடிவிலே சிவமயமாகுவர்.

குளகமாதிய பாமாலேகளைச் செய்து சாத்துவார் கற்பக மாலைதரித்துக் கற்பகாலம்வாழ்ந்திருப்பார். வாழைக்கனி பலாக்கனி மாங்கனி யிளநீராலபிடேகஞ் செய்விப்பார் பிரம விஷ்ணுக்களால் முடிசூட்டும் பதவிபைப் பெறுவர். குறும்பலா வீசருக்கு வாகனஞ் செய்வித்துத் தந்து திருவிழாச் செய்து தெரிசித்தவர் இந்திரன் பிரமனுக்கு முயர்ந்தவராவார். கொடிசூடை மேற்கட்டி பரிவட்டம் ரத்நம்பதித்த பொற்குடங்கிரீடம் மற்றையாபரணம் வழங்குவோர் திக்குப்பாலகர் பதவியைப் பெறுவராடிச் சிவப்பேறடைவர். மாலை கட்டுபவர் திருமஞ்சனமெடுப்பவர் களபஞ் சேர்ப்பவர் தூபதீபம் பரிகலங்கள் விளக்குபவர் விளக்கிடுபவர் தெய்வவடிவாகிச் சிவபுரத்திலே போய்த் தேவர் கூட்டங்கள் வணங்கச் சிவகணங்களோடு சேர்ந்திருப்பார்.

ஆதிவாரத்துதய காலத்திலே சித்திரகங்கையிலே மூழ்கிக் குற்றாலநாதரை வலஞ்செய்பவர் தேவர்கள்பணியத் திருமால் பதவியடைவர். சோமவாரத் துதயாதியிலே சங்கக்கோயிலுடைய சுயம்பு மூர்த்திக்கு ஒருபூவை யணிபவர் அணிவிப்பவரிருவருஞ் சிவபுராஞ்சேர்ந்திருப்பார். செவ்வாய்க்கிழமையில் செண்பகப்பூஞ்சோலையிற் பூவெடுத்துச்சாத்துபவர் சிவலோகத்துக்கு மைந்தராயிருப்பார். புதவாரத்திலே தும்பைமலரெடுத்து அருச்சுனை செய்பவர் தேவருலகத்தைச் சேருவர். குருவாரத்தில் வடவருவித் தீர்த்தமாடி யலரிப்பூக்களாலருச்

சீனை செய்பவர் வைகுந்தபதவியைச் சேருவர். சுக்கிரவாரத் திலே சருக்கரைபருப்புக்கலந்த அன்னத்தை நிவேதிப்பவர் பிரமபதவியடைவர். சனிவாரத்திலேசித்திரகங்கையிலேதோ ய்ந்து சங்கவீதியை யொருவலமாவது வந்தவர் திருக்கயிலாச பதவியைச்சேருவர். திருப்பணிக்குச் செங்கல் சுண்ணாம்பு திரவியங்கொடுத்தவர் கைலைமலையிலேயிருப்பர். நெல்லளவு சந்தனமாயினுங் கையளவுபாலாயினும் ஒருமலராயினுங்கொடுத்தவர் சிவலோகஞ் சேருவர்.

திரிகூடச்சிவபிராணைச் சிறுகாலசந்தியிலே பணிபவர் சாலோகபதவியுங் காலசந்தியிலேபணிபவர் சாமீபபதவியும் உச்சிக்காலத்திலே பணிபவர் சாருபபதவியும் மாலைக்காலத்திலே வணங்குபவர் சாயுச்சிய பதவியுஞ்சேருவர். திருநாள் சிவவிரதநாள் வருடவிசேடநாளிவைகளிலே குறும்பலாநாதரை யடிவணங்க வருவோர் யாவருக்கும் ஒருநாளன்னங் கொடுத்தவர் தருமமெல்லாவற்றையுங் கொள்ளை கொள்ளுவர். இரண்டுநாளன்னமிட்டவர் திருக்கயிலாசமலையைச் சேருவர். புண்ணிய மெல்லா நிறைவேறுந் திரிகூடத்தை வந்திப்பவருக்கு அவர் வேண்டும்பொருளெல்லாங் கைகூடும். திருக்குற்றால மகிமையைபெடுத்துப் புகழ்வார்க்குஞ் சங்கவீதியை வலம் வருவார் க்கு மின்பமேன்மேல்வளரும். வில்வம் ஆத்திமலர் கொன்றை மலர் குறும்பலாநாதருக்குக் கொடுப்பவர் செல்வமும் பரகதியுஞ் சொல்லுதற்கெளியவோ? இவைகள் கொடுக்க இயலாத

வர்புல்லாகிலும் இலையாகிலும் பூவாகிலும் கிடைத்ததொன்
றை யிரவிலாபினும் பகலிலாயினுங்கொடுத்தா லுந்தேவராவா
ர்கள். ஆலகாலவிடத்தை யமுதமாகவுண்ட அவ்வெம்பிரானு
க்குப் பாற்சோறு (பாயாசம்) ஒருநாள் நிவேதிப்பவர் தேவர்
கூட்டத்துடன்கூடியமுதுண்டிருப்பர். சிவனடியார்கட்குன்ன
மிட்டவர் பிரமன்மாலாகிச் சிவகணத்தலைவருமாவர்.

திருக்குற்றாலத்துச்சிவபுராணம் வாசிப்பவரதுபுகழைச்
சிவபுரத்து வாழ்கின்றவரெல்லாம் வாசித்து மகிழுவர். திரிகூ
டநாதரைப்பூசிப்பவர் தேவரென்றுசொல்லத் தேவர்களாவரை
ப்பூசிப்பார்கள். நீலகண்டராகியசிவபிரானடியாரைக் காக்குங்
கடமைபூண்டவர் மிண்டரானாலும் வெற்றியுண்டாகும். அவ்
வடியார்கட்குத்துன்பம் விளைப்பாரானால் தேவர்களாலுமவர்
கட்கு அவசயமுண்டாகும். திரிகூடநாதர் தொண்டர்க்குத்
துணையாவார்க்கே துணையாகுவர். தொண்டர்க்குப் பகையா
னர்க்கே பகைஞராவர். அவரது அடியார்க்கு அன்னஞ்சமைப்
பவர் பெருமையை யெவ்வாறுசொல்லுவோம், அவ்வடியாரு
ண்ட பரிகலத்தை யெடுத்தெறிந்தவர் தேவர்களுக்குள் வித்தி
யாதரராய்ச்சிறந்தவராவர். இந்திரவில்லைக்காட்டும் அவரது
வடவருவித் தீர்த்தத்தையள்ளித் தெளித்துக்கொண்டாலுஞ்
சென்மமொழியுமானால் அகத்தியமுனிவருக்காகச் சிவபிரானு
கிய அந்தமூர்த்தியைத் தொழுவார் கதியை யென்னென்று
கூறுவது,

எல்லா அண்டங்களையும் ஆக்கல் காத்தலுடையாராலு
மறியக்கூடாத திருக்குற்றாலமூர்த்தி மான்மியங் கூறுந்தகுதி
யுடையதோ? அம்மூர்த்தியடிமைபானாரைப் புகழ்வோரானு
லவரது அடியார்க்குப் பிரமலோகம் வைகுந்தலோகமொருபெ
ரியதன்றாகும். என்று சகல புராண நூல்களுந்தெரிந்த சூத
முனிவர் சொல்லுதலும் வணங்கித்துதித்து “நன்று நன்று தீரி
கூடமலைக்கடவுள் போலருட்கடவுள் உலகந்தோன்றுமன்று
மில்லை. யின்றுமில்லை. யென்றுமில்லை. ஈததிசய” மென்றடிப்
பாடிநெருங்கியசடாமகுடத்தையுடையமுனிவரெல்லாம் “சர்
ரமெடுத்த பிரயோஜனத்தை யின்றுபெற்றோ” மென்று “பின்
னும் வணங்கி” முனிபுங்கவ! அந்தமூர்த்தியினிடத்தன்புற்ற
பராசத்திபீடத்தின் மான்மியத்தையருளிச்செய்க ” வென்று
வினாவ இமயமலையிலிருந்து அகத்தியமுனிவர் பொதியமலை
க்குவரும்போது பரமேசுரனவருக் கருளிச்செய்தகீதை மு
றைப்படி சூதமுனிவர் சொல்லுவாராயினர்.

ஆறாவது ஸரீர்தீர்ச்சேடச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஏழாவது

பராசத்திபீடச்சருக்கம்,

முதலிடையென்னுமன்றும், அளவையுமில்லாத
பிரமப்பொருளினின்றும் பிரணவந்தோன்ற அதிலே நின்று
நாதந்தோன்ற அதனிடத்து வீந்துதோன்ற அதனிடத்திற்

ரோன்றியகடவுள் திரிகூடத்திலே குணமுங் குறியுங் கடந்து
 நின்றருளிஞர். மேலேசொல்லிய நாதத்திற்றோன்றிய விந்து
 சத்தியிலே பிறந்துபோகமுண்டாதற்கிடமாய் நின்மலியாகிய
 பராசத்தி சகலமுந்தோன்றுங் காரணத்தால் திரிகூடச்சிவபி
 ரான்பாற்கலந்திருந்தனள். சிவகோணம்நான்குசிற்சத்திகோ
 ணமைந்து ஆக ஒன்பது கோணத்துள்ளு நாற்பத்துமுக்கோ
 ண சக்கரவட்டந்தோன்றும் அதன் மேலுபே லும் எட்டிதழ்
 பதினாறிதழ் இருபத்துநான்கிதழ்கொண்ட சதுரவடிவாகிய
 ஒரு பீடமுள்ளது. அந்தப்பீடந்தான் கருணைவடிவாகியபரா
 சத்தி பீடமென்று சொல்லப்படுவது. அந்தப்பராசத்தி மே
 லான யோகத்திருத்தலாலே யோகபீடமென்றும் உலகமெலா
 ந்தோற்றுவித்தற்கு மூலமாயிருத்தலாலே தரணிபீட மெ
 ன்றுஞ்சொல்லுவர், அத்தன்மையான பீடத்துள்ளே யெம்
 பிரான்பாகத்திலிருக்குமெம்பிராட்டியெழுந்தருளியிருப்பன்;
 அவளிடத்திலே யாதிசத்தி, யிச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியா
 சத்தி யென்னச்சிவபிரான்றிருவருளால் நால்வர்தோன்றுவர்.
 இந்த ஐவர்சகாயத்தினால் அவ்வெம்பிரானெல்லாக்கிருத்திய
 ன்களு நடாத்துவர். ஐவர் வடிவத்தை யெம்மாலியம்பமுடியா
 து. ஆபிணியின்மடங்குஞ் சொல்லுவோம். பராசத்தி முத
 லிப பஞ்சசத்திகளுக்கு முறையே முகங்கள் ஐந்து, நான்கு
 மூன்று, இரண்டு, ஒன்று. முறையே நிறங்கள் வெண்மை பச்
 சை செம்மை பால் பொன்மையாகும். கண்கள் ஒவ்வொருவ

ருக்கு மும்முன்று. தாமரைப்பூ அபயம் ஆயுதம் செபவடந்
தர்ங்கிய கைகள் ஒவ்வொருவருக்கும் நந்நான்கு.

மேற்கூறிய பஞ்ச சத்திகளாலு மெம்பிரான் பஞ்ச கிரு
த்தியஞ் செய்யாநிற்பர். பராசத்தியே கருணையா லாதிசத்
தியாகத் தோன்றித் தேவவருடமாயிரங்கருக்கொண்டிருந்து
ஒரு கற்பத்திலே யிலக்குமியையும் பிரமணையும் பெற்றாள்.
மற்றொரு கற்பத்திலே முன்போலக் கருவிருந்து விஷ்ணுவை
யும் உமாதேவியையும் பெற்றாள். அதன் பின்னொரு கற்பத்
திலே கருமுதிர்ந்து சரசுவதியையும் சிவபிரானையும் பெற்றா
ள். அதன்மேல் பிரமனுக்குச் சரசுவதியும் விஷ்ணுவுக்கு இ
லக்குமியு மணவியாக்கிப் பின்ன ரெம்பிரா னுமாதேவியை
மணஞ்செய்துகொண்டனர். நிமலனாகிய பிரமசாரி யுமாதே
வியினிடத்தி லுலகமெல்லாமுண்டாதற்குக் குற்றலம் கோவி
தாரம் சமருகம் என்னு மூன்றுபேரையுடைய, வரையாத்தி
மர நிழலிலே யெழுந்தருளி யிருத்தலாலே யும்மரப் பெயரி
லொன்றாகிய குற்றலமென்பது * மூலட்டானத்துக்கு ஆகு
பெயராய் அம்மூலட்டானத்தையுடைய அத்தலத்துக்குப்
பெயராயிற்று.

ஆதிசத்தி மூன்று கருத்தாக்களைப் பெற்றதாலுந் திருக்
குற்றலத்துக்குத் திரிகூடமென்னும் பெயர்விளங்காநிற்கும்,
அந்த ஆதிசத்தி சந்நிதானத்தின் முன்பு தாணுமாலயத்தொ

* மூலட்டானம்—மூலஸ்தானம்,

ட்டில் ஆடா நிற்கும். திரிமூர்த்திகளும் விநாயகர் முருகக்கடவுள் மன்மதன் முதலிய மற்றைத் தேவர்களெல்லோருங் கலந்து நிற்பர். * பராதுபவஞ் ஠சிவாதுபவமென்னு நாழியாலிரண்டுபடி நெற்கொண்டு சகல அண்டங்களையும் வளர்த்துத் தருமங்களையும் வளர்க்குந்தாயாய்ச் சிற்பரணிடத்துச் சிற்சத்தியாய் அலைகடல்போல நீங்கி நீங்காதிருக்கும் புராதனியாகிய திரிகூடத்திரிபுரைபை யன்றி யாவருக்கும் வேறுபுகவில்லை. அந்தப் பராசத்தி பீடத்திற் சித்திரை மாதத்திலே பசுவினெய்யா லபிடேகஞ்செய்து பராசத்தி பாதத்தை வணக்கஞ்செய்பவர் வைகுந்த பதவியடைவர். வைகாசி மாதத்திலே செண்பகப்பூவா லருச்சனைசெய்பவர் சிவபதத்திற் சேருவர். ஆனி மாதத்திலே வெள்ளிய மல்லிகை மலராலருச்சிப்பவர் பிரம பதவிபைப் பெற்றுவாழ்வார். ஆடி மாதத்திலே பச்சைக் கருப்பூரங்கலந்த சந்தனக்குழம்பை யபிடேகஞ்செய்பவ ரிந்திர பதவி பெய்துவர். ஆவணி மாதத்திலே வெண்ணிறவலரிமலரும் பொண்ணிறவலரிமலருஞ் சாத்தினவர் சரசுவதி யிலக்குமியருளைச் சாருவர். பௌமல்லிகை மலர் சாத்தினவர் பராசத்தி யருளாற் சிவபதத்திற் சேருவர். புரட்டாசி மாதத்திலே நெய்கலந்த அமுதமைத்து நிவேதிப்பவர் சூரிய பதவிபை யடைவர். ஐப்பசி மாதத்திற் சந்தனாதித்தயில மபிடேகப்பவர்

* பராதுபவம்—பரபோகம். ஠ சிவாதுபவம்—சிவபோகம்; இவற்றினுண்மை சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களிற் கண்டுணர்க.

பிரம பதவியைப் பெறுவர். கார்த்திகைமாதத்தில் நெய்விளக்
கட்டுத்தரிசிப்பவர் கருவிலேயினியுருவடையமாட்டார். மார்
கழிமாதத்திலே பருப்புப் பொங்கல் நிவேதனஞ் செய்பவர்
தேவருலகிற் சென்று அமுதமுண்டு வாழ்வர். தை மாதத்தி
லே கருப்பூர தீபமிட்டு வந்திப்பவர் தேவகுல தீபமாக விளங்
குவர். மாசி மாதத்திலே * பஞ்சவாசங் கலந்த கும்ப நீரபி
டேகஞ் செய்தவர் ஒரு நாளுங் கெடாத பரமபதத்திலே பயி
ன்றிருப்பர்.

இத்தன்மைய பராசத்தி பீடத்தைக் கையால் வணங்கி
னாற் கையாற்செய்த கொலை முதலிய பாவந்தீரும், நாவால்
வாழ்த்தினால் வாக்கினாலே செய்த நிர்த்தனை முதலிய பாதகங்
கள் நீங்கும். கண்ணாற்றரிசித்தவர்க்குக் கண்ணாலே செய்த
பிறர் மனைவியரை விரும்பிப்பார்த்தலாதிப பாவங்கள் விலகு
ம். வலஞ்சூழ்ந்தவர்க்குச் சகல பாவமுந் தானேயகலும். திரு
க்குற்றாலஞ்சென்று பராசத்தி பீடத்தைத் தெரிசிக்கும் வ
ரைதான் மனம் வாக்குக் காயத்தாற் செய்தபாவமும் பழவி
னைகளு நிற்கும். பராசத்தி பீடத்தெதிரே பிரம காயத்திரி
மந்திரஞ் செபித்தா லாயிரங்கற்பம் பிரமனுருப்பெற்று வாழ்
வர். விஷ்ணு காயத்திரி மந்திரஞ் செபித்தாலாயிரங் கற்பம்
விஷ்ணுவடிவம் பெற்று விளங்குவர். பஞ்சாக்ஷர மந்திரஞ்செ

* பஞ்சவாசம்—ஏலம் தக்கோலம் இலவங்கம் சாதிக்காய் கரு
ப்பூரம்.

பிக்கிற் பதினாயிரங் கற்பஞ்சிவசாபருபம் பெற்றுக் கயிலாச மலைபிளீருப்பர். இந்த விசுமாக இன்னுமனந்தமான்மியமுள் ளது பராசத்தி பீட மென்று அகத்தியமாமுனிவருக்குச் சி வபிரான்ருளிச்செய்தபடி சூதமுனிவர்கொல்ல, நைமிசாரணி ய முனிவர் கேள்வியுற்றுக் களிகூர்ந்து “சூறும்பலாமான்மிய ஞ்சொல்லுக” என்று கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்வாராயி னர்.

ஏழாவது பராசத்தி பீடச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

எட்டாவது

சூறும்பலாச்சுருக்கம்.

இதுவென்று சுட்டிக்காட்டு மியல்புக் கெட்டாததாய் நி னைத்தற்கரிய பரஞ்சோதி யருள் வடிவங்கொண்டு இச்சா ஞா னக்கிரியை யென்னு மூன்று சத்திகளா னுலகத்தைச்சிருட்டி த்தபின் அவரது ஐந்து திருமுகங்களினின்று மிருபத்தெட் டாகமங்கள் தோன்றின; அவ்வைந்தினுள் அதோமுக நீங்கிய ஏனைநான்கு முகங்களினின்று நான்கு வேதங்களும் பிறநகன் கருத்தாவின்றிருவருளால் அவ்வேதங்கள் நான்கும் * ஆறங் கமாயனந்த மிருதிகளாய்ப் பற்பல பேதநூல்கள், புராணங்க ள், மற்றைய கலைகளாய்க் காலங்கணக்குக் காட்டிக் கதிகளுக் கெல்லாம் வழியாய் விளங்கும். பிரம விஷ்ணுக்கள் படைப்ப

* ஆறங்கம் - மந்திரம் வியாகரணம் நிகண்டு சந்தோபிசிடம் நிருத்தம் சோதிடம்.

துங் காப்பதும் இந்திரனரசு செய்திருப்பதும் வானவர்வாழ்
க்கையும் அந்தணர் யாகங்களும் ஏனையோர் செய்யுந் தவமுத
லியவும் எங்கும் நடைபெறுவது வேதங்கள் நடைபெற்று வ
ருவதனானே? அவரவர் குல ஆசாரம் அநாசாரங் குணங்
குற்றம் இன்பதுன்பஞ் சத்தியம் அசத்தியம் புண்ணியம் பா
வம் சுவர்க்கம் நரகம் ஆதியவற்றைப் பிரித்துக் காட்டலால்
அவ்வேதங்கள் கண்களுக்குச் சமானமாகும்.

அவ்விதமாகிய வேதங்கள்: ஒரு பிரமனுடைய பகற்கால
த்திலே பலமனுக்கள் நாசமடைதலும், இராக்காலத்திலேயுலக
மெல்லா மிறந்துபடுதலும் பார்த்து வருந்தி, நாமினியொரு
காலத்து மழியாதிருக்கும் உபாயம் யாதென்று உபநிடதப்
பொருளாலுணர்ந்து நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபிரானுல
ன்றி மற்றெவராலுமிந்தவிபத்து விலக்குதற்கரிதென்று தெ
ளிந்து “அவரது பேரருளைவேண்டி னறஞ்செய்யவேண்டும்;
அந்த அறமும் தானந்தவமென இரண்டுவகைப்படும். இவ்விர
ண்டும் புண்ணியமென்றாலும், தானம் வானமுதலிய போகங்
களையே வளர்விக்கும். விரதமுற்றி மெள்ளமா யாதொருபற்
றுமில்லார்க்குத் தவந்தான் மோக்ஷத்தைத் தரத்தக்கதென்று
உறுதிப்படுத்தித் தவத்தின் பயனை யெளிதிலே யருளுவது தி
ருக்குற்றாலத்தலமென்று ஆராய்ந்து, அவ்விடத்துள்ள செண்
பகாரணியத்தில் வந்து, பலா விருக்ஷமாகி உற்பத்தி நாசமில்
லாத சிவமூல மந்திரத்தையுந் தூலகுக்கும மந்திரத்தையும்

முறைப்படி செபித்துத் தவஞ்செய்து, நெடுங்கால நம்பெரு
மானைத் தேடி நின்றன.

இவ்விதம் தவஞ்செய்து இளைத்து வாடிச்சலனமடைந்து
தேவவருடத்திற் பதினாயிரவருடஞ் சென்றும் இறைவன்வெ
ளிப்படாததனாலே யேக்கமுற்றன. நம்பிவைவனெளிதில் வெ
ளிப்படக்கூடியவரோ? அதன்மேல் அவரது ஆயிர நாமங்களை
யுந் துதித்துப் பின்னுங் “கங்கைவார்சடையாய் பிரமன் விஷ்
ணுக்களறியப்படாதாய் மங்கைபாகா மந்திரசொருபா சங்க
விதியாய் சம்புநாதா செங்கைமான்மழுவா செண்பகாடவியா
ய் திருமல நிராமய நித்தனே நீற்றனே நெற்றிக்கண்ணனே
குறுமுனிதயாகரா குழல்வாய்மொழிமனோகரா! நமோநமோ”
என்று பலவாறாகத் தோத்திரஞ் செய்தலுந், திரிகூட நாதர்
திருவுள்ள மிரங்கி யிடபாருடராய்ச் செண்பகப்பூங்கோதை
யாகிய குழல்வாய் மொழியம்மைபுடனெழுந்தருளி யாகாயத்
தினின்னு “வேதங்களே! தென்றற்காற்றுடன் யாமிருக்குஞ்
செண்பகாரணியத்தில் வந்து தவஞ்செய்து நம்மைத் தேடித்
தோத்திரஞ்செய்ததை மகிழ்ந்தோம். உங்களுக்குவேண்டிய
வரங்களைப் பெற்றுக்கொள்க” என்று திருவாய் மலர்ந்தரு
ளுதலும், வேதங்கள் கண்குளிரத் தரிசித்துப் பேரானந்தமு
ற்று வணங்கிச் “சுவாமீ! யும்முடைய திருவடிகளை வணங்கி
யிந்ததிலையிலே யாங்கள் நிற்கவேண்டுவதொன்று, எங்களுடைய
நிழலிலே யுமாதேவியாருடனேநீரெழுந்தருளியிருப்பதொ

ன்று, பிரளய வெள்ளத்திலே யெல்லா வுலகமுமழியும்போது முமது திரிகூடமலை யழியாதிருத்தல் போல யாங்களு மழியாதிருப்ப தொன்று; இந்த மூன்று வரங்களுந் தந்தருள வேண்டும்” என்று கேட்க “அப்படியேயாகுக” என்று அதுக்கிரகஞ்செய்து நம்பெருமான் மறைந்து சென்றனர்.

உடனே நான்கு வேதங்களு மொன்றுகூடி யொரு பலா விருக்ஷமாகிப் பிரணவம்வேராகவும்*பாகை யிரண்டுங்கவடாகவும் சுருதிமுழுதுங்கிளைகளாகவுஞ் சாகைகள் வளார்களாகவும் உபநிடதங்கள் கருவாகவும் நின்று தருமார்த்த காமமோக்ஷங்களை யுதவும். இந்த மான்மியமுள்ள குறும்பலா நான்கு வேதங்களாதலினாலதனிதத்து எந்தத் தேவருமிருப்பர். ஒரு குடநீர் குறும்பலா விருக்ஷத்தின் தூரிலே வார்த்தால் தேவருக்குத் திரிமூர்த்திகட்கு மபிடேகஞ்செய்ததாக முடியும். அதனீழிலிருந்து செபஞ்செய்யுமந்திரங்கள் ஒன்று கோடியிருவாகும். அங்கிருந்து விஷ்ணு நாமங்களைத் துதிப்பவர் வைகுந்தபதவி யடைந்து வாழ்வார். வேத பாராயணஞ் செய்வேதியர் கயிலாசமலையைச்சேர்வர். ஏதாவதொருயாகஞ்செய்பவ் நிந்திரன்போல் னூறுமகஞ் செய்த பிரயோசனத்தைப் பெறுவர். ஒரு மாதம் வெற்றிலை பாக்குத் தானஞ்செய்பவர் சந்திரமண்டலத்தைச்சார்ந்திருப்பர். மாதந்தோறுங் கொடுப்பவர் மகிமை வாயாற்சொல்லுதற்கரிது. இரண்டுபடி நெல்

* பாகை—கருமகாண்டம், ஞானகாண்டம்.

வினையும் பூதானஞ்செய்பவரவ்வுழுவலகத்துக்குமிறைவராவர். பிதூர்ப்பலியிடுவார் இருபத்தொருதலைமுறையும் பிதூர்க்களைக் கடதியிலே சேர்ப்பவராவர். நெல் பொன் அன்னம் பசுவுக்குப் புல் தானமாகக் கொடுப்பவருக்குத் தேவர்க ளவருலகத்தில் விருந்து செய்வார்கள், செங்கல் திருப்பணிக்குக் கொடுத்தவர் அரசராவர், கருங்கற்கொடுத்தவர்கயிலாசமலைபிற்கலந்திருப்பார், பஞ்சாக்ஷரத்தைச் சொன்னவருந் துதித்தவரும் வானவர் துதிக்கும் வாழ்க்கை பெறுவர். இத்தன்மையுடைய மான்மிய முழுவது மகத்தியருக்கு நம்பெருமானருளிச் செய்த படி சொல்லிச் சூதமுனிவர் மானதஸ்நானமும் நதிஸ்நானமுஞ் செய்யாதவருக்கும் முத்தி தோய்விக்கு மந்தமாருதஸ்நானமான்மியத்தை நைமிசாரணிய வாசிகளுக்கு வழங்குவாராபிணர்,

எட்டாவது துறும்பலாச்சுருக்கம் முற்றிற்று,

ஒன்பதாவது.

மந்தமாருதச் சருக்கம்,

செண்பகாரணியம் வேதவியாச முனிவருஞ் சனகராசாக்களும் புகழ்ப்பெறுவது, தன் பெயரைச் சொன்னவருக்குப் பழைய வியாதிபையும் பாவத்தையுந் தொலைத்து வேதநூற்கல்வியையு ஞானத்தையுந் கொடுப்பது, நினைத்தால் செல்வம் வீடுபேறு கொடுப்பது ஐஞ்ஞாறு அந்தணர் யாகசாலை யுடை

யது. தவஞ்செய்யுந் தேவராச்சிரமங்கனையுடையது. பராசத் தியுடன் பரமசிவனெழுந்தருளி யிருக்கும் கோயிலையுடையது. சந்தனப் பூஞ்சோலையாகிய வேலியையுடையது. அந்த ஆரணியத்திலேபிறந்து அம்மரக்கனையாகிய தொட்டிலிலே விளையாடித் தேனருவியிலே தோய்ந்து சங்கக்கோயில் முற்றத்திலே தவழ்ந்து திரிவது தென்றலாகிய பிள்ளை. அத்தன்மையுடைய இளந்தென்றற் காற்றின் மகிமையாலே திரிகூடமலையி னூற்றிசையினெல்லையுள்ளே பொருந்தி யுயிர்விடுத்த பாதகமறையோன் உபத்திரவநீங்கி மோகமடைந்த காதையை யினிமேற் சொல்லுவோம். ஆகாயத்தை யளாவிய தென்னம்பாளையையுடைத்துமேற்போய்மேகத்தைக்கிழியும்படி, வாளைமீன்பாய அதனதன் பிள்ளையைத் தேநீர் தாய்போலத் தாழை கழுகு மா வாழைமரங்கள் மேலேதாவித் தேமாஞ்சோலையினுச்சியிற்பாய்கின்ற அலைகளையுடைய நீர்வளமுள்ள சோழதேசத்திலே நீதியே நீராகக் குடிகளே பயிர்களாகச் செங்கோலேவேலியாகச் சோழராசாக்கள் அரசுசெலுத்தாநிற்பார். அத்தேசத்திலே பெருமை நிறைந்த பிராமணகுலத்திலே தலைமைபூண்டு வேதமுதலாகிய கலைகளெல்லாங் கற்றனவையுடையவனாய் அரியவேள்விகள் செய்யும் அத்திரிமுனிவர் கோத்திரத்திற் பிறந்த மகத்துவமுள்ள அத்திரியென்னும்பெயருடையவனெருவன்; அவனில்லறம்பூண்டொழுகுநாளில் அவன்வாழ்க்கைத்துணைநலமாகியகற்பின்மிக்கமனைவி

கருப்பவதியாயிருந்து ஆத்திரேயனென்னுமொரு புத்திரனைப் பெற்றனள். குலத்துக்கொருபிள்ளையாதலாலே பூமியில் மூன்றுவருடமிதித்தறியான். அருமைத்தாய் தந்தையர் முடிமேலு மடிமேலுமார்பின்மேலுங் கைமேலும் நல்லமரத்துக்குப்புல்லுருவிவளர்வதுபோல் வளர்வதாயினான்.

நான்காம் வயசிலே பூமியிலேயவன் பழகும்போது தருமமெல்லாம் பயந்து ஒலிட்டமுதல்போலத் தண்டை சதங்கை முழங்கின. கீழேகிடந்தபாவமெல்லாம் நடைகற்கும்பொருட்டு, நடக்கத்தொடங்கினன். மன்மதன் ஐம்படைகளும், நாண் (விற்கயிறு) பூண, ஐம்படை (ஐந்துஆயுதங்கள்வடிவாற் செய்த ஆபரணம்) நான்பூட்டியஆபரணமார்பிலேதரித்தான், தனக்குமேலொரு பிறப்பில்லாத வயர்ந்தகுலத்தில்வந்த அவனுக்குப்பிராமணர் விதிப்படி ஐந்தாம் வயசிலே யுபநயனஞ் செய்வித்தார்கள். ஏழாம் வயசிலே பலகலைகளும் படிப்பித்தார்கள், பன்னிரண்டுவயசுவனாயும் படிக்கும்போதுகிளியைப் போலச்சொன்னதே சொல்லுவானாகித் தனக்கெனச்சதந்திரவறிவொன்றில்லாதவனாயிருந்தான், ஸ்நானஞ்செய்யும்போது அவ்விதியொன்றுந்தெரியாது நீர்க்காக்கைபோலமூழ்குவானாயினான். கிரியைசெய்யுமார்க்கத்தி லதன் பயனுணராது அநியப்பாவைபோல நடிப்புச்செய்வானாயினான், அரியநூல்களாராயும்போது அறம் பொருள் மோக்ஷநூலைக் கைவிட்டு இன்பமாகிய காமநூலையே கற்பானாயினன். காமநூலினும்

*பெருந்திணையொன்றையேகற்று ஏனை ஠ஐந்திணையமறப் பாணயினன். அவன் புருவம் முகங் கண் மார்பு வடிவங்களைக் கண்டமாதர் மனமும்வஸ்திரமுஞ்சோர வனப்புவாய்ந்து பதி னாவயசடைந்து மன்மதசொருபனயினான். அருவமொன்ற டையாதிருந்தா லந்தமன்மதனையிவனென்பதற்கையமில்லை. கரும்புவில்லில்லாததனாலே யிரதி தேவியிவனைத் தன்னாயக னில்லை யென்றறிந்தனள். அவ்வில்லால் மன்மதனிவன்மேற் போர் செய்யத்தொடங்கினன்.

அளத்தற்கரிய அழகின்மிகுந்தவனாதலாலனைக்கண்ட அரம்பை மாதர்போல்வாரெல்லாரும் விளக்கில்விழும் விட்டில் போலச் சூழ்ந்து வீழ்வாராயினர். சலனமற்ற விகாரத்தாலே யிரந்தமாதரை யவனும் ஒட்டில்விழும் பறவையைப் போலச் சுற்றுவானாயினன். மிக்க பொருள் கல்வி ஠செல்வம் சுற்றம் இளமைகளைப்பெற்றான். வாழ்வார்க்கு இவ்வைந்திலொன்றே போதும். இவ்வைந்தையுங் காமமாகிய வெடிப்பு நிலத்திலே வீழ்க்கத்தொடங்கினான். நற்குடியிற்பிறந்தாரேனும் அறிவி ல்லார்க்கு வாழ்க்கையுண்டுமோ? நடுராத்திரியிலேபிறத்தலைவா யிலிற்பிரிவான். தாய் தந்தையர் வார்த்தைகேட்கமாட்டான்.

*பெருந்திணை ஒவ்வாக்காமம், அதுமடலேறுதல் முதலியவற்றி ல் மனவொருமைப்பட்டு யெளவன நீங்கிய வழியுங்காமப்பற்றாது வருந்தல்.

† ஐந்திணை—அன்புடைய காமம்.

‡ செல்வம்—சீர், அதாவது பலவழியால் வருஞ்சிறப்பு.

மேற் குலத்தே பிறந்துங் கீழ்க் குலத்தாரோடு சேர்ந்து பன்றியுடன்சேர்ந்த பசுவின்கன்றுபோல்வானாயினன். பெரிய ஏட்டிலெழுதாது வாயினாலே வேதமோதுவாரை நீங்கிப் போய்வண்டுகளையுடைய விதழிலேயெழுந்தாதுக்களையுடைய மலர்களை மாதர்களுக்காகப் பறிப்பான். அக்கினிகாரியத்தை விரும்பிய ஒழுங்குப்படிசெய்யுந் தருப்பைப்புல் சிலவற்றைக் கையிலே தாங்குதலைவிட்டுக் கொடியவேட்டையாடுங் குணத்தைவிரும்பும் வில்லைத்தாங்கித் திரிவான். பெருமையாயத் திரிமுனிவர் கோத்திரத்திலவதரித்திருந்தும் அன்னியமாதர்கலவிப்போரைவெல்ல, மாறுபட்டதாழ்குலத்தாரோடுங்கூடிச் சஞ்சரிப்பான். வேதங்களையாராய்ச்சிசெய்ய நடப்பவரை நிந்திப்பான். மயில்போலுஞ் சாயலு நிறமு முருவமுமுள்ள மங்கையர் மயக்கத்தாலுயர்ந்தகாயத்திரிமந்திரத்தை மறந்துவிட்டான். * பஞ்சயாகத்தைக்கண்டு பயப்படுமனமுடையவனாய்ப் பிராமணகுலத்து மிருந்த கீர்த்தியுடைய † ஆறுதொழிலையும் அற்றதொழிலாகக் கைவிட்டான். பஞ்சமெத்தையிற்கலவி நலம்பழிக் காதுகளிலே பெண்கள்சொல்லும் நடனரகசியமே பேசும் நான்குவேதமாகக் கைக்கொண்டான். சந்தி

* பஞ்சயாகம்—பிரமயாகம், தெய்வயாகம், பூதயாகம், பிதூர்யாகம், மானிடயாகம்.

† ஆறுதொழில்—ஒதல், ஒதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல்.

யாவந்தனங்களை மறந்திருந்தாலும் பொதுமாதரிருப்பிடமாகிய வீதிகளை மறந்திருக்கமாட்டான். அதுட்டானகாலத்திலே முதலாவது தொடுமிடங்களை மறந்திருந்தாலும் பொதுமாதர் சேலேழுந்தியைத் தொட்டிழுக்குங் கிரமத்தை மறந்துதிரிய மாட்டான். பிரமசரியவிரதம் கைவிட்டதனாலே பிரமசரிய மணமும் பிரசாபத்தியமணமும் விட்டொழிந்தான். யாகமீழ்ந்ததனாலே தெய்வமணச்சடங்கை நீங்கினான். வேதவொழுங்கு தவறியதனாலே ஆரிடமணத்தையுமகன்றான். ஏட்டிலெழுதுதற்கரியபாவைபோலும் பெண்களை வழிநடக்குங் காலத்திலும் பெரியகாட்டில் நித்திரைசெய்யுங்காலத்திலும் பைசா சமணஞ்செய்தான். பிராமணர்க்குமுறையல்லாத விதமாகப் போய் இடபேறுதழுவிவிடைப்பெண்களையாசுரமணஞ் செய்தான். குலத்திலிழிந்த ஏழைகளின் பெண்களைப் பலவந்தமாக இராத்திரியிலே பற்றிக்கொண்டுபோய் யிராக்கதமணஞ் செய்தான். கள்ளத்தனமாகச் சிலசூத்திரப் பெண்களைக் கண்டு காந்தருவ விவாகஞ்செய்தான். இத்தகைய தூர்ச்செய்கையினாலே வீட்டிலுள்ள மனைவியரை நாகணவாய்ப் பறவையைப் போலச்சிறைப்படுத்திவைத்துவிட்டுக் காமாக்கினியை வளர்க்கின்ற கலகஞ்செய்யுங் கண்களையுடைய கணிகைமாதரைப் பூமேலிருக்கு மன்னப்பகஷியைப்போலப் பொன்னாற்பொதிந்து அவரது உடலே நிலமாகவுங் கொங்கையே விதையாகவும் மோகசம்பந்தமே கலப்பையாகவும் போகமாகிய வேளாண்மையை வினாவித்தனுவிப்பான்.

பகலுமிரவுமாகிய காலங்களில் இரண்டுமூன்று சந்தியா வந்தனமுமறந்து சரியை கிரியை யோக ஞான வொழுக்கங்க ளுத்தவற வேதமந்திரவிளக்கமெல்லா நாளுக்குநாள்மங்கையர் மோகமாகிய சூறாவழிக்காற்றாலவந்தன. தொன்றுதொட்ட நீதிவழிநடப்ப ஞானக்கண்ணில்லாதவனும் மோகமாகிய புலி தொடர்ந்துபற்ற வேடிக் கொடிபோலுமிடையினைபுடைய வேசையர் முலையாகிய மலையாஸிடறப்பட்டு, அல்குலாகிய தடாகத்திலே வீழ்ந்தழுந்தினன். மாதராகிய கொம்புகளி லெல்லாமவன் காமமாகிய தளிர் தளிர் துச்சாதிவரம்புதோறு ம் வசைச்சொற்காடுபெருகித்தெருத்தோறும் சபைதோறும் அலர் தூற்றலாகிய அரும்புகட்டியெவ்விடத்தும் வீண்வார்த் தையென்னுங் குற்றமாகிய வடுக்கள்காய்த்தன. இவையனை த்துமவன் குலகுருவானவர் காதாரக்கேட்டு ஞானசாத்திரத் தை புபதேசிக்கஅவனிடத்திற்சென்று தாம் முன்பு அவனுக் குப் படிப்பித்த கல்வியையுந் தம்மையு மறந்திருப்பதந்யாத வராய்த் தனியிடத்திலேயவனையிருத்திச் சொல்வாராயினர்.

“யானைமுதல் ஏறும்பிறுதியாகச் சொல்லப்பட்ட எண்ப த்துநான்கிலக்க யோனிபேத சீவராசிகளுக்கும் மானிடப் பிறவியையுயர்ந்தது. அதினும் குறவர், சோனகர், ஊன்விற்ப வர், சண்டாளர், பரவர், கள்விற்பவர் முதலிய கீழ்க்குலத்திற் பிறவாமல் மேற்குலத்திற் பிறப்பதரியது. மேற்கூறிய கீழ்க் குலத்தவர் கோடி சென்மந் தவஞ்செய்தாற் சூத்திரகுலத்தி

லே தோன்றுவர். சூத்திரகுலத்தவர் கோடிசென்மந் தவ
ஞ்செய்தால் வைசியகுலத்திலே பிறப்பார். இம்முறையே தவ
ஞ்செய்தால் வைசியர் கூடித்திரியராகவும் கூடித்திரியர் பிராமண
ராகவும் பிறப்பார். பிராமணராகப்பிறந்தாலுங் குருடு செவிடு
ஊமை முட முதலிய அங்கனியில்லாமற் பிறப்பதெல்லாவற்
றினு முயர்ந்தது. அங்ஙனம் பிறந்தாலுங் காடுமுதலிய இட
ங்களிற் பிறவாமல் நீர்வளமுள்ளநாட்டிலே பிறத்தலரியதே.
இவ்வரிய பிறப்பினை யடைதற்கெத்தனை தவமோ நீமுன்செய்
திருக்கவேண்டும். பிரமசரியம், வானப்பிரத்தம், சந்தியாசம்,
இல்லறம் ஆகிய நான்கு மார்க்கத்திலும் முதன் மூன்று மார்க்
கத்தாருக்குந் துணையாயிருத்தலாலே யில்லறமார்க்கமே மே
லானமார்க்கமாம். அவ்வில்லறத்தார் தினந்தோறும் விடியற்
காலத்திலெழுந்து செளசாதி கருமமுடித்து ஸ்நானஞ் செபந்
தவம் பூசை அக்கினிகாரியம் ஐவகையாகஞ்செய்து சுற்றத்
தாருடன் அடுத்தோரையும் பாதுகாத்துப் போசனஞ் செய்
து கல்வியாராய்ச்சியிலே பொழுது போக்கல் வேண்டும். நீ
யோ எல்லாவற்றிலும் படிப்படியாயுயர்ந்து பிராமணனாய்.
இனிச்சுவிர்க்கபதவியை யடையுஞ் செயலிற் புகுதற் பகுப்பு
டையாய்; அதை விட்டுவிட்டுக் காமமாகிய ஆகாயத்திலேதாவி
க்கீழேவிழுதல் முறையோ ஐயா! கேட்பாயாக.

நாமமானது: பொருளாகிய நிறைந்த நீருக்கு உடைகு
ளம், உயர்ந்த குலநெறிக்கு விக்கினம், அறிவாகிய சந்திரனை

புண்ணும் பாம்பு. பாவமாகிய செடிகளை வளர்க்குங்காடு. நரக மிழுக்குங் கொடிய கயிறு. உயிரை புருக்கிக்குடிக்கும் பைசா சம். மோகூவழியையடைக்குங் கற்கதவம். என்று தெளிவா யாக.

நல்ல பூரணகும்பங்கள் வைக்கப்பெற்று நூறு அசுவமே தஞ்செய்து அரிதிற்பெற்ற இந்திரபதவியை யிந்திராணியின து காமம் நாய்போலப்பிடித்தலைத்தலால் நகுடனென்னுமரச ன் கிரீடத்தையிழந்து விண்ணுலகத்தோடு மண்ணுலகத்தை யுமிழந்து மலைப்பாம்பாகியசரித்திரம் உனக்குத்தெரியாதோ? நீ சிறுவனா தெரியாதிருக்க, இன்னுங்கேளையா! கற்புடைமனை விவருத்தமுற நீசென்று பரத்தையருக்குப் புதிதுபுதிதாகிய போகத்தைக்கொடுத்தல் கதிர்ப்பருவமுள்ள செந்நெற் பயிர் வாடக் கரிய மேகம் பயனற்றகாட்டிலே மழை பெய்ததற்குச் சமானமாகும்” என்று கூறினர்.

இங்ஙனங் குருகூறிய இதோபதேசமெல்லாம் உலக்கைக் கழுந்துபோலத்தடித்த மூடனாகிய ஆத்திரேயனுக்குக் கவிழ் த்தகுடத்தின்மேலே சொரிந்த உழுந்துபோலத் தூரத்தே யோடிச்சென்றன. குருடர்முன்னே குரியனை விளக்காகக் கா ண்பித்தாலும், இருளாகத்தானே யவருக்குத்தோன்றும். அந் தோபாவம். மேலேகூறிய குருவைநோக்கிச் சீடனாகிய ஆத்தி ரேயன் சொல்லுவான் “முத்துப்போலுந்தந்தங்களையுடைய

மாதரேதெய்வம்; அவர் வாக்கேயுபதேசம்; அவரது கொங்கை யிரண்டுமே குருபீடம்; அவரது பாதங்களை வருடுவதே பூசை; அவரைச் சேர்வதே மோகனம். குருவே! கணிகையர்மாட்டுச் சொல்லும் மதனாகமத்தை நீரின்னமு மறியமாட்டீர்போலும்” என்றான், இப்படிச் சொல்லிய வஞ்சகவுருவாகிய பிராமணனைக் கருணையுருவாகிய ஆசாரியர் கோழித்து நீங்கப்போய் விட்டனர். அவர்போதலும், சிலநாளிற் செல்வமுஞ் சுற்றமும் வாழ்வுங்கெட்டன. குரு நிந்தைசெய்த மூடரில்வுலகத்திலெப்படிப்பிழைப்பார். திரளியமெல்லாங் கணிகையருக்குக் கொடுக்கக்காணாமல் மனையிலுள்ள பொருள்களெல்லாம் விற்பது மற்றுள்ள எல்லா வளமுங் குறைய மேன்மையும் போய் மெலிந்து செய்யவேண்டிய நியதியையுஞ்செய்யாமல் தரித்திரத்தையடைந்தான், ஆதலாற் கொடியகாமம் யாருக்குத்தானினியதாகும், அப்பால் காடுதோறும்போய் வேட்டையாடிக்கொலைகளவுசெய்து இருப்பிடமுங்கெட்டு மானங்கெட்டாலும் விரகமுள்ள புலைப்பெண்களிடத்திலே யூனும் கள்விற்கு மங்கையரிடத்திலே கள்ளும் ஈனசாதிப் பெண்களிடத்திலே போசனமும்போகமு மதுபவிப்பானாய் மோகக் கடலினுள்ளே மூழ்கிக் குலாசாரந்தவறிப் புலைச்சேரியுட்புகுந் தான். அவன் செய்கையைப் பிராமணர்கள் கண்டு ஊரினுள்ளேவரவொட்டாமற் றடுத்து விலக்கிச்சாந்தியோமமும் ஸ்நானமுஞ் செய்து, ஆகுசநிவிர்த்தி செய்துகொண்டனர்.

கீழ்க்குலத்திலேயுமுந்திய ஆத்திரேயன் சுற்றமும் மனை வியும் வேறு வேறு பிரிந்து பயனற்றார்கள். நரம்புந் தண்டமுஞ் சரைக்குடுக்கையுமொன்றுசேரில், யாமென்னும் பெயராற் பயனடையும். அம்முன்றுந் தனித்தனி பிரிந்தால் வேடர் கண்ணியும். விற்கும். பிச்சையெடுக்கும் ஓடுமாகிவிடுமன்றோ? சலதாரையிலே கவிழ்த்தபால்போலக் குலப்பெருமைகெட்டுச் சுற்றந்தாரமூர்கைவிட்டுங் கங்கணமணிந்த கையைபுடைய மங்கையர் காமங் கைவிடானாகிக் கொங்கணதேசத்திலே சிலநாளிருந்து கடாரதேசத்திற் சென்றிருந்து சோழதேசத்திற்போய்க் காமவெள்ளத்தைக் கடப்பதற்குத் தோணியொன்றுகாணாது பெண்கள் தனக்குடத்தைத் தேடித்திரிந்து சச்சணியாத கொங்கைகளை புடைய மாதர் வசிக்கு மலை நாட்டைப்போய்ச்சேர்ந்தான். அங்ஙனஞ் சேர்ந்த தூர்த்தப்பிராமணனை யங்குள்ள இளம் பருவப்பெண்கள் மன்மதன் விடுத்தசேனைபோல வந்து வளைந்து நீலோற்பலம்போன்ற கண்களாற் களிகூறப் பார்த்து மயங்கி அவனழகுவலையிலே புருந்து வளையல் கழன்றோடப் பின்னொடர்ந்தனர். தூர்த்தவையினும் பெண்களாகிய பெண்யானைகளுக்குள்ளே புருந்தவொருமதங்கொண்டயானையாய் நின்று, அவர் மோகமிகுந்து பொய்களவால் வந்த பொருளெல்லாங்கொடுத்துக் கருத்தழிந்து விளக்கில் வீழ்ந்த விட்டி. லுடல்கரிந்தாலும், அவ்விளக்கைவிடாதவிதம்போல அவ்விலைமாதரை யகலாதிருந்து சிவமாதர் செங்கையோடுஞ் சிலமாதர் கொங்கையோடும் பலபெ

ண்கள் ஊடலோடும் பலபெண்கள்கூடலோடும் நலமநுபவித்
து நானாவிதபோகமுண்டு கனிபழுத்த சோலையைப் பிரியாத
பறவைபோல அவரைப்பிரியாது அவரதுமுலையாகிய யானைக்
குக் கரும்பாகியும் கண்ணாகிய வலைக்கு மீனாகியும் அல்குலா
சிய பாம்புக்குத்தேரையாகியுங் கெட்டான். அம்மாதர் மோ
கமும் போகமும் அவனுக்கு வினையாய்வினோந்தன. அவர்கண்
னாகியவண்டே தூண்போலப் பலமுள்ள அவனுடம்பைத்து
னோத்தது. மன்மதன் பாணங்கள் தைக்க வுடம்பெல்லாம் பு
ண்படத் துயரமிக்க வியாதியடைந்தனன்.

விண் வாழ்க்கைத் தேவரும் பெண்ணால் வருங்காமம்
பிடித்துப் பிழைத்தவரில்லை. புண்களாகி யிந்திரன் சரீரமெல்
லாமப்பாற்றக்கண்களானதுங் காமத்தினுல்லவா? வாசனை
தங்கிய கூந்தல்சோரமனமுருகிப் புணர்ந்தபொற்றொடி மடந்
தைய ரெல்லாம் பக்கத்திலிருக்கவு மருவருத்து விலக்குந்தீநா
ற்றத்தையுடைய நோய் மிக்கசமயத்திலே தெருவீதியிலே
விழுத்துத்தள்ளப்பட்டான். எலும்பெல்லாமிளகுமில்லற வா
ழ்க்கைத்துணை நலமாகிய மாதரன்றி யன்பில்லாத பொதுமக
னரிக்க ளாபத்துக் குதவுவார்களோ? ஐயோ பாவம் பாவம் பி
ராமணனென்செய்வான். அதன்மேல் சேரதேசத்தை விட்டு
ப்பாண்டிவள நாட்டில் வந்து பின்னுந் தேக்கிலே நீர்போலக்
காமப்பற்றொழியாதவனாய்ப் பசியாலும் நோயாலும் வருந்தி
யுடம்பெல்லாம் ஈமொய்க்கும்படிபுண்பட்டுத்திரியும்போதும்

மயில்போலு மாதர் தலைக்கடையிற் போய் நின்று அவரிட
த்திலிருந்துவரும் வாடையை யேற்று நாசியால் துகர்ந்து
களி கூர்வானென்றால், மன்மதன் யாரைத்தான் விடுவான்.
மணஞ்செய்த மங்கையர் மனங்கொதிக்கப் பிறர் மனைவியரை
விரும்பிச் சென்ற கால்விரல்களும் அவர் முந்தியைத் தொட்
டகைவிரல்களும்முடிச் சரீரமெல்லாந் துவாரம்படப் புண்ப
ட்டு விலைமாதர் வீதியிற் செல்லாதவனாய் வலையர் புலையர்
மள்ளர் சேரியிற்சென்று கள்ளுமுனும்பாசித்துண்டு புறங்க
டையி லுறங்குவான். இம்மையிலோர் வினைசெய்தால் அவ்
வினைப்பயன் மறுமையிலே யநுபவிப்பாடுவென்பார், இவன்
செய்த கொடிய பாதகச் செய்கையின்பய னிம்மையிலே ய
நுபவிக்கவந்துவிட்டது. ஆதலாலிவைகளையுணர்ந்து இக்கொ
டுந் தீச்செயலின் விலகாதார் தீயநோய்க்கும் மாயநரகுக்கு
மாளாவார்.

ஒருநாள் இப்பாதகனைப் பார்த்தவர் மறுநாட் பார்ப்பத
ற்குப் பயப்படுவார். ஆதலினொரு நாளிருந்தவூரில் மறுநாளி
ராமற் பலவூர்களையுங்கடந்து வேறுநாடுசேர நினைத்துப் புற
ப்பட்டு வினைவசத்தா லிருண்ட ஒருகானகத்திற் புகுந்து பசி
யால் வாடி யுணவு கிடையாமற் றுகத்தால் நாவுலர்ந்து தண்
ணீரில்லாத பாலைவனத்திலே சுழல்கின்றான். கொடுக்குண்ணு
த கொடிய பாவிஞ்ஞமிங்ஙனமே வருந்துவார், அந்தச்சமயத்
திலிந்த மாபாதகனைத் தீண்டிய பாவந்தீர்த்தற்குக் கடலிலே

மூழ்குவான்போலச்-சூரியன் மேற்றிசையின் மறைந்தனன்.
உடனே தூர்த்தப் பிராமணன் செய்தபாவமெல்லாந்திரண்டு
அவனை வந்து வளைத்ததுபோல இருள் வந்து நாம் புறத்தி
னும் வளைந்தது. அன்றும் அதன் முன்னிரண்டு நாளும் பிச்
சை கிடையாது பசியாலிளைத்துக் காழுகனாகிய பிராமணன்
சைவமல்லாத கொடிய பாசமயம் புகுந்தா ரறியாது நெறி
மயங்குதல்போல வழிதடுமாறித் தனித்து நின்று பெண்கள்
கிடையாமல்வருந்தி யானை புலி கோட்டான்முதலியவைகுமி
றுங்குரல்கேட்டுப் பயந்து நித்திரையின்றி வாடினான். அவன்
வியாதியும் வினையும் விடிந்தனவென்று சொல்ல அற்றை நா
ளிரவு விடியச் சூரியோதயமாயிற்று. அதன்மே லவ்விடம்
விட்டுநடந்து சலித்துக்கால் தள்ளாட இடறிவீழ்வானாய் நட
ந்து மரங்கடோறு முட்டிக் கண்ணிருண்டு காதடைத்துத்
திருக்குற்றலத்தலத்துக்கு ஒருயோசனைதூரமுள்ளசமீபத்தி
ல் வந்து சேர்ந்து கொதிக்கின்ற பரற் கற்களிலேவீழ்ந்து புழு
ப்போலத்துடித்து நொந்து வாடிப் பல் பல நினைத்து வாய்கு
ளறிச் சாக்கிரஞ் சொப்பனம் சுழுத்தி கருவி கரணங்களெ
ல்லாமொடுங்கித் துரியாவத்தையிலழுந்தி துரியாதீதங் கடந்
து உயிர் பிரியஞ்சமயத்திலே, அப்பிராமணன் பூருவத்திற்செ
ய்த தவப்பிரயோசனமோ? திரிகூடமலையிலே நெருங்கியுள்
ள் செண்பகப் பூஞ்சோலையிற் படிந்த தென்றற் காற்றுவந்து
அவன் சரீரத்திலே தோய்ந்தது. அக்காற்றின் மான்மியத்
தை யென்னென்று சொல்லுவேன்.

உயிர் பிரிந்த தூர்த்தப் பிராமணன் இயம தூதர்களெதி
 ரே விரைந்து வந்து வலையை விசி வளைத்துப் பாசத்தாற் க
 ட்டிப் பட்டமரந் தனிமொடுத்தாற்போல இரத்தந்துளிக்கப்
 புடைத்துத்தென்றிசைக்குக்கொண்டு செல்லுவார். அப்போ
 து சிவபிரான் கணநாதர்கள் வந்து நில்லுமென இயமதூதரை
 நிறுத்தித்தள்ளிப் பிராமணன் மேனியிலொழுது மிரத்தங்க
 ளைத்துடைத்துப் பாசத்தை யறுத்துப் புட்பங்களாலலங்கரி
 த்து உபசரித்துத் தேவமாதர் சாமரம்விசத் தேவதுந்துபி மு
 ழங்கத் தும்புருநாதர் பாடத் தேவர்கள் புட்பமாரிபொழிய
 த் தெய்வ விமானத்தி லேற்றிச் சிவபிரா. நெழுந்தருளியிரு
 க்குந் திருக்கயிலாச மலைக்குக் கொண்டு சென்றார். உடனே
 விமானம் விட்டிறங்கிப் பிராமணன் சிவபெருமான் றிருவடி
 யின் கீழே விழுந்து பணிந்து ஆனந்த வெள்ளத்திலழுந்தி மா
 ன்மழுத்தரித்த திருக்கரங்களுங் காளகண்டமும் புரிசடையுந்
 திரிநேத்திரங்களுமுமையொருபாகமுந் தரிசித்துக் கண்களி
 ப்பப் புளகாங்கித முற்று நின்றான். அவனை அவ்வெம்பிரா
 ன் கருணைக்கண்ணாற் பார்த்து “நீயுயிர்விடுங்காலத்திலே நம
 து செண்பகப் பூஞ்சோலையிலுள்ள ஈல்ல தென்றற்காற்று வ
 ன்து உன்சரீரத்திலே படுதலால் உன்னுடைய கொடியபாவங்
 களெல்லாவற்றையுங்கெடுத்தோம். இனிபென்றுங்கெடாமலெ
 மது கணத்தவர் பதவியினை ருப்பா” யென்று திருவாய்மலர்ந்து
 தட்டினை யிட்டனர். அவ்வாஞ்ஞையைச் சிரமேற்றுகிப்

பிராமணன் பிரம விஷ்ணு பதவியுமுவர்ப் புறச்சென்றுசிவகணத்த வருடன் கலந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வு பெற்றிருந்தனன்.

தென்றிசையிலே சென்ற யமதூதாவர் யமனை வணங்கிக் காமியாகிய பிராமணன் சிவகணங்களாற் கயிலாசத்துக்குச் சென்று சிவ சந்திதானத்தை யடைந்து பேரின்பம் பெற்றான். யாங்கள் சிவகணங்களாற் பட்டபாடு சொல்ல முடியாதென்று நடந்ததெல்லாம் விடாமற் சொல்லினர். அது கேட்டு யமதருமன் சித்திர குத்தரை வரவழைத்து “வெறிகொண்ட பிராமணன்மேற் கணக்காலேற்பட்ட குற்றங்களெல்லாஞ் சொல்லு” மென்று கேட்டான். அவர் அவன் கணக்கைப்பார்த்துச் சொல்லுவார்.

“அத்திரிகோத்திரத்திற்பிறந்து சகலசாத்திரங்கள் கற்றுங் குலாசாரத்தைவிட்டுச் சூத்திரர்க்குத் தாழ்ந்த கீழ்க்குலத்தார்போற்றோன்றிக் கற்புடைமாதரைக் கட்டழித்தான். அன்புடையார் அடைக்கலப் பொருளைத்திருடினான். அழகுள்ள பெண்கள் தலைக்கடையிலேநின்றான். நட்புடையார்க்கு வஞ்சகஞ்செய்தான். சூலை சத்திரம் தருமமாதியவற்றைக் கெடுத்தான். சிவாலயத்திலே பொன் திருடினான். மாலைபுங்காலையுஞ் சந்திமறந்தான். காலந்தோறுங் கள்ளுக்குடிப்பதை மறக்கமாட்டான். இம்மட்டோ? குருவையுந்நெய்வத்தைபு நிந்தைசெய்தவன். விரதமுற்றகன்னியர் விரகங்கொண்டவன். தரும

யோகதவங்களை யழித்தவன். புலேச்சியரைப்புணர்ந்தவன். பிராமணர்க்குக்களையாகவும் *மூவகையக்கினிக்குத் தண்ணீராகவும் மந்திரங்கட்கு மறவியாகவும் உள்ளவன். பிறரெல்லாஞ் சிரிக்கு மூடனாவன். பிறந்தநாள் பிதுர்நாள் வருடப்பிறப்பு நாள் சிவராத்திரி முதலிய புண்ணியகாலத்திலும் மூன்று சந்தியாகாலத்திலும் பெண்களை மறவாதிருந்தவன். அலைவில்லாத குடிகளையுடையவன். மலர்நிறைந்தமரங்களை வெட்டினவன் இரும்புபோலிளகாத நெஞ்சுள்ளவன். கள்ளுக்குவண்டுபோல் பவன். கோபத்துக்குத்தீப்போல் பவன். பாவத்துக்குச்சகோதரன். புண்ணியமிருந்தவூரி லிருந் தறியாதவன். இவனுடைய கொலைகளவாதியவை கூறத்தக்கனவோ?'' என்று சொல்லுதலும் செங்கோற்கடவுளாகிய யமன்கேட்டு இந்தநரகபாதகனை நல்வழியிலே செலுத்துஞ்செய்கை யாதென்று மனத்திலே நினைந்து சர்ப்பாபரணத்தைத்தரித்த சடையுடைய தம்பிரானது பரமராசியமோ? இதை அவரிடத்திலேதான்கேட்டறியவேண்டும். முறைதவறினால் இந்தவேலை ஷீட்டுவிடத் தக்கதென்று உறுதிசெய்து சூலாயுதத்தைக் கையிலே யெடுத்ததுத் தாங்கி யெருமைக்கடாவாகனத்திலேறினான்.

உடனே அவன் சேனைவீரர் பாசந் தண்டம் தூணம் கைவாள் கைவலை வேல் மழுவச் சிராயுதம் உலக்கை கணையம் மு

* மூவகையக்கினி—காருகபத்தியம் தெக்கணுக்கினியம் ஆகவநியம். இவைமுறையே சதுரவடிவமும் முக்கோணவடிவமும் வில்வடிவமுமாகும்.

தலிய ஆபுதங்களேந்திப் புறத்தேவந்து சூழ்ந்தனர். காலன் காலமிருத்து உக்கிரன் துன்முகன் ஆகிய நீலநிறமுள்ளதாது வரும் பெருமுழக்கமிட்டு ஒருபுறம் வந்து சூழ்ந்தனர். யமப ட்டணமாகிய வைவச்சதபுரத்திலுள்ளாரெல்லா மெழுந்தொ ருபக்கம் வந்து சூழ்ந்தனர். தானவர் முதலானவர் கப்பங்கொ ண்டுவந்து குவித்து வணங்கினர். கிங்கரர் மல்லர் வீராவேசத் தால் நடித்தனர். பெருவியாதி முயல்வலி பீனிசம் மகோதரம் குட்டமுதலிய வாதபித்த சேற்றுமங்களும் சேனைகளாகிப் பக்கத்திலே வந்துசூழ்ந்தன. பாவினை வெட்டித் துண்டஞ் செய்து கட்டியடித்து நெருங்கிவந்து ஏவல் சேட்பவராய் நர காதிபர்கள் வந்து யமன்பாதத்தைப் பணிந்தார்கள். இங்ஙன மாகிய சேனைக்கடலிடத்தில் பெயர்கள் சாமரமாகிய தெளி ந்த அலைதுள்ளப், பரந்தவோசைபோல் வாத்றியகூட்டமுழங் கத் தன்னுர்தியாகிய தோனியின்பேலே யுமதருமராசன் சென்று *வைதரணிநதித்துயறபையடைந்து செல்லுகின்ற சேனையை வரிசையாகிய பல கருவைநோக்கும் ஒவ்வியகயல் மீனைப் போலப்பார்த்துக் கட்டடங்கொல்லா நீங்குக என்று நிறுத்திக் காலனையுந் தூதனையுமழைத்துக்கொண்டு திருக்கயி லாசமலையைச்சேர்ந்து நீலமலையினின் றிறங்கிய மேகம்போல ளருமைக்கடாவினின்று மிறங்கி வணங்கியெழுந்து தெற்குக் கோபுரவாயிலிலே போய்த் தேவரெல்லாம் பணிந்து நிற்கும்

* வைதரணி—யமபுரத்துநதி.

பொற்படியிலே வந்துநின்று தன்வரவினை வாயில்காப்பாளர்
 க்குத்தெரியப்படுத்தினான். அவர்முறையே பொருவருக்கொ
 ருவராய் ஏழுவாயில் காப்பாளருக்குஞ்சொல்லப், பூதசேனாதி
 பதி தெரிந்து நந்திதேவருக்குத் தெரிவிக்க, அவர் சர்வலோ
 கைநாயகராகிய சிவபெருமான்நிருச்செவியிலே விண்ணப்
 பஞ்செய்தலும், அவர் உடனே யமதருமனை யிங்கேயழை
 யென்று கட்டளையிட்டனர்.

அக்கட்டளையின்படி நந்திதேவர் சிவகணங்களால் வரவ
 றைக்கப் பலவாயில்களையுங்கடந்து யமதருமராசன் சிவபிரா
 ன்நிருக்கோயிலேத் தரிசித்துப் பிரம விஷ்ணுக்கள் காணக்
 கூடாத பாக்கியம் பெற்றேனென்று சந்தோஷித்துநின்றான்.
 அக்கோயிலிலே கின்னரர் தந்திரர் கின்னரகானம் பாடவும்
 பன்னகர் கிங்கரர் கருடர் சித்தர் வித்தியாதரர் அவரவரு
 க்குரிய பணிகளைச்செய்து னுதித்து நிற்கவும் இந்திராதிதேவ
 ர்கள் பொன்மாரியும் பூமாரியும் பொழியவும் தேவப்பெண்
 கள் சாமரம் வீசவும் புவலோகமுதலிப எல்லா வுலகத்தவ
 ருஞ் சிவலோகஞ் சேருதற்காகவந்து திருவடிவணங்கி நிற்க
 வும் சிவகணங்கள் சேவைசெய்யவும் அணிமா முதலிய எட்
 டிச் சித்திகளுங் குற்றேவல் செய்துநிற்கவும் ஈசானன் வெந்
 நிலைப்பை தாங்கிநிற்கவும் ஏழுசமுத்திரங்களு மிரத்தினங்க
 ளைக்கப்பமாகக்கொண்டு வந்தளக்கவும் பன்னிருசூரியர் தீபப்
 பணி செய்துநிற்கவும் சந்திரன் கண்ணாடி தாங்கவும் மேகஞ்

சலந்தெளிக்கவும் வாழ்தூர்க்கவும் அக்கினிதேவன் ஆலஞ்சு
ற்றவும் தருமம் வாழ்த்தவும் ஆறுசமயமும் பஞ்சபூதங்களு
நான்குவேதங்களுந் துறவறமு மவரவர்க்குரிய பலத்தைவே
ண்டியநேககோடி மந்திரங்களைபுச்சரித்துநிற்கவும் பிரம் விஷ்
ணுக்கள் மகுடங்கள் திருவடி சூடவும் முப்பத்துமுக்கோடி
தேவர் போற்றவும் கங்கை சரசுவதி சிந்து யமுனை கோதா
வரி நருமதை காவேரியாகிய நதிகள் சாமரம் வீசவும் எல்லா
வுலகத்தையும்பெற்ற வுமாதேவி யொருபக்கத்திலிருக்கவும்
முருகக்கடவுள் நடுவேயிருக்கவும் கயமுகாசரன் போரை
வென்ற இளமதயானையாகிய விநாயகக்கடவுளொருபக்கம்
வீளையாடல்செய்து நிற்கவும் மாணிக்கம் மரசுதம் கோமேத
கம் முத்து பவளம் வயிரம் நீலம் புருடராகம் வயிரேரியம் ஆகி
ய நவரத்தினங்களாற் பதிப்பிக்கப்பட்டு ஆணிப் பொன்னாற்
செய்ததூண்கள் தாங்கியமேருவேபோலுமுயர்ந்தமணிமண்ட
பத்திலே சிம்மாசனத்தின் மேல் சடையாகிய செவ்வானத்
திலே தவமுஞ் சந்திரனைபுடைய பவளமலைபோலவும், ஒரு
இடையும் *இரண்டு தோலுடையும் மூன்று சுண்ணும் நான்
கு புயமும் ஐந்து திருமுகமும் சடைமுடிமேற்கங்கையாறுஞ்
சூரியனிடத் தெழும் பிரகாசம் விளங்குங் கிரீடமுஞ் சந்திர
ப்பிரபை விசுஞ் சங்கக்குழையும் நாககுண்டலமுந் தோன்ற
மண்ணும் விண்ணும் நிறைந்துள்ள சிவபிரானுடைய அபய

* இரண்ட்தோல்—புலித்தோல், யானைத்தோல்.

வரத மான் மழுத்தாங்கிய கரங்களையும் வேதங்களை யருளிச் செய்த திருவாயினையுஞ் சர்ப்பாபரண கங்கணங்களையுந்தரிசிசித்து அற்புதமெய்தித் திருவடியினையு மொலிக்கின்ற வீரக் கழலையு மிடத்தும்வலத்துங் காணுந்தோறும் முன்னுதைத்ததை நினைத்து, அச்சமுந் திடமுங்கொண்டு பிரம விஷ்ணுக்கள் தலைமலை யசையும் புயங்களை நோக்கிப் பிரமையடைந்துதேவர் கூட்டமாகிய சமுத்திரத்தினடுவே ரத்நங்களிழைத்தஆசனமாகியவுதயகிரிமீது கோடிசூரியரோருருக்கொண்டு தித்தாற்போ லெழுந்தருளியிருக்கும் அந்தச்சிவஞானச் செஞ்சோதியைக் காணுந்தோறுங் கண்கள்கூசி அச்சோதியினது அழகாகிய கடலினது அருளாகிய துறையிலே மேகம்போலத்தொழுது வீழ்ந்து ஆதியாய் சரணம் அறுபூதியாய் சரணம் அகிலாண்டமீன்றாள் பதியாய்சரணம் வேதியா சரணம் அருட்பரமானந்தச் சோதியாய் சரணமென்று தோத்திரஞ்செய்தான்,

அங்ஙனந் தோத்திரஞ்செய்த இயமனை வேதநாதராகிய சிவபெருமான் கடைக்கணித்து “எழுக நீ வந்த காரியஞ்சொல்க” என்று திருவாய்மலர்ந்தனர். மீட்டும் யமன் வணங்கிப் புளகங்கொண்டு வஸ்திரத்தை யொதுக்கி வாயைப்பொத்திநடுநடுங்கி “நின்மலமூர்த்தியே யுமது திருவுளத்துக் கேளுவிண்ணப்பமொன்றுண்” டென்றுசொல்லுவான். “ஆத்திரேயனாகிய பிராமணன் உலகத்திலே பிராமணராகிய பயிருக்குப்

பெருங்களையாக முளைத்துத் தோன்று முன்னமே பாதகத்தி
னுருவமாகி யொழுக்கத்தை நீக்கினான். ஸ்நானஞ் செய்தறி
யான். மாதர் முலைத்தடாகத்திலே மூழ்குவான், புலைப்பெண்
களையுந்தீண்டி அவர் மனையிலே புகுந்து கள்ளுமூனுமுண்ட
வன். தானம் சந்தியாவந்தனம் சாமவேதகானம் நித்தியாக்
கினி மதுநூற் கல்வி கேள்வி மானம் செபதவம் மந்திரமௌன
யோச ஞானமறியாதவன். இப்பாவி யோ? நாங்களறியாத பத
வியிலே போயிருப்பவன். யௌனப் பெண்கள் காமத்தாலே
பொல்லாங் கென்பவைகளையேசெய்த இப்பாதகனைத் துன்ப
த்தினீக்கிக் கயிலாசமலைக்குச்சிவகணத்தவர்வரவழைத்தனர்.
அவர் செய்வதெல்லாம் அடிகளுக்குத் திருக்கூத்தும் ஆனந்த
முமாகுமானாற் சுவர்க்கம் நரகமென்னும் விகற்பம் ஏற்படுத்
துவானேன்? தள்ளத்தக்கவை யெல்லாங் கொள்ளத் தக்கன
வாகக்கொண்ட அப்பாவியைமீட்டு, அடியேனுடைய ஏவல
ரையடித்துக் கணநாதர் தள்ளுவரென்றாற் புண்ணியம் பாவ
மேது? வீண்காரியஞ் செய்வாரையலைத்துத் தண்டிக்குமிந்த
வேலையடியேனுக்குப்போதும். இனிக்கயிலாசத்திலே யுமது
தொண்டர்களுக்குப் பணிவிடை செய்திருப்பே''னென்றான்,

அதுகேட்டுத் *தக்கனுடையயாகமுந் †தண்டேசுரநாய
னார் செய்தபாவமும் ‡மார்க்கண்ட முனிவர் வாழ்நாளழிவும்

*தக்கன்யாகம் - சிவபிரானை நிந்தித்துச் செய்த யாகம். †தண்
டேசுரநாயனார் செய்த பாவம் - சிவபூசைக்கு வைத்திருந்த பாற்குட

ஓதிரிபுரத்தார் வாழ்க்கையும் போக்கும் செயல்களால் விதிமுறையை நிலைநிறுத்துந் தமது திருவிளையாட்டாலே யமனைப் பார்த்துத் திரிநேத்திரம் படைத்த சிவபிரான் சொல்லுவார். “பூருவஞ் சிவகேசுத்திர மான்மியஞ் சொல்லும்போது திரி கூடாசலத் தலமான்மியஞ் சொன்னோம். அதில் சந்தன விருக்ஷங்கள் வேலியாகச் சூழப்பட்ட சண்பகப் பூஞ்சோலைமான்மியஞ் சாற்றினோம். அதிலே தவமுந் தென்றற்காற்றின் மான்மியஞ் சொல்லாது வைத்திருந்தோம். இனி அதனைச்சொல்லுவாம். அதுகேட்டால், இந்த ஆத்திரேயன் மான்மியந் தெரிந்து கொள்வாய். திரிகூடமலையிலே பிறந்து தேனருவியிலே தோய்ந்து பொங்குமா கடலிற் படிந்து வடவருவி யமுதத்திலே யூர்ந்து, சண்பகப்பூஞ் சோலையிலே தவழ்ந்து சங்கக் கோயிலினடந்து பின்னரெம்மருங்கும் விளையாடியுலாவூந் தென்றற் காற்றானது புடார்ச்சுனபுர மென்னுந் திருக்குற்றலத்திலேபிறந்தவர் உயிர் வருந்தாவிதம் நாமிருந்து அவரது வலக்காதிலே வேதப்பொருளை (பிரணவத்தை) யுபதேசிக்க, நமது மனைவியாகியபார்வதியும் மடியிலேதாங்கும் அவ்வுயிர்களினைப் பாற்ற வந்து விசும். நீர்த்தத்திலுயர்ந்த வடவருவிபுந் தலத்

ங்களை யுடைத்த தமது பிதாவினைக் கொலைசெய்தபாவம். †மார்க்கண்ட முனிவர் வாழ்நாளழிவு - 16-வயதென்று வரையறுக்கப்பட்ட ஆயுளை என்றும் பதினாறாக அருளுதல். ஓதிரிபுரத்தவர் வாழ்க்கை-சிவநிகழ்ச்சியைச் செய்த அசுரர் வாழ்வு.

திலுயர்ந்த திருக்குற்றாலமு மூர்த்தியிலுயர்ந்த திரிமூர்த்திவ
டிவாஞ் சிவலிங்கமு முறையே சாலோக சாமீப சாருபங்களைக்
கொடுக்கும். ஆராய்ந்து சொல்லுங்கால் அத்தலத்திலே யுலா
வுந் தென்றலே யம்முன்றையுங் கொடுக்கும். அத்தன்மையா
ன தென்றல் ஆத்திரேயனிறக்கும்போ தவன் சரீரத்திலே
வந்து படுதலா லவன்செய்த பாதகங்களெல்லாஞ் சூறைக்கா
ற்றி லகப்பட்ட பஞ்சபோல மாய்ந்தன. உடனே சிவதரும
ங்கைகூடிற்று. ஆதலாலேயவன் சிவகணத்துனொருவனாயிரு
க்கும்பதவிபைப் பெற்றான். இந்தக் காரணத்தாலெமது திரு
க்குற்றாலத்துத் தேனாறு பாயும் நான்கு பக்கத்திலு முன்று
யோசனை தூரங்கலந்து வாழ்கின்ற சராசரங்களாகிய ஆன்மா
க்களிடம் நீ போவதை விட்டுவிடுக உன்னுடைய துதருக்கு
மிதனைச் சொல்லுக ” என்று கட்டளையிட்டனர்.

அதனைச் சிரமேற்றாங்கி முன்னமிதனை யறியாது செய்
த செய்கையை நினைந்து விஷ்ணுவாலும் வேதங்களாலுந்
தெரிபாத பரமரகசியத்தை யறிந்தேனென்று மகிழ்ச்சி கூர்
ந்து கயிலாசபதியாகிய எம்பிரானைத்தொழுது விடைகொண்டு
கடாவாகனத்திலேறித் தருமராசன்வந்து தன்னகரத்திலுள்
ளார்க்கு நன்னகரத்திலுள்ள தென்றன் மான்மியத்தைப்போ
தித்துத் தன்னாதுவர்களையும் கணங்களையும் வரவழைத்துத்
திருக்குற்றாலத்தலத்து நாற்புறத்து முன்று யோசனை தூரம்
வரை யிருப்போர் வருவோர் யாவரு மென்ன கருமஞ்செய்

தாலுர் தருமமென நினைபுங்க ளென்றுத்தரவு செய்தனன். ஆத்திரேயன் செய்த பாதகந் தீர்த்த கதையிதுவென்று தெரிய மந்தமாருதத்தின் மான்மிய மருளிச் செய்த சூதமுனிவரை நோக்கி “ யினிச் சிவத்துரோகந்தீர்த்த மகிமை சொல்லி யருள வேண்டு ” மென்று செளனகாதிமுனிவர்கேட்க அது சொல்லத் தொடங்கிச் சூதமுனிவர் தக்கன் யாகஞ்செய்தலை முதலிற் கூறுவாராயினர்.

ஒன்பதாவது மந்தமாருதச் சருக்கம் முற்றிற்று.

பத்தாவது

தக்கன்வேள்விச் சருக்கம்.

தாமரை யாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவன் முதலாவது சிருட்டித்தொழில் செய்யநினைத்துக் கொங்கைத்தானத்திற் றருமனையும் மார்பிற் பிருகுவையும் மனத்தின் மீசி புலத்தியன் அத்திரி கிருது அங்கிரா சனபதி புலகனையும் வலப்பாகத்திற் தக்கன் முதலாகிய பத்துப்பிரமாக்களையு முறையே பெற்றனன். அப்பத்துப் பிரமாக்களுள்ளே பின்னவனாகிய தக்கனெழுந்து பிதாவாகிய பிரமதேவனிடம்போய் “ வேறுபாடில்லாமலுயிர்க்குயிராய் நிற்பவனுஞ், சிற்குணனும், எல்லாத் தேவர்கட்கு முன்னவனு, முடிவில்லாத முதல்வனு மெவ ” னென்று கேட்கப் பிரமதேவன் சொல்வான். “நினைத்தற்கு முணர்த்தற்குமரியான் பிரமனுந் திருமாலுந்

தேடநின்ற ஒப்பற்ற சிவபிரானென்றனன். “சிருட்டியுந் திதி யுநீங்களிருவரு முன்னர்ச் செய்திருப்பப் பின்னர்ச் சங்காரஞ் செய்கின்ற ருத்திரனை முதல்வனெனச் சொன்ன காரணம் யா”தென்று தக்கன் வினாவலும் “எங்களை யாளுடைய பிர மமாகிய அவனே யுலகத்தை யொடுக்குநாளி லெங்கனையுமொ டுக்கிப் பின்னரெங்களைச் சிருட்டித்தலாலன்றோ? நாங்களி ருவருஞ் சிருட்டியுந் திதியுஞ் செய்வோ”மென்று பிரமதேவ ன் சொல்லத், தக்கன்கேட்டு “அங்ஙனமானால் விஷ்ணுவை யுன்னைப் பஞ்சபூதங்களை யுயிர்த்தொகுதியை நான்கு வேதங் களும் பிரமமென்று சொல்வதெவ்வா”றென்று வினாவப், பிர மன் “வேதங்களெல்லா நம்பரமனைப் பிரமமென்று சொல் லுதல் சத்தியம். வேந்தனையு மிறைவனென்று சொல்லுதல் போல ஏனையோரைப்பிரமமென்று சொல்லுதலுபசாரமாம்” என்றான். அதுகேட்ட தக்கன் “நீ பிரமமென்று சொல்லும் உருத்திரனும்: செய்கையும் உருவு முடையவனானான் அவ னுக்குத் தோற்றமு முடிவுமெய்தாதோ?” வென்று கேட்கப் பிரமதேவன்-“அவனெங்குமுள்ளவன் இல்லாதவன் உருவில் லாதவன் உயிர்களின்பொருட்டுச் செயல்புரியத் தானே யரு ளுருக்கொள்வன். உயிர்கள் செய்யுமிருவினைக்கீடாகச் சிருட் டிப்பதற்கு என்னுடைய வடிவுமாவன். உயிர்களுக்கு வினைப் பயன்களை யுண்பித்தற்கு விஷ்ணுவடிவுமாவன். ஒடுக்குதற் காகச் சூலமேந்திய வருத்திரனுருவுமாவன். மறைத்துவைப்ப

தற்காக மகேசனுருமாவன். அதுக்கிரகத்தின்பொருட்டுச் சதாசிவவடிவமாவன்; அவனே மேலான மூர்த்தி. அருவாபுருவா யருவுருவாவன். அவ்வுருவில் யாங்களிருவருமாய் யெங்க ளுக்கு வேறாகி நிற்பன். எள்ளுமெண்ணெயும் பூவுமணமு மணியுமொளியும்போலெங்குந் தானே யுள்ளும்புறமுமாகி நீங்காது நிற்பன். விஷ்ணுவும் யானும் பிரமமென்று மதிமயங்காத விதம் தனது திருமேனி முழுது மெம்போல்வார் வெண்டலை மாலைகளை யணிந்தான். இவைகளை யறிந்துமறியார்போல மயங்கி நான்பிரம நான்பிரமமென்று யாங்கள் கலகஞ் செய்யுங்காலத்தில் வந்து விலக்கி நாங்களடிமுடிதேட நடுவேயின்றான். மூவராக நினைத்து என்னை விஷ்ணுவை யந்தச் சிவபிரானுக்குச் சமமாகச் சொல்லுவர்; அவரெல்லாரும் பாவராய்த்தங்களைக் கெடுப்பதன்றி யெங்களுக்கும் விரோதிகளாவர். அவருடைய அன்பரென்றெங்களை நினைப்பவருக்கே யாங்கள் கருணைசெய்கின்றோம். யாரையாவது இறைவரென்று யார் வணங்கினாலும் அவ்வணக்கம் அந்தச்சிவபிரானுக்கேசேரும். நதிகட்கெல்லாஞ் சமுத்திரமே யாதாரம்போல எவ்வகைப்பட்ட சமயங்களுக்குமிறைவன் முக்கண்மூர்த்தியாகிய அவனே. யிதனை யனந்தவேதங்கள் சொல்லியும் யானெடுத்துக்கூறியுநீ யறிந்தாயில்லை மைந்தனே! அந்தப்பிரமப் பொருளாகிய சிவபிரானையே துதித்துத் திருவருள்பெறுக" வென்று சொல்லினன்.

இங்ஙனம் போதித்த இதோபதேசத்தைத் தக்கன் கேட்டுச் சிந்தித்து உயர்ந்தநாயகன் சிவபெருமானாலவரையே வணங்கி விஷ்ணு முதலாயினார்க்கு நானுயர்ந்தவனாவேனென்று மனத்திலே யமைத்துவைத்துக்கொண்டு பிரமதேவனை நோக்கி “ஐயா! நான் தவஞ்செய்தற்குத் தக்க இடமொன்று எது”வெனக் கேட்டலும் அவன் கூறுவான் “மகாமேருமலைக்குச் சமீபமாக மானதவாவிபுண்டு அதிலேபோய் ஸ்நானஞ் செய்து சிவபிரானை மானதபூசை முடித்து வணங்கித் தவம் பண்ணி அவர் திருவடியைச் சேருக” என்றனன்.

உடனே தக்கன் ஆங்கெழுந்துபோய் ஸ்நானஞ் செபந்தவம் பூசைமுற்றியாயிரவருடந்தவஞ்செய்தலும், அந்தந்தவத்தினுக்கிரங்க யெம்பெருமா னெதிரே யிடபாருடராயெழுந்தருளிவந்து தக்கனை நோக்கி “புன்னுடைய மிகுந்த பெருமையுடைய தவத்தை மகிழ்ந்தனம். உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கொள்க” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளுதலும் தக்கன் றரிசித்து வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்து சுவாமீ! அரிபிரமேந்திராதிபர் பதவிபிலும் நாகருலகத்தும் பூவுலகத்துமெட்டுத் திசையிலு மெனதாக்கினை நடக்கவும், உம்மை வணங்கு மிந்திரன் முதலிய எல்லாத் தேவர்களு மென்னுடைய ஏவல்கேட்கவுஞ், சுற்றம் வாழ்வு மைந்தர் செல்வ முதலியவைகளுங் கெடாது விருத்தியாகவும் வரந்தரல்வேண்டும்; இஃதன்றி யும் திடப்பாகத்திலிருக்கும் அம்பிகை யென்புத்திரியாகத்தோன்

றவும் நீ ரவணை யொரு பிராமணன்போல் வந்தருளி வதுவை செய்யவும் வரம் அருளிச்செய்க” என்று வணங்கிக்கேட்டான். அவ்வரங்களெல்லாம் அருள்வடிவாகிய வள்ளற்றன்மை வாய்ந்த மகாதேவரருளிச்செய்து “இவையெல்லாம் நன்னெறியிலே நீ நின்றால் நிற்கு”மென்று கட்டளையிட்டுத் தமதிருப்பிடித்துக்குச் சென்றனர்.

தக்கன் பெருமகிழ்ச்சியுற்றுத் தன் பிதாவாகிய பிரமதேவனைத் தன்னிடத்துவர நினைத்தான். அதைப்பிரமதேவனுணர்ந்து இந்தவரத்தைத்தான் பெற்றான்போலும். நாஞ்சொல்லியபடி யொன்றுஞ்செய்தானில்லைப் பாம்புக்குப்பாலை யூட்டிவளர்த்தாலும் விடத்தையன்றி வேறுபயன்றருமோ? சிற்றறிவுடையார்க்கு நன்மொழிகளைச் செப்பினாலு மவை கல்லிலமுத்திய மிருதுவான முளைபோலக்கெட்டுவிடுமென்று எழுந்துபோய்த் தக்கன் முன்னே நின்று உபசாரவார்த்தை சொல்ல, அவனையொரு கம்பியனைப்போலநினைத்துத் தக்கன் ஒரு வளநகரும் இருப்பிடமு மமைப்பாயென் றுத்தரவுசெய்தான். சிறியவர்க்குப்பெருமைவந்தாற் பெற்றவர் பெரியவரருமை யறிவாரோ? பிரமதேவன் யாதுசெய்வான். அவன் சொன்னபடியெல்லாஞ் சிறுட்டித்தனன். பூமியிலே செய்யப்பட்ட தக்கமாபுரியிலே தக்கன் வந்திருந்து விஷ்ணு பிரமன் சொன்னபடி செய்ய இந்நிரனைவல்கேட்கத் தேவர்கள் வணங்கத் தேவப்பெண்கள் சாமரம் விச ரத்தங்கீடம் புனைந்து

சிற்காதனத்திலிருந்து அரசர்க்கரசனாய் விதிக்கும்விதியாயிருந்து அரசு புரிந்தனன்.

இங்ஙனம் அரசு புரிந்தகாலத்திலே பிரமாணின் பாதத்திலே பிறந்த வாசனை நெருங்கிய கூந்தலையுடைய வேதவல்லியைத் தக்கன் மணம்புரிந்து, இரண்டாயிரம் ஆண்மகவைப் பெற்றான். அவரனைவரும் நாரதமுனிவ ருபதேசத்தாலே மோக்ஷமடைந்தனர். அதுதெரிந்து தக்கன் நாரதரை யுலகமெல்லா முழுன்று திரியக்கடவையென்று சபித்தனன். அதன் பின்னர் நீல நிறமுள்ள நீண்ட கூந்தலையுடைய பெண்கள் கூட்டத்தைப் பெற்று, அவருட் சுபுத்தியாதி பதின்மூன்று பெண்களை யமனுக்குக் கொடுத்தான். பின்னர்ப் பத்துப் பெண்களுக்குள் பிருதியை அங்கிராவுக்கும் மரிசியைச்சம்பூதிக்கும் உற்சையை வசிட்டருக்கும் வேசமையைக் கிருதுவுக்கும் கியாதியைப்பிருதுவுக்கும் சுவாவை அங்கினிக்கும், பிரீதியைப்புலனுக்கும் சனதியைப் புலத்தியனுக்கும் அனருயையை அத்திரிக்கும் சுவதையை விதாதாவுக்கும் இப்படியே பற்பல பெண்களைப் பற்பலருக்குங் கொடுத்தனன். அவருட் சுவேதைபெற்ற இருவருள்ளே தரணியென்பவளைமேருமணஞ்செய்ய, மேனையை யிமவான் மணஞ்செய்தனன். அவருள்ளே தரணிபெற்ற மேனையை வருணன்மணஞ்செய்தனன், அரிய அமுதம்போன்ற மற்றைப் பெண்கள் பெற்ற பிள்ளைகளும் பற்பலவாகும். அப்பிள்ளைகளாற் பெற்ற ருஷிகளும்

தேவர்களும் அசுரர்களுந் தேவப்பெண்களும் கருடனும் பாம்புகளும் ஏனைய சராசரங்களு மனந்தங்கோடியாகும். தக்கன் ஆண்மக்களைப் பெற்றென்னபயனடைந்தான். பெண்மக்களைப் பெற்றதனால் உலகமெல்லாம் பெருங்கிளையாயின. தவத்திலு யர்ந்தது எது இருக்கின்றது.

இவ்வளவு வாழ்வும் பரமேசுர னருளாலெய்தியதென்று தக்கன் நெரியாதவனா யிறுமாப்புற்றுப் பெருமயக்கமடைந்தான். எவ்வளவு படித்தவராயினும் கல்விச்செல்வச் செருக்காலுண்டாகும் வியாதி முக்கண்மருந்தை யுட்கொண்டாலன்றி விலகுமோ? தக்கனுடைய பிள்ளைகளில் அசுபதி முதலிய இருபத்தேழு நகூத்திரங்களாகிய பெண்களையுஞ் சந்திரன் விவாகஞ் செய்து முகத்தழகுள்ள கார்த்திகைபிடத்தும் மூலையழகுள்ள உரோகணிபிடத்து மிகப் பிரியம் வைத்து மற்றைப் பெண்களை மருவாது விலக்கினான். தக்க னதுதெரிந்து சந்திரனைத் தேய்ந்துபோம்படி சாபங் கொடுத்தனன். அச்சாபத்தாற் சந்திரன் றினந்தோறுந் தேய்தலுற்று, இந்திரனுடைய சபையிலே சென்று தனக்கு வந்த இடையூற்றைச் சொல்லினான். அவனதுகேட்டு “அக்கினி சாக்கூதிராக விவாகஞ்செய்த பெண்களைச் சடமாக நினையாமல் வஞ்சகஞ் செய்த சிறுமையினாலே பெருவியாதி யடைந்தனை. இதுநம்மால் விலக்குதற்கெளியதோ? யாவருக்கு முதற்பொருளாகிய விவாயகக்கடவுளுக்கு முன்னே தற்புகழ்ச்சி பேசி நீசனாகிய.

சந்திரனே! இந்தச் சாபம் பிரமதேவன் விநாயகரை வேண்டிச் சதுர்த்தி தினமாத்திரம் ஆகுக. மற்றைத்தினம்நீங்குக. என்று வரம் வாங்கித்தரப் பெற்றாய். இன்னும் அவனாலேதான் நிதி வு நீங்குவா” யென்னலும், சந்திரன் பிரமாவினிடஞ் சென்று தன் வருத்தத்தைச் சொல்லிக் கலையெல்லாங் குறைந்து ஒரு கலையோடு நின்று பிரமாவின் ஆஞ்ஞையாலே திருக்கையி லாய மலையின்கட் சென்று சிவபிரான் சந்திரிதி முன்பு விழு ந்து பணிந்தெழுந்து “வேத முதல்வா! தேவர்களை யிரகஷி த்த நீலகண்டத்தை யுடையாய்! நெற்றிக் கண்ணுடையாய்! ஓலம் ஓல” மென்று முறையிட்டுத் துதித்தலும், அவ்வெம் பெருமான், நிருவுள்ளமிரங்கி யபயங்கொடுத்துச் சந்திரனை யெடுத்துத்தமது திருமுடியிலே தரித்துக்கொண்டு மாதந் தோறும் குறைந்தவாறே வளர்தலுந் தேய்தலுமாகு” என் று தக்கன் சாபத்தைவிலக்கினர்.

இவைகளெல்லாந்தக்கனுணர்ந்து “நான்செய்த சாபத் தைச்சடையுடைய சிவனோ? தவிர்ப்பவ” னென்று பிதற்று ரை பேசலும், புலகன் கேட்டுச் சிவபிரான் சந்திரதானத்தை யடைந்தவனைக்காத்து உன் சாபத்தையு நிறுத்தி யுன்மக்கள் வாழ்வுங் காத்தருளினர். இது குற்றமோ? வென்று தக்கன் கோபத்தைமாற்றினான். தக்கன் தவமும்வாழ்வும் மக்கட்பே யுஞ் சொன்னோம். இனி யுயர்ந்த புகழையுடைய உமாதேவி யை மகளாகப்பெற்றுப் பரமேசுரனுக்குக் கொடுத்ததும் யா கத்தின் வினாவுஞ் சொல்லுவோம்.

வெள்ளியங்கிரியி லெம்பெருமானிடத்தி லெம்பெருமா ட்டியாகிய வுமாதேவி யரசு வீற்றிருக்கும்போது அவரைவ ணங்கிச் “சுவாமீ! யுலகமெல்லாம் நீர் நடாத்துந் தன்மையை விரித்தெனக்குச் சொல்லவேண்டு”மென்று வினாவினள். அவ ரதுகேட்டுப் புன்முறுவல் பூத்துச்சொல்லுவார். “*சுகள ிதிட்களமாகி யெல்லாவற்றையும் உற்பத்திநாசஞ்செய்வோ” மென்றலும், உமாதேவி “அகளமாகிய வுமக்குத் திருமேனி யெது ” வென்று வினாவினள். சிவபிரான் “அருளே வடிவ” மென்றனர். உமாதேவி “யுமதருள்யானா யிருத்தலா லெல் லா மென்னுடைய செயலே” யென்றனர். அதுகேட்டு எல் லாம் வல்லராகிய நம்பெருமான் சருவான்மாக்களி னறிவை யும் மாற்றினர். உடனே யவையெல்லா மறிவுமயங்கச் சூரிய சந்திரரொளி கெடச், சுகத்திலுள்ளோர் சடமாகிவிழ்ந்தனர். பிரமவிஷ்ணுக்களுமயங்கினர், திரிலோகமுமிருளாயிற்று. இங் கனஞ்சருவான்மாக்களுங் கலங்கிக் கருமமிழந்து குற்றப்படு தலாற்பார்வதிதேவிபயந்து “என்னுடைய அநியாயமையாவு ம் பொறுத்தருளுக”வென்று சிவபிரானுடைய திருவடியிலே விழ்ந்து வணங்கினாள். அவளது வருத்த நீங்கத் திருவுள்ளா பிரங்கி யெம்பெருமானார் உபிராயெங்கு நிறைந்து நின்றனர். உடனே யெல்லா முன்போலெழுந்து திருவருளாலுணர்ச்சி பிபற்றுக் கருமங்களைச் செய்தன. “ஒரு கணப்பொழுதுக்

* சதனம்—உருவுடமை. † திட்கனம்—உருவின்மை.

குள்ளே பலகோடி யுகங்கழிதலா லுயிர்கள் கருமத்தை யிழந்திருந்த குற்றமென்னாலாயது. ஆதலினதனை நீக்கியருள்வா¹¹, யென்று பார்வதி மீட்டும் வணங்கலும், கருணாநிதியாகிய சிவ பிரா னுமாதேவியை நோக்கி¹² நீ நம்மைப் பிரிந்து தவஞ் செய்து இக்குற்றத்தைப் போக்குவா¹³ யென்றனர். அப்பொழுதே யுமாதேவிபிரிந்து காளிந்திரதியிலே வலம்புரிச்சங்கம் போல மிதந்துசென்று பூமிமேல் விரதாதிகளைச்செய்து தங்கனுக்கு மகளாகத்தோன்றி யூழிகாலந்தவஞ்செய்தும் பாவநீங்குதலரிதானால் உலகத்திலுள்ளோர் சிவநிந்தைநீங்குத லெளிதோ? பின்னர் மழுவாயுதத்தைத் தாங்கிய வள்ளலாகிய சிவபிரான் பிராமணவுருவங்கொண்டு வந்து உமாதேவியை விவாகஞ்செய்து மறைந்துதனியேசென்றனர்.

அதுதெரிந்து தக்கன்கோபங் கொண்டிருந்தனன். உமாதேவி மீட்டுந் தவஞ் செய்துகொண்டிருக்க, அப்போது எம்பிரா னன்புற்றுச்சிவகணங்கள் தொழுவந்து தேவியை விடைமேலேற்றிக் கயிலாயத்துக்குக்கொண்டுபோயினர். தாய் தந்தைக்குத் தெரியாமற் பெண்ணைக் கொண்டுபோயினா னன்று தக்கன் எம்பிரான்மேல் மிகச்சினந்து இகழத் தொடங் கினன். அதனைத் தேவர்களறிந்து தக்கனுக்கதனாற் நீமை விளையும் நமக்குந்துன்பம் வருமே யென்றுபயந்து ஆராய்ந்து ஆதியாகிய கடவுள் வரத்தாற்பெற்ற அரசுடைமையாலவன் பால் நாம் போகாதிருத்தல் கூடாது. அவரிடம் அவனைச் செ

ஹத்தினுற்குற்றந்தீருமென்றுதேறித் தக்கனிடம்வந்து“உன்னுடைய மருமகனாகிய பரமேசுரனைக் காணும்பொருட்டு வருக” என்றழைப்ப, உடனே யவனுஞ்செல்ல அரிபிரமேந்திராதி தேவர்கள் திரளாய்க் கயிலாயமலையை நோக்கித் தக்கன் பின்னே யன்பினுற் றுதித்து வந்தனர்.

எல்லாரும் வெள்ளியங்கிரியிற் செம்பொற்கோயில்வாயிலைச் சார்தலும், பூதர்களுள்ளே விடாமற் றடுத்தனர். கண்களும் பாதங்களும் சிவக்கச் சிறுவிதியாகிய தக்கன் நின்றான். எம்பிரானை வணங்குவோ ரெல்லாம் யாதொருதடையுமின்றி யுள்ளே சென்று யுகாந்தத்திலே கொதித்து மேலெழுந்த சமுத்திரம் வெள்ளியங்கிரி முன்னர்த் தாழ்த்தல்போல் உமாதேவி சமேதராக எழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமானைத் தாழ்ந்து வணங்கினர். அவ்வெம்பெருமான் விஷ்ணுவைவார்த்தையினாலும், பிரமனைத்தலைபசைப்பினாலும், இந்திரனைப்புன்சிரிப்பாலும், தேவர்களைப் பார்வையாலுமுபசரித்து மீட்டும் விஷ்ணுவை நோக்கி “யுலகங்களெல்லாம் வளமுள்ளனவா (கேழமமா) என்றனர்.” அவரதுகேட்டுப் பிரமனுக்கு மெனக்குந் துன்பந்தவிப்பவராகிய நீவிரிருக்க நிறைவேயன்றிக் குறைவொன்றுமில்லை என்றனர். ஏனையோரையு மவரவரதிகாரத்துக்குத் தக்கவாறு வினாவிக் குறிப்பால் எம்பெருமான் விடைகொடுத்தருள அவர்கள் பெற்று மீண்டுவருமளவுத் தலைவாயிற்கடையிலிருந்த தக்கன் வாயில்காக்கும் பூதவீரரைநோக்கி “யென்

மகனையும், மருமகனையும் பார்க்க வந்த என்னைத்தடுத்து என்னைவல்செய்யும் அரிபிரமேந்திராதி தேவர்களை யுள்ளேவிடுத்தார். எனக்கடித்தொண்டராக நீங்களிருந்தும் இவ்வளவு பேதஞ் செய்தி”ரென்றான். பூதவீரர் அவனை நோக்கி “நீயும் எம் பிராணைப்பணிவாயாகி லுள்ளேபோகலா” மென்றனர். “மகனாக்கொடுத்த மருமகனை யடியவர் போல வணங்கமாட்டேனென்னை நீங்கள்தடுத்தமையால் துங்கள் கடவுளுக்குப்பூசையுலகமெல்லா நடவாவண்ணந்தடுப்பே”னென்று தக்கன்கோபித்துச்சென்று பிரமா விஷ்ணு இந்திரனைநோக்கி “நீவிர் சிவபிரான் கோவிலிற்சென்று வணங்குவிராகி லுங்களரசும் வாழ்வு மாற்றுவே” எனென்னலும் அவர் “நல்லது உன்னுடைய உத்தரவுப்படி நடக்கின்றோம் கோபிக்கவேண்டா” வென்று சொல்லிப்போயினர்.

அதன் பின்னர், யாவரையுங் காக்கின்ற தருமநெறி நீங்கிய தக்கன் சந்திரனைத் தரித்துத் தோலையுடையாக விடுத்திய சிவன் என்னை மாமனென்று நினையாமல் தானே பெரிய அரசனாக விருந்தானென் றகங்கரித்து ஏனையோரையுந் தன்கருத்தின்படி நடக்க வுத்தரவுசெய்து நீங்காத குற்றத்தைப்போர்த்துக் கொண்டிருந்து பிரமதேவன் செய்யும் யாகத்திலேபுகுந்து, சிவபிரானுக்கு * அவிப்பாகங்கொடாமற்றித்து நந்திதேவராலேசபிக்க யாககுண்டத்தைத் தூர்த்தானாகி அக

* அவி - யாகத்திலே தேவர்களுக்கமைக்கப்பட்ட உணவு.

ந்தையானது செல்வத்தைக் கெடுப்பதென்ப துணராதவனு
னான். நந்திதேவர் சாபத்துக்குப்பயந்து யாவரும் யாகஞ்
செய்தாரில்லை. தருமமென்ற துணையைத் தவிர்ந்து உலகமெ
ல்லாந் தவித்தன. அப்போது தக்கன் அஞ்சுகின்ற சபையா
ரை நோக்கி நான் யாகஞ்செய்வேனென்று எரிகின்ற சாபத்
திக்கு முன்னே வைக்கோற்றாறுபோல்வானாகித் தேவர்களை
யழைத்துச் சொல்லுவான்.

கயிலாய மலையையுடைய சிவனுக்கு நாடானது மயக்கஞ்
செய்கின்றகாடு. அவன்கையிலெடுப்பது ஓடு. பெண்கள் வீடு
தோறும் பிசைகூப்பேற்று வருந்துவான். பசிக்கு ஆற்றமாட்
டாமல் விடத்தை யுண்டல்லவா அவன் கண்டங் கறுத்தது.
அவனிடத்திரக்கம் வைத்து என்பிதாவாகிய பிரமதேவர்
என்மகளாகிய சதி(பார்வதி)யைக் கொடுக்கச்சொன்னதனற்
கொடுத்தேன். அவனாலன்றோ? பாக்கியம் பெற்றான், அக்
தன்மையான சிவனென்னை மாமனென்று சிறிதுமதிக்கமாட்
டான். இம்மட்டோ? தாய்தந்தை சுற்றத்தார் குலம் குடியில்
லாதவன். சுடுகாட்டிலே கூத்தாடுவான். சடைமுடி தாங்கித்
திரிதலாலரசனுமல்லன். குருவில்லாதவன். ருஷிபத்தினிகள்
கற்பைக்கெடுத்தலாற் கற்றவனுமல்லன். ஒழுக்கமில்லாதவன்;
அவனைத் தேவர்களே! நீங்கள் சூழ்ந்துவணங்குகிறீர்கள். இர
ண்டு மனைவியர்க்காக மற்றையிருபத்தைந்து மனைவிமாருக்கு
ம் வஞ்சகஞ் செய்த சந்திரனைச் சாபத்தீயால் வருத்தினேன்.

இனியாகத்தி யொன்று செய்து சதியை மணந்த மருமகனாகிய அவனது வலிமையையுந் தேவர்கள் மடமையையும் நீக்குவேனென் றெழும்போது, பக்கத்திலிருந்தார் சகுன விரோதமாகத் தும்மவுங் காகந் தடை படுத்தவும் நில்லாதவனாய்ச் சென்று, கங்காநதியி னொரு பக்கத்திற் போயிருந்து பிரமன் முதலாகிய தேவரணைவரு மவரவர் தம்பதிசமேதராய் வரவேண்டுமென்று, ஒலையெழுதியனுப்பினான். உடனே தேவதச்சன் வந்து வணங்கித் தக்க னுத்தரவுப்படி யிரத்தினங்கள் பதிக்கப்பட்ட வாயில் மதில் சிகரம் அரண்மனை சபை தெய்வங்களிருக்குங்கோயில் ருஷியாச்சிரமந் திண்ணை யன்னசத்திரம் மடைப்பள்ளி சாலை சோலை யோமகுண்டம் யாகசாலை ஐந்துறுயோசனைதூர நீளமும் நூறுயோசனைதூர அகலமுமாக மலைகளெல்லாஞ் சலித்துநிற்கவுங் கடல்களெல்லா மேங்கவுந் தேவர்கள் வியப்படையவுஞ் செய்தான்.

இந்த யாகசாலைபிவிடத்துக் தக்கன் நிருமுகங் கண்டவுடனே கந்தருவர் கின்னரர் அசுரர் இயக்கர் கும்பருடர் கருடர் யோகர் ஆகாயவாசிகள் அமரர் விக்ந்தியாதரர் பூதர் அரக்கர் மாந்தர் தாராகணத்தர் பாதாளர் வேதாளர் முனிவர் சித்தர் பன்னிருசூரியர் பதினொருருத்திரர் பத்துப்பிரமாக்கள் ஒன்பதுவகை ரத்தநீட்டமும் புனைந்த மனுக்கள் எட்டுத்திக்குப்பாலகர் ஏழுநதிகள் ஆறுகாலங்கள் பஞ்சதருக்கள் நான்கு வேதங்கள் மூன்றுலோகத்திலுமுள்ள மற்றவர்கள் இருபக்க

மும் ஒருமுகூர்த்தகாலத்துள்ளே தத்தம் மனைவியர்களுடன் வந்துகூடினார்கள். அரிபிரமேந்திராதியரு மவரவர் மனைவியுடனே வந்தார்கள். அரம்பை யுருப்பசி மேனகை முதலியோரும் வந்தனர். அதுகண்டு தக்கன் விஷ்ணுவை நோக்கி யிந்த யாகசாலையை விக்கினம்வாராது காத்துக்கொள்ளுமென் றுத் தரவு செய்தான். அந்தநாட் செல்வம்போலுந் தக்கனுக்கு வேறுண்டோ? அவனுடைய உத்தரவு காணுமுன்ன மெந்த லகத்திலுள்ளாரு மெழுந்துவந்து கூடினார்கள். உலகத்தரசர் தொகைக்குள் ஈசானரொருவரும் பிள்ளைகளிற் சதி (உமா தேவி)யும் மருமக்களிற் சிவபெருமானும் யோகியரில் பராசர் வசிட்டர் அத்திரி சுவன் ததீசி அகத்தியர் துருவாசர் பிருகு மே பங்குவராதிருந்தவர்கள். தக்கன் பிரமனுக்கு மற்றைத் தேவர்கட்குஞ் செய்யு முபசாரஞ்செய்து புத்திரி மருமகர் களுக்குச் செய்யு மரியாதைகளுஞ் செய்து யானைக்கூட்டத் தில் மதயானை புகுந்ததுபோல யாகசாலையுள்ளே சென்றான்.

அதன்பின் ஆகவனீயங் காருகபத்தியந் தெக்கணாக்கினி பென்னு முன்று அக்னியுங் கொழுந்துவிட்டெரிய வடவ ரைபோலும் யாகத்தம்பமுயர்ந்துநிற்கக், காமதேனு அவி சொரிந்துநிற்பப் பாரிசாதம் யாகப்பொருள்களெல்லாங் கொ டுத்து நிற்ப வெவ்வேறு திரவியங்களைத் தேவர்கள் கொணர் ந்து குவிக்க இந்திரனேவலாற் சிலதேவர்கள் திசைகளிற் கா ந்துநிற்ப இரசவர்க்கங்களெல்லாஞ் சந்திரன்கொடுத்துநிற்ப

ஈருகர் மக்கள் யாரு மவரவர்க்குரிய பணிவிடை செய்துநிற்ப இருபக்கத்துந் தேவப்பெண்கள் பூந்தட்டேந்திச்சூழ இந்தி ராணி பணிவிடைகளில்வருங்குறைகளைத்தவிர்த்துநிற்ப விஷ் ணு யாகசாலையைக் காத்துநிற்ப யாகமாகியதெய்வம் உயர்ந்து விளங்கிநிற்ப இந்திரன் ஆசாரியனாக இருக்கத் தசப்பிரமர்களி லொருவன் உன்னததானத்திலிருந்து கிரியை நடாத்தத் தக் கன் மான்றோல் போர்த்துக் கையில் வெண்ணெய்ப்பூசி யாக கருத்தாவாகி யிருந்தனன். சரசுவதி வேதஞ்சொல்ல இலக் குமி யெல்லாப் பொருள்களையுமெடுத்துக் கைநீட்டக் கொள் ளக் கைச்சடைப்பாரல்லாமற் கொடுக்கக் கைசடைப்பவரி ல்லை.

இத்தன்மையாகிய கருமம் யாகசாலையிலே நடக்கும்போ து எம்பெருமானில்லாமல் யாகஞ்செய்யுந் தக்கனறியாமை யை நோக்கி அவனுக்குச் சன்மார்க்கத்தை விளைவிக்க நினைத் துச் சுவன், றுருவாசன், ததீசி முதலிய ருஷிகளாங்குச்செ ன்றனர். அவருள் ததீசிமுனிவர் தக்கன் முகத்தைப்பார்த் துச் சொல்லுவார் “ எல்லாருக்குந் தருமஞ்செய்தலே யுறுதி. தருமத்தினு மேன்மை மோகூழ்மடையும் யாகஞ் செய்தலே; அத்தகைய யாகஞ் செய்தவி லுன்போல முயற்சிலல்லவர் திரிலோகத்தினுங் காணோம். இந்திரனுங் கற்பகவிருகூழ் மெவல்கேட்க விஷ்ணு வேள்வியைக்காக்கத் தேவர்கள் துதி க்க ஞானமாகுமகஞ்செய்கின்றாய். பிரமாவின் பிள்ளையாகிய

செய்கின்ற எச்சத்துக்கு (யாகத்துக்கு) ஒரு எச்சம் (ஒப்பற்றகுறை) ஈசனில்லாத தென்றனர். அதுகேட்டுத்தக்கன் “ஈசனெருவனுக்குப், பதினெருவர் உருத்திரர் உள்ளா” ரென்றான். “இவர்களோ? நாதவீந்துவா மூலவுருத்திரனுக்கு ஒப்பாவா” ரென்று, ததீசிமுனிவர் சொல்லக்; குற்றமறாத தக்க “னிவரே புருத்திராவ” ரென்றான். “உமையொருபாகனுக்குச் சொல்லும் உருத்திரப்பெபரை அவனது சாரூபம் பெற்றவருக்கும், அக்கினிவடிவாகிய சிவகணத்தோருக்குஞ்சொல்லுவர், பொன் வெள்ளி செம்பு இரும்பு ஈயம் இவைகளைப் பொன்னென்றால் எல்லாஞ் சொர்னமர்குமோ? ஆடிப்பாடித் திரிகின்றவரைப் புல்வரென்ற லவருந் தேவராவாரோ? ஆதிமத்தியாந்தரகிராகிய சிவபிரானே கடவு” ளென்று ததீசிமுனிவர் சொல்லினர். தக்கன் கோபங்கொண்டு “சரீரத்திலுந் தலைமீழ் மிரண்டு பெண்களைத் தாங்கியவனோ? யோக மாட்டிலேறித் தெருவழி நடப்பவனோ ஈசன் விடத்தை யமுதாக வுண்பவனோ வெட்கமில்லாமல் நிருவாணியாய்த் திரிபவனோ ஒருகாலத்துக்கிக் கூத்தாடுபவனோ? தேவனாவான். பன்றிக் கோடும் மீன்விழியும் ஆமையோடும் பாம்பும் பிறவும் அணிபுங் *கருத்தனோ கையிலோடேந்துவானோ புலி யானைகளின் காலைச்சுற்றிச் சாம்பரைப்பூசி மயானத்திற் பேயோடாடுவானோ கண்ணுக்கு எதிரே வேறுவடிவங்காட்டு மாறுபாடு

* கருத்தன் - மனமுடையவன்.

டையானோ? நின்மலனான கடவு”ளென்றான், அதற்குவிடை ததீசி முனிவர் கூறுவார்.

“ எல்லா வேதங்களையு முணர்ந்துங் கல்லாதவராய்க்கரு வத்தா லுன்னைப்போலச் சிவபிரானை நினைபாமற் றருகாவன த்து ருஷிகள் தவஞ்செய்தனர்; அவர் பத்தினிமாருந் தம்மை ப்போலக் கற்பிற் சிறந்தாரில்லையென்று அகங்கரித்திருந் தனர்; அவர் கருவத்தைக் கெடுப்பதற்கு சிவபிரான் விஷ்ணு வை மோகினியாகிச்செல்லும்படி செலுத்தித் தான் திகம்பரர் (வஸ்திரமில்லாதவர்) ஆகச்சென்றனர். உடனே யம்முனிவ ரும் அவர் மனைவியரும் தவமுங் கற்புந்தோற்று நின்றனர், பின்னர் அம்முனிவர் கோபங்கொண்டு ஆபிசாரம் (பகைவ ரைக் கொல்லச்செய்யும் யுகம்) செய்து தம்மேலே வரவிடு த்த முயலின்மேல் மிதித்து நடித்தனர். புலியை யுரித்துத் தோலையுடுத்தினர். சர்ப்பத்தை யாபரணமாக அணிந்தனர், மழுவையும் அக்கினியையும் மாணையும் உடுக்கையுங் கைகளி லே தாங்கினர். வெண்டலைகளை மாலைபாகமுடித்தனர். பூதங் களைச் சேனையாக்கிக்கொண்டனர். உலகங்களைப்பெறுதற்கு உமாதேவியை வாமபாகத்தில் வைத்தனர். நமது விரிந்தகண் ணையுமாதேவிபொத்த அவள் கையிலேசூடுதாக்கவேர்வையு ண்டாடுயெழுந்தசலமானதுபூமியையழித்துவர,அதனை*மூன் று நதிகளாகச் செலுத்தினர். அவைகளிலொன்றுதான் பகீர

*மூன்று நதி—கங்கை, பமுனை, சோணை.

தன் கொண்டு வந்த கங்கைநதி. யுகாந்தகாலத்திலே பிரளய வெள்ளம்பொங்கி பெல்லாவற்றை யு நீற்றியபோது மயானமாகிய வெளியிடத்திலே நின்று அந்நீரைப்பூசி உமாதேவிகாண ஆனந்த நிருத்தனம் புரிவர். தருமமே யிடபமாகி யுகந்தொறும் வந்து தாங்க, அதிலேறுவர். சோமகாசூரன் வேதங்களைத் திருடிச்சமுத்திரத்திலேயோடி யொளித்தபோது மீன் வடிவங்கொண்டுபோய் அவ்வேதங்களை மீட்டுக்கொண்டு வந்தும் திருப்பாற்கடல் கடையும்போது மந்தரமாலையாகிய மதுரை ஆமைவடிவெடுத்துத் தாங்கியும் தேவர்களுக் கமுதந் கொடுத்தும் மண்ணுலகங் கீழேவிழாதபடி பன்றிவடிவங் கொண்டு கொம்பாலே தாங்கியுமுள்ள விஷ்ணுமமதையை யடக்கி அவர். வடிவாகிய, மீனின்கண்ணையும் ஆமையோட்டையும் பன்றிக்கொம்பையுந் தரித்துக்கொண்டனர். ஓரவுணன் யானையாகி உயிர்களாகிய கடலைக் கலக்கித் திரிதலும் அதன்வலியடக்க அதன்றோலையுரித்துப் போர்த்தினர். பிரம தேவ எனக்காரங்கொள்ள அதை யடக்கும்பொருட்டு அவனொரு தலையைக்கிள்ளி அதனைப்பிகுடாபாத்திரமாகக் கையிற் வைத்தனர். சூலாயுதத்தை வயிரவற்றுகுக்கொடுத்து ஒருகாலம் விஷ்ணுவாதிதேவர் கருவத்தைப் பங்கஞ்செய்தனர். இந்நிரன் செருக்கையடக்க வேறுவடிவங்கொண்டுவந்து கோபத்தினுற் சலந்தராசுரனையுண்டாக்கலும், அவன் மூன்றுலகத்திலும் விஷ்ணுமுதலியோர்வருந்த யுகத்தஞ்செய்துதருக்கினுன்;

அவனை யொரு பிராமணன்போல வந்து, ஒரு சக்கரத்தை விடுத்துக்கொன்றனர். இறந்த சலந்தரனுடைய வடிவத்திலே புகுந்து அவன் மனைவி பிருந்தையை விஷ்ணுதழுடிப்போது கள்ளத்தைக்கண்டு விஷ்ணுவைச்சபித்துப் பிருந்தை யுயிரை விட்டனர். அதன்மேல் விஷ்ணு மோகத்தாலே சுடுகாட்டிற் சென்று பிருந்தையினது மார்பிலே புரண்டனர். அது தெரிந்து தேவர்கள் வேண்டுகோளாற் பார்வதி யொரு விதையைக்கொடுத்து அந்த எலும்பிலே போடும்படி சொல்ல அப்படியே தேவர்கள் போடுதலும், பிருந்தையென்னும் ஒரு செடி முளைத்து விஷ்ணுவினுடையசரீரத்திலேபட்டபின்னர் அவர் மோகந் தீர்ந்தனர். அந்தச் செடிதானிப்போது துளசி யென்று சொல்லப்படுவது. செகத் காமணமாகச் செய்யுந்திருவினோபாடலுக் கேற்ப எல்லா மாங்காங்குத் தரிப்பார் விடுப்பார் அல்லாமல், அவருக்கு வடிவமும் பேரும் தொழிலும் ஆபரணமுஞ் சேனையும் உடையும் உணவும் பிறவுமுண்டுமோ? ஆதலாற் சராசரங்க ளெல்லாவற்றையுந் தாய்தந்தையாயிருந்து தந்த சிவபெருமானை நீயும் வணங்கியே வானவர்க் கரசாகி யுன் பிதா முதலாகிய எல்லாரையு மேவல்கொண்டாய். அவ்வெம்பிரானுக்கு அவிப்பாகங்கொடுத்து நெடுங்காலம் செல்வம்பெற்று வாழக்கடவை” யென்றனர்.

தக்கன்கேட்டு, “அவனென்னாகும் உண்ணச்சோறில்லாமல் விடத்தையுண்டான். பிசைகூ யெடுப்பதற்கு என்

பிதா அவனுக்கு ஓடுகொடுத்தான். நீங்காததரித்திரத்தை நீக்கி யென்புத்திரியாகிய சதியை யான் விவாகஞ்செய்து கொடுத்ததனா லவன் மனைவாழ்க்கை பெற்றான். புனித்தோலை நீக்கிப் பொன்னாடையும் பொன்மகுடமும் புனைவித்து இரத்நாபரணங்கள் பூட்டி மாப்பிள்ளைக்கோலஞ் செய்வித்த என்னை யொரு அற்பமாக எண்ணி யிகழ்ந்தனன். அதனாலந்தச் சிவனையு மருமகனாக நினைபேன். சதியையு மகளாகக் கருதே” எனன்று யாதொரு பற்றுமில்லாமற் சொல்லுதலும், தத்சி முனிவரவனைப்பார்த்துத் “தக்கனே! நீசெய்யும் வேள்விக்குப் பலன் கொடுப்பவர் யாவர்? வேதங்கள் யாரைப்பிரமமென்றுரைக்கும். அறிவில்லாதவனே! அரசனில்லாமற் சேனைவெற்றி கொண்டு வருமோ? என்றுசொல்லத் தக்கன் “முயற்சியே பயனைத்தரு” மென்றுவற்புறுத்த, முனிவர் “தலைவனில்லாமற் சடமாகிய முயற்சி பலன் கொடுக்குமோ” வென்று மறுத்துரை வழங்கத், தக்கன் முனிவரை நோக்கி “உன்னைக் கேட்பார்க்கன்றோ! நீயிங்ஙனஞ் சொல்லவேண்டுவ” தென்று கோபித்துப் பேசினான். உடனேமுனிவர் பெருஞ்சினங்கொண்டு “சிவனருளில்லாமற் சீவர்களுக்குச் செய்கையுண்டுமோ? அவனை நினையாது நீ செய்யும் யாகத்தம்பம் யுத்தகளத்திலே யுயிரிற்றந்த குறைத்தலைப்பிணமாகும். சிவபிரானில்லாமற்செய்யும் யாகம் ஒரு கண்ணிகையைச் சருவாபரணங்களா லுலங்கரித்துப் புருஷனில்லாமற் செய்யும் விவாகத்துக்கொப்

பாகும். விஷ்ணு வென்பவரும் எங்கள் சிவபிரானுக்குச் சத்தி. மற்றைத் தேவர்களெல்லாரும், பசுக்கள் (உயிர்கள்) அன்றோ? பசுபதியை நீக்கிப் பசுவை வைத்துப் பலன் பெறுவாயானால் ஒருபெண் மற்றொரு பெண்ணைச்சேர்ந்து பிள்ளையைப் பெறுதலுங் கூடும். அட்டவசுக்கள் முதலிய தேவர்கள் காசிபர் முதலாகிய ருஷிகளாலுமாவதொன்றில்லை. இங்கெல்லாரும் எள்ளினிளங்காயை யரிக்கும் *. உளுக்கள்போல அரிப்பக்கூடி உயிரைக் கெடுத்திருந்தீர்கள். உங்களைப் பசுபதியாகிய அவர் வந்து, பசுக்களை (மாடுகளை)ப்போல வருந்தும்படி தண்டிப்பார். பலபுகங்கடந்த முக்கண்ணுடைய எம்பிரானையகந்தையால் நீக்கிய தக்கனே! நீயுமழிந்துபோவாய். நின் யாகசாலைக்குட் புகுந்தவர்களுங் கெட்டுப்போவர். யாகமுங்கெடுக” என்று சபித்துத் ததீசி முனிவர் ருஷிகள் இருப்பிடத்துக்குச்சென்றனர்.

அம்முனிவர் போனபின் தக்கன் தேவர்களோடிருந்து பின்வரும் விளைவை யுணராதவனாய் வேள்வி செய்தனன். சருவ வியாபகரான நம்பிரா நறிவித்தாலன்றித்தீங்கு நன்கு தேவர்க்குந்தெரியக்கூடுமோ? மண்ணுலகமும் விண்ணுலகமுமேவல் கேட்டு வணங்கிச் செய்யும் யாகத்தின் சிறப்பும் காசிபர் முதலிய மருமக்கள் செருக்கு மவர்மனைவிபர் மகிழ்ச்சியுந் தேவர்கள் பெருமையுங்கண்டு நாரதமுனிவர் வெள்ளியங்

* உளு-மரத்தைத்துளை செய்து பொடியாக்கும் ஓர் செந்து.

கிரிக்கண் வந்து கோயில்வாயில் பலவுங்கடந்து திருவோலக்க
மண்டபம் பிற்படச்சென்று ஞானவினையாடல் செய்யுங்கரு
ணையாளராகிய நம்பெருமானொருபக்கமிருந்து, கவறு (சூதா
டுங்கருவி) விசினையாடு முமாதேவியைத் தரிசித்துக் கீழே
விழுந்து தாழ்ந்து வணங்கிச் சிவபிரானையு மங்ஙனமே பணிந்
து வாய்புதைத்துத் தக்கன் செய்யும் யாகத்தின் முறையை
விண்ணப்பஞ்செய்தனர். அதுகேட்டபார்வதி தன்ருதைசெ
ய்யும் வேள்வியினுசையா லெழுந்து வீழ்ந்து நாயகராகிய நம்
பெருமானை வணங்கினாள். எவ்வளவு சிறப்பு நாயகனிடத்தி
லிருந்தாலும் பெண்களுக்குப் பிறந்த இடத்திலாசை நீங்குவ
தில்லை. தாயாகிய பார்வதி பணிந்து யாகசாலையைப் பார்த்து
வரவேண்டுமென்று கேட்க எம்பெருமான் புன்சிரிப்புச்செய்
து “பெண்ணே! புன்றகப்பன் உன்னை யழைக்கவுமில்லை. யெ
ன்னை மனத்தினுநினையான். நீபோனாலுன்னை மதிக்கமாட்டா
ன்! போவது நீங்குவா”யென்று மறுத்தும், பின்னரும் “என்
றாய் தந்தையரைப்பார்த்துத்திரும்புவே”னென்று வேண்டித்
திருவடியிலே தாழ்ந்துவணங்கினாள். அவள் வேண்டுகோளுக்
கிசைந்து மேலே நடக்குங் கருமத்தையுணர்ந்து “அப்படியே
செய்க” என்று சிவபெருமான் கட்டளையிட்டனர். உடனே
பார்வதி பரிசுத்தமாகிய பொன் விமானத்தி லேறிப் பலவித
வாத்தியங்கள் முழங்கத் தேவப்பெண்கள் சூழச் சிவகணங்க
ளார்ப்பச்சென்று, சிறுவிதி (தக்கன்) யாகசாலைக்குப்பக்கமே

போய் அங்கே யோமகுண்டமாகிய நிலத்திலே சமித்தாகிய உரத்தையிட்டு நவதானியவிரையை விரைத்து, நெய்யாகிய தண்ணீர்வார்த்துத் தீவினைப்பயிரை வினைவிப்பவனாகிய தக்கன் முன்னே புதிய நல்வினைபோலச் சென்றனள்.

இங்ஙனமாசையுடன் சென்ற மகளாகிய உமாதேவியைத் தக்கன் தன்மகளென்றும் பாரானாய்த் தன்னிடத் தோடி வருங்கன்றுக்குப் பாலூட்டாத பசுப்போலப் பராமுகஞ்செய்திருந்தான். மிருதுவாகிய அமுதத்தைக் கண்டால் நஞ்சம் விலகிப்போவது வழக்கந்தானே. தீயவனாகிய தகப்பனிருந்த மார்க்கத்தை நம்பெருமாட்டி திருவுளத்திலெண்ணும லப்புற ன்செல்லுதலுந், தக்கனுக்குத் தெரியாமலவன் மனைவிமாரும் ஏனைப்புத்திரிகளும் வந்து பார்வதியைத்தழுவி மகிழ்ச்சி கூர்ந்தனர். பெண்கள் பாசவர்க்கம் விலக்கினாலும் விலகுமோ? உமாதேவியைப் பெற்றவளாகிய தக்கன் மனைவி அவளுஞ் சூச் சிறப்பான மரியாதை செய்தால் தக்கன் யாதுசொல்வானோ? வென்று பயந்திருந்தனர். உடன் பிறந்தாரெல்லாரும் விரூப்பினராயும் வெறுப்பார் போலிருந்தனர். அதுகண்டு வாட்டமுற்று அப்பெண்கள் குழாத்தை நீங்கித் தக்கன் யாகசாலேக்குமுன்பு வந்து "பிதாவே! விஷ்ணு பிரமன் றுந்திரன் சந்திரன் முதலியதேவர்களை யெல்லாம் யாகசாலேக் கண் வரவழைத்தாய் எம்பெருமானை மறந்தாய் போலு" மென்று வினாவினாள். "பாற்கடற்பாயலையுடைய விஷ்ணுவும்,

அமுதமுண்ணுந் தேவர்களும் அவர்களுக்குத் தலைவனாகிய இந்திரனும் தேவர்களுக்கமுதங்கொடுத்த சந்திரனும் இருக்கப்பட்ட இடத்திலே விடத்தைபுண்டவன் வருதற்கருக னே” என்றுதக்கன் சொல்லுதலும், அம்பிகை சொல்லுவாள் “பிரமன் பயந்தோட அமரர்களுமோட விஷ்ணு வெளி யமேனிகரியமேனியாக விடமெழுந்தபோது, நடுங்கியெல்லாரும் வந்து குறையிரந்துவேண்டுதலா லவர் துன்பநீங்கும் பொருட்டு எம்பெருமா னவ்விடத்தை புண்ணுதலாலன்றோ? அவர்களமுதமுண்டு சீவித்திருந்தனர்” என்றனள், தக்கன் கேட்டுச் சபைதோறு நாடகமாடி வீடுதோறும் பிசைஷயேற்றுண்டு குலமில்லாதிருந்தவனை யாகத்துக்குச் சேர்க்கமாட்டேனென்ன, அம்பிகை “யுன்னுடைய மகளைக் கொடுத்து விட்டுக் குலம்பேசலாமோ?” வென்னத், தக்கன் மீட்டும் “நீங்களிருவரும் வரக்கூடா” தென்று சொல்லினன்,

அழகிய கிருபைக் கண்ணையுடைய நாயகனை மூர்க்கன் குற்றங்கூறி யிகழ்தலாலே பார்வதி தகப்பனென்ற பழைய ஆசையை மறந்துவிட்டனள், கற்புடையமாதருக்குக் கணவரையன்றித் தாய் தந்தை சுற்றம் வேறுண்டோ? உமாதேவி பின்னுந் தக்கனை நோக்கிக் கயிலாசத்திலேயோது மந்திரவேதங்கள் எம்பெருமானுக்குக் குதிரை. யாகுசாலை காக்கு மிந்திராதிபர்ப்படைவீரர், தேவர் முனிவர்-தொண்டர், சூரியன் சந்திரன் அக்கினி-கண்டள். பூமி-யிரதம், ஆகாயந்-திருமேனி,

ஆதலின்; அவரல்லாதாலக முண்டுமோ? உனக்கு யாகமேது யாகஞ்செய்யுமிடமேது நீ தான் யாருடைய மகன் உனதாய் தந்தையாய்வார்? இவைகளை யறியாய்போலும். எம்பெருமான் னுக்குப் பத்தி செய்த தவத்தாலன்றோ? எல்லாருக்குந் தலைமைபெற்றாய். நீதியுள்ளவர் செல்வம்பெற்றால். அந்நீதிவழியே நின்று நீழிவாழ்வார் அறிவில்லாதவர் செல்வம்பெற்றால், அளவில்லாத அகங்காசப்பேயும் தக்காரை யெதிர்காணிற் கண்டெரியாத நோயும் பிடித்திடும்; அவற்றை நீக்கவேண்டுமானால் தரித்திரம், தண்டனை யென்னுமிரண்டுமே ம்ருந்தாக வேண்டும். சிட்டரைத்தாங்குந் தேவனாகிய எம்பெருமானை நீ யிகழ்தலாலே துட்டநிக்கிரகஞ்செய்ய, அவரே தோன்றுவர். முனிவர் வார்த்தையையும் என்போல்வார் சொல்லுஞ் சொல்லையுங்கேளாய். அளவிடப்படாத செல்வத்தையந்தோ மதத்தினுற்கெடுக்கின்றவனே! யாராவது நம்பெருமானை யிகழ்வாரென்றா லந்தப்பாவிகளை யுடனே கொல்லல்வேண்டும்; அது கூடாதென்னில் அவர்மேற் பழிசமத்தி யிறத்தல்வேண்டும்; அதுவுமுடியாவிட்டா லந்தவூரைவிட்டுப் போவதே வேண்டும்; இவைகளிலொன்றுஞ் செய்யாதவர் சிவத்துரோக மடைவர்” என்று சொல்லிவிட்டு விமானத்திலேறித்தேவப் பெண்கள் சூழக் கயிலாசபதியினிடம் வந்து தெண்டனிட்டி றைஞ்சி யொருபக்கங் கூந்தல்சோர மனத்திலே கோபமுள முகம்வோர்ப்பக் கண்கள்சிவப்ப வெட்கி நின்றனர்.

இவ்வாறிய எங்குவருமுன்னரே யிவனொடுகூடச் சென்ற சிவகணங்கள் தக்கன் ஆபிசாரஞ் செய்து பூதங்களை யெழுப்பித்தரத்தும்படி செய்ததும் பிறவும் பார்த்து நாரதமுனிவர் கயிலாசமலைக்கு வந்து கருணைக்கடலாகிய கண்ணுதற் கடவுளை வணங்கிச் “சுவாமீ! மமதையாலறிவு கெட்ட தக்கன் மகளாகிய உமாதேவியைமதித்தானில்லை. யும்முடைய கருணையையு நினைத்தானில்லை. உமாதேவியுடன்சென்ற கணங்களையடித்துத் துரத்தினன், தேவர்களுக்கு அவி (அமுதம்) கொடுத்து உம்மை யிகழ்ந்தன” நென்றனர். அந்த வார்த்தை திருச்செவி சேர்தலும், பரிசுத்தரான எம்பிரானுக்கு இத்தொடித்தது, புருவநெறித்தது. நெற்றிமேலேறியது, நன்சிவந்தது, பஞ்சபூதங்களுநடுங்கின, உலகங்களும்ச்சமுற்றன, இந்தக்கோபத்துக்கிலக்காக மன்மதனிங்கில்லை. புன்னகை வந்திடத் திரிபுரங்களுமில்லை. யென்று கண்டவர் சொல்லும் பெருங்கோபத்தையடக்கி அவ்வெம்பிரான் ஒரு குறிப்போடும் பார்த்தனர்.

பத்தாவது தக்கன்வேள்விச்சருக்கம் முற்றிற்று,

பதினொராவது

தக்கன்வேள்வி யழிந்தசருக்கம்,

திருக்கயிலாசமலையிலே சிவபிரான் சினக்குறிப்பாற்பார்த்த திசையினின்றும் ஆபிரந்தலைகளோடும் வலிய இரண்டா

யிரம் புயங்களையசைத்து, நடக்கும்போது அண்டங்களெல்லா
 நிலைகுலையச் சரீரம் வேர்த்து வீரபத்திரர் அண்டத்தையளா
 விய அனந்தங் கிரீடங்களையணிந்து சூரியன் வேறோர் வடிவங்
 கொண்டாற்போலப் பிரகாசம் விளங்க உடைவாள் ஒளியை
 விச ஒருபொன்மலை மேலேயநேகந் தாமரைமுகிழ்த்தல் போ
 லக்கைகளைக் குவித்துக்கொண்டுவந்து, காற்றுந்தீபும் யமனுந்
 தனித்தனி யொன்றல்லாம லிவ்விரண்டில்லையே பிரமன்றலே
 நான்கல்லாம லேந்தில்லையே திசைகளெட்டல்லாம லொன்பதி
 ல்லையே யழிப்பதற்குக். கடலிரண்டில்லையே குடிப்பதற்கு.
 மேருமலையு மிரண்டில்லையே வளைப்பதற்கு. அண்டப் பித்
 திகை (சுவர்) ஒன்றல்லாம லிரண்டில்லையே யுடைப்பதற்கு.
 வேறுயாது? பணிசெய்ய அடியேனை யழைத்தது மழுவா
 யுத மேந்திய கையையுடையா” யென்று நம்பெருமானைப்
 பணிந்து சிற்றலும், பரமேசுவரன் கட்டளை யிடுவார். “வீர
 பத்திரனே! அண்டப் பரப்பாதிய எல்லாம் நாம் படைக்க
 வை. அவைகளை யழித்திடாதே. யன்பில்லாமற்செய்த சிறு
 விதி பெரிய யாகத்தை யழித்து அவன் சிரத்தையு மறுத்து
 வருக” என்றனர். உடனே வீரபத்திரர் வணங்கி விடைபெ
 ற்றுச்சென்றனர். அப்போது உமாதேவி கோபாவேஷத்திற்
 பத்திரகாளி தோன்றி யநேகங் கணங்களுடனே கூடவந்து
 சேர, வீரபத்திரர் தம்மிடத்திலிருந்து பல கோடி வீரரைச்
 சிருட்டித்து முன்னும் பின்னும் பக்கமும் நெருங்கிவரச்செய்

து யானைத்தோலும்புலித்தோலும் போர்த்து விஷ்ணுவாகிய பன்றிக்கொம்பு மீன்கண்ணுமாபரணமாகவிளங்க நாரகிங்கத் தின்றோல் உத்தரீயமாகப் பொலியச் சர்ப்பகங்கணத்தின் மணியொளிகள் பிரகாசிக்கச் சந்திரர்கூட்டம்போல வெண்ட லைமலைகள் மார்பிலே யசைய ஆயிரம் பணுமுடியையுடைய கச்ச இடையிலே யிறுகியசைய வீரக்கழல் இடியொலிபோல வெலிக்க நெற்றிகள் தோறுங் கண்கள் தீபைக்கக்கக் கங் கையுங் கடல்களுங்கலங்க நீண்ட குடைகளுங் கொடிகளுஞ் சூரியனொளியை மறைப்ப இடபக்கொடியாகிய நிலவாலிரு னெல்லா மோடக் கால்களைத்தூக்கி வைக்குந்தோறும் பாதல மு மீதலமுமதிர வலிமையுடைய புயங்க ளெட்டுத்திசைகளே மறைப்ப மகுடங்கள் அண்டப்பித்திகை முகட்டை யுடைக் கச் சேனைகள் கண்டவர் மனந்தோறுங் கொடிய அக்கினியை ப்பரப்ப வலப் புயங்களும் வலத்தோள்களுந் துடிப்பக் கண்க ளில் வருந்திப்பொறி வடவாமுகாக்கினியையுஞ்சுட நகூத்தி ரக்கூட்டம்போலப் பூமலைகள் மார்பிலே நெருங்கத் தமது சேனைவீரர் பிலமதிரும்படி நடக்கும் விசையினாலே யட்டகு ல பருவதங்களைத் தூக்கக் கயிலாசமலையினின்று மிறங்கித் தனித்தனி யண்டங்களைச் சுமப்பதாகிய கோடி பூதங்கள் பூண்டரதத்தின்மேலேறினார்.

கப்பணம் பிண்டிபாலம் கணிச்சி முட்கரங் கோடாரி சரி கை தோட்டி வச்சிரம் அரிவாள் தண்டம் உலக்கை கைவாள்

சூலம் சக்கரமுதலிய ஆபுதங்கள் கார்காலத்து மின்னலைப் போலப்பிரகாசிக்க, முருடு சல்லரி பேரி முரசு மத்தளம் தடாரி கரடிகை திமிலை மொந்தை கைம்மணி படகம் பம்பை பணவம் தக்கை திண்டிமம் எக்காளம் சின்னம் கார்காலத்து மேகம்போலமுழங்க, நந்திதேவர் கணங்களின் கூட்டத்தோடு சேனையைப்புறத்திலே காத்துவரச் சண்டன் மணிமான்னனுஞ் சேனையாவலரிருவரும் வலத்து மிடத்துங் காவல்செய்யக் கணநாதரும் பூதர்களு மிடசாரி வலசாரி சுற்றித்திரியப் புலி மான் சிங்கம் குதிரை குரங்கு கரடியின் முகங்களையுடைய பேய்க்கூட்டங்கள் மலையினுந்தாவிச் செல்வனவாய்ப் பாதங்களாற் கடலைக் கலக்குவன. ஆதிசேடன் முதுகுளுக்க நின்னு கூத்தாடுவன. மேகங்களையு மிடிக்கையுங் கையாற் பிசைவனவாயுண்பன. தேவர்கண் மிகக்கலங்க ஆகாயமண்டலங்க னைக்கிழிப்பன. மேற்றிசையானையைக் கீட்டிசையானை மேலெறிவன. காற்றினைச்சுழற்றுவன. அக்கவியையயள்ளி யுண்பன. ஆகிச்சூழ, ரதத்தின்மேலே யமனுக்குமோர் பமனான வீரசிங்கம்போன்ற வீரபத்திரர்வந்தனர். காளியுடன் அவளுடைய ஏவற்பெண்களும் பேய்களும் புலிக்குட்டிகள்போன்ற குள்ள வடிவாகிய சிறுபேய்களுஞ் சுற்றிவரச் சிங்கஞ் சென்றது போலக் கணநாதரும் வந்தனர். இங்ஙனம் வந்தசேனை யினிடத்துண்டாகும் புழுதி தக்கன் யாககுண்டத்தைப் போய்த் தூர்த்துவிட்டது. பூதவீரர் முழக்கத்தால் மலை திசை

ஆகாயம் கடலதிர்தன. தக்கன் குமித்தலை யதிர்திடவான
வர் குமாங்கரு மதிர்தன.

அப்போது பகலிலே நகூத்திரங்கள் காணப்பட்டன.
சூரியனேனோக்கி நாய்கள் குரைத்தன. நரிகள் கூடி யாகசாலே
யிற்போய் அமுதத்தை யுண்டன. தக்கனாதியர்க்கு இடத்
தோள்கள் துடித்தன. மனம் பறையடித்தன. தக்கன் யாக
ஞ்செய்து உயர்ச்சியடைவது காண்பேனென்று பக்கத்திலே
வந்து நின்ற பிரமன் வீரபத்திரர் சேனையைப்பார்த்துப் பய
ந்து பிழைத்தேன் பிழைத்தேனென்று வான்வழியாகப்போ
யொளித்தான்.

வீரபத்திரர் சேனை கடல்போல வரு மாரவாரங்கேட்டு
த்திருமால் மயக்க மடைந்தனர். முனிவர் மனஞ்சடைத்
னர். இந்திரன் முகூய தேவர்களு மேனையோருஞ் சோர்வ
டைந்தனர். எல்லாவுலகத்தையும்பெற்ற மாதாவாகிய உமா
தேவியையும் பிரம விஷ்ணுவுக்குயர்ந்த சிவபிரானையு மற
ந்து தக்கன் செய்யும் யாகத்திலே வந்ததே துன்பமென்று,
தேவர்கள் கூடிப்பேசிச் சலித்துப்பயந்து சொல்லுவார்,
விராயகக்கடவுளைப்பூசியாது அமுதங்கடைந்து முன் பட்ட
பாடுதெரியுமே உமாபதியை யிகழ்ந்து செய்யும் யாகத்திலே
மதிக்கெட்டுப்போய் வந்தோம். இது பெரும் பிழையென்று
வருந்துஞ்சமயத்திலே திசையெல்லாந் துந்துபிவாத்திய முழ
ங்க, இந்திரனாதியர் திருமாலுடன்கூடி இனிச்செய்யலாவதே

திருக்கின்றதென்று ஆலோசித்திருக்க, அவருக்கெதிரே பூதப் படைகள்வந்துதாக்கின. பெருமுழுக்கமிட்டுவரும் பேய்கள் தேவர்கள் மேலே இரத்தக்கோலமிட்டதுபோல அவர்கள் வாயைக்கிழித்து இரத்தத்தைச் சிந்தின. தேவப்பெண்கள் காதுகளையறுத்துத் தொங்கவிட்டன. கோபங்கொண்டெழுந்த பூதப்படைகள் தக்கன் யாகசாலை வேவ நெருப்பை வைத்துக் கொளுத்தின. யாகாக்கினியை யஹீத்தன. சொர்னத் தாலாய சுவரை யிடித்தன. குடங்கோயுடைத்தன. கணைகளிற் பூக்கள் மலர்ந்த கற்பகதருவை வேரோடுபிடுங்கின. திசைகளெல்லாநடுங்கின. இங்ஙனஞ்செய்யும் பூதங்களை யாலையிற் கரும்பைப்போல நெருக்கித் தேவர்களலைத்தனர். அதுகண்டு தூர்க்கைவந்து தேவசேனைமேல் சமுத்திரத்திலே கப்பல்களைத்தாக்குஞ் சுறாமினைப்போல மோதினான். பத்திரகாளியுஞ் சூலத்தை யசைத்துத் தேவர்கள் தலையையு மூளையையுந் தகரும்படி யறுத்துத் தயிர்கடையு மத்தைப்போலத் தண்டாயுதத்தாலே கலக்கினான்.

இறவாததேவர்கள் போருக்காற்றா துடைந்தோடினர். தேவர்கள் கொடிப்படை நாசமடைதலும், யமன் அக்கினிநிர்ருதி வருணன் குபேரன் இந்திரன் வாயு வெவான்றுகூடித் திரண்டு யுத்தத்துக்குவந்தனர், அவரோடுதிர்த்து நந்தி தேவரு மணிமானுஞ் சண்டனும் பூதவீரர்களும் வில், வாள், தண்டு கொண்டு கருங்கடல் மேல் அக்கினிக்கூட்டம் புகுந்

ல்போலப் புகுந்து போர்தொடங்கி, யிந்திரனோடு நந்திதேவர் பலகணங்களுட னெதிர்ந்து யுத்தஞ்செய்தனர். சூரியன் அக் கினி நிருதீ யமனாகிய நால்வரோடுஞ் சண்டனெதிர்ந்து சண்டைசெய்தனன். சந்திரன் வருணனாதியருடன் மணிமானெதிர்ந்து யுத்தஞ்செய்தனன். பம்பை படலிகை முதலிய வாதீதியங்களும் யானைகளு முழங்கின. வில் முட்கரம் மழு வாள் முதலிய ஆயுதங்களா லிருதிறத்தாரு மலைந்தனர். தேவர்கள் பூதப்படைகளின் கால் தலை சை தோள் முதுகு மார்பு இவைகளையறுத்துச் சூரியசந்திரர்களை மோதும் இராகு கேதுக்களைப்போலக் கொடுத்தனர். பூதப்படைத்தலைவரானவர் சித்தர் தேவர் இயக்கர் விஞ்சையர் கின்னரர் கருடர் கிம்புருடர்களைக் கையாலடித்துக் காலாலுதைத்து ஆகாயத்திலே பெய்த்தெரிந்தனர்.

இந்திரன் கருநிறத்தோடெழுந்த மேகம்போல வில்லைத் தாங்கி யிடிபைப்போல நானேசைசெய்து மழையைப்போலப் பாணங்களைத் தூவிக் கணங்களைத் தூரத்தி நந்திதேவர்மேற்போர்செய்து ஒன்று பத்து நூறாயிரமாகப் பாணங்களைச் செலுத்த அவைகள் நந்திதேவரது மழுவாயுதத்தால் விளக்கில் வீழும் விட்டிலைப்போலமாய்ந்தன. அதன்மேலிந்திரன் மலைபோலுந்தண்டாயுதங்கொண்டுமலைந்தனன். அதை நந்திதேவர் மழுவாயுதத்தாலடிக்கத் தரையினிற் கோபங்கொண்டெறிந்த மட்பாத்திரம்போல அது பொடிப்பொடியாயிற்றது. இந்திர

ன் வச்சிராபுதமெடுத்துப் பூதவீரரோடுசெண்டைய்ய அவ
ரும் போர்செய்து இளைத்தனர். அதன்பின் நந்திதேவரைநோ
க்கி “வலிமையுடையானாலினி நிற்பா”யென்று வச்சிரத்தை
வீசிணன். வேதமுழங்கினுற்போலத் தேவர்கள் கர்ச்சித்தார்
கள். நந்திதேவர்விடுத்த மழுவினாலே யிந்திரன் வச்சிராபுதம்
யாகாக்கினியிலேயிட்ட சமித்தைப்போலச் சாம்பராய்ப்போ
யது; அதுகண்டு இந்திரன் கோபங்கொண்டு வலிமைதங்கிய
பெரிய யானையைப் பாயும்படி செலுத்தலும், அதன்வா
லைப்பிடித்து நந்திதேவர் திசைதோறும் காற்றாடிபோலத் திரி
ந்தனராய் அந்த யானையோடு இந்திரனைச்சுழற்றியடித்தலுங்
கலங்கிக் குயிலுருவங்கொண்டு அவன் பறந்தோடினன். ஓடி
விண்ணில் மறைதற்குமுன்னரே யதன் சிறையையு நந்திதேவர்
அறுத்தெறிந்தனர். நமன் அக்கினி நிருதி சூரியன் இந்நால்
வரோடுஞ் சண்டன் போர்புரிந்து அக்கினியினது ஏழுகைக
ளிற் சிலவற்றையறுத்துச் சூரியன் பல்லையுடைத்துக் கோ
பாக்கினியிலே மூழ்கி வெற்றிகொண்டான். வருணன் வாயு
குபேரன் சந்திரனின்நால்வருடனே மணிமான் புத்தஞ்செ
ய்து அவர் சேனையையுஞ் சேனையாவலரையு மாயுதங்கனையுங்
கொன்று பருந்துங் காகமுஞ் சூரியமண்டலத்தை மறைத்தி
டும் பந்தருக்குள்ளே நின்று வீரகர்ச்சிதம் பண்ணினான்.

வித்தியாதரர் சேனையையுந் தேவர்சேனையையும் பேய்க்
கணங்கள் மார்பிலடித்து உதைத்துக்கன்னத்திலறைந்து இடி

த்து எற்றியிதித்துப் பற்றி யிழுத்துக்கடித்து உயிரையுண்டு
 மேகக்கூட்டங்களைப்போலத்திரிந்தன. எட்டுத்திசை காவல
 ரும் இங்ஙனம் வலிதொலைந்துபோதலும், கெடாத புழுதி
 மொய்த்து மேலெழப் பூகவீரர் தக்கனயாகசாலைப்புருந்து
 அமுதம்வைத்திருந்த குடங்களை யண்டங்களை யுடைத்தல்
 போலுடைத்தனர்; அதுதெரிந்து வேள்விகாவலராகிய விஷ்
 ணு எதிரே போர்செய்யவந்தனர். அப்போது தக்கனெவ்விட
 த்திருக்கிறான் யாகசாலை பெங்கிருக்கிறது அதிற்புருந்த தே
 வர்களெங்கிருக்கின்றனர் பாருங்கள் உள்ளேபோயின் அவ
 னைக்கட்டிக்கொண்டுவாருங்கள். என்று யுத்தத்திலே கோபித்
 து வீரபத்திரர் சொல்லுதலும், பூதவீரர் சொல்லுவார். இந்
 திரன் யானையை விட்டுவிட்டோடினன். யமன் எருமைமாட்
 டைவிட்டுப்போயினன். தேவர் முதலிய யாவரும் ஓடியொ
 ளித்தனர். வேள்விகாவலனாயிருந்த விஷ்ணு யுத்தஞ்செய்ய
 வந்தனனென்றார். எம்பிரான் நிருவடிபை வணங்கிக் கண்க
 ளாப்பிடுங்கி யருச்சித்ததும் ஐயனே யருளுகவென்று சக்கர
 ம்வாங்கியதும் பின்னுமவருளார் கிரீடம் பெற்றதுந் திரு
 மால் மறந்தான்போலும், அவன் எங்கிருக்கிறு நெங்கிருக்கி
 ருனெனத்தேடி பெதிர்து நீ தக்கனைக்கொண்டுவந்து விட்டு
 விடுகிறாயோ? அல்லது யுத்தஞ்செய்கிறாயோ? வென்னலும்,
 விஷ்ணு கோபித்துக் கொடிய யுத்தத்துக்குக் கலுழன்மே
 லேறி வந்து வில்லைவளைத்து இடிபோலச் சிறுநாணொலிசெய்

து பாணவருஷங்களை மேகம்போல வீரபத்திரர் தேரின் மேலும் பத்திரகாளி மேலுங் கணங்கண்மேலும் பூதங்கள் மேலு நந்திதேவர்மேலுஞ் சண்டன் மேலுஞ் சொரிந்தனர். அதுகண்டு வீரபத்திரர் முகுந்தா அசுரர்தயித்தியர் சேனையை ப்போலப் பூதப்படைகளை யிலேசாக நினையாதே பொருகின்ற சண்டையில் மயங்காயென்றால்வருக. என்றொரு வில்லைப் பிடித்துப் பாணங்களைவிட்டனர். விட்டபாணங்களாகியகூற்று கள்போய்ப் பகைவருயிர்களை யுண்ணப், பிணமலைகள் குவிந்தன. துடித்த வுடல்களினின்றும் இரத்தவெள்ள மொழுகின. கணங்கள் பாடக் குறைத்தலைப்பிணங்கள் கூத்தாடின. திசைகள் நடுங்கின.

அம்மட்டோ நின்மலராகிய வீரபத்திரர் விடுத்த பாணங்கள் தக்கன் சேனையை யழிக்கும். தேர்களைக்கெடுக்கும். தேவர் தானையைத் தானைத்தலைவரைத் துணிக்கும். தாவிச் சென்று யானையை யுருட்டும். குதிரைகளைக் கொல்லும். ஆகாயமுங்கடலுந் திசைகளு நீங்காதோடும். தேவர்களுடைய தலையாதி யவயங்களோடு வரங்களையுங் கெடுத்துச்சூறையாடும். அன்றியும் நீண்டவிரோதிகள் சேனைநெரிபடப் பலத்தைக்கோபித்து, அவர்களோடிய வுலகந்தோறு முலாவித்திரிவன அவர்களிறந்துகிடக்கும் உடலைக் கிழித்து, மாமிசத்தையுண்டு அவருயிரைத் தேடித்திரிவனபோலும். பகைவராயுடலெடுத்த தேவர்கள் பேய்வடிவங்கொண்டு யுத்தகூடத்

திலே யாயுதங்களெல்லாங்கெட வீரபத்திரர் சேனையாகிச் சூழ்ந்தனர். இவ்விருவகைப் பேய்க்கூட்டங்களும் பெருமுழக்கமிட்டு யுத்தகளத்திலே காக்கைகளுலாவி யாகாயத்திலிட்ட பந்தற் சிறப்பை விரும்பித்திரிந்தன. வீரபத்திரர் பாணம் நொடிக்குள்ளே எல்லா அண்டங்களையும் வெடிபட முடுக்கு மானாலும் இடிததெழுந் துலகெல்லாம் பகைவராவியைக் குடித்து, வண்ங்குவார்க்கருள்சுரந்து மீள்வன. தக்கன் யாகத்தில் ஒருபசுவைக்கொன்றான் பகைவர் கையு,மெய்யுங் கட்டுத்தறி யாக யுத்தகளமே யாகஞ்செய்யுமிடமாக, நெய்கள்தாவி, யவி (அமுதம்) உண்ணுந்தேவர்கள் வாய் நெருப்புக்கக்கி யவிர்து போக வீரபத்திரர்சேனை யநேகம் பசுக்களை (உயிர்களை) க் கொன்றது. தேவர்கள் தோற்றோடுதலும் திருமால் அனுநா லு பாணங்களைப் பிரயோகித்தனர். அவைகளை நின்மலராகிய வீரபத்திரர் கொல்லு கொல்லென ஒரு பாணத்தினுனி யாலழித்தனர். சுடும்படியாயிரம் ஆயுதங்களைத்திருமால்பின் னும் விடுத்தலும், வீரபத்திரர் அந்த ஆயுதங்களை யிழுக்கும் படி காந்த நிகராகிய ஒருபாணத்தை விடுத்தனர். அதன்மே ல் திருமால் பதினாயிரம் பாணமாகிய இருளாற் போர் செய்த னர். பரிசுத்தராகிய வீரபத்திரர் ஆயிரம் பாணங்கள் சூரிய னைப்போல விளங்க ஏவினார். திருமால் மழைபோல அளவற் ற பாண மழையைப் பின்னும் பொழிதலும்,வீரபத்திரர்ஒரு பாணத்தைச் சூராவளிக் காற்றுப்போல விடுத்து அவைகளை

மாற்றித் திருமால் தேரையுங் குதிரையுங்கொன்று தேரி
 லுள்ளவனைப் பாரிலுள்ளவனாக்கினர். உடனே சேமததேர்
 மேற் திருமால் குதித்தேறி யெதிர்த்து வெற்றியுண்டாகிய
 பாணங்களாற் பொருதனர். சந்திரனை மாலையாகத்தரித்தவீர
 பத்திரர் ஒருதொடையினு லொரு பாணத்தைவிட்டு அவர்
 வில்லையு மம்பையுந் துண்டப்படுத்தினார். பின்பு திருமால்
 தண்டாயுதமொன்றேந்தி யுதயகிரி மலையினும் பலமுள்ளதெ
 ன்றுசொல்ல விடுத்தனர். அதை வீரபத்திரர் மற்றொரு
 தண்டங்கொண்டடித்து தகர்த்துத் தள்ளினர். அதன்மேல்
 திருமால் சக்கரத்தை யெடுத்துச் சகல அண்டங்களு நடுங்க,
 வல்லையானு லிதைத்தாங்குவாயென்று விடுத்தலுந், தேவர்க
 ளாரவாரித்தனர். பூதர்கள் வருந்தினர். சக்கரம் வருதலாற்
 பூமியந்தரம் நெருப்பெழக் கொதித்தெழும்போது வீரபத்தி
 ரர் உங்காரம் (பெருமுழக்கம்)செய்து காமிக்கப்பட்டபொரு
 னைப் பக்குவமுடையவன் தடுப்பதுபோலத் தடுத்து அலைகள்
 வற்றும்படி குடித்துத் திரிலோகத்தினு முழங்கி மலைகளைப்
 பொடிசெய்து நேரே வருகின்ற அந்தச்சக்கரத்தை மாலையா
 கப்புயமாகிய மலையிலே தமது தலைவராகிய சிவபிரானைப்
 போலத் தரித்துக்கொண்டனர். இங்ஙனஞ் சக்கரம் பறி
 போயபின்னர் திருமால் வாளாயுதங்கொண்டு மேகமின்னலு
 டன் வருதல்போல வருதலும், வீரபத்திரர் அண்டங்களு
 மெட்டுத்திசைகளும் வெடிபட ஆர்த்தனர். அதுகேட்டு

இடியோசையால் விழுஞ் சர்ப்பத்தைப்போலப் பயந்து திருமால் கீழேவிழுந்தனர். அவரை வீரபத்திரர் கருணைமினாலே கொன்றூரில்லை. அவருஞ் சமுத்திரத்திலே போயொளித்தனர்.

வீரபத்திரர் வீரகர்ச்சிதத்தாலே திருமாலவசமாகி வீழ்ந்தால், அவர் ஆபுதப் பிரயோகஞ்செய்தார் லுலகம் தாங்குமோ? சண்டனு நந்திதேவரு மணிமானும் யமனையுங் குபேரனையும் வாயுவையும் அக்கினியையும் வருண்ணையும்நிருதியையும், யுகாந்தகாலத்து மேகம்போல வாய்வழி ரத்தங்கக்கக் கலக்கினர். ஒப்பற்ற சிவபரஞ்சுடரை நினைபாத ஒரு சூரியனைக் கண்ணைப்பறித்தனர். சந்திரனை நிலத்தொடு தேய்த்தனர் அக்கினியின் கையை யு நாவையு மறுத்தனர். தேவர்முதலானவர் அவயவங்களெல்லாங் குறைந்து படுகளத்திலே கிடந்து பதைபதைத்தனர். எல்லாமுடைய நாயகனாகிய சிவபிரானை யிசுழ்ந்தவ ரெவர்தாம்பிழைப்பவர். பாணமுங் கைவேலும் உடைவாளுங் கயல்மீன்களாக யானைகள் முதலேகளாகத் தாங்கிச்சென்று ரக்தவெள்ளமானது பிணங்களாகிய கரையைக் கடந்து தேராகிய கவிஞ்சுவாயில் வழியாகச் சுழித்துச்சென்றது. உடனே புத்தகனத்தைவிட்டுத்தேவர்கள் படைமுறிந்தோடலும், பூதவீரர் வெற்றிச்சங்கமாத யாகசாலையுள் வீரபத்திரருடன் கணங்களும்புகுத்தன. அங்குத்தூண்களிற் கட்டிய பசுக்களை யவிழ்த்துத்துரத்தினார். உணவை விரும்பியதே

வர் முனிவரை யுகைத்தனர். மிகவைத்திருக்கின்ற அமுதகுடங்களை முனிவர்தலையிலே போட்டுடைத்தனர். குவியலாகக் குவித்திருக்கின்ற யாகப்பொரு ளெல்லாவற்றையுங் கடலிலே கவிழ்த்தனர். சிலபேய்கள் எம்பெருமானை யிகழ்ந்து செய்த வேள்வியைப் பார்த்ததேவர் கண்களைப்பிடுங்கின. யாகமென்று கேட்ட அவர் காதுகளையும் அவியேற்ற கைகளையும் அதையுண்ட நாவினையும் அறுத்தெறிந்தன். சரசுவதியிலுக்குமி யிந்திராணி தேவப்பெண்கள் திதி (அசுரர்தாய்) முதலியபெண்கள் நாணமதிகப்படுதற்கோ திட்டிதோஷ நீங்குதற்கோ அவர்கள் மூக்கையுந் தனத்தையும் பிடித்துப் பத்திரகாளி யறுத்தெறிந்தனர்.

திசைமுழுவதும் வீரபத்திரர் யாகதண்டமாகிய யுத்தத்தை நடாத்தி, யாகபூமியிலுள்ளா ரேவல்செய்ய முனிவர்துதிப்ப முண் முருக்கம்பூப்போலப் பிரகாசிக்க யாகாக்கினியை வளர்த்து அதன்முன்னிருந்த தக்கன் குடுமியை யொரு கையிலே பிடித்து ஒரு கையினில் வாளாயுதத்தைத் தாங்கி அடே தக்கா உன் மக்கள் மனைவி பத்திரகாளியால் மூக்கு முலையு மிழந்ததை மதிக்கமாட்டாய். போர்க் காற்றூதோடிய தேவரையுந்திருப்பமாட்டாய். இங்கே யுன்வினைவிடிந்ததோ? யாகமுடிந்ததோ? மழுவாயுதமேந்திய நின்மலரான சிவபிரானுனக்கெனியவரோ? ஞானசத்தியாகிய வுமாதேவி யுனக்கு மகளாகவும் சிவபெருமான் மருமகனாகவு நீமுன்னே செய்த

தவப்பயனா லுலகத்தைகயரசுபுரிந்து வந்தாய். அவ்வெம்பெருமானை யிகழ்ந்து தனிப்பட்டாய் பாவியே! அற்பரானவர் முடிமே லபிடேகந்தங்குமோ? உன்னைப்பெற்ற பிரமனு மவனைப்பெற்ற விஷ்ணுவு முடியடி தேடநின்றோ நென்னைப் பெற்றபிதா; அவரை யிகழ்ந்த உன்வாயைத் தலையோடு துண்டப்படுத்துகிறேனென்று வெட்டித்தள்ளினர். அப்போது தக்கனுக்குச் சகாயமாக வந்திருந்தவர் சிலரோடி மறைந்தனர் நமக்குயர்ந்தா ரிலரென்று கருவங்கொண்ட தக்கனு மிறந்தனர்.

மந்திரமுறை தெரியாதவர் பூசைபோல, இந்திரனாலும் தேவர்களாலும் யாகமுடியாமலிருந்தது. அதைத்தக்கன்தலையை யறுத்து, இரத்தத்தாலாகுதிசெய்து தந்திரத்தால் விரபத்திரர் முடித்தனர். மரணமில்லாதவராக யாகத்தி லவியுண்ணவந்த தேவர்கள் மீட்டுந் தேவராக இரணகத்திலே யசி (மரணம்) உண்டனர்; அதனால் ஆலகாலத்தையுண்ட தம்பிரானைப் பரவு மடியா ரல்லாதவருலகத்தில் நினைத்தகாரிய முடியுமோ? யுகாந்தகால ருத்திரனை யொத்த விரபத்திரர் இங்ஙனம் பகைவர்களை நாசப்படுத்திக் கயிலாயத்தின்கட்டுவென்று நம்பெருமானை வணங்கலும், அவர் திருவுள மகழ்ந்து சிறுவிதிமகஞ் சிதைத்தோன் என்னும்பெயரும் வரமுங் கொடுத்தருளினர். அப்போது கயிலாயபதிபாகிய சிவபிரானை யவர்பாசத்திலே பிரியுந்திருக்கு முமாதேவியெழுந்து பணிந்துசொல்

லுவாள். “எல்லாரும் வணங்குஞ் சருவேசுரனாகிய வும்மை நினையாதிருந்த தக்கன் மகனென்று என்னைச்சொல்லும் அவ மான மொழித்தருளவேண்டு” மென்னலும், அவர் திருவுள மகிழ்ந்து, “ஆசையுடைய இமவான் புத்திரியாவா” யென்ற ருளிச்செய்தனர். உடனே யவளும் ஆங்குச்சென்றனர். பிர மன் எம்பிரானிடத்திலே குறைபாடுகளைச்சொல்லி யிறந்தவ ரை யெழுப்புந் திருவருள்பெற்று மீண்டுவந்து தேவர்கள் கை கால் தலை முதலியவைகையெடுத்து முன்போலப்பொரு த்தலு மவரவருறங்கி யெழுந்தாற்போலு மெழுந்தனர். அவ் விடத்தெல்லாரு மவரவர் தலையைப் பழையபடி பெற்றுப் பிழைத்தனர். தக்கன் தலைமட்டுங் காணாமற்போக ஆட்டுத் தலை யொன்று கிடந்ததை யெடுத்துப் பொருத்த அத்தலை யைப்பெற்றுத் தக்கன் தேவர்களுக்குள்ளே கழிபட்டவனா யினான். ஊழ் நேரேவந்து விலக்கினாலுமவரவர் வினைவிட மாட்டாது. தக்கன் யாகமாகிய நல்வினையைச் செய்ய அதே சோகத்தை வினைவிக்குந் தீவினையாய் வந்து சூழத் துன்பக் கடலின் மூழ்கினான். பரமேசுரனன்றி யவரவர் செய்யும் வி னை யுயிர்களுக்குப் பயனறிந்து கொடுக்கற்பாலதோ? சிவமா ர்க்கத்தையுணர்ந்து முணராத தக்கன் செய்கையாலிறந்ததுந் திரண்ட தோளினையுடைய வீரபத்திரர் வெற்றியுஞ் சொன் னோம். தவமார்க்கமில்லாத அவன் யாகசாலை புகுந்து வருந் திய தேவ ரவமார்க்கத்தையடைந்து, பாவத்தைச்சேர்ந்த கா தையு மினிச்சொல்லுவாமென்றனர் சூதமுனிவர்.

பதினொராவது தக்கன்வேள்வி யுழிந்த சருக்கம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது.

தேவர்கள் சிவத்துரோகமடைந்த சருக்கம்.

சந்திர சடாதரராகிய சிவபிரானை யிகழ்ந்த தக்கன் யாகத்திலே போயிருந்த தீவினையினாலே தேவர்களைச் சந்திரனில்லாத மாலைச்சாலத்திருள்போலவந்து சிவத்துரோகம் வளைய அத்தேவர்கள் சேற்றுநிலத்திலாழ்ந்த யானைக்கூட்டம்போலப்பாவப்படுகுழியிலே யழுந்தினர். அப்போது அவருக்கு யுத்தத்திலே பயந்தோடிப்போன அசுரர் நரிக் கூட்டம்போலவந்து தாக்கி அவர்களது செல்வங்களைக் கவர்ந்து சென்றனர். கற்பக விருகூங்களையும் பொன்னாட்டையுஞ் செல்வங்களையுங் காமதேனுவையுஞ் சிந்தாமணியையுந் தெய்வப்பெண்கள் போகத்தையுமிழந்து வறுமைப்பட்டனர். படியாத அற்பரிடஞ்சேர்ந்த வித்துவான்களைப்போலத் தேவர்களுடன்குடை அரசவாழ்வு வெள்ளையானை பொற்சிவிகையையு மிழந்து இந்திரன் காலால் நடந்து திரிந்தனன். மான்மழுத்தாங்கிய நம்பெருமானை நம்பாதவர்க்குப் பூமி யந்தரஞ் சுவர்க்கமாகிய மூன்றிடத்தும் புகலுண்டோ? இந்திரபதவியை நீங்கிய இந்திரன் முகவிய வெல்லோரு மந்திராலோசனைக்குரியர்குழறிபாயவழியாக ஆலோசித்து, நூல்களுக்காதாரமாகியவன் பிரமதேவனே யென்று அவனுடைய சத்திய வுலகின்கட் சென்று, மதுரமான அமுதமுண்ணும் வாழ்க்கை யிழந்ததனால் இராக்காலத்துத் தாமரைப்பூப்போலே முகம்வாடிப்போய்

நான்குமுகங்களையுடைய பிரமதேவன் தலைக்கடையிலேபகற் காலத்துத் தாமரைப்பூப்போல முகமலர்ச்சியடைந்து, எட்டு க்கண்ணு நான்கு முகமு நான்குவேதங்களை விரித்துச்சொல் லு நாவும் எட்டுப்புயங்களும் உள்ளும் புறம்பும் நூல் தரித்த மார்பமும் நான்கு கிரீடத்தின் பிரகாசமும் குண்டலமும் கம ண்டலந் தரித்தகையுந் தாமரைப் பூமாலையும்விளங்க நாவிலே சரசுவதி வீற்றிருப்ப அநேக பேதம்பாட வுயிர்கள் தோன்றி நிற்ப வேத வேதாங்கங்களு மேனைய கலைகளுந் தளிர்க்கத்தா மரைமண்டபத்தினடுவே ரத்நதீபம்போலப்பிரகாசிக்கும் பிர மதேவனைக்கண்டு துன்பந்தவிர்ந்தோ மென்று வணங்கினர். ஆகாய முதலிய பஞ்சபூதங்களா லுயிர்களுக்கெல்லாஞ் சரீர ம் அந்தக்கரணம் விளங்கச்செய்து புவன போகங்களும்வினை க்குத்தக்கவாறு பொருத்திக் காலங் கருமம் நடைபெறச்சிரு ட்டிக்குந் தாமரையாசன மூர்த்தியே சரணம் தேவநாதனே மண்பொதுத் தந்தையே! வேத வேதியர் பற்றுக்கோடா யுள்ளவனே! கருதுவார்க்குக் கனிபோல்பவனே! சரசுவதி துணைவனே! நான்கு திசையுடைய நிலத்துக்குச் சூரியன்போ ன்றொளிருந்தேவனே! சரணமென்று பின்னும் பணிந்தனர்.

இங்ஙனம் பணிந்த தேவர்களுக் கெதிர்முகங்காட்டி யெ முக என்றுபார்த்து நீவிர் வந்தகாரணம் யாதெனப் பிரமதே வன் கேட்டலும் இந்திரன் வாய்புதைத்து நின்று சொல்லு வான் “நிதிக் குவியல்களைக்கொண்டு வந்து குவித்து எங்களை

வணங்கும் அசுரர்களுக்குத்தோற்றோம். காமதேனுவுங் கற்பகமு மிழந்தோம். சூரிய சந்திரர் வழங்காததிசைகளிலுஞ் சுற்றித்திரிந்தோம். ஆகாய கங்கையில் விடியற்காலம் ஸ்ரானமு மறந்தோம். சந்தியாவந்தனமுந் தவறினோம். தேவப் பெண்கள் போகத்தையும் பிரிந்தோம். வேதார்த்த நிச்சயமும் போய் வினாள் கழித்தோம். வசையாகிய ஆபரணமணிந்த அசுரராகிய சுரமீன்கள் தாக்க இசையாகிய தோணி கவிழப்பட்ட வியாபாரிபோலத் துன்பக்கடலிலழுந்தினோம். விரும்பப்பட்ட பொருள்கிடையாம லந்தோ! நல்ல மதுரங்கலந்த வினாகானத்துக் கலந்தோம். எங்களுக்கிவ்வாறு இடையூறு வந்தன” என்னலும், பிரமன் சொல்லுவான் “யான் செய்யும் யாகத்தைத் தடுத்துத் தக்கன் நல்லதற்கா யாகஞ் செய்தான். சிவபிரானுக்கு அவிப்பாகங் கொடுப்பதையு மொழித்து, அவரையு மிகழ்ந்தான். இம்மட்டோ? தன்னுடைய மக்களையெல்லாம் யாகத்துக்கு வரவழைத்தான். அவருட் சிறந்த மகளாகிய சதி (உமாதேவி) யை யெல்லாவலகமுமீன்றதாயென்று தெரியான். அந்த முறையை யெடுத்துச் சொல்லவுங் கேட்டானில்லை. மதத்தினாலழிந்துபோனான். சொன்னாலுங் கெடுமதி கண்ணுக்குத் தெரியுமோ? தேவர்களே! யறிவில்லாத அவனப்படியாகியது நிற்க. உங்கள் புத்தியும் வினாய்ப்போமோ? சிவபிரானை யிகழ்ந்த மார்க்கத்தில் எவரேனு நிற்பரோ? நீங்களோ நின்றீர்கள். மூலகா

ரணராகிய அவ்வெம்பெருமான் விடமுண்டதனாற் சாவாதிருந்தீர்கள். திரிபுர சங்காரஞ்செய்ததனாற் கற்பக நாட்டிலிருந்தீர்கள். அவர் செய்ந்நன்றியைமறத்தலால் நல்வினையாகிய மகமுங்களுக்குத் தீவினையானது. பரமேசுவரன் விஷ்ணுவைப் படைக்க அவரென்னைச் சிருட்டிக்க அந்த நாள் முதலுலகத்தை நானு மென்பிதாவும்ன்று காத்துவருகின்றோம். ஆதலாலவரைத் தவிர வேறு பற்றுக்கோடு நமக்கேது? அவரைத்தெரிந்துவணங்கமாட்டீர். வேதங்கள்சொல்லியுஞ் சுவர்க்கமீதிருந்தும் மேன்மையுடைய மெய்ந் நெறியைக் கடந்தீர். இனிக்குற்றம் பொருந்தக் கடவீர். சிவத்துரோகம் உங்களை விடுமோ? பாவமும் பழியுங்கொடுக்கும். பகைவராத் கொல்லச்செய்யும். தாபமுஞ் சோபமுமுண்டாக்கும். குலத்தையுங் குறைக்கும். ஆகக் கூடியவற்றையழித்திடும். நரகத்திலேயழுத்தும். நீலகண்டராகிய நம்பெருமானை நிந்திக்குங் கீழோருஞ் சிவாகமஞ் சிவபுராணங்களை யிகழ்வோரும் மெய்யன்பரையும் அவர்வேடங்களையு நிந்திப்பவருங் கும்பிகமாகியபொருந்நகரத்திலே விழ்வர். இம்மட்டோ? செழியபுனற்சடையுடைய எம்பிரான் சிவமார்க்கத்தை விட்டுத் துன்பமெய்த அன்னிய மதத்திற் பிரவேசித்த பாதகர் நரகத்திலழுந்தி யமதண்டத்தின் கழுந்தாலடிபட்டுக் கற்பகாலங் கழிப்பர். ஆதலாலுங்களைச் சிவத்துரோகம் பிடித்தலைப்பத் தானவர்க்குத் தோற்றுப் பாம்பின் படத்தைக்கழிக்கு மயில் ஒந்தியினாலே

சுழலுவதைநிகர்த்தீர். சிவத்துரோகம் என்னாலும் என்பிதா வாலு நீக்க நீங்குமோ ? நீங்காது.

வேதமார்க்கத்திற் றீராத பாவத்தை யான்போக்குவன். என் விதியினுற் றீராத பாவத்தை விஷ்ணுபோக்குவர். அவ ராற் போக்கக்கூடாத பாவத்தைச் சிவபிரான்போக்குவர். அவராற் தீர்க்கமுடியாத பாவமெவராலுந் தீர்க்க முடியாது. பசுக்கொலையினும் பிரமாணக்கொலை கொடிது; அதினுங் கொடியது ஸ்திரீயைக்கொல்வது. குருத்துரோகத்திற் சன த்துரோகமும், அதினுந் தெய்வத்துரோகமும் ஒன்றுக்கொ ன்று நூறுபங்கு கொடியது. இவைகளெல்லா நீங்குமானு லுஞ் சிவத்துரோகந் தீரவேமாட்டாது.” என்று பிரமதேவ ன் சொல்லித் தேவர்களைப் பார்த்துப் பின்னுஞ் சொல்லு வான். “பழமையாக எல்லா அண்டங்களிலுமுள்ள சிவால ய சேவைசெய்வீராகிலன்றுபோகும் உங்கள் தீவினை. அது முடியாதென்றால் நான்கு விதமுண்டு அவைகளுனொன்று செய்யத்தீரு” மென்று அந்நான்கும் அதனுனொன்றும் விவ ரமாகச் சொல்லுவான் “இந்தப் பூமிக்குமே விலக்கயோசனை தூரஞ் சூரியமண்டலம்; அதன்மேலவ்வளவுதூரஞ் சந்திரமண் டலம்; அதன்மேலவ்வளவுதூரம் நக்ஷத்திரமண்டலம்; அதன் மேல் புதன், சுக்கிரன், செவ்வாய், வியாழம், சனியாகிய இவ் ன்வவர் மண்டலமும் இரண்டிரண் டிலக்கயோசனை தூரமேன் மேலுயர்ந்தன; அவற்றின்மேற் சத்தருஷிகள் மண்டலம்

ஒருலக்கயோசனை தூரமுள்ளது; அதன்மேல் ஒரு லக்கயோசனை தூரமுள்ளது தூருவமண்டலம். இதுவரை புவலோகத்தின்தூரம் பதினைந்திலக்கயோசனையாயிற்று. அதிலிருந்து சுவலோகம்வரை யெண்பத்தைந்திலக்கயோசனைதூரமாம்; அதன்மேல் மகலோக மிரண்டுகோடி; அதன்மேற் சனலோக மெட்டுக்கோடி; அதன்மேற் றவலோகம் பன்னிரண்டுகோடி; அதன்மேற் சத்தியலோகம் பதினான்கோடி; அதன்மேலென்னுடைய பதவி முக்கோடி; அதன்மேல் விண்பதவி முக்கோடி; அதன்மேற் சிவலோக நான்கோடி; அதன்மேல் லண்டச்சுவர் ஒருகோடியோசனை தூரம், ஆக, கட்டுத்தொகையைப் பதுகோடியோசனை தூரமாம். அதன் கீழே பூமியின் கனம் என்பதிலக்கயோசனைதூரம்; அதை யெட்டுநாகமும் ஆதிகேடனு மெட்டுயானைகளுந்தாங்கி நிற்கும்; அன்கீழே பொன்னிறமுள்ளவர் வசிக்குமிடம் இருபதிலக்கயோசனைதூரம்; அதன்கீழே பன்னகர் அவுணர் முதலோரிருக்குமிடம் அறுபத்துமூன் றிலக்கயோசனைதூரம்; அதன்கீழே கூர்மாண்டிருப்பிடம் ஒன்பதிலக்கயோசனை தூரம்; அதன்கீழே கும்பியென்னு நரகம் தொண்ணூற்றொன்ப திலக்கயோசனைதூரம்; அதன்கீழே யிருட்பூமி யிருபத்தெட்டுக்கோடியே யிருபத்தொன்பதிலக்கம்; அதன்கீழொரு ஆமையிருப்பிடமொருகோடி; அதன்கீழே புகைக்கூட்டம் ஐந்துகோடி; அதன்கீழே யக்கினிச்சவாலை பத்துக்கோடி; அதன்கீழ் காலாக்கினி

ருத்திரர் கோயில் கோடி; அதன்கீழே யண்டச்சுவர் கோடி; அதன்கனங் கோடியோசனை தூரம். ஆகப் பூமியின் கீழளவு ஐம்பதுகோடி யோசனை தூரமாகும். பூமியினடுவில் நாவல், தேக்கு, குசை, கவுஞ்சம், இலவு, இறவி, புட்கரமென்னுந் தீவுகளேழும் முறையே ஒன்று, இரண்டு, நான்கு, எட்டு, பதினாறு, முப்பத்திரண்டு, அறுபத்துநான்கு யோசனை தூரமாம். அவற்றைச் சூழ்ந்த உப்பு பால் தயிர் நெய் கருப்பஞ்சாறு தேன் சுத்தநீர் என்னுங் கடல்களேழும் மேற்கூறிய எண் முறைப்படி யளவுள்ள தூரமாகும். ஆக இரண்டுகோடியே யைம்பத்தினுன்கிலக்க யோசனை தூரமுள்ள தீவுகளையுங் கடல்களையுந் சூழ்ந்த சொர்னபூமி பத்துக்கோடி யோசனை; அதனைச் சக்கர வாளகிரிகுழந்து நிற்கும்; அதன்கனம் பதினாயிரம் யோசனை; அதைச் சூழ்ந்தபெரும் புறக்கடல் கோடியே மூன்றிலக்கம்; அதைச் சூழ்ந்த இருட் பூமி முப்பத்தைந்து கோடியே முப்பது மூன்றிலக்கம்; அதைச் சூழ்ந்த அண்டச்சுவர் ஒருகோடியோசனை தூரமாகும்; ஆகவே பூமிமத்திபளவு ஐம்பதுகோடியோசனை தூரமாம். இந்த ஐம்பதுகோடியோசனை தூரமுள்ள நிலவுலகத்தைச் சூழ்ந்து ஆங்காங்குள்ள சிவாலயங்களை வணங்கு விரோ ஐம்பதுகோடி யோசனை தூரமாகாயத்தின்மேலேறியிடபாருடராகிய சிவபிரானை வணங்கு விரோ? ஐம்பது கோடியோசனை தூரம் பாதாளத்திலே யிறங்கி யங்கே சிவபெருமானைத் தரிசிக்கின்றிரோ? இவை அன்றி ஈசனை நினைந்தொரு

பக்கத்திலிருந்து தவஞ்செய்கின்றீரோ? உமது கருத்திபா”
தென்று கேட்டனன்.

அது கேட்டுத் தேவர்கள் பிரமாலை நோக்கி “மேற்
கூறிய மூன்றிடத்தும் போய்ச் சிவத்துரோகந் தீர்க்க எங்க
ளால் முடியாது. பலவிதமான சிரமமிருக்கிறது. தவஞ்செய்
து நம்பெருமானைக் காணுமுபாயத்தை யருள் செய்யவேண்
டு” மென்று கேட்டனர். பிரமன் சொல்லுவான் “தவஞ்
செய்யு நல்ல இடம் கடல்குழந்தநிலவுலகமேயாகும்; அதினு
மலைச்சாரலினிடமல்லால் வேறிடமாகாது. பூமியின்கணுள்ள
ஏழுதீவின் வேந்தர்: மனுபுத்திரனாகிய விரதன் அங்கதீரன்
மேதாதி புட்டு சோதிட்டு துதிமான் சுவன்னன் என்பவர்,
அவருள்ளுஞ் சம்புத் தீவிலுள்ள அங்கதீரன் புத்திரராகிய
பாரதன் கிம்புருடன் அரி நேது பத்திராச்சுவத்தன் இளாவி
ரதன் இரமியன் பொன்னன் குரு ஆகிய ஒன்பதுபேரு மொ
ன்பது கண்டங்களை யாளு மரசர்களாம். சம்புத்தீவினடுவே
மகாமேரு விளங்கும்; அம்மேருமலைபி னாலுதிக்கிலுஞ் சூழ
நாலுமலைகளிருக்கும். அதற்கப்பால் தென்பக்கத்தில் மூன்று
மலையும், வடபக்கத்தின் மூன்றுமலையும், மேற்குங் கிழக்குந்
தனித்தனி யொவ்வொரு மலையுமாகத் தோன்றுமலைகளுமெ
ட்டாம். மேருமலையின் கீழும் பக்கமும் பதினாறாயிரம் யோ
சனை தூரமாம். உயர மெண்பத்து நாலாயிரம் யோசனை தூர
மாம். ஏனைய மலைகளிவ்வளவையிற் பாதி யுள்ளனவாம்,

மேற்கூறிய எட்டுமலைகளைச்சாரும்புடத்தினு மேருமலையின் சுற்றுப்பக்கத்திலுமே நவகண்டங்களுள்ளன. கேளுங்கள் தேவர்களே! வடகடற் பக்கமுள்ள சிருங்கமலையின் மத்திய தேசமே குருகண்டம்; அதற்கு இப்புறம் சுவேதமலை வரையுள்ளதேசம் இரமிய கண்டம்; அதிலிருந்து இப்புறம் நீலமலை வரையுள்ள இடம் இரணிய கண்டம்; அதன்பக்க மேருமலையைச்சூழ்ந்த இடம் இளாவிரதகண்டம். மேல்கடற்பக்கமுள்ள கந்தமாதன மலையினிடம் கேதுமாலகண்டம். கீழ்கடற்பக்கம் மாலியவான் மலையிடம் பத்திரிகண்டம். மேருவின் நென்பக்கம் நிதமலையினிடம் அரிகண்டம்; அதன் தெற்கு ஏமகூடமலையின் பக்கம் கிம்புருடகண்டம்; அதன் தெற்கு ப்பனிமலையைஞ் சேதுவையு நடுவிலுடைய இடம் பரதகண்டமாம்.

புண்ணியம், புண்ணியபாவம், பாவம் இம்மூன்றையுங் கருமபூமியிற் செய்வோர்கள் அதன்பலனைச் சுவர்க்கத்திலும் பூமியிலு நரகத்திலு மனுபவிப்பர். இம்மூன்றிற்சுவர்க்கரேட பலனைக்கரும பூமியிலே வந்தனுபவிப்பர். பரதகண்டம் உழவு வாணிபம் வித்தை விவாகம் சிற்ப முதலிய கருமஞ் செய்தலாற் கருமபூமியாயிற்று. அதிலிருப்பவர்க்கு உணவு நெல், சரீரம் நான்குமுழம். வயலும் நானூறு. யுகத்தோறு நூறு நூறு வயதுகுறையும். ஆதலாற் கலியுகத்துக்கு வயதுநூறு, கருமசேடங்க ளனுபவிப்பார்க்குங் கதிகளை விரும்புவார்க்குந்

தருமமுந் தவமுஞ் செய்யத்தக்க இடம் பரத கண்டமே. போக பூமியிலே யநேக காலஞ் செய்யுந்தவப்பலனைக் கரும பூமியிலொருதினஞ் செய்யுந்தவம் கொடுக்கும். உமாதேவியை யொருபக்கத்தி லுடையார் ஆலயம் பற்பல அண்டங்க ளினும் பற்பலவாக இருக்கும். மகாமேருமலையின்வடதிசையி லண்டச்சுவரை யடுத்திருக்கும் வடகயிலாசமலையும், அதன் சிகரமும், உருத்திரர் நாராயணர் பிரமர் கந்தர் கணபதிகள் பூதர் அரிகரபுத்திரர் தேவர் கூட்டத்தின் முழக்கமும், நிரு மல சதாசிவமூர்த்தி மான்மியமும் சொல்ல முடியாது. அக் கயிலாசமலை கற்பகோடிகாலங்கள் கடந்து மேன்மேல் வளர் ந்துதலையிலே சந்திரனைத் தரித்த பெருமானையன்றி யேனைத் தேவரெல்லா மிறப்பதும் பிறப்பதும் பார்த்துப் பார்த்து நகைத்து நிற்கும். அந்தக்கயிலாசமலை முதல் துளுவதேசம் வரை ஐந்து. துளுவதேசத்தி லொன்று. தொண்டைநாட்டி ல் முப்பத்திரண்டு. நடுநாட்டிலிருபத்திரண்டு. சோழநாட்டில் னூற்றுத்தொண்ணூறு. மலைநாட்டி லொன்று கொங்கு நாட் டிலேழு. சிங்களத்தி லிரண்டு. பாண்டிநாட்டிற் பதினான்கு. பூருவச் சிவஸ்தலங்கள் உள்ளன. இந்த இருநூற்றெழுபத்து நான்கு சிவஸ் தலங்களுக்குள்ளே தெக்கினகயிலாசந் திருக் குற்றாலத் தலமாகும். மேற்கூறியவையன்றிப் பிறசிவஸ்தலங் களு மாங்காங்குப் பற்பலவுள்ளன. சம்புத் தீவிலுள்ள பரதகண்டமாகியபெண்ணுக்குக் கால்நீட்டுந்திசைவடதிசை.

தென்றிசையே தலை. பருப்பதம் கேதாரமென்னு மிரண்டு
 மலைகளுங் கொங்கைகள். தமிழ்நாடே முகம். செண்பகார
 ணியஞ் சூழ்ந்த திருக்குற்றலத்தல மபிடேகத் தலமாகும்.
 இஃதன்றி உலகமுழுவதும் பெற்ற மாதாவாகிய பராசத்தி
 எல்லா அண்டங்களுஞ் சிறுவிடாகத் தனியே நின்று விளை
 யாடு முதற்பதியா யுயர்ந்ததுந், தாணுமாலயப்பூந்தொட்டிலு
 க்கு மூலவிடுமாய்க் கற்பகாலங்களைக் கடத்துந்தோணியுமாய்
 க்குணங்குறிகள் கடந்த ஞானசிற்பரன் வாழுமிடமுமான பர
 மரகசியத்தானமுமாகும். இம்மட்டோ? அத்தலம் பராசத்தி
 க்குஞ் சிறந்த தானம். திரிமூர்த்திகளுந் தேவர்களுந்தோன்று
 மிடம். பார்வதி யறம் வளர்க்குமிடம். பிறந்தவர்கள் பிறவி
 யை மறக்குமிடம். வடவருலி யென்னுங் காமதேனு தருமா
 ர்த்த காம மோக்ஷமென்னு நான்கு பாலையும் கொடுக்கு மிட
 மாகும். பதினாபிர வருடமொரு புண்ணியக்ஷேத்திரங் கொ
 டுக்கும் பயன் முழுவதும் காசிக்ஷேத்திர மொரு வருடத்தி
 லேகொடுக்கும், கேதாரம் ஆறுமாதத்திலே தரும். காஞ்சி
 யிரண்டு மாதத்திலே தரும். சிதம்பரமொருமாதத்திலே டுத
 வும், திருக்குற்றலம் ஒருநாளிலே கொடுத்தருளும்.

இத்தகைய திருக்குற்றலக்ஷேத்திரமென்னு நன்னகர
 த்தலமானது தாய் தந்தைக்கன்னமிடாதவர், சுற்றம் வரு
 ந்த வாழ்கின்றவர், பிள்ளைபசித்துத் துடிக்க உண்போர், தம்
 மனைவியை விட்டு அயலார் மனைவியை யிச்சித்துச்செல்வோர்

பிறர் குடிக்குத் திங்கு சொல்பவர், சபையிலிருந்து ஓரவழக்குப் பேசுபவர், நாய் வளர்த்துக் கொலைபுரிவோர் ஆகிய இவர்கள் பாவங்களெல்லாம் போக்குமென்று இருக்கு வேதஞ் சொல்லா நிற்கும். அடுத்தவர்க்கு நன்மைசெய்யாமற் தீமை செய்வோர், பிராமணரைப் பசுவைக் கொன்றவர், கொடுப்பவரைத் தடுப்பவர், கற்புடைப் பெண்கள் கற்பைக் கெடுத்தவர், குருவை வணங்காதவர், கெடுப்பவர்க்குச்சகாயமாக இருப்பவர், தருமஞ்செய்வாருக்குக்கேடுசெய்ப்பவர் ஆகிய இவர்கள் பாவங்களை, மலையை வில்லாகத்தாங்கிய நம்பெருமானிருப்பதற்கு வளந்தங்கிய திருக்குற்றலம் நீக்கு மென்று யசுர் வேத மியம்பாநிற்கும். அன்னமிட்டார்க்குக் கேடு நினைப்பவர், அடைக்கலப்பொருளைப் பொருளுடையார் வயிற்றெரியத்தொடுகின்றவர், விரோதப்படுத்திச் சுற்றத்தாரைப் பிரிக்கின்றவர், பெரியோரைப் புறங்கூறுபவர், கன்னமிடுபவர், களவு செய்பவர், கள்ளுண்பவர், காமத்தாற்கெடுபவர் ஆகிய இவர்கள் பாவங்களெல்லா மெல்லார்க்கு முதற்பொருளானாது திருக்குற்றலமென்று சொன்னாலுந் திருமென்று அதர்வவேதஞ்சொல்லாநிற்கும். இவ்வுலகத்திற் தீராத பாவங்களெல்லா முயர்ந்த புண்ணியகேடத்திரத்திலே தீரவேண்டும். பற்பல புண்ணியத்தலத்துந் தீராத பாவங்கள் சிவஸ்தலங்களை வணங்கினுற் தீரும். அங்ஙனந்தீரினுஞ் சிவத்துரோகமட்டுந் தீராதது. அதுவுந் திருக்குற்றல நன்னகரத்தலந் தீர்க்குமென்று

சாமவேதஞ் சாற்றா நிற்கும். இந்தப்படி நான்கு வேதமும் துறைதோறு முழங்குதலாற்றேவர்களே! நீங்கள் நன்னகரத் துச் செண்பகாரணியத்திற் போய்த் தவஞ்செய்து உங்கள் குற்றத்தைப் போக்கிச் சிறுமதியையுந் தரித்த சடையை யுடைய சிவபிரான் நிருவருளாற் றெய்வக் கற்பகமும், பொ ன்னுலகமும், தேவமாதர் புதுப்போகமும் பெற்று முன்போ ல வாழ்வீராக” என்று பிரமன் கூறுதலும், தாங்கள் நினை த்தபடி சொன்னதனாற் களிகூர்ந்து விடைகொண்டு வண்டுக் கூட்டம்போல வானோர் கடலாகிய தடாகத்தின் மலர்ந்த உலகமாகிய தாமரைப்பூவிற் புண்ணியமாகிய தேனூறிப்பெ ருக்கெடுக்குந் திரிகூடப்*பொகுட்டை (தாமரைக்கொட்டை யை) ச் சேர்ந்தனர். பிரமனைத் தரிசித்துத் தேவர்கள் உறு திபெற்ற காதையைச் சொன்னோம். அவர்கள் திரிகூடமலை யிலே தவம்புரிந்து சிவத்துரோகம் நீங்கத் திருக்குற்றாலநாத ரை நேரே தரிசித்து வணங்கி வானுலகிற் குடியேறு மான்யி யத்தை யினிச்சொல்லுவாம்.

பன்னிரண்டாவது தேவர்கள் சிவந்துரோகமடைந்த சருக்கம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்றாவது

தேவர்கள் சிவத்துரோகந் தீர்ந்த சருக்கம்.

தேவர்கள் வானருவிக்கு நிகராகிய தேனருவித் துறை யிலே தீர்த்தமாடித் திருக்குற்றாலமாகிய திரிகூட மலையின்

* பொகுட்டு - மலை.

கண் வந்து பொன்னுலகிலுண்டாம் போகங்களை யு மறந்தவ
ராய் ஆகாயம் வரை யுயர்ந்த அம்மலை மேலுள்ள கற்களெல்
லாஞ் சிவலிங்க வடிவமெனத்தெரிந்து, அதிசயித்துச் செண்
பகாரணியத்தின் வளங்களைப் பார்த்துக் கற்பகச்சோலையின்
வளத்தை மறந்தனர். குறவர்கள் திணைவினைக்குங்காட்டி லெ
திரே சென்று அசுரரைவதைசெய்யும் பூதங்களைக்கண்டு, ஞா
னத்தையடையும் யோகியரிருக்குங் குகையையடைந்து, மற்
றவர்கள் தவஞ்செய்யுமிடத்துக்குச் சென்று, அப்பால் சந்த
னம் அகில் குரவ மரங்களை வேலியாகவுடைய சண்பகச்சோ
லையை யடைந்து மகிழ்ந்து முன்னுளிற் றக்கன்யாகத்தீயால்
வெதும்பப்பெற்ற சரீரம் தென்றற்காற்று வரவரக்குளிர்ச்சி
யுற்றனர். அதன்மேல் பாளையாகிய சடைகள் நெருங்கப்
பழுத்த ஓலையாகிய காவிவஸ்திரந் தரித்து நெடுநேர மொற்
றைக்காலானின்று, நெய்யரி (பன்னாடை) யாகிய மரவுரிபுனை
ந்து பாதத்திலுள்ள நீரைத் தலையிலேறச்செய்து தவத்தரை
யும் யோகியரை யு நிகர்க்குந்தென்னைமரங்களைக்கண்டு, சந்தோ
ஷங்கொண்டனர். இளமையாகிய பச்சைப்பாளை மணக்கி
ன்ற பருவமுள்ள தென்னங்குரும்பை காய்த்துக் குளிர்ந்த
மேகத்தாற் பொதியப்பட்ட தோற்றமானது நிலைபேறுடை
ய வானுலகில் வாழுந்தேவர்கள் வந்தனரென்று நெருங்கிய
மண்ணுலகத்து மாதர் கொங்கையை மேற்போர்வையான்
மறைத்தலை நிகர்த்திருக்கும். புண்ணிய விருகுகளாகப்

பொலிந்த பூஞ்சோலை வேலியாக வாழைகள் நின்று தென்றற் காற்றாலசையுங் காட்சி விண்ணரம்பைமாரை மணந்தவர் வந்தாரென்று மண்ணரம்பைகள் விசிறியசைத்தலைப்போன்று விளங்கும், வண்டுகள் குங்குமமலரில் வீழ்ந்து தேனுண்டு தாதலோந்து செந்நிறம் படைத்தெழுந்த காட்சி சிறப்புவிளங்கிய * அக்கினியிலே திருநாளைப்போவார் முற்காலத்திலே மூழ்கிக் தெய்வவடிவம் பெற்றெழுந்ததைப் போன்று விளங்கும், சோலைகளுயர்ந்து பலமலர் துளிக்குந்தேன் பொன்னாட்டிற் பிரவேசித்துக் கீழேயொழுங்காக இறங்குந்தோற்றங்குளிர்ந்த மழைத்தரைக்கு நிகராக விளங்கும், சண்பகமரக் கிளைகள் மலர்களைப் பொழிவன மேகம் பொன்மழை பொழிவதைப்போலும்; அல்லது பூமழை பொழிவதைப்போலும், இலவமரத்தின் பூவிதழ்விரியுங் காட்சி யிங்குவந்திருக்குமித் தேவர்களோ தக்கன் யாகத்தி லவிபுண்டாரென்று சொல்லவாய் திறத்தல்போலும், அதன் பக்கத்திலே தேமாந்தளிர்களசையுங் காட்சி தம்மிடத்தில் வந்தவரைத் தூறு சொல்லக் கூடாதென்று சோலை யவ்விவ்விதழ்வாயை மூடுதல்போலும், இந்தச் சிறப்புற்ற செண்பகவனமாகிய பெண் தேவர்கள் வந்தாரென்று மாஷடுவாகிய கண்ணாற்பார்த்து முரு

* அக்கினி - தில்லைவாழ்ந்தணர் நடராசப்பெருமான் ஆஞ்சுநயினாலே தென்மதிப்புறத்துக் கோபுரவாயிலுக்குமுன்னே வளர்த்திருப்பது.

க்கமலராகிய வாய்திறந்து முல்லைமலராற் புன்சிரிப்புச்செய்து பாடும் வண்டோசையாற் றுதித்துத் தளிர்க்கையினாலே பூந்தேனாகிய அருக்கியங்கொடுத்தது.

இவ்வளங்களை யெல்லாந் தேவேந்திரன்பார்த்து ஆயிரங் கண்கள் பெற்ற பயனடைந்தனன். தேவர்கள் பார்த்து இமையா நாட்டம் பெற்ற பேறடைந்தனர். இச்சண்பகவன் த்தின்சிறப்பை நோக்கும்போது தேவகுருவாகிய வியாழபகவான் சொன்னது ஆபிரத்திலொன்றே யென்று பேசினார். பூக்களின்மேலே வண்டோடாத சண்பகச்சோலை யெங்குந் தேவரே பூவின் (பூமியில்) மேவித் தவமாகிய தேனையடையும் வண்டுகளாயினர். திரிமூர்த்தியாய்ச் சிவபிரான் சிருட்டி, திதி, சங்காரஞ் செய்யுமிடமாகிய அந்தத் தலத்தை யெவ்வலஞ்செய்யாதவர்? அதிலெவர் தவஞ்செய்யாதவர்? தேவர்களெல்லாருந் தவவடிவங் கொள்வாராய் வருணன் மேகவருஷத்தையும் இந்திரன் இந்திரதனூசையும் வாயு தென்றற் காற்றையும் அக்கினி முனிவரதுயாகத்தீயினையுஞ் சார்ந்திருந்தனர். யமன் தருமவடிவும் நிருதி வேடவடிவுமாகியிருந்தனர். கந்திருவர் சித்தர் விஞ்சையர் கிம்புருடர் மற்றவர்களும் மனிதராயும் மிருகமாயும் பறவையாயும் விருகூங்களாயு முனிவராயுஞ் செடியாயும் புல்லாயும் அவரவர்க்கியன்ற வருக்கொண்டு தனித்தனி தவஞ்செய்திருந்தார்கள். அசுரர் பயத்தாற்றாநிங்ஙனமாறுவேடம்பூண்டனர். சங்கவீதியையுடையதிரி

கூடநாதரை நினைந்து வாணோர்பலரும், தாமரை கோமுகம்
 சொத்திகம் வீரம் சிங்கம் முத்தம் சுகம் பீலி பத்திரம் ஆகிய
 ஒன்பது வகையாசனத்திருந்து, காமம், குரோதம், உலோ
 பம், மோகம், மதம் மாற்சரிய மென்னு மாறுடற் பகையை
 விரட்டி மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் பஞ்சே
 ந்திரியங்களை யொடுக்கி மனம் புத்தி சித்தம் அகங்கார மென்
 னுமந்தக் கரண நான்கையுமடக்கிக் காமம் வெகுளி மயக்க
 மென்னு மூன்று குற்றத்தையு மாற்றி யிடைகலை பிங்கலை
 யென்னு மிரண்டு காற்றினையுஞ் சமுமுனை வழியிலே செலு
 த்தி யோகமாகிய நீராற்றவமாகிய பயிரை வளரச் செய்வர்.
 இயமம் ஆசனம் தியானம் தாரணை பிராணாயாமம் நியமம்
 நியதி பிரத்திபாகாரம் ஆகிய அட்டாங்கயோகஞ்செய்து, மூலா
 தாரம் சுவாதிட்டானம் மணிபூகம் அநாகதம் விசுத்தி ஆஞ்
 சைரபாகிய ஆறதாரத்தில் மூலத்திலுள்ள குண்டலியையெ
 முப்பி மேலே விளையாடுதலைப் பார்த்தும் காய் கனிகள்
 தின்றும், புனலருந்தியும் பச்சிலையுண்டுங் கிழங்கு சருகுகளை
 துகர்ந்தும் வாயு பக்ஷணஞ் செய்தும் சாந்திராயண விரதம்
 மாதப்பட்டினி யிருந்தும் அயனத்திலொருநாள் வருடத்தி
 லொருநாள் போசனஞ்செய்தும் வெயிற்காலத்திலே பஞ்சா
 க்கினி மத்தியிலேயும் குளிர்காலத்திலே நீரின் மத்தியிலேயு

* ஒன்பது வகையாசனத்தினிலக்கணம் யோகநூலிற் காண்க,
 ஈண்டு விரிக்கிற்பெருகும்.

நின்று தவஞ்செய்தும் கல்லெனவும் புல்லெனவுந் தரையிற்
கிடந்துங் கயலென நீரிலுலாவியும் புற்றென வளர்ந்தும் சரீ
ரம் விற்போல வளைந்தும் ஆலின் விழெனச் சடைவிழ்ச்செய்
தும் இடியைக்கண்டு கலங்காமலும் தீயைக்கண்டு பயப்ப
ட்டாமலும் ஊசிமே லொருகாலையைத் தொருவிரலை யூன்றிக்
கண்களை மூக்கினுனியிற் செலுத்தி நிலத்திலொரு கையை
யூன்றித் தலைகீழாகக் கால்கள் மேலாக நின்றுங் கைகளைச்
கிரசின்மேற் குவித்தும் விடாமல் மெய்த்தவஞ் செய்தனர்.

அத்தன்மையாகத் தேவவருடம் பதினாயிரம் வரை தவ
ங்கள் செய்து சரீரமெல்லாம் வருந்தி வாடிக்கவலை கூர்ந்தார்.
தேவர்களென்றாற் சிவத்துரோகந் தொலைக்கவல்லவர்பாவர்.
மேற்கூறிய நீண்டகாலந் தவஞ்செய்துந் திரிகூடநாதராகிய
சிவபிரானைக் காணாதவராய்த் தேவர்கள் திகைத்து வாடி
மனநொந்து சொல்லுவார். “உடலெல்லாமுருகினோம். உள
மெலாமறுகினோம். அக்கினியிலேகலந்தோம். வெயிலிலேகரு
கினோம். சிவபிரா னெழுந்தருளினுரில்லை. உலகெலாமிர
கூழிக்குமவ ரருளில்லாதவரோ? கேட்டவரங்களைக் கொடு
க்குமவர் பகைவர் முப்புரத்தைப் பொடிசெய்து புவிபெய்
லா நிலைநிறுத்தினார். நமதிடத்திலன்பில்லாராய் வருகலார்
பிரமாவின் வார்த்தையும் பிசகுமோ? இடையறாதவேகத்
தையுடைய யானைத்தோலை யுறித்துத் தரித்தருள்செய்தவ
ரும் சர்ப்பாபரணத்தை யணிந்தவருமாகிய ஏகநாயகர் நாமெ

ல்லாமெலிய வராதிருந்தனர். ஏழையேமாகிய எங்கள் வினை யிதுவோ? செங்கையிலே மான்மழுத்தரித்தவர் செண்பகச் சோலையுடையவர். எங்குமாம் வடிவுள்ளார். எங்குமாம் விழியு ள்ளாராகிய கங்கைச்சடையினார். நமதுதுன்பங்கண்டும் வரு கிலார்; அவரது திருமேனியைப் புகழ்வோமென்று தேவர்க ளெல்லாம் அவரவர்கள் மனந்தோறும் அறிவென்னுஞ்சுடர் தூண்டப், பிளவுபட்ட சடைக்காட்டிணையுடைய பொன்மலே யுந் திரிகூடமலையின் முனைத்த கற்பகமும் சிவப்பமரு நல்ல கனியும் போல்வாராகிய அவ்வெம்பெருமானைத் தோத்திரஞ் செய்யத்தொடங்கி, மகாதேவரே! திரிகூடப்பரஞ்சுடரே! திரி மூர்த்திகளுக்கு முதற்பொருளாய் முனைத்த முகலே! கருணை யங்கடலே! குணமலையே! பெம்பெருமானே! தூயவர்க்குத் தோன்றாதுணையாயுள்ளவனே! பெல்லாவுயிர்க்குந் தூரமுஞ் சமீபமுமான செண்பகாடாவிபுடையவனே! தாய்தந்தையா னவனே! வணங்காதார்க்கு நோயானவனே! வணங்குவார்க்கு மருந்தானவனே! நிலம் நீர் தீ காற்று ஆகாயமானவனே! சங்க விதியுடையவனே! பெண்ணொரு பாகமும் தலையிற் பிறைச் சந்திரனும் நெற்றிக்கண்ணுமுடையவனே! நரிக்கும் வேடனு க்குங்கெடாத பதவிபளித்தவனே! வேதக்குதிரையுடனே நரி யை நடாத்தும் பரமகாரணமூர்த்தி! பிரம விஷ்ணுக்களறியா தவனே! யுண்ணப்புகழ்வார்க்குத்தான் கருணை செய்வாயோ? அங்ஙனமானால் புட்பகந்தன் முதலிய இகழ்வார்க்குக் கதிகொ

டுக்க வில்லையோ? ஈயறியாத பூந்தேனே! எழுத்தறியாத வேதப்பொருளே! காயில்லாதசெழியகணியே! சுற்பகப்பசுங்கொழுந்தே! தாயறியாத கருவிவிருந்துயிர்களுக் குணவுகொடுக்கு மொப்பற்றதுணையே! கங்காநதியைச் சிரசிலே நீ தாங்கியது ம் பகீரதனுக்காகவன்றோ? மாணை யொருசெங்கையினிற் றுங்கியமகானே! முற்காலம் நரகாசுரனையும்! நமனையுங்கொன்று உலகெல்லாந் துயரமகற்றினாயன்றோ? நஞ்சத்தையுங் கண்டத்தினிற் றுங்கினாய். வெண்டலைமலைகளின் வஞ்சகத்தையும் பொறுத்தவனே! நாராயணனும் பிரமனுங்காணாத அமுதே! பலாவிருக்க நிழலிலமர்ந்தபெரியோனே! யெல்லாருக்கு முன்னையன்றிப் புகலிடமுண்டோ? எங்கள் துயரத்தைக்கண்டருளாத விதமென்றோ? உனது திரிகூடமலையைத் தரிசித்தவர்க்குந் தீராத வினையுண்டுமோ? தோண்டுவாரைத்தாங்காத நிலமுண்டுமோ? நீயறியாத செயலென்னையிடுக்கிறது? இன்று நீ யெங்கள் முன்னரெழுந்தருளாயோ? எங்கள் துன்பம் மலையினுங் கடலினும் பெரியது. எங்கள் பிழையைப்பொறுத்தல் உன்மேற்கடனன்றோ? இதுசமயம் நின்னருட்கண் பார்ப்பா” யென்று தேவர்கள் பரிதபிக்கும்பதச் சமயத்தில் கங்கையுங்கொன்றையும் வில்லமுஞ் சந்திரனுந்தரித்தசடையும் வேதம் பழுத்தவாயுந் திரிநேத்திரங்களுந் தேவர்கள் தரிசிக்க இடபவாகத்தின்மேல் திரிகூடநாதரெழுந்தருளினர்.

வாடிய பயிர்கள் மழைமுகத்தைக் கண்டது போலவும் வாடித்தேடிய தரித்திரர் புதையலைக் கண்டதுபோலவும் சித்

திர சபாநடேசரைத்தேவர்கள்கண்டு கண்ணு மனமுங்கனித்
துப் பரவசராய்த்துதித்து வாழ்த்திப்பரமானந்த வெள்ளத்து
ள்ளே மூழ்கி யானந்தக்கூத்தாடிப் பாடிச்சிரசிலேகரங்களைக்
குவித்து ஒன்றாகி யிரண்டுமாகியொன்றுமிரண்டுமாவாய். திரி
காலங்களு மில்லது முள்ளது மெல்லாமுமாவாய்; அவையல்
லது மாவாய். ஆதியந்தமு மலையும்னுவுமாவாய். குறும்பலா
வுடையானே! நமஸ்காரம் சிருட்டி, திதி;சங்காரந்,திரௌபவ,
மதுக்கிரகஞ்செய்யு முன்னையன்றி யுலகமுண்டுமோ? கருவி
செயல் காலம் இடம் ஆகி அவைகளாற் செய்யும் பொருள்
களுமாகி அவற்றோடு கலந்து நிற்பாய். பிரிந்து நிற்பா யுன்னை
யாரறிதற் பகுப்புடையார். அடியார் காணவும் வணங்கவு
நினைக்கவுந் திரிகூடமலையிலே பொருந்தவு முரியோனே! நின்
னைக் கண்ணிற்காண நீ யானோ பெண்ணோ தூரமோ சமீப
மோ கறுப்போ சிவப்போ வென்று வேதங்களின்னுமறிதின்
றில. தொண்டர் துரும்பாகப் பாவித்தாற் றுரும்பாவாய்
துணாகப் பாவித் தாற்றாணுவாய் இரும்பு போன்ற கடின
மனத்தார் காணுகற் கெளியையோ?என்று துதித்தனர். இங்
வனந் துதித்த தேவர்களைத் திருக்குற்றலநாதர் கருணையாற்
பார்த்து “ உம்முடைய பெரியதவத்தையுந் தோத்திரத்தை
யு மினிது மகிழ்ந்தனம். உங்களுக்கு வேண்டும் வரங்களைக்
கேண்மி” எனன்ன வருளுதலும், தேவர்கள் சொல்லுவார்.
“சுவாமி! யெங்களுக்கு மிலேசாக வெளிவந்தவும்மையன்பரு

க்கே யன்பரென்றுவேதஞ்சொல்லுங்காரணம்யாது? உம்மை யிகழ்ந்த தக்கன் யாகுத்திற் போயிருந்ததனானறோ? அரசி, முந்து பதியிழந்து தரித்திரத்தாற் பதைக்கின்றோம். அந்தக் காலந்தொடர்ந்த சிவத்துரோகத்தையின்று போக்கியருளல் வேண்டும். எந்நாளு மெங்கள் பதவியையாங்கள் பெறவேண் டும். சண்பகாடவியிலே யொரு நாளிருந்தவருக்கும், அங்கு தென்றற்காற்று மெய்யிலேபடும்படி வரப்பெற்றோருக்குந் திரிகூடவடவருவியிலே யொருதரமூழ்கினோருக்கும் பிரயா கையிலே யாயிர மாசி மாதங்கள் மூழ்கும் பிரயோசனங் கொடுத்தருளவேண்டும். எந்தப்பாதகம்புரிந்தாராயினு மிந் தத்தலத்தில் வருவாரான லந்தப்பாதகம் அவரை விட்டுச் சூரியன் முன்னேதோன்றும் பணிபோலப் போதல்வேண்டும். தேவலோக மழிந்தாலு மிந்தத்தல மழியாதிருக்க வேண்டும். சிதம்பர முதலிய பலதலங்களை நீர் பிரிந்திருந்தாலு மித்த லத்தைப் பிரியாதிருக்க வேண்டும். இந்தத் தலத்திலே புல் மரம் இலை காய் கனி நெல் அமுது ஆகிய இவைகளிலேதேனு மொன்றை யுண்டவர்க்கும் அவைகளைப் பார்த்தவருக்கும் இரத்தமுஞ் சொர்னமும் படைத்தவருக்கும் மோகூத்ததைக் காட்டுதல்வேண்டும், இரவானாலும் பகலானாலும் உமது பணி விடையே யாங்கள் செய்திருக்கவேண்டும்.” என்று கேட்ட னர், உடனே சித்திரசபா நடன மூர்த்தியாகிய மகாதேவர் புன்சிரிப்புச்செய்து, இந்த வரங்கள் கொடுப்பது திருக்குற்

றாலத்தில் நமதந்தரங்கம் உமக்காக வெளியரங்கம் பெறக் கொடுத்தனம். இனித்தேவர்களே! விண்ணுலகமடைந்து உங்களரசும் வாழ்வும் பெறுக” என்று கட்டளையிட்டருளினர், தேவர்கள் திருக்குற்றாலத்தைச் சேர்ந்து சிவத்துரோக நீங்கிய மான்மியஞ் சொன்னபின் சூதமுனிவர் நைமிசாரணிய முனிவர்களுக்கு வில்லைக் கையிலேந்திய வேடன் நரியைத் தொடர்ந்து சங்கவிதியை வலஞ்சூழ்ந்த மான்மியத்தை யருள்வாராயினர். அதனை யாஞ் சொல்லத்தொடங்கினோம்.

பதினொன்றாவது தேவர்கள் சிவத்துரோகந் தீர்ந்த
சருக்கம் முற்றிற்று.

பதினொன்காவது

வேடன்வலம்வந்தசருக்கம்.

சரியை கிரியை யோகம் ஞானமென்னு நான்கினுள் சிவாலயத்தைவலம்வருதல் திருப்பணிசெய்தல் சரியை. சிவார்ச் சனைபுரிதல் கிரியை. மனவொருமைப்பட்டு நெஞ்சினுள்ளே தியானிப்பது யோகம். சிவபிரானோ டிரண்டறக்கலத்தல் ஞானம்; அந்த நான்குசெயல்களு முறையே சாலோக சாமீப சாரூப சாயுச்சிய பதவியைக்கொடுக்கும். சரியை யாலயத்தை வலம்வருதலன்றி வேறோர் விதம் விரித்துச்சொல்லி லேழுவகையாம். அவையாவன: திருமதிலினுட்புறம் வலம்வருதல், வெளிப்புறம் வலம்வருதல், கைகுவித்தல், தோத்திரஞ்

செய்தல், தியானஞ்செய்தல், சாஷ்ட்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்தல், அங்கப்பிரதக்கணஞ்செய்தலாம்; இவைகளுள் முறையே யொன்றுக்கொன்று ஆயிரமடங்கு விசேடமாம். இவ்வெழுவகைச் சரியையுஞ் செய்வோர் நகரம் நாடு தேயம் கண்டம் தீவு உலகம் எட்டுத்திக்கு வானுலகம் இவைகளுக்கரசராயிருந்து சிவலோகபதவியடைவர். இனி, காட்டுவேடன் கொலையும், நரியின் களவும், திருக்கோயிலின்விதியை ஒடிச்சூழ்ந்த வலமும், ஒருவலமுமாகிய குற்றமும் எனைய பாவமும் நீக்கியெம்பிரானாது திருக்குற்றாலமவ்வேடனுக்கு மோகூங்கொடுத்த விதத்தைக் கேளுங்கள் முனிவர்களே! யென்று சூத முனிவர் சொல்லுவார்,

மாம்பழங்களை யலையாகிய கரங்களாலெடுத்தெறிந்துபந்து விளையாடுந் தாம்பிரவன்னியாகியநதி பாய்கின்ற தாம்பிரமலை (பொதிகை) தாமரைப்பூவையும், தமிழ் வேதத்தையும், அகத்தியமுனிவன் பிரமணையும், போன்றிருக்கும்; அத்தகைய பொதிகையானது பிரமணம் திருட்டிக்கப்படாத புடார்ச்சுனபுரமென்னுந் திருக்குற்றாலத்திற் சிவபிரான் திருமாலாக வெழுந்தருளியிருத்தலாலவரைப்போய்ச்சேருவதற்குத் திரிகூடமலையோடு பூமிதேவிக்கு இரண்டு கொங்கைகள்போலத் திரண்டு விளங்காநிற்கும். இன்னும் இமயமலையிலெம்பிரான் நிருமணக்கோலங்காண நடக்கும் எல்லாரும் வந்து கூடுதலாலத்திசைதாழ அதைச்சமப்படுத்தும் பொருட்டுத் தென்றி

சைக்கு வந்த அகத்தியமுனிவர் மேக்குநோக்கப்பட்ட பிறைச் சந்திரனை யணிந்தவரது திரிகூடத்தை வடக்கு நோக்கியிருந்து தவஞ்செய்யாநின்ற மலையுமாகும்.

இத்தன்மையாகிய பொதிகைமலைப்பக்கத்திற் சிறுகுடியாகவிருக்கும் நீண்ட வில்லேந்திய வீரனென்னும் வேடனுக்குப் புத்திரனாகிய வலனென்னும் வேடன் கொலைத்தொழின் வலிமையா லம்மலையிற்பாம்புபோலத் தலையெடுத்துத் திரிவான். செருப்புங் காபிற் தேயும்படி நடக்கும் பலம் பொருந்திய கால்களும் மலையினுமுயர்ந்த புயங்களுங் கரிபோலும் நிறமும் ஆட்டுக்கடாக் கொம்புபோலும் முறுக்கிய மீசையும் உடையவன். மயக்கமும் கொடிய பாவமும் வஞ்சகமும் பொய்யும் ஒருருக்கொண்டாற்போன்றவன். கொடியவனுபுசித்தற்குச் சரீரத்திலுங் கையிலும் காலிலும் பற்கள் மொய்த்தாற்போலும் சோடி புனைந்தவன். முயல், மான், ஆண்குரங்கு, கயல், சேல், காட்டுக்கோழி, பருந்து, குயில் இவைகளை நடை கற்குங் காலத்திலே கொலைசெய்யக் கற்றவன். வாதையினால் மிருகங்களி னடிச்சவட்டின்வழியே நாயும் நானும்படி நடக்கும் பெருமையுடையவன். குளிநரிபோலுங்கள்ளமனத்தவன். போரிலே தாக்குதற்குப் புளிபோல்பவன். கோபநில்லாமலே சிவக்குங்கண்ணும் அக்கினிபோலப் பிரகாசிக்குங் குடுமியும் புனைபோல மூச்சளிவி மூக்கு முடையவன். பாவத்துக்கும் பழிக்கும் பயப்படாதவன். தன்னுடைய

வளர்த்தற்கு மாமிசமுண்டுகளிக்கும் பலவுயிர்களின் மயான
மென்னத் தோன்றும் வயிற்றை யுடையவன். வஞ்சமாகிய
நஞ்சிருக்கின்ற நெஞ்சையுடையவன். பெருமை யென்பது
தெரியாத முழுமுடன். மேகமுந் தென்றலுஞ் சேர்ந்தபொதி
கைமலை கொல்லிமலை மயேந்திரமுதலிய இடங்களு அவைக
ளுக் கப்பாலும்போய் விலங்கு பறவைக ளெல்லாவற்றையுங்
காலந்தோறுங் கருவறுத்து வந்தான். பின்னரவ்விடங்களில்
வேட்டை கிடையாம லெவ்விடத்தும்போய் வேட்டையாடு
தற்கு நினைத்துப் பொதிகை மலையிலுள்ள வேடர்களுக்கெல்
லாம் வெளிப்புறப்படும்படி பறை யறைவித்து வெள்ளிக்கிழ
மை வெறியாட்டாளனை (முருகக்கடவுளாவேசித்து நிற்பவ
னை) யழைத்து மலைத் தெய்வங்களைப் போற்றித் துள்ளி நடி
த்து மலைநெல் தினை மூங்கிலரிசி தேன் கிழங்கு இவைகளையா
ளி யள்ளிக் கொடுத்தனன். அவனவைகளை வாங்கிக்கொண்டு
போய்ச் சுனையிலே மூழ்கி யெழுந்துவந்து புதுமலர் பெய்து
அவிசொரிந்து வணங்கித் தெய்வங்களுக்குப் பளிவைத்த சே
டங்களைத் தெய்வங்கள் வரந்தந்த விசேடமுஞ்சொல்லி வழ
ங்குதலும், இதுநல்ல சகுனமென்று வேடராஜன் உடைவாள்
கட்டித் தொடுசெருப்புக்காலிற் பூட்டினான். அம்மலைக்குரிய
வனவ னாதலாலே பக்கத்திலுள்ள வேடுவர் யாவரும் யானைக்
கூட்டங்கள் கரிய மலையைச் சூழ்தல்போல அவனைச்சூழ்ந்து
நெருங்க அவ்விடத்து நின்றவர்களுக்குள் ளாதியாகிய கிழவ

னொருவன் பல ஆந்தை யோசையைக்கேட்டுத் தீங்குதரத்த
 க்க கெட்ட சகுனமென்று சொல்லினன். மற்றொருவனிது
 ஆக்கமான சகுனமென்று சொல்லினன். உடனே வலனாகிய
 வேடராசன் கேடகத்தை யிறுக்கிக் கட்டிப் புலித்தோலா
 லான்புர்போலவும் சர்ப்பத்தின்னோல்களைவரிந்து வலிய பே
 ய்போலவும் உடைவாடையசைத்து இடும்பனைப்போலவும் கர
 டித்தோற்சட்டைபுனைந்து, கார்மேகம்போலவுநின்றான். வளை
 தடியை யேந்திய வேடர் வளைந்த கொம்புடைய யானைபோ
 லப் பக்கத்திலே வரத் தடிக்கம்பு தாங்கிய வேடர் பருத்த
 மருப்புடைய மான்போல முன்னே நடக்க வில்லேந்திய வே
 டர்கள் மலையாட்டுக் குலத்தை நிகர்த்துவர அவர்களுக்கு
 நடுவே யொருசிங்கம் போல வேடராசன் புறப்பட்டுச் சன
 முழக்கங் கடல்போல முழங்க, வெற்றியைத்தரும் வாளாயு
 தங்கள் மகரமீன் வரிசையை யொப்ப, எழுந்த துளியானது
 போய்ச் சூரியனை மறைப்ப அப்போது தோன்றிய விருளை
 மன்மதன் யானையாமெனத் திகைப்ப வெளியே வந்தனன்.

வேடர்களும் காட்டிலே சஞ்சரிப்பவரும் கள்விற்பவரும்
 ஊன் விற்பவருந் தோல் வினையாளரும் குறவரும், தளிர்
 இலை யோலை பாளைகளை வஸ்திரமாகக் கட்டியவராய் வல்லயம்
 (ஓராயுதம்) தாங்கி விருகூழ்க் கூட்டம் போல அணுகினர்.
 கொடிபிடிக்கக் குழல் கொம்பு குறிஞ்சி நிலப்பறையாகிய
 இவைகளொளிக்க நாய்கள் செடிகளைச் சுற்றி வாடை தெரி

ந்து செல்ல, அவைகளின் பின்னே வேடர்கள் தொடரச் சென்று மலையுஞ் சிறுதுறுகளும், மலைப்பக்கமும், பிரப்பங்காடுஞ், சிறுகுன்றும், ஆறும், மலையின்சிகரமும், அதைச்சேர்ந்த இடமும் நின்றும் ஒடியு மிருகங்களைத் தேடினர். சிற்சிலர் மிருகங்களைக் காடுமுழுதுங்கலைப்பர். பக்கத்திலே வலைகட்டுவர். *ஒடியெறிவர் ஊதுகொம்புகளைப் பிடித்தாதி நிற்பர். சிற்சிலர் புலியைப்பாய்வர். யானைக்கொம்பு சாயும்படி குத்துவர். வரையாட்டுடன் பாய்வர். பாறையிற் பாய்வர். பன்றியுடன் பாய்வர். முயலைத் தடைசெய்தோடுவர். ஆமை, கீரியணில் கவுதாரி காடையுடும்பு புல்வாய் மான்களைக்கலைத்துச் சென்ற திக்கெல்லாம் பலத்தவேடர்கள் இங்ஙனம் வேட்டையாடுமிடத்தில், நீலநிறந்தங்கிய வொருமலையைச்சரற்காலமேகம் வளைந்தாற்போலக் காட்டுப் பாம்பொன்று ஒருமும்மதமொழுகும் யானையை வளைத்துச்சுற்ற, அந்தயானை ஒலமிட்டலறலும். கஜேந்திர னென்னும் யானை மூலமென்றழைக்கத்திருமால் வந்தது போல வலனாகிய வேடன் வந்தனன். ஆங்கு முற்பட்டு வந்த எல்லாரையும் அப்பாம்பானது வாயினால் விழுங்கியது. உடனே வலன் திருமால் சக்கரத்தால் முதலையைக் கொன்றதுபோல வாளாயுதத்தால் பாம்பைத் துண்டமாக்கி யானையை விடுவித்தனன். பாண்டியனிட்டதனை விடுபட்டயானை போலப் பாம்பி னுபாதியினின்று நீங்கி யானை

* ஒடியெறிதல் - பட்டமரஞ்செடிகளைவெட்டித்தீக்கொளுத்தல்.

வேடர்களை யெல்லாஞ் சீறி விரட்டி விடந்தீர்த்த விடவயித் தியனைக் கொல்ல வந்த புலியைப்போல வலனைத் தாக்கலும், வலனைதீர்த்துப் போர் செய்யத் தொடங்கினன். அதுகண்டு சேனையாக வந்த வேடரெல்லாரும் பயந்தோடிப் போயினார். அரசனைக் கைவிட்டோடுஞ் சேனையல்லாமல் அரசனுக்கு வேறு பகைவேண்டுமோ? வலன்றிடமாக நின்று பாணமழைகளைப் பொழிதலும், அதனால் வேனிற்கால வெப்பம் போனாற்போல யானை யஞ்சி யோடி யொளித்தது. வலனும் வில்லே துணையாகத் தானொருத்தனாகி நின்று தூரஞ்சென்ற ஹோடரைத் தேடிதலும், ஒருவருங்காணப்பட்டாரில்லை. ஆதலாலுணவில்லாம லொருபகற்காலம் வாடிப் பறவை மிருகங்களைக் கண்டு பாணமில்லாமற் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு காடெங்குமோடி யுழன்று திரியும்போது, கரிய முயலொன் றெதிர் வரக்கண்டு, வில்லைக் குறுந்தடியாக்கி அம்முயலை யடித்து அதனை வேக வைப்பதற்கு நெருப்புத் தேடிக்காணாமல் மரக்கொம்பு தேடி, யக்கினியைக் கடைந்து வெளியே வரச் செய்யும் வேளையில், வெண்ணெய் திரளும்போது தாளியுடைந்ததுபோல முயல் மாமிசத்தை யொரு நரிகவ்வித்தாவிச்சென்று நாவன் மரச் சோலைகளும் மலைகளும் புற்களைபுடைய ஓடைகளுங் கடந்து, சிவபிரானெழுந்தருளியிருக்குந் திரிகூட மலையைச் சார்ந்தது. இங்ஙனம் நரியோட அதன்பின் வலனுமோடிச் சனனக் கடலைக்கடக்கு ஒரு ஓடமேறுதல் போல்

உயர்ந்த கதி கூடுதற்கு ஓர் வழிகூடிச் செல்வானாகத் திரிகூட மலையைச்சேர்ந்தனன்.

மேற்கூறிய மாமிசத்தை வேறு வைத்தபின் வினையா எனது தன்னைவிட்டுப் பிரிந்தவனுமென்று சொல்லத் தனித்த வலன் அவ்வினை நீங்கியபின் சம்புவை (சிவனை) த்தொடர்ந்து செல்லு மெய்யை யுடையவனைப்போல, விரைந்து மாமிசத் தைக் கவர்ந்தேகிய சம்புவை (நரியை) த்தொடர்ந்தானாகி யூரை நோக்கான் மிக்க பசியை நினையான் உடலின்றளர்ச் சியைக் கருதான் தைத்தமுள்ளையுங் கடித்த பாம்பையும் பாரான் பார்த்த பார்வைபிழையாதவனாய் பூர்வஸ்திதியை யுள்ளே யாய்ந்து பார்க்கும் யோகியை நிகர்த்தான். புள்ளி களையுடைய பாம்பின் வாய்ப்படு மதயானையின் பொருட்டுக் கையிலுள்ள ஆயுதங்க ளெல்லாம்போய் நரியின் வாயிலுள்ள ஊனைத்தன் கைவசப் படுத்தவும், வலியின்றி வலன் வருந்து வான். தனக்குப்பெரிய கூகையைக் காகமும் பகலில் வெல் லுமன்றோ? உயர்ந்த காடெல்லாந் தேடியுமோடியுந் தவித் துங் கவ்விய வுனை நரியும் வாய்விட்டிலது. கைகால் சிவந்து சரீரம் புலர்ந்தும் வேடனு மதைவிட்டுத் திரும்பான். ஆத லால் ஊன்பொருட்டு யுயிரையு முலகத்தார் மதிக்கமாட்டார். நரியைத் தொடர்வன் எட்டுவன் வாடுவன் துடிப்பன் படப டத்துடல் சோருவன் தீப்பொறி பறக்கப் பார்ப்பன் குடல் கொதிப்பதும் பார்க்கிலன் நரிமேற் கோபங்கொள்வன், வெற்

நி குறித்தபின் வீரர் தமதிடர்களைப் பார்ப்பாரோ? முன்னம் பகைவர் செலுத்துங் கப்பத்தின்மேற் கப்பங்கொள்ளும் வீர னாகிய வலன் பின்பு சேனையும்கிட் டேனையும்கிட் டு நரிபின் றிரிவான். எவர்க்கு மின்பமெய்துநா ளின்பத்துமே லின்பமு ண்டாகுந் துன்பமெய்துநா ள் துன்பத்தின்மேற் றுன்பமே தொடரும். விரைந்து சம்புவை(நரியை)த்தொடர்தலால் அழகிய திரிகூடமலையையும் வடவருவித் தீர்த்தத்தையுஞ் சித்தி ராந்தியையுங்கண்டு பிறவிக்கடற்கரையைக் காணும் வேடன் பெரிய நந்தியா வர்த்தமலர்க்கையுடைய நந்தனவனம் புகுந்து தேவர்கள் வலஞ்செய்யுஞ் சண்பகாரணியத்திற் றுவி வலம் புரிச்சங்கத்துடன் சித்திராந்தி சூழ்வருகின்ற சங்கவிதியை வலஞ்சுற்றி நரியோட அதன்பின்னே யோடினன். அவன் வினை சுழன்றோடத் திரிகூடமலையின் வளருந் திருக்குறும்ப லா ஈசராலயத்தைச் சூழ்ந்து வருதலினால் தன்னை வருத் தும் பசியும் பகையுமொழிந்தன. தளர்ச்சி செய்யுங் கொடிய வினையை நீங்கியதுபோல நரியைகிட் டு நீங்கித் தனதிருப்பி டத்துக்குப் போய்ச் செளக்கியமுற்றிருந்தனன். நரியு மங்ங னமே தன்னிருப்பிடம் போயிருந்தது. முடிவிலே மகாதவ சிகளும் வணங்க விமானத்தின்மேலேறிச்சென்று திருக்கயி லாசமலையிலே வலனாகிய வேடன் சிவபிரான் திருவருளாற் சிவகணத்துளொருவனாகி யிருந்தான். நரியுமவ்வாறுசென்று, கிங்கரன் (பணிவிடைசெய்வேன்) ஆகியிருந்து விளங்கியது.

சிவபிரான் சங்கவீதியை வலம்வந்த காரணத்தால் வேடனு நரியுஞ் சிவகதியடைந்த மான்மியஞ்சொன்னேன். இனி நை மிசாரணிய வாசிகளுக்குச் சூதமுனிவர் சொல்லும் யானை பூசித்த மான்மியத்தைச் சொல்லுவேன்.

பதினான்காவது வேடன்வலம்வந்த சருக்கம் முற்றிற்று.

பதினேந்தாவது யானைபூசித்தசருக்கம்.

சிவபிரானைக் குருளின்க சங்கமமாகிய மூன்றுவடிவிலே யெட்டுவகைப்பத்தியுடன் நித்தியம் நைமித்தியம் காமியமாகிய மூன்று பிரிவாக ஆகமவிதிப்படி பஞ்சசுத்தியால் மந்திரத்தால் நீரால் மலர் முதலியவற்றாற் செய்வதாகிய பூசை: கிரியை பூசையாகும். அந்தமார்க்கத்தை யறிபாத யானையொன்று சந்திரசேகரராகிய நன்னகரி லெழுந்தருளியிருக்கும் எம் பெருமானை யொருதினம்வந்து பூசைசெய்து நல்ல மோகூதத்தை யடைந்த மான்மியத்தைக் கேட்பவ ருயர்ந்த சிவகதியைச்சேருவர். அருமையாகிய பெட்டை மயில்கள் கண்டுகளிக்க, மகிழு மாண் மயில்களாடுங் கார்காலமும், இளமைதங்கிய நாரைப் பறவையின் பேடுகள் தங்கள்சேவல் (ஆண்) கள் ஊடுதலின் பொருட்டுத் தாங்களுடல்செய்யு மிக்க குளிர்காலமும், மிகுந்த இருளி லிடைவிடாம லன்றிற் பறவைகளொன்றோடொன்று கூடும் பனிக்காலமும், தாமரைமலர்

முதங்களை வாடச்செய்யும் பின்பணிக்காலமும், வண்டுகளீ
 சைபாடத் தங்குகின்ற இளவேனிற்காலமு நீங்கச் சூரியகிர
 ணங்களாகிய வெய்ய வாளாபுதங்களை வீசிக்கொண்டெழுந்
 தது முதுவேனிற்காலம். பூமியும் அண்டங்களுஞ் செல்லு
 கின்ற சூரிய கிரணஞ் சுடுதலாற் சமுத்திரசலமும் வேறொரு
 குளிர்த சலத்தையிச்சித்து நின்றேங்கும். பரிவேடஞ்சூழ்
 ந்த குளிர்த சந்திரனும் வேறொருசந்திரனை விரும்பி மனமு
 ருகும். மேகமும் வேறொருமேகத்தைவிரும்பி யுடல் வெளு
 ப்படையும். சமுத்திர நீர் சூழ்ந்திருந்தும், வெள்ளி விழுது
 போல மேக மழை பெய்யாமையால் வெதும்பிக், கள்ளிமரம்
 பால்வற்றப் பொரிந்தது. ஆவிரையுங்கரிந்தது. கொடையா
 ளிகள் கொடையை மறந்திடிற் கீழ்மக்களோ? வழங்குந் தன்
 மையுடையராவர். வருந்துகின்றகாட்டிலும் வானிலும் வெ
 ப்பம் பொருமற் பருந்துகள் சுழல்வன. அப்பருந்தி னீழலி
 லே யொதுங்குவன படங்கையுடைய பாம்புகள். அப்பாம்பு
 கள் படமெடுத்தநீழலிலே மறைவன எலிகள். பொரிந்தகாட்
 டத்தீயைத் தனிரென்று நினைத்துப்புகுவன மானினங்கள்.
 நடுமத்தியானம் போன்று இரவினுஞ் சுடுகின்ற கோடைநடு
 ப்பகல்லே பலவுயிர்களைச்சுடாது விடுமோ? மதமொழுகும்
 அத்தி தேரல் தூங்கலென்னும் யானைகள் அத்தியாய் (எலும்
 பாய்) தோலாய்(உரித்ததோலாய்)த்தூங்கலாய்(சோர்வுடைய
 னவாய்) நின்றன. இத்தன்மையான கொடிய முதுவேனிற்

காலத்திற் பச்சிலையு மிரையாகக்கிடையாமல் வருந்திப் பாம்பு
புகளைப்போலக் காற்றையுண்டு பழுதி நெருங்கிய சலமென்று
ஆகாயத்தி லலைகின்ற கானலைத்தொடர்ந்து சென்று மான்
கன்றுபோல் வொரு மதயானை சுழன்று திரிந்தது.

செல்லுந்திசையெல்லாஞ் சுடுவதாகிப் புனல்போலத்
தோற்றி யானை தொடரத் தொடரத் தூரத்திற் போய்த்
தொலைந்துபோகுங் கானல், மகாமேருவை வில்லாகவுடைய
வரதனைப்பொருளென்று மதியாது விரோதிக்கும் பொய்த்
தேவர்களை மெய்யென்றுநினைக்குஞ் சமயத்தை யொத்திருந்
தது. தாமரைத்தடாகங்களும் நதிகளும் வற்றி யுலகத்திற்
பல பல சோலைகளும் வாடியகாலத்தும் குளிர்ந்த பயிராகிக்
கற்பகப் பூஞ்சோலையைப் போன்று கற்பகாலங்களினுங் கெ
டாமலிருந்தது செண்பகாரணியமானது. அந்த ஆரணியமு
ம், காட்டுக்கோழிகள் பெட்டையுடனே சேரும் பாறையுஞ்,
சூல்கொண்ட சங்கங்களுலாவுந் தடாகமுங், குளிர்ந்தமலைச்
சோலைகளும், தெய்வப்பெண்கள் நிறைந்த திரிகுடமலையுமதி
சயமுண்டாக மேற்கூறிய யானைகண்டு, நெருங்க நெருங்கச்
சுடுங் கடுவெயிற்காட்டைக்கடந்து செண்பகப்பூஞ்சோலையில்
வருதலும், சூக்குமதேகத்தை யடைந்து தூலதேகமாகிய
சுமையை விடுத்த உயிர்போலச் சிரமசாந்தி செய்தது. அத
ன்மேல் வந்தியராகிய பாணப்பத்திரர் மதுராநகரத்துச்சோ
மசுந்தரப்பெருமான் நிருமுகத்தைக் கொடுத்துச் சேரமான்

பெருமாள் நாயனார் பொன்மாளிகையிற் புகுந்ததுபோல அச்
 சோலையினுட்புகுந்து, வாழைப்பழக்குலைகளை மற்ருரு யா
 னையின்றலையைப்போலத் திருகியுணவாக விழுங்கி மாம்பழங்
 களைப்பறித்துண்டு திரவியம் வைத்திருக்கின்ற பெட்டியைத்
 திறந்தாற்போலப் பலாக்கனிச்சுளைகளைப் பிதிர்த்துத் தென்
 னம்பழங்களையுடைத்து அவைகளின் சாற்றோடு கலந்துபுசி
 த்து மார்பிலே மத முவட்டெடுத் தொழுக வயிற்றைநிறை
 த்துத் தாகங்கொண்டு தண்ணீருக்குப் பரிதபித்து வருதலு
 ம், திரிகூடமலையிலே யாகாயகங்கை வருதல்போல வரும்வட
 வருவியானது தவத்தோர்களுக்கு வேண்டிய போகத்தைக்
 கொடுக்கும் யோகம்போலிருந்தது. புகைபோல மேகஞ்செல்
 லு மந்தமலையிலே யிரதநங்களைத் தீபம்போலக் கொழித்து
 விளங்காநின்ற அவ்வருவியைக்கண்டு யானை, தாகம்போய்த்
 துயரந்தீர்ந்தது, அவ்வருவியின் மூழ்கிய தவசிகள் பாவம்
 போய்விடச்சனனத் துயரகனறதுபோலும். நீரெல்லாமுண்
 னுகின்ற ஆசையாலே துதிக்கையான் முகந்துண்டு வெப்ப
 மெல்லா நீங்க ஸ்நானஞ்செய்து முதுகெல்லாம் கையாலள்ளி
 வீசி யிடமெல்லாம் புகும்படி வட்டமிட்டிறைத்தது, உவமை
 யில்லாத இராகு சந்திரனை யுண்டு கக்கியதையொத்திருக்கும்,
 பெரிய ஆகாயத்தின்கண்ணே யிந்திரன் வச்சிராயுதத்தைத்
 தாங்க அதுகண்டு பயந்த வொரு மைநாகமலே போலச் சலத்
 திலேபடிந்து சிரமசாந்திசெய்து மேலெழுந்து நீண்ட பனை

போலுங் கையை மேலே தூக்கியது. அக்கையைக் கரியஇரா
குவென்று பெரியசந்திர னொப்பற்ற அறிவுகலங்கியது. பின்
னு மந்தயானை சங்கத்தையெடுத்து நீரைமொண்டு வீசலும்
அந்நீர்த்தாரை யேழுமேகங்களும் எட்டுத்திக்கிலே பொழியு
மழைத்தாரைபோன்றிருந்தது. துதிக்கையினாலே நீரை யள்
ளியள்ளித் தனதுடலிலே சொரிய வொழுதுந்தாரை மந்தர
மலையிலே வீழும் அருவியைப்போலிருந்தது. அருவி வெள்
ளத்திலே துதிக்கையினாலே யள்ளி வீசமலைபடு மிரதநங்கள்
கிடந்துபிரகாசிப்பன நமிநந்திராயனார் தண்ணீரிலே விளக்கெ
ரித்ததுபோலுமிருந்தன. சோர்ந்து நின்ற அந்தயானை நீர்த்
துறையிலே வீழ்ந்து துயர நீங்க மலைபோல மதர்த்தெழுந்த
து, கிழவுருவாகிய *திருநீலகண்டநாயனார் திருப்புலிச்சரத்து
க்கு முன்னிருக்கிற திருக்குளத்திலே மூழ்கி யிளமைபெற்
றெழுந்ததுபோலிருந்தது. குளிர்ந்த விகாலமாகிய வடவருளி
யிலே யிவ்வாறு மூழ்கியகன்ற யானை சோலையினுட் சொரிந்த
பூந்தாதிலே புரண்டு விளையாடித் தளிர் பூ தழை பலவற்றை
புஞ் சிதறிக் கணிகளையு மிகவுதிரச்செய்தது.

நெருங்கிய பலாபலமறியாத அந்த யானை சொரிந்த நீர்
தளிர் தழை மலர் கனியெல்லாம் நதித்துறையினிடத்தி லுயிர்
க்குயிராய் நிறைந்த குறும்பலா ஈசரது பக்கத்திற் சோர்ந்து
நிறைந்தன. இவைகள் அவருக்குக் கண்ணப்பநாயனார் வாயி

* இச்சரிதம் பெரியபுராணத்துட் காண்க.

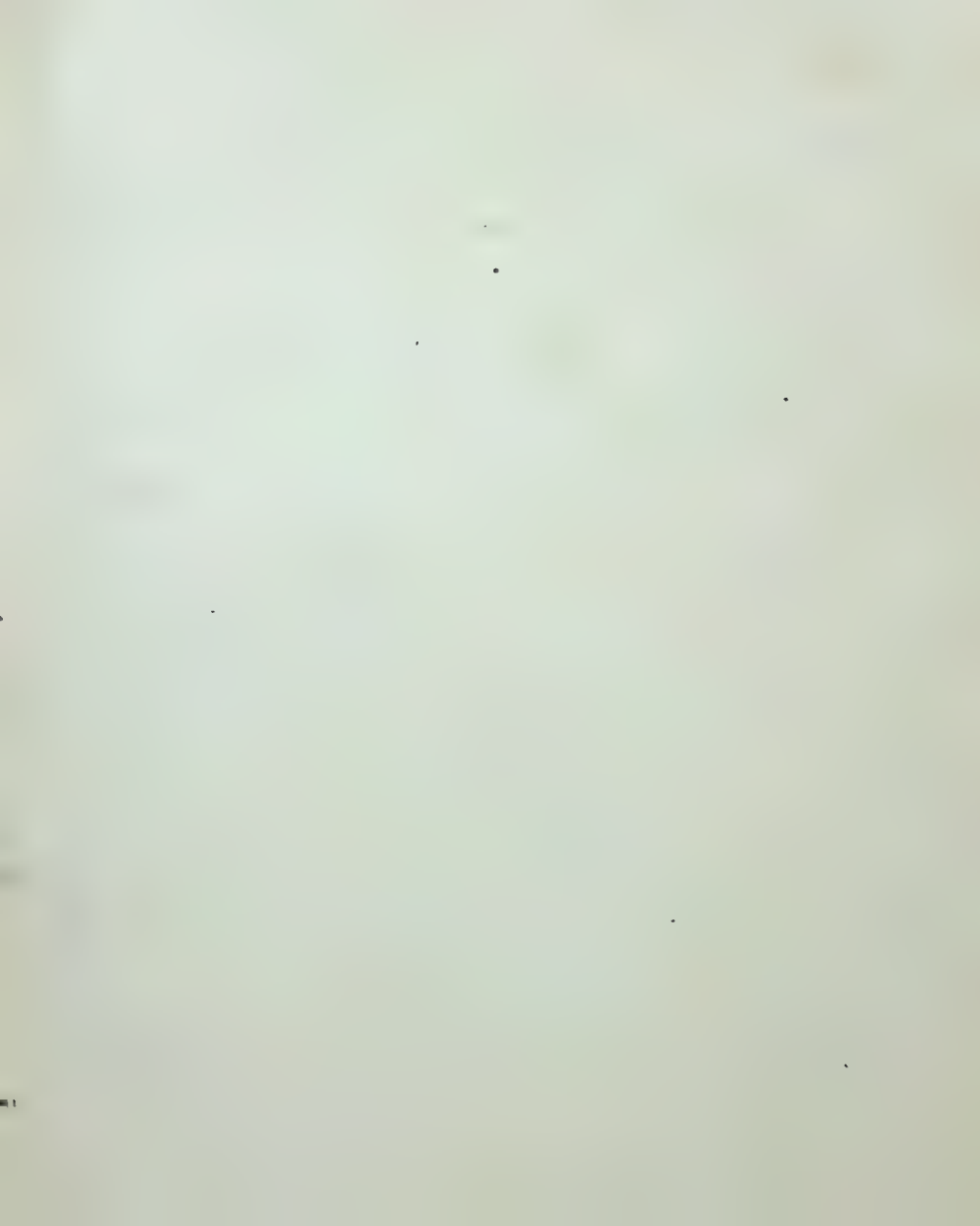
னாலும்புந்த சலமு மவர்தலையாலுக்குக்கும் தனிர் தழை பூவு
 ம் அவர் கனிவாயின் மென்ற அமிழ்தமாகிய அவிஞரும்போ
 ளிருந்தன. பூருவபுண்ணியமோ? செண்பகாடவியைச்சேர்ந்
 த தருமமோ? வடவருவியிலே மூழ்கிய மா தவமோ? குறும்
 பலா ஈசர்க்கு அந்தயானை செலுத்திய வெல்லா மற்புதமாயி
 ருந்தன. யானையுண்டு வீசிய புனல்பிடேகமாகும். பனைபோ
 ன்ற கையா லுதிர்த்த சருகு இலை யருச்சனையாகும். பக்கத்தி
 ற்சொரிந்த காய்கனிகள் நிவேதனமாகும். பிரம் விஷ்ணுக்க
 ள் பத்திசெய்கின்ற சிவபிரான் பூசையாமிச்செய்கை. இரண்
 டு கையினுலெடுத்த திருமஞ்சனமேனு மொருகையாலெடுத்
 துண்ணு நீராயினும் பச்சிலை புல் சருகாகிலு நன்னகரத்துச்
 சிவபிரான் பாதத்திலே சாத்தி யொருமையடையாதவர் பே
 தைமையை யானென்னென்றெடுத்துச்சொல்வேன். மேற்கூ
 றிய யானை செண்பகக்காவிலே வைகியநாளில் பவள மரக்கா
 லாலே முத்தளப்பார்ப்பிலும் பாண்டிநாடெங்கும் வெப்பஞ்
 செய்த கோடை... திரிகூடமலைபைச் சேர்ந்தவர்க்குக் கொடிய
 வினை தொலைந்தாற்போலத் தொலைந்தது. அந்தச்சமயஞ்சிவ
 பிரான் நிருவருள்போல மேக மழை சுரந்து மாதமும்மாரி
 பொழியத் துறைதோறும் பொன்னு மணியுங் கொழிப்ப
 வளமிசூந்தது. யானையுந் தனதிரும்பிடம்போய்ச் சேர்ந்திருந்
 தது. திரிகூடமலைச் சிவபிரான் சிவபணிசெய்கின்ற மெய்
 யடியாருலகத்திற் றழைத்தோங்கிப் பிரம் விஷ்ணுக்க ள்றிய

ப்படாத சிவபதமே சேர்வரென்று விரித்துச்சொல்லும் வேதவாக்கியத்துக்குச் சான்றாக யானை தன்னிருப்பிடத்தில் வேண்டியபோகங்களை யதுபவித்திருந்து முடிவிலே பூமியை விட்டு மேற்செல்லுமிறுதிநாளில் யமதூதுவர் யானைக்குச்சமீ பமாகநெருங்கி வருதலுஞ், சிவகணங்க னெதிரேவந்து தடுத் தனர். யமதூதர் அற்ப அறிவுடைய கொலை விலங்காகிய யா னை செய்த தருமம் யாதென்றுகேட்கச் சிவகணத்தார்சொல் லுவார். குரங்குகள் சூரியனைச் சிவந்தபழமென்று தாவுநெடி ய வளங்கனையுடைய குறும்பலாவிசரைப் பூசனைசெய்து பா தக நிவிர்த்திசெய்த திர்தயானை யென்றனர்.

அன்பாலறிந்து செய்யும் பூசனைக்கோ வினையாட்டுக்கு ச்செய்யு மருச்சனைக்கோ நற்பேறுகடைப்பதென்று கேட் கும் யமதூதர்க்குப் பின்னுஞ் சிவகணத்தவர் சொல்லுவார். 'கற்புயர்ந்த வுமாதேவியார் திருவடிமகிமையைத் தெரிந்தோ தழைசொரிந்து முசுகுந்த னருச்சனைசெய்து முற்காலத்திற் பேறுபெற்றுயர்ந்தான். யாவராயினும் அறிந்தாயினும் அறி யாமலாயினுஞ் செய்கின்ற பூசைக்குக் கங்கையைத்தாங்கிய சடையுடையார் திருவருளே கதியைக்காட்டா நிற்கு" மென் றனர். அவர் முன்னே சாட்சியாகப் பாவக்கடல் கடத்துந் தோணியா யொரு புட்பக விமானம் வந்தது. அதைக்கண்டு யமதூதரோடி யகன்றனர். சிவகணத்தவ ரவ்விமானத்திலே யானையை யேற்றுதலும், பரிசனவேதி சேர்ந்த இரும்பைப்

போலக் கரியுருவ நீங்கிச் சொர்னவுருவம்பெற்றுப் போய்த் திருக்கயிலாயமலேபிற் சிவபிரானைத் தெரிசித்துச் சேவித்து நின்று திருவடிக்கீழ் விழுந்து யானைபணிதலும், அவ்வெம்பி ரான் யானையைக் கடைக்கண் பார்வைசெய்து “திரிகூடத்தி லே நம்மை நீ பூசித்தமையாற் கெசகருண்ணென்னு நாமம் பெற்று நந்திகணத்தினு முயர்ந்து நமது வாயிலிற் பணிசெய் வோர்க்குத் தலைவனாகி வாழ்வா” யென்று வரங்கொடுத்தரு ளினர். பழவினை நீங்கிப் பூசைப்பலன் வாய்ப்ப விலங்குருவ ம் தேவவுருவமாகி யெவ்வயிர்க்குங் கைகொடுத்துக் காக்குங் கடவுளாகிய சிவபிரானெழுந்தருளும்போது அவருக்குக்கை கொடுக்கும் பணிவிடையிற் கெசகருண்ணிருந்தனன். திரிகூ டமலே மகிமையை யாவர்சொல்ல வல்லவர். நினைத்துச்செய் யாத நரி வேடன் சென்றதே வலப்பிரதக்கணமாகவும் யானை செய்த வினையாட்டே பூசையாகவு மிருந்தா விர்திரனுமேத் துதற்கரிய திரிகூடத்தெம்பெருமானைப் புத்தியினு லறிந்து பூசிப்பார் பெறும்பே நெளியதோ? இத்தன்மையான யானை பூசிந்த கதைகையச் சொல்லுதலும் நைமிசாரணிய ருஷிகள் ளானங்கு “புமாதேவி யிமயமலையிற் திருவவதாரஞ் செய்த தாய், அவள் திருமணக்கோலமுஞ் சொல்லி யருளு” கென்று கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்வாராயினர்.

பதினேந்தாவது யானை பூசித்த சுருக்கம் முற்றிற்று.
முதலாவது தானவைபவகாண்டம் முற்றுப்பெற்றது.
திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

தீருச்சிற்றம்பலம்.

இ ர ண் ட ர வ து

சிவரகசிய காண்டம்.

முதலாவது

உமை திருவவதாரச் சருக்கம்.

இமயமலையானது ஆன்மாக்கள் சுவர்க்காதி போகத்தை யநுபவித்து மிஞ்சிய போகத்தை யநுபவிக்கும் போகபூமி யின் முடிவிடமும், தருமமாகிய பயிரை வளர்க்குமுலகத்து க்கு வேலியும், தவசிகள் தவத்தின் விளைவும், பனியினதால யமுந், திரிலோகத்துக்காணியும், தேவரு, மாகாயகங்கையும், புண்ணியமு, மரசிருக்குமண்டபமுமாகும். அன்றியும் பூமி தேவிக்குக் கிரீடமுங், களபமணிந்த கொங்கையும், அவள் மேகலையாகச் சூழ்ந்த சமுத்திரம் வரம்புகடவாத வேலியுமா கும். இத்தகையவாடுச் சூரியனையும் பனியாற் குளிர்ந்த சந் திரனாகச்செய்யும். பொன்மலிதலாற் பிரமனாசனமாகிய தாம ரைக்கொட்டையினையும், தழையால் நிறைந்த சோலைநெருங்க நாலுதிக்கனு நிறைதலாற் நிருமால் கண்வளரும் பசிய ஆல

மரத்தையும், சந்திரகிரணம்போலும் பணிநீர்நிறைதலாற்சிவ
பெருமான் வெள்ளியங்கிரியினையும், இன்னும்ஆலோசித்தால்
இலக்குமி பார்வதி சரசுவதியையும்போல விளங்காநிற்கும்,
அம்மலையினின்று பாறையிலே குதிக்கும் வெள்ளருவியினைச்
சிங்கமென்று யானைகள் பயப்படும். மூன்றும்பிறைச் சந்திர
னோடு கூடிய மேகம் பொதிந்த அம்மலையைச் சரபம் (எண்
காற் பறவை) என்று நினைத்துச் சிங்கம் மலைக்குகையிற் புகு
ந்தொளிக்கும். பாணந்தோற்குன்ற கண்ணினரா பெந்தப்
பெண்கள் வந்தாலுமவதைத் தேவரம்பையர் பணிப்படுவ
தாடிய அம்மலைச் சிறுசூழவாழ்க்கைப் பிள்ளைகளுக்குத்தேவ
ர்கள் கற்பகக்கனிகளைக்கொடுத்து அம்மலையிலுள்ள வாழை
யின் பழங்களைக்கொள்ளுவர். மந்தர மத்திமதாரமென்னு மி
சையை வண்டுகள் பாடுஞ்சமயத்தில் ஆகாயத்தின்கண் அசு
ணப்பறவைகள் சுழலா நிற்கும். வானவர் தங்குமிடமாகிய
மலைகளை யெண்ணுவோர், சிகரத்தையுடைய இமயம் மந்தர
மென்று சொல்லுதலால் முதன்மையானமலை யிமயமலையே
யாகும். மேருமந்தரம் நிடதம் ஆகிய மலைகளிலுள்ளவரும்
பூமி திசை பாதலங்களிலுள்ளவரும் வானுலகிலுள்ளவரும்
இன்னும் யாருந்தவத்தாலடையும் பெரியமலையுமிதுவே, நடு
ங்கும்படி பொழியாநின்ற பனிமிகுதியினாலே யம்மலையின்
கொடிய புலிக்குகையினிடத்து மான்கொடுங்கி நிற்கும்,
பூனைபுஞ் சிங்கமுமோரிடத்திலிருக்கும். புரம்புகள் மயிலின்

விரித்த சிறையினிழ்வே யடங்கும். இன்னும் பனியினது
 குளர்ச்சியினாலே புலகமெல்லாஞ் சுடுங் கிரணங்களை யுடைய
 சூரியனிரதத்திலே கட்டிய குதிரை பச்சைநிறமடைந்தது.
 பூரணசந்திரனுடலந்தேய்வது மந்தப்பனியின் கொடுமையி
 னாலேதான். அந்த விசாலமாகிய மலையின் தென்றிசையைச்
 சேர்ந்த சூரியன் வடதிசையினுஞ் செல்வது பனியின் குளிர்
 ச்சி தாங்கமாட்டாமல் வடக்கேபுள்ளவடவாமுகாக்கினியால்
 சீரத்தைச் சூடேற்றிக்கொள்ளுதற்குப்போலும். அம்மலையெ
 டுத்து விசாநின்ற பனித்தவலைகள் கற்பக விருகத்திற்
 படர்ந்த வல்லிக்கொடியிற் போய் வரிசையாகத்தூங்கி அம்ம
 லையின் வேடப்பெண்கள் தாலிக்கயிற்றிற் கோத்த முத்துக்
 களைப்போல விளங்கின. தேவப்பெண்கள் தம்மை நீங்குத
 லாற் றேவர்கள் அவர்கள் மூங்கில்போலுந் தோள்களைப் பிரி
 ந்துவருந்தி யம்மலையினுச்சியிற் றவஞ்செய்து அவரைக் கூடு
 தலாலத்தேவர்களம்மலையைத் துதி செய்யாநிற்பர்.

அந்த இமயமலைக் கரசனானவன் தன் மனைவி மேனை
 யென்பவரிடத்திலே மைநாகனென்னும் புத்திரனைப் பெற்
 றப் பின்பு ஒரு பெண்மகவை விரும்பி நெடுங்காலம் தவஞ்
 செய்து திருமாலொரு கண்ணைப்பிடுங்கி யர்ச்சித்த சிவபிரா
 ன் நிருவடியை யன்புற நோக்கி விரதமுற்றியபோது தவப்ப
 யன் வந்து கைகூடுதலும், அவ்வெற்பரசன் செய்த தவமோ?
 மண்ணுலகமும் வின்னுலகமும் முற்காலத்திற் செய்த தவ-

மோ ? அவ்விமயமலையினொரு சுனையிற் பூத்த தாமரை மலரி
ன்மேலே யெல்லாவுலகமும் பெற்ற மாதாவைப் பிள்ளையாகத்
தந்தது. அப்பிள்ளையைப் பார்த்தற்கு அரசன் ஆயிரங்கண்
னோ எண்ணிறந்த கண்ணோ அந்நாளிலடைந்தனன். பூரண
சந்திரனைக் கண்ட சமுத்திரம்போல மகிழ்ந்து பிள்ளையை யெ
டுத்து இலக்குமியைப் பெற்ற சமுத்திரத்தையொத்துக் கண்
னார நோக்கித் தன்னுடைய மனைவி மேனையைலே கொ
டுத்தனன். அவளும் வாங்கிப் பெருவாழ்வு பெற்று மகிழ்ந்
தோங்கினள். அவள் களபமணிந்த கொங்கைகள் பால் சுரந்
தன. ஆகாயமெல்லாங் குரவையோசையும் பல வாத்திய
வோசையுமெழுந்தன. மேனை ஆசைமிகப்பிள்ளையை யெடு
த்து மார்பிலணைத்து உச்சிமோந்து பார்த்தலும், பச்சை நரம்
போடிப் பால் கனகவள்ளம்போலுந் தனங்களினின்று வெ
ளிவந்து பவளக்கண்ணம்போலுந் குழந்தைவாயிலே பாய்ந்த
து. புவனகோடிகளைப் போக்குவரவென்னு முசலினிட்டா
ட்டும் உமாதேவியாகிய பிள்ளையைத் தேவதாசன் செய்ததா
கிய வெரு சொர்னமணிப் பூந்தொட்டிலினிட்டு மேனை
யாட்டினாள். அதன் பின் சிலம்பு தண்டை பாதசரங்களொ
ளிப்பதாகிய பாதங்கள் நோமென ஏனைய ஆபரணம் புலம்பவு
ங்கொடிய அசுரரிருப்பிடங்கள் வருந்தவும் பூமியிற் றவழ்ந்
து, தன்னிறைவர் கொடுத்த இரண்டுபடி நெல்லாற் றுன்முன்
னஞ் செய்த தருமம்போலவும் கருணையுடைய மனத்தின்

கணுள்ள பொறுமைபோலவுங் குழந்தையானவள் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வந்தனள். அதன்மேல் தேவலோகத் தன்ன மும் பூலோகத்துப் பெண்யானையுங் கண்டு வெட்கமுறத், தானமுந் தருமமுந் தவமுஞ் சைவமும் ஞானமும் நடைபெற்று விளங்க நடைகற்றனள். அதன்பின் எல்லா அண்டங்களையுஞ் சிறுவிடாக்கி வினையாடுந்தான் எல்லாவற்றிலு மமைவதாகிய சம்பந்தங்காட்டுதற்கோ சிறுவிடுகட்டி வினையாடினள். அப் பால் எல்லாவற்றையும் படைத்துக் காத்தழிக்குஞ் செயலேத் தன் கணவருக்குப் பயிற்றுந் தன் செய்கையை நினைத்துப் பாவை கழங்கு பந்து கிளி பூவையும் வைத்து வினையாடிப் பயின்றாளில்லை.

உடனே பேதைப்பருவம் வரலுங் கொன்றைமாலையணிந்த குழகராகிய சிவபிரானை யாசையாலடைய விரதங்கொண்டு தன்றாயாகிய மேனைக்குச் சொல்லுதலும், அவள் தன்னாயகனுக்குத் தெரிவிக்க, அவனதுகேட்டுக் குழந்தையை நோக்கி அழகுக் கிருப்பிடம்போல்வா “யுன்னுடைய குழந்தைப் பருவத்துக்குத் தவஞ்செய்தல் கூடுமோ” என்றனன். பிள்ளையாகிய பார்வதிகேட்டுச் சொல்லுவாள். “மூன்று கண்களையுடைய சிவபிரானை நினைப்பவர்க்கெல்லாங் கூடு” மென்றனள். இமயவரசனப்பொழுதே பசும் பொன்னுலொரு பன்னசாலை செய்வித்தனன். அதைப்பார்த்து மலைகளுக்கெல்லாந் திலகம்போன்ற இமயமலையரசன் பெற்ற மகளாகிய தாயான

வள் இளமைப் பிராயத்திலிருந்து மலர்கொய்யாள். பந்தாடாள். சுணைமூழ்கி விளையாடாள். பெண்கள் கூட்டத்திற்குடாள். தன் குலமெல்லா மகிழ்ச்சியடைய உலகமுழுவதும் வணங்கு மொப்பற்ற தலைவராகிய சிவபிரானது தனிமையை நீக்கும் பொருட்டுத் தவவேடம்பூண்டு தனித்தவளாய்ச் சங்கங் கலந்த நீர் தோயும்போது வெண்ணிறமுள்ள சரசுவதிக்குச் சமானமாவாள். தாமரை யாசனத்திலிருந்தா விலக்குமியைப்போல்வாள். சூலபாணியாகிய சிவபிரானை யிடைவிடாது நினைத்தலாற் கௌரநிறம் (பொன்னிறம்) அடைவாள். தவத்தினுறு திப்பாடுடைய மனத்தால் மலைப்பெண்ணுமாவாள். தடாகத்திலே நீராடப் புகுந்தா லன்னத்தைப்போல்வாள். கரையேறினால் இமயமலைப் பிடியானேபோல்வாள். காட்டினிற்கும் போது பூங்கொம்புபோல்வாள். யோகசிட்டை யிலிருந்தால் மலையைப்போல்வாள். அன்றியுஞ் சித்திரத்தையு மொத்திருப்பாள். அங்கனமிருந்து பஞ்சேந்திரியங்களை யு மொன்றுசேர்த்து அந்தக் கரணம் நான்கையு மவற்றினுள்ளடக்கி *அந்தக்கரணங்களின் நெறழில் நான்கையு மனத்தூடேயிசைத்து இருதயத்திலே ஞானமாகிய கண்ணைப்பதித்து அதனால் விளங்குஞ்சோதியைத் தரிசித்துப் புறக்கண்களை மூடித் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர். தவமாகிய பயிரைத் தாய்

*அந்தக்கரணங்களின் நெறழில் நான்நாவன. பற்றுதல், நிச்சயித்தல், எழுப்புதல், சிந்தித்தல்.

தந்தையாகிய மேனையும் வெற்பரசனுங் கண்டு மகிழத் தேவர்களோடு மற்றவர்கள் வணங்கச் சிவபிரான் திருவுள்ளத்துக் கிசையும்னேபே கொளுகொம்பாக வானுலகம் வரைவளர இமயமலை வல்லிக்கொடிபோலும் பார்வதி வளர்த்தலும், உள்ளே விளங்கிய பேரன்பால் மனமெல்லாநிரம்பி ஞானக்கண்ணி லானந்த வெள்ளம்பரவத் தவப்பெருக்கமுயர்ந்து தெளிந்த சந்திரனைத் தரித்த பெருமானாது திருவுள்ளத்திற்போய் நிறைந்தது.

தம்மையுடைமையாக வுடைய நாயகியாகிய பார்வதிசெய்யுந் தவத்தினன்பைக் காணும்பொருட்டுத் திருக்கயிலாசமலையினின்றுஞ் சிவகணங்களும் விஷ்ணுமுதலியோர்களுஞ் சூழ்ந்துவர மான்மழுத்தரித்த சிவபிரானிமயமலைச்சாரலிலெழுந்தருளினர். அங்ஙனஞ் சிவப்பிராமணரைப்போலெழுந்து வந்த தலைவரைவணங்கித் தாழ்ந்து துதித்து, ஆசனத்திலிருக்கச் செய்து, கீழேயிமயமலையின் மயில்போல்வாணிற்றலும், அவனைப்பார்த்து “வசானைதங்கிய கூந்தலையுடையாய்! சரீரம் வருந்தியிருக்கிறதென்ன காரண” மென்று எம்பிரான் வினாவினார். தோழிப்பெண்கள் அவருக்கு விடைசொல்லுவார். “கயிலாசபதியாகிய வொப்பற்ற பரமபதியை மனத்திலே நினைத்து ஆகார நித்திரையின்றி யமுதம்போன்ற அணங்கு அருந்தவஞ்செய்தன” னென்றார். பெருமான் தவமடந்தையைப் பின்னும் பார்த்துப் “பிடிபோலுநடையும் இளஞ்சந்தி

ரன்போன்ற நெற்றியுங் கொடிபோலு மிடையு முடையாய்! சரீரம், குழைந்த பூங்கொம்புபோல விருந்தாய். சொருப முமழகும் நிறமும் வாடவருந்தி, நீ தவஞ்செய்தல் கடினையு யில் (இரப்போர் பிணைவாங்கும் பாத்திரத்திற்) பிணையே ற்று விடத்தையுண்டவனுக்காகவா” வென்றனர். வேதத்த லைவரிவ்வாறு கூறியதைக்கேட்ட மெல்லியல் பேசுவதற்குச் சகியாமலிருக்க, அவளருளால் மற்றொரு தோழி கூறுவாள், “எம்பிரானுவர் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் கருவத்தாற் பிணையெடுத்தனர். தேவருயிர் பெறும்பொருட்டு விடத் தையுண்டனர்” என்றனர். “கடலைப்பொருள் விசாலமாகிய கண்ணையுடைய பேதையே! நீ சொல்லுமவரை, யுங்கள் தலைவிவிவாகஞ்செய்தால் அழகிய பொன்னாற் செய்த நகரம் நாடில்லாமல் மலையிலோ போயிருப்பா” னென்று வேதியர் சொல்லினர். “கலைகளெல்லாமுணர்ந்த பெரியவரே! கல்வி யின் பெருமை யிதுதானே மலைகளாகப் பிறந்து மலையை யிகழுவதென்” னென்று அப்பாங்கி சொல்லினர். “இப்படிய நேககாலமிமையவர் தவங்கள் செய்தார். மைபடிந்த கண் ணையுடையாய்! ஈசன் வந்திலன். ஒருகால் வருவானே” வெ ன்று வேதியர் சொல்லத், தோழி யங்ஙனமிரக்க மில்லாதவ ரல்லர் அடியவர்க்கெளியவர் அவர் சித்தஞ் சம்மதியாது போனாரேல் உயிரோடிருக்கமாட்டோம். ஆதலால் வேதப் பிராமணரே! நீரிவண் வந்தகாரியஞ் சொல்லிப்போ” மென்

றனள். அதற்கவர் கூறுவார் “பிறைபோல் நெற்றியுங் கரு
ங்கண்ணுஞ் செய்யவாயுமுடைய இப்பெண்ணை வாசனை தங்
கிய மாலைசூட்டி மணம் புரிவதற்கு வந்தே” எனென்றனர்.
அதுகேட்டுப் பார்வதி நீலகண்டராகிய தம்பிரான் தன் பொ
ருட்டாற் கொண்டகோலமென்று தெரியாமல் அவர் வார்த்
தை வேதவாக்கிய மென்பது முணராதவளாய் மனம்வருந்தி
யிரண்டு காதுகளையும் பொத்தி நாணி முகத்தைச் சாய்த்து
அப்பாற் சென்றனள்.

அங்ஙனம் பார்வதி சென்ற பின் வேறுமோர் விளையா
ட்டாக நீலகண்டமுங் கங்கைச் சடையு மறைத்துவந்த வே
தியரானவர் மறைதலும், பார்வதி பார்த்துத் திகைத்து எங்
குந்தேடிக் காணாதவளாய்த் தன்னாயக எனென்றறிந்து இரங்
கலுற்றனள். உலகத்துக்கெல்லாம் ஒன்றாயும் பலவாயுமுயர்
ந்த குணமலையாயுங் கடலாயுங் கொழுத்த கருணையாறாயு நன்
றாயுமுள்ளவனே! விஷ்ணுதேடுந் திருவடித்தாமரை யின்றடி
யேன் பொருட்டுச் சிவப்ப வெழுத்துவரக் கடவதோ பொன்
னே! மணியே! பொருளே! பொருளுடைய வேதத்தின் முத
லே! நடுவே! கெடாத முழுமுதற்கடவுளே! மின்போலத்தோ
ன்றி விண்ணிலே போயொளித்தாய், இதுயாது? அடியேன்
செய்த குற்றமோ? மேகமாயழகொழுகுங் கண்டத்தைபுடை
பாய்! உண்ணமுடியாத வமுதமே! யெனது ஆனந்தப்பெரு
ங்கடலே! பிருதுவி முதலாகிய பஞ்சபூதங்களாய் வியாபித்த

மேலானவனே! யென்று புகழ்ந்து நின்று தவப்பூம்பாவை வருந்தி, நீலமலர்போலுங் கண் முத்தரும்பச் சென்று பின்னும் பலதிகையுந் தேடி யலமரும்போது, திருவம்பலத்திலே நடனஞ்செய்யுந் திருவடிபுடையார் இடபவாகனத்திலே முந்தருளிப் பாம்பணிந்த மார்பும் பவளம்போல விரிந்தசடையுஞ் சூரியோதயம்போன்ற திருமேனியு நெற்றிச்சன்னாமபயவரதமுங்காண்பித்து மலையரசன் மகள் கண்ணிப்ப நேரே நின்றனர். நெடுநாள் தவமிருந்து தினந்தோறு மெலிந்த மெலிவு நீங்கக் கயிலாசத்திலிருக்குந் தேனாகிய அமுதத்தைக் கண்ணாலே முகந்துண்டு பார்வதிகளிகூர்ந்து, கொன்றை மாலே புனைந்த சடையா யென்னையுடையாய்! நின்னடியார் நினைப்பிப் பிரிந்து யாவர்தாஞ் சகித்திருப்பார். நின்னடியாகிய பெரிய நதியிலே விழ்ந்தே னென்னைக் கரையேற்றுவாய் பிரிவாற்றேன் யானென்றனர். அதுகேட்டுக் “கூட்டமாகிய மாலையணிந்த இமயமலைச் செவ்வியாகிய மேனைபெற்ற பெண்ணே! முன்னாளிலே நீ செய்த தவத்தின் முறையெல்லாங்கண்டு மகிழ்ந்தோம். உன்னைவந்து நாம்விவாகஞ்செய்வோம் வருந்தாதிரு” வென்று பிரமவிஷ்ணுக்கள் சூழ நாதவிந்து முடிவாயுள்ள விமலர் வெள்ளியங்கிரிக் கெழுந்தருளினர்.

முதலாவது உமை திருவவதாரச் சருக்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது திருமணச்சருக்கம்.

ஒப்பற்றமேருவை வில்லாகவுடைய சிவபிரான் சத்த
ருஷிகளை வரவழைத்து “இமயமலையிற்றோன்றிய பார்வதி
யை நாம் விவாகஞ்செய்ய நினைத்தோம். நீங்கள் விரைவிலே
பிமயவரசன்பாற்சென்று பேசி முடித்துவருக” என்று கட்
டனையிட்டனர். உடனே யம்முனிவரெழுந்துசென்று, இம்
வான் பக்கம்போய்ச்சேருதலு, மவ்வரச நெழுந்து வணங்கி
ப் புட்பாஞ்சலிசெய்து சிறந்த தகுதியான ஆசனங்களி ல்வ
ரை யிருத்தி ஏழுமலையைச் சூழ்ந்துவரு மொரு சூரியனைப்
போல அவரை வலமாகச் சூழ்ந்துவந்து நின்று, முனிவர்க
ளே! யிங்கு நீங்களெழுந்தருள என்னதவஞ்செய்தேன். பிர
மனே யேழுருக்கொண்டாற்போலும் நீவிர் தேவருலகத்தை
விட்டெழுந்த தென்னகாரண” மென்றுகேட்க, “முனிவரர்
கூறுவார். “அரசனே! நீபெற்ற கரும்பின் கனியையுங் கற்ப
கக்கொழுந்தையும் போல்வானாகிய பார்வதியைச் சிவபிரானு
க்கு மணஞ்செய்து கொடுக்க” என்றனர். அதுகேட்டு மலை
யரசனிற்ப, அவன் மகன் மைநாகனென்பான் வந்து “அவரு
டைய குலமெது” வென்று வினாவலும், முனிவர் “அவரெல்
லா வுலகத்தையு மீன்று காத்தழிக்கவல்லவர். எல்லாருக்
குங் குலமென்பது, அவர்கொடுத்ததே” யென்றனர். பக்கத்
திலே நின்ற மேனையாகியதாய் “மகளைக்கொடுத்த தகையனைச்

சேனையினாலேகொன்ற அவருக்கோ மணம்பேசிவந்தி” ரென்ன, முனிவர் “தன்விட்டு விளக்கானாலு முத்தங் கொள்ளுதற்குக்கூடுமோ நீசொல்லுவா”யென்றனர். இவையெல்லாங்கேட்டு மலையரசன் மனைவிக்கு மைந்தனுக்குஞ் சமாதானஞ் சொல்லி” யென்குலத்திற் பிறந்த பூங்கொம்பு போல்வானைக் கயிலாசபதியாகிய கடவுளே விவாகஞ்செய்வதானு லென்னுடைய முன்னைப்பெருந்தவமே” யென்றான். முனிவரர் மகிழ்ந்து அவனைநோக்கிச் சிவபிரானுக்கும் பார்வதிக்கு மங்கலமாகிய திதி நகூத்திரம் வாரம் ஒரை முதலிய வெல்லாஞ் சொல்லி நாளைத்தின முகூர்த்தமென்று முடிவு செய்துவிட்டுப் புறப்பட்டுத் திருக்கயிலாயமலைக்கட்சென்று தலைவாயிலில் நின்று நந்திதேவராஞ்ஞைபெற்றுச் சிவபெருமான் சந்திதானஞ்சார்ந்து நடந்தவைகளைத் திருச்செவியிலே விண்ணப்பஞ்செய்து திருமணஞ்செய்யு முகூர்த்தம் நாளையென்று வணங்கினின்றனர்.

முனிவரிங்ஙனம் வணங்கிநிற்ப, அவ்வெம்பிரான் “பிரமன் விஷ்ணு இந்திரன் உருத்திரர் முனிவர் சித்தர் முதலியவரும் மண்ணுலகத்தவரும் தம்பதிசமேதராய் வரும்படிசெய்க” என்று நந்திதேவருக்குக் கட்டளையிடுதலும், அவர் அவ்வாறே யெல்லாரும் வந்துசேர அங்கங்கே முரசுறையும்படியுத்தரவுசெய்தனர். சருவலோகநாயகராகிய நம்பெருமானுக்குத் திருமணமென்று சொல்லு முரசொலிகேட்ட மாத்திர

மே யெல்லாரு மனமகிழ்ச்சியுற்று வருவாராயினர். விஷ்ணு
பிரமன் இந்திரன் அக்கினி நிருதி வருணன் வாயு ஈசானன்
யமன் குபேரன் சந்திரன் வருடம் மாதம் வாரம் திதி நக்ஷத்
திரம் கரணம் மூலகாலாக்கினிருத்திரர் அவர்போன்ற மற்ற
வர் பூதபைசாசகணங்கள் கூர்மாண்டர் அட்டவித்தியேசுரர்
பாதலத்திலுள்ள சர்ப்பராசர் உருத்திரர் பிரமவிஷ்ணுக்களை
யேவல்கொள்ளு மாசாத்தர் பசுபதியுருத்திரர் உருத்திரகண
ப்படைத்தலைவர் சாருபம்பெற்ற நெற்றிக்கண்ணுடையவர்
பன்னிரண்டுகோடி சூரியர் மருத்துவர் வசுக்கள்தீர்த்தங்கள்
பிரமன் புருவத்திற்குேன்றிய நீலலோகிதர் முத்தலைவேலாயு
தந் தாங்கிய கங்காளர் சூலந்தாங்கிய கையையுடையவர் கே
த்திரபாலர் சுவாமினர் சட்டையணிந்த மெய்யையுடையவர்
உபமன்னியர் வியாசர் சுகர் தத்சி அத்திரி பிருகு ரோமசர் கண்
னுவர் பராசர் துருவாசர் நாரதர் கபிலர் சத்தியர் சதாநந்தர்
பரத்துவாசர் சித்தர் மாதவர் தந்திரர் கருடர் கிம்புருடர்
கின்னரர் போகர் வித்தியாதரர் சாலகடங்கடர் நிசிசரர் வே
தாளர் தேவர் ஆகாயத்திலே நடப்பவர் தயித்தியர் கடவுளர்
யோகர் சத்தமாதர் அட்டமாசித்திகள் சத்தமேகமன்னவர்
அகத்தியர் புலத்தியர் அங்கிரா மார்க்கண்டர் காசிபர் கௌத
மர் வசிட்டர் சனகர் சனகுகுமாரர் சனாதரர் சனந்தர் பதஞ்
சலி வியாக்கிரபாதர் தினம் இரா பகல் திரிகாலம் நான்கு
வேதம் பஞ்சபூதம் ஆறுபருவம் ஏழுநதி எட்டுத்திக்கு எட்டு

மலை யொன்பதாகண்டம் ஏழுலகம் ஆறங்கம் ஐம்புலம் நான் குகரணம் முக்குணம் இரண்டறம். மோகூழ் ஊழ் அறிவு சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் மந்திரம் தத்துவம் புவனம் வருணபேதம் கலைகள் பதவிகள் அத்துவாக்கள் இலக்குமி சரசுவதி யிந்திராணி முதலிய தெய்வப்பெண்கள் யாரும் அவ ரவர் வாகனங்களிலேறிச்செலுத்தி யாகாயமார்க்கமாகக் கயிலாசகிரியில் வந்துசேர்ந்தனர்.

உலகந்தொட்டு அண்டமுகட்டினுச்சிவரையுங் கோத் தெழு முகாந்தவெள்ளமானது சிவபிரான் நிருமலையாகிய கயிலைபங்கிரியை வலஞ்செய்யுஞ் செய்கைபோல உலகமும் வானமும் புதைபட வெங்கும் வியாபித்துவந்து சேர்ந்த எல்லாருங் கயிலாயமலையை வணங்கித்தாழ்த்தெழுந்து சூழ்ந்தனர். பதினான்குலகமு மொன்றாயொருமித் தொருமுகங்கொண்டு வந்தும் அவ்வளவுக்கு மிடங்கொடுத்த கயிலாயமலை முத்தமிழ்ப் புலவருக்கெல்லா மிடங்கொடுத்த சங்கப்பலகையை யொத்திருந்தது. அன்றியும் அண்டங்கனையெல்லாந்தன்னுள்ளடக்கிய பூதத்தலைவராகிய சிவபிரானையும் போன்றிருந்தது. திரிபுரத்தையழித்த வில்லாதலினு லெம்பிரான் றலைக்கடைவாயிலின் மேருமலைநிறல்போலநிற்குங் கோபுரலாயிலிற் றொழுதெழுந்து சென்று, தங்குசின்ற கலியாணக்கூட்டமெல்லா றிறைதலாற் கயிலாயமலை சகலவுலகையும்பெற்ற வுமாதேவியாரையும்போன்றிருந்தது, தேன்கூட்டத்திலிக்கு

ள்மொய்த்தாற்போல விஷ்ணுபிரமனுருத்திரகணமுதலுயர்ந்
 தவர் கூட்டமெல்லாஞ் சிவபிரான் நிருவாயிலிலே திரண்டு
 கூடினர்; அவர்கள் பூதரிடத்தும் பூதர் கணநாதரிடத்து மறி
 விக்க, அவர்கள் நந்திதேவரிடத்துத் தெரியப்படுத்தலும், அ
 வருள்ளேபோய் எம்பெருமானுக் கெல்லாருடைய வரவைபு
 மெடுத்துக்கூறினர். அதுகேட்டு அவ்வெம்பெருமா “னெல்
 லாருமுள்ளேவருக” என்றருளுதலும், நந்திதேவர் அவரவ
 ரை முறைப்படி யுள்ளேசெலுத்த, வந்து வணங்கின அவரு
 க்குத் திருவாக்காலும் திருக்கண்ணாலும் அருட்புனசிரிப்பா
 லும், ஒருவனாகி யுலகெல்லாமாகி யுயிர்க்குயிராகிய கருணைவ
 ள்ள லருள்செய்தனர். இங்கிவ்வாறிருக்க, இமயவரசன் பார்
 வதிதேவி திருமணர்ப்பாசரம் விடுத்தலும், மலைக்கரசரெல்லா
 ரும் சமுத்திரங்கட் கிறையவர்கூட்டமும் முணிக்கணங்களும்
 மலைபாகிய தெய்வக்கூட்டங்களுங் கடல்போல வந்து பரந்த
 ன. சிதேவி பூதேவி முதலிய தெய்வப்பெண்க ளெல்லாரும்
 வந்து பார்வதியைத் தாழ்ந்தெழுந்து நகரத்திரக்கூட்டம்போ
 லச்சூழ்ந்தனர். தேவதச்சன்வந்து நகரம் மாடம் கூடம் கோ
 யில் மதிலுறுப்பு செய்குன்றம் சிகரம் கோபுரம் மாளிகை
 குளிகை திண்ணை சித்திரகூடம் மகரதோரணம் பந்தர் சபை
 நாடகசாலை யநேககோடி வீடுகள்செய்து அதன்மேல்மேடை
 யுபரிகை சன்னல் நிலாமுற்றம் பொன்மணிகளாற் செய்து
 பூம்பந்தர் கொடி குடை படங்கு சாமரை பூரணகும்பம் யா

னை சிங்கம் வீரர்கள் பலபல கோடியும், வெள்ளியினாலும் பொன்னாலும் நவரத்தினங்களாலும் கழுதும் வாழைகளும் செய்தமைத்தனன். மண்டபங்களும் மாளிகைகளும் மாடகூடமுங் கோபுரங்களும் மலைகள் போலக்கடி நிறநலால் இமயமலையானது அநாதியாகிய பரம்பொருளை விரும்பி யவ்விடத்துத் தங்குகின்றபார்வதி திருவிளையாட்டா லண்டங்க ளெல்லா மெடுத்திடுக்கிய சிற்றில் போலிருந்தது. பற்பல தெருக்களும் பற்பல விலகம்போலவும் பற்பல வடிவங்கள் பற்பலவுயிர்கள் போலவு மிவையெல்லாம்வகுத்த தேவதச்சன் பிரமன்போலவும் அவைகளை யலங்காரஞ்செய்யும் பெண்கள் அன்னக்குழாங்களைப்போலவுமிருந்தனர்.

மாமரத்தின் கூட்டமென்று சொல்ல மாந்தழைகளைக் கோத்துத் தோரணங்கட்டுவார். பலமலர்களை யுடைய பூங்காவனமென்ன முல்லை மல்லிகை சண்பகமலராலாகிய மாலையைத் தொங்கவிட்டுக் கட்டுவார். ஆகாயகங்கையென்னத் துறிகொடுகள் கட்டுவார். ஆகாயத்தின் கண்ணே நகூத்திரங்கள் பிரகாசிப்பன போலக் காந்திதங்கிய தீபங்க ளேற்றுவார்கள். இமயமலை அன்றலர்ந்த பூவின் நேனிதைதலாம் குறிஞ்சிக்கு மேலோர்குறிஞ்சி நிலமாகியும், சுண்ணாச்சாந்தினான் மருதநிலமாகியும், மாதர்கள் சூடிவிளையாடு முல்லைமலரால் முல்லைநிலமாகியும், மணிக்கூட்டங்களாற் பரற் கற்களையுடைய பாலைநிலமாகியும், பன்னீர் கலந்து விசப்படுதலால் நெய்தனிலமாகியு

மிருந்தது. கரும்பு மலர் வண்டு பெண்கள் நடைச்சோலை தென்றல் கொடிவரிசையா விருண்ட இருள் திருக்கலியாண மண்டபத்தைச்சூழக்காணப்படுதல் வில்லும்பாணமும் நானும் சேனையும் படைவீடும் தேரும் யானையும் தங்களுடைய அரசனாகிய மன்மதனுயிரைத் திருப்பும் பொருட்டுச்சருவலோக நாயகி திருமணச் சமயம் பார்த்து வந்துநின்றலை யொக்கும். இறைக்கப்பட்ட சுண்ணப்பொடியும் பொறிகளுமெடுத்து விசாசின்ற விடுபூக்களும் மாலைகளினின்றுதிர்ந்த மலர்களும் அவைகளினின்றுவிழ்ந்த பூந்தாதுக்களும், ஒன்றற்கொன்றுசமானமாக ரத்நரபரணங்களிலே நறுக்கப்பட்டுச்சிதறியநவரத்நங்களும், பொன்னு மெடுத்துக் குவிக்கின்ற குவியல்கள் இமயமலையினனந்தங்கொடுமுடிகள் போலுமிருந்தன. இமயமலையை யிவ்விடி மலங்காரஞ் செய்து இமயவரசனிருக்க, மணஞ்செய்கின்ற கொன்றைமாலையணிந்த சிவபிரானைச் சொர்ணரபரணங்கள் கொண்டு மணக்கோலஞ் செய்யவேண்டுமென்று பிரமனெதிர்சென்று வேண்டிதலும், அவ்வெம்பிரான் “அங்ஙனஞ் செய்ததைக்காண்க” என்று புன்முறுவல்செய்தனர். உடனே யானைத் தோலும் புலித்தோலும் கச்சாகியபாம்பும், பீதாம்பர வுத்தரீயங்களும் பொன்னாலாகிய அரைக்கச்சு மாமின. மேலணிந்த பாம்புகளெல்லாம் பொன்னாலு மிரத்தங்களாலுஞ்செய்யப்பட்ட குண்டலம் சரப்பணி கண்டிகை சன்னவீரம் (தோள்வளை) கங்கணம் பவித்திரம் பூமலை முடிமலை அரை

ஞான் நூபுரங்களாயின. பன்றிக்கொம்பு மீன்கண் வெண்டலை மாலைகளெல்லாம் பற்பல பொன்னுபரணங்களாயின. திருநீறு கருப்புரச்சுண்ணச் சாந்தும், ஆமையோடு மார்பிலணி பொற்பதக்கமுமாயின. நெற்றிக்கண் நெற்றியிலணியுந்திலகமானது. இங்ஙனமெல்லா வணிகளுஞ் சூரியசந்திரரைப்போலப் பிரகாசிக்கச் சடைமுடியான துமணிகள் பதித்த கிரீடமானது. இவ்வலங்காரங்களை யெல்லாங் கண்குளிரப்பார்த்துப் பிரமன்பணிந்தெழுந்து முற்காலத்திற் றுணுந்தன் பிதாவாகிய விஷ்ணுவும் பெறுதற்கரிய தவப்பலன் பெற்றுச் சென்றான்.

பூங்கொம்பு போல்வாளாகிய பார்வதி மணிகிறவேற வுந் தேவர்கள் குறை தீரவும் எம்பிரானே! யெழுந்தருளுக என்று இமயவெற்பரசன் வந்து விண்ணப்பஞ் செய்தலுந், திருக்கயிலாச மலையினின்றஞ் சிவபிரான் வெளிப்புறப்படுவ தானார். அப்போது நீலலோகிதர் ஆடகர் அட்டகர் உருந்தி ரர் முதலியவரும் பிரம விஷ்ணுக்களுஞ் சயசய சயவென்று மேருமலையைச் சூழ்ந்திருக்கும் மற்றைய மலைகளைப்போலச் சூழ்ந்தனர். கணநாதரும் பூதருங் கடல்போலச் சூழப் பஞ்ச வாத்திய வோசை யாகாய வெளியை மறைப்பத், திருமணக் கோலங்காணவந்தகூட்டங்க னெட்டுத் திக்கிலுமடங்காமற் சிவபிரான் திருவருள்போல வலகமெங்கும்வியாபித்துச் செல் லவிநாயகக் கடவுள் பெருச்சாளிவாகனமேறித் தமதுபிதாவி ன் விவாகத்துக்கு அங்குரம்போல முன்னே நடந்து செல்ல,

வேதப்பிராமணர் மங்கலவாழ்த் தோசைமுழங்க வித்தியாத
 ரர் புகழ்ந்துபாடத் தும்புரு நாரதர் கின்னர் கீதம்பாட இந்தி
 ரன் குடைபிடிக்க அக்கினி தூபமேந்த யமன் ஆபுதமேந்த
 ஈசானன் வெற்றிலைப்பைதாங்க வாயு விசிறி விசிற வருணன்
 சலந்தெளிக்கக் குபேரன் பலவிதமாகியதிரவியங்களை யெடுத்தே
 ந்திவர நிருதி திருவடிசமப்பப் பெரிய சர்ப்பங்கள் இரத்
 நதீபங்களேந்தச் சூரியசந்திரர் தீவர்த்தி பிடிக்க முனிவர் பல்
 லாண்டுகூற வேதங்கள் ஆபிரநாம மெடுத்துத் துதிக்கத்
 தேவர்கள் புட்பமாரி பொழிய இருது நாள் கிரகம் சகுனமா
 கிய விவைகள் சில்லறை ஏவல்கள் கேட்ப இமயமலைபோலத்
 தேவர்கள் பணிச்சலத்தைப் பக்கத்திலே தூற்றத் தேவப்பெ
 ண்கள் சாமரம் விசப் பிரமவிஷ்ணுக்க ளிருபுறமுங் காத்த
 வரப் பிறதேவர் வெளிப்புறங் காத்துவர நந்தி தேவர் பிர
 பாயுதந் தாங்கிக் கணங்களோடு முன்னே நடப்ப, அருபை
 நாயகன் பிரம விஷ்ணுக்களறியாத பெரியவன் வருகின்றான்
 உலகமாதாவைத் திருமணஞ் செய்ய வருகின்றான் அக்கினிக்
 கண்களை யுடையவன் வருகின்றான் குறைவில்லாத வாழ்
 வினான் வருகின்றான் தேவநாயகன் வருகின்றான் விடமுண்டு
 தேவப்பெண்கள் மங்கிலியங்காத்த முதல்வன் வருகின்றான்
 நிமலசித் களநிராமயன் வருகின்றான். நினைப்பவர் மலமாயை
 யிருளைப் போக்குஞ் சூரியன் வருகின்றானென்று துதிக்கச்
 சின்னங்கள் முழங்கச் சமுத்திரங்களெல்லாம் பெரும்புறக்கட

லோடு சேர்ந்த காலத்திலே கயிலாச மலையி லாயிரங்கோடி
 குரியர் கிரணம் பிசகாசிக்கத் தோன்றினாற்போல மணக்கூட்
 டமாகிய பெருவெள்ளத்திடை யிடப வாகனத்தி லெம்பிரா
 நெழுந்தருளிய சமயத்தில், மேரு மந்தரம் விர்தம் கந்தமா
 தனம் சக்கரவாளம் நிடதம் ஏமகூடம் நீலம் முதலிய மலையர
 சரும் சமுத்திர வரசரும் பக்கமேசூழ எல்லாமலைக்குலங்களு
 மேரு மலையை வளைத்த புயமலையின் வலிமையைக் காணவந்
 தாற்போல இமயமலையரசன் மருமகனாகிய சிவபிராணையெதிர்
 கொண்டு கண்டு இனியவுபசாரஞ் சொல்லித் தனதிருப்பிட
 த்துக்குச் சென்றனன். எம்பெருமானை மருமகனாகத் தவஞ்
 செய்த மலையரசன் சுற்றத்தாருடன் வந்தேகியபின் பெருமா
 ன் பதினாறு லோகமுந்தம்மை வலஞ்செய்யத், தாம் இடபக்
 கொடியசைய இமயமலை வீதிவலஞ்செய்யப் புகுந்தனர்.

கார்காலத்தைக் கண்டமயில்போல இசையுமகிழும் குளி
 ர்ந்த சொல்லும் சிவந்த வாயுமுடைய பெண்கள்; பெருமானு
 டைய நீலகண்டத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்து, பார்வதி பேர
 முகுக்குத்தக்க பெருவனப்புடையாரிவர், அவ்விருவர் திரு
 மேனியையும் பார்த்த பார்வைகளைத் திருப்புதலரிதென்று
 சொல்லுவர். தேவநாயகராகிய இவரழகுக் கொருகுற்றங்
 கண்டத்திற்குப்பொன்றுமே யென்பர். வண்டுகள் மொ
 ய்த்த கூந்தலையுடைய பெண்மணிக்கு ஒருகுறை யிடை
 சருங்கியதே யென்பர். மண் வின் புனல் அனல் மேல

டங்காத வடிவமேவிய மணவாளர் பெண்ணின் மேலவளாகிய இவள் பேரழைகைக் காணவே கண்மேற்கண் (நெற்றிக் கண்) படைத்தாரென்று சொல்லுவர். வளையல் கடந்தல் மேகலை சோர்வதை யோராராய் அழகிய கிருபைக் கண்களோடு டையாரழகாகிய வழுதத்தை யுண்பார்போலக் கண்ணாற்பார் ப்பர் சிலர். சுடுகின்ற பிறையணிந்ததலையைக் காட்டி மொய்க்கின்ற பெருமோகத்தை நல்கின இவர் வளைந்த வளையல் களைக் கொண்டனர். வாய்திறந்தொரு பேச்சும் பேசார்; இவருக்கிது தகுதியோடுவென்று சிலர் சொல்லுவர். நீர்ச்சுழிபோலுங் கொப்பூழையுடைய மயில்போன்ற மடந்தையரே! நம் முயிரைப் போகாது காத்தற்குச் சாதன மொளனமோ? இவர்கண்ணான் மன்மதனை யெரித்தவர். சொல்லாலுலகமுன்றையும வெவ்வரென்று சிலர் சொல்லுவர். பரிசுத்தமாகிய சோதி யிவர். இவருடைய கருணை சுரக்கின்றகண் அக்கினிபோலச் சுடுமோ? அது எரிக்கவில்லை. மன்மதனிவர் பேரெழிலைக் காணப் பொறுமைகொண்டு இறந்தானென்று சிலர் பேசுவர். வீரத்தையுடைய பெரியமேருவில் விரும்பும் புயங்கனையுடைய தலைவராகிய இவரைத்தழுவுதற்கு மாதவஞ்செய்யவருந்துகின்றோம். அந்தப்புயங்களைச்சேரப் பார்வதியைப்போலவுங் கங்கையைப் போலவுந் தவஞ் செய்தோ மில்லை யென்றனர் சிலர். நம்முடைய நெற்றியைக் கண்டு பயந்த பிறைச்சந்திரனிவரது கொன்றை மாலைதரித்த முடியிலிருந்து நம்மைச்சுடு

தல் அவரது தலையைச் சேர்ந்து புரம்புகள் கருடனைப் பார்
த்துச் சுகமோவென்று துன்பம் விளைத்தது போலுமென்று
சிலரியம்புவர். ஒருபெண் கைவளையல் போனவழியை மற்று
மோர் பெண்ணைக் கேட்க, அவள் தன்மனம் போனமார்க்க
த்தை வினாவி யவ்விருவருஞ் சேர்ந்து போய் மற்றோரிடத்தி
ல் நித்திரையைப் போக்கி நின்ற பொருத்தியினிடம் வந்த
காரியஞ் சொல்லுவர். பூவுஞ் சந்தனமும் பூரணகும்பமு மா
தர் தாங்கி நிற்கு மாடங்களிற் செல்லாமல் எம்பெருமானை
மேலேதாங்கி வீதிவழியே போமிது மயக்கத்தையுண்டு பண்
ணுதலால் மால்விடை யென்பது நிகழ்ந்து சிலர் நிகழ்த்து
வர். போதலும் வருதலுமாக வுசலாடு மனத்தையுடைய சில
பெண்கள் பொதுவாயுள்ள அவரது அபயவரத கரங்களைப்
பார்த்து அவை எமக்கு உமக்கென்று கலகஞ்செய்யா நிற்பர்.
அகிற் புகையூட்டிய கூந்தலையுடைய மாதராயிரங் கோடியர்
வஸ்திரமு முத்தாரமுஞ் சோருதல் கண்டும், நீருண்டமேகம்
போன்ற கூந்தலாளொருத்தி முன்னேசெல்வர். எல்லாமுடைய
கடவுளுக்கு இது நீதியோவென்பர் சிலர். பாவராக தாளத்
தோடு விளங்கும் இமயமலை வீதியிற் பெண்கள் கண்களாகிய
வண்டுகள் சூழ்ந்துவர விரத யோகிகள் கண்களாகிய வண்
டுண்ணுதலால் மணமகனாகிய வரதரது திருமேனி தேன்தட்
டுப்போன்றிருந்தது.

நாகருலகங் கீழ்ப்பட(தாழ்மையடைய)த் திக்குப்பாலகரு
லகம், திகைத்தேங்க (திசைகளிலே நிறைந்திருக்க)ச்சூரியன்

சந்திரன் வெள்ளி வியாழன் முதலியோரிடங்கள் கோளிடமாக (குற்றமுள்ள இடமாக) க்கின்னரர் தந்திர ரிடங்கள் வீணை யெய்த (வம்பையடைய) இமயமலை சிவபிரான் மணக்கோலப் பெருக்கோடு முயர்ந்து விளங்கியது. அம்மலையின் கண் தேவரெல்லாரும் வருதலாலவருலகம், வெறுக்கை(பொன்) ஆகியது. பிரமனுஞ் சரசுவதியும் வருதலா லவர்சத்திய வுலகம், அலர் (நிந்தை) அடைந்தது, விஷ்ணுவு மிலக்குமியும் வருதலாற் பாற்சமுத்திரம், சலம்(சலனம்)மேவியது. இடபா ரூடராகிய எம்பெருமான் வருதலாற் கயிலாயமலையும், விளர்த்தது. (வெண்ணிற முற்றது.) இமயமலையைச் சிலர் வித்தியாதர ருலகமென்பர், சிலர் பிரமலோக மென்பர். சிலர் தேவலோக மென்பர். சிலர் வைகுந்த லோகமென்பர். சிலர் சிவலோக மென்பர். சிலர் இந்நகரம் பதினாறு லோகமுங் கொடுத்த தென்பர். சிலர் எல்லாவலகையும் பெற்ற மாதாவைப் பெற்ற இந்நகருக்கு இது அரியதோ? வென்பர், பூதர் தேவர் மனிதர் உருத்திரர் வேதியர்களாகிய மேகக்கூட்டங்கள் பெண்களாகிய மின்னலுடன் வீதிகள் விளங்கப்படுவன, கொடி குடைகளை நிரைத்த அரசருடைய தோள் வளையுங் கிரீடமு முதிர்ந்த பொற் சுண்ணப் பொடிகள், பணிபெய்தலாற் றேசருக, அச்சேற்றில் பெண்யானையு மான்யானையும் பாதங்கள் புதை பட்டு முழங்கா நிற்கும். வீதியடங்காத பெருங்கூட்டமாயினும் உலகத்தார் வினைப்பயனை யூட்டுவிக்கு முழுவீணை

போலப், பொருந்திய மதிற் புறத்தே நெருக்கமுற வருவோ
ருயர்வு தாழ்வுகளை நந்தி தேவர் திருக்கைப்பிரம்பு தெரிவித்
துக் காட்டும். மலை நாட்டினர் திக்குப் பாலகர் பிரம விஷ்ணு
ருத்திரர் முனிவர் மணமகனாகிய சிவபிரா னிவர்களன்றி யங்
கே நின்றவர் கால்களைப் பெயர்த்து வைத்தற்கிடமில்லை. தவ
முனிவர் அரசிலே தருப்பைப்புல்லாற் சலந்தெளிக்க அவர்
மனைவியர் நீராஞ்சனம் (ஆலத்தி) எடுக்க, கொடி குடம் பணி
கண்ணாடி முரசு பூந்தோட்டி சாமரம் தீபம் ஆகிய அட்டமங்
கலங்களை வரையர மகளிர் தாங்க, மேருமலைப்பெண்கள் கரு
ப்பூர தீபங்களேந்தி வலஞ் சுற்றிவரத், தேவப்பெண்கள் ஆல
த்திக ளெடுத்து நெருங்கத் திரிகூடமலையிலே தம்மைப் பூசி
த்துப் பேறுபெற்ற கயகருணனென்னுங் கணத் தலைவனிர
ண்டு கையையும் பற்றி யெம்பெருமான் இடபவாகனம் விட்
டிறங்கி நந்திதேவர் கொண்டுவந்து வைத்த தேவர்கள் முடியி
லேசாத்தும் பாதுகையிலே திருவடிகளைச்சூட்டி யிடத்தும்
வலத்தும் பிரமன் விஷ்ணு கரங்களைப் பிடித்து அட்டவசுக்
கள் மங்கலப் பல்லாண்டு கூறப் பெண்கள் நடைபடாம் விரி
க்கத் தேவர்களதிலே புட்பங்களைப்பரப்ப அதன்மேலே நட
ந்து இமயமலை யாலயத்தின் வாயிலிற்சென்றனர்.

ஈசனே மருமகனாக எல்லாவுலகமுமீன்றவனாமகவாகப்பெ
ற்றுத் தன் குலமெல்லாம் பரிசுத்த முற்றமேனைகுற்றமற்ற
நீரினாற் சிவபிரான் திருவடிகளை விளக்கஞ் செய்து பூசித்து

அப்பாதோதகத்தா லகமும் புறமும் புனித முற்றனள். அவ் விடத்தை விட்டுக் கடந்து ஆபிரம் பவளக்காலாற் செய்த பொன் மண்டபத்தி னடுவிலே புட்பராகத்தினுற்செய்த மண வறையிலே பதுமராகத்தா லியற்றிய சிங்காதனத்தி லெம்பி ரா னெழுந்தருளி யிருந்தனர். அதன்மேற் பிரமன் நிருமாலி ந்திரன் கூர்மாண்டன் ஆடகேசன் உருத்திரர் முதலியோர்க் கு அவரவர்கட்குத் தக்க ஆசனங்களைக் காட்டியிருக்கும்படி கடைக்கண் செய்தருளினர். பூமி யந்தரம் பாதல மேரு முத லிய எல்லா இடங்களிலுள்ளார்க்குந் திருக்கலியாண மண்ட பஞ் சிவபிரான் நிருவடிக் தாமரைபோல இடங்கொடுத்தது. திருக்கலியாணத்திலே யெல்லாரும் வந்து கூட்டமாகக் கூடி யதால் வடதிசை முழுதுந் தாழ்ந்தது. தென்றிசை வானுல கத்தைப் பொருந்த வுயர்ந்தது. ஆதிசேடனு நெளித்தனன். தென் சமுத்திரம் வடசமுத்திரத்துக்கு வந்தது. மேருமலை யுந் திகைப் புற்றது. பூமாதேவியுங் கையசைத்தனர். உல கமெல்லாம் பயந்தன. மனிதர் முதலிய எல்லாரும் இத்துன் பத்தை யொருவர்க் கொருவர் பேசப், பிரமனும் விஷ்ணு வுந் தேவர்களுந் திரண்டு சென்று, திரிலோகமுமொரு மலையி ன்மேல்வந்ததனாற் பூபாரந்தாங்கமாட்டாமல் வடக்குத்திசை தாழத் தெற்குத்திசை வுயர்ந்து, ஆகாயத்தை யெட்டிப் பார் த்ததென்று பரமபதிக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தனர்.

அது தெரிந்து நம்பெருமான் நிருவுளத்தி லருள்சுரந்து மணக்குழாத்திலகத்திய முனிவரைக் குறிப்பாகக்கடைக்கண்

ஹை பார்த்தருளுதலும், உடனே யகத்திய முனிவரெழுந்
தேத்திச்சம்புலே! சரணனென நின்று வாய்புதைத்து நின்று
கட்டளை யென்னென்று பரவினர். அவர்மனமகிழ அமிழ்தத்
தைச் சொரிந்தாற்போலும் பெருமான் சொல்லுவார். “பதி
னாலு வகை யுலகமும் வந்துகூடிய சபையைக் காட்டி “முனி
வனே ! “ நாவலர் தீவு சமுத்திரத்தின் மத்தியிலுள்ள ஒரு
கப்பல். அதன் பாய்மரம் மேருமலை. பாயல் துருவசக்கரம்.
அட்டகுல பருவதங்கள் நங்கூரக்கற்கள். பலவுயிர்க்கூட்டங்
கள் அக்கப்பலினிறைக்கும் பண்டங்கள். கலியாணங்காணும்
பொருட்டு அப்பண்டங்களாகிய வுயிர்களொருபக்கமே தொ
குக்கப்பட்டதால், அக்கப்பலின் வடபக்கந்தாமுத் தென்பக்க
முயர்ந்தது. ஆதலாற் சமுத்திரத்தி லக்கப்பலமிழ்ந்தா வண்
ண நிலைநிறுத்த நாம் வேண்டும். அன்றி நம்மையிடைவிடா
துள்ளத்திலே நிறுத்திய நீ வேண்டும். சருவான்மாக்களுங்
காமவிற்பத்தை யதுபவிக்கும்பொருட்டுப் பார்வதியை மண
ஞ்செய்ய நாம் விரும்பினோம். ஆதலாலே நீ தென் ரிசைக்
குப் போதல்வேண்டும். அங்ஙனம் போய்த்தெக்ஷிணபூமியை
வடபூமிக்குச் சமமாக்கிச் சூரியன் முதலியோர் முறையைச்
செலுத்தி வாழந் துருவனைப்போல அகத்தியமுனிவனே ! நீ
பொதிகைமலையிலே வாழக்கடவை ” யென்றருளுதலும்,
அகத்திய முனிவரெழுந்து வணங்கிச் “ சுவாமி! யுமது திரு
மணக்கோலக் காட்சி தரிசிக்கவும் உமது திருநடனம் தரிசி

கவும் விரும்பி நெடுங்கால மேருமலையிலே தவஞ்செய்து மணக்கோலக்காட்சி தரிசிக்கவந்தேன். இதுவும் நடனக்காட்சியும் அடியேன்றரிசிக்கு நானெந்நா னென்று வினாவினர். சர்ப்பமாகிய அரைஞாணுடைய சிவபிரான் கருணை கூர்ந்து சொல்லுவார். “மேருமலை யாயிரவருடஞ் செய்ததவத்தாலுதவுபலனை யிமயமலை நூறுவருட மியற்றிய தவத்தாலே கொடுக்கும். அத்தகைய பலனை யொருவருடத்திலே தெக்ஷிணதேசத்திலே கேதாரமுதலிய தலங்களருளா நிற்கும். தெக்ஷிணதேசத்திற் கோடிநாள் தவஞ்செய்து பெறும்பலனைச் சிலநாளிலே கொடுக்குந்தலமொன்றுளது; அதைப் பிறர்க்குச் சொல்லமாட்டோம். நம்பாலன்பாகக் கேட்டார்க்கு மட்டுஞ் சொல்லுவோ” மென்றனர்.

முனிவருடனே வணங்கி யெழுந்து “அங்ஙனம் விசேடமுள்ள தலத்தை யடியேனுக்கருளிச்செய்க” என்று கேட்டனர். சிவபிரான் “மேருமலைக்குங் கயிலாயமலைக்குந் தென்மலை. நீ யிருக்கும் பொதிகை மலைக்கு வடமலை; அது திரிகூடமலை யாகும்; அம்மலையிலே யிரத்தங்களைக் கொழிக்கும் வடவருவியுடைய திருக்குற்றலத்தலம் உமாதேவிக்கு மெமக்கும் பொதுத்தலம். இன்னுந் திரிமூர்த்திகளுக்கு முரியதலமாம். அந்தத்தலத்திலே பிரமன் சொல்லாத் தேவர்கள் வந்து சிவத்துரோக நீங்கினர். இன்னும் மண்ணுலகத்தார் விண்ணுலகத்தார் தீவினையைப் போக்குங் கங்கைவந்து தன்வினை

யைத் தீர்க்குந்தலம். அவ்விடத்திற் செய்த புண்ணியமொன்று கோடியாகத் தழைக்கும். செல்வம் வேண்டியவர்களுக்குக்கொடுக்க இலக்குமியுங் கல்வி வேண்டினருக்குத் தவச் சரசுவதியு நம்மைக்காத்திருப்பதனால் விஷ்ணுவும் பிரமனும் வென்றிதருவதற்குத் தூர்க்கையும், யாகப்பொலிவினாலே யிந்திரனும் வயிரவனுமிருக்குந்தலமுமாம். வேதமுழங்குகின்ற அத்தலம் தேவப்பெண்களைத் தேவர்கள் சேருந்தோறும் இந்தத்தலத்திலே போய் வாசஞ்செய்த மான்மியமென்று களிகூர்ந்து திசைநோக்கி யிறைஞ்சுந்தலம். சித்தர் சாரதர், இயக்கர்கின்னரர் கீம்புருடர் தவஞ்செய்யுந்தலம். பந்து கழங்கு கற்பகப் பூம்பந்தரினாசல் கங்காநதி மலர்கொய்தல் முகலிய லீளை யாடல் செய்யுமிந்திராணி யிந்திரனோடு கலவி செய்யும்போதெல்லாங் கொங்கை தடிப்ப இடம் துடிப்பப் பாடுஞ் சீர்த்தி தழைக்குந் தலம். யாமும் நின்மலையாகிய பராசத்தியும் யானே செய்த பூசனையை யேற்று மகிழ்ந்திருக்குந்தலம்; அந்தத்தலத்துக்குச் சமீபமாக யுகார்தகாலக்கடலைத்தாங்குமதிலாக வுயர்ந்த திரிகூடமலையில் வடபக்கமாகச் சித்திராநதி நமதருளாகத் தோன்றி நினைத்தவர் யாவருக்கும் பாவமோசனஞ்செய்து நிற்கும், அந்தச் சித்திராநதியில் மூழ்குவாருக்குத் தானந்தருமம் தவம் வேறு செய்யவேண்டா. ஞானமுங் கலவி நலங்களும் ஔபாருளுங் கிடைக்கும். தேவபதவியும் வேண்டும் வரங்களும் அந்த நதியே கொடுத்தருளும்.

திரிகூடமலைக்கு வடக்கு முகமாகத்தோன்றும் சித்திரா நதி திருமணக் கோலங்காண நம்பால் வந்தது. அங்குப்போதற்கு அதையும் விடுப்போம். அந்த இடத்து அந்நதியிலே மூழ்கி, யகத்தியமுனியே! யரியதவஞ்செய்வாயாக” என்று ஒரு பன்றியைத் தொடர்ந்து வேடன் ஒரு துறையிலே வீழ்ந்து மோகூடம் பெற்றதும் தலம் தீர்த்தம் மூர்த்தி வடவருவி சத்திபீடம் குறும்பலா பிலத்துவாரம் சித்திரசபை முதலியவற்றின் மான்மியமும் அருளிச்செய்து “உலகமெல்லாமொடுங் குங்காலத்துங் கெடாத புடார்ச்சுன புரத்திலே யிருப்பாய் அங்கே நாமே பிரமனாகி யுலகெல்லாம் படைத்து விஷ்ணுவாகிக் காக்கின்றோம். முனிவனே! யங்கே விஷ்ணுவாகியிருக்கு நம்மைப்பணிந்து சிவலிங்கமாக்கி மகுடாகமப்படி பூசை செய்து நமது மணக்கோலமுங்காண்பாய். திரிகூடமலைச்சாரலிலே பைஞ்ஞாறு யாகஞ்செய்து நான்கு வேதங்களும் பரவுஞ் சித்திர சபையிலே நமது நடனமுங்கண்டு திருக்குற்றாலத்தை வணங்கி யப்பாற்போய்ப் பொதிகை மலையிலிருப்பா” யென்று அருளிச்செய்தலும், அவரை முனிவரெழுந்து வணங்கி வலஞ்செய்து, விர்தமலை வாதாவிக் கிடப்புயந்துடிக்க அவர்களை யொடுக்கும் வரமொன்று பெற்றுத் திரும்பவும் பணிந்து தீர்த்தம் வேண்டுமென்று காவிரி நதியையும் வேண்டுதலும், அந்நதி: சிவபிரானிடத்தில் “பெண்பாலாயுள்ளார், ஆண்பாலார் பின் போகலாமோ?” வென்றுவினாவ, அவர்

சொல்லுவார் “என தன்பனிருவினையை வென்றவன்; இவன் பின்னேகலா” மென்றனர். “நதிமாதா நான்நிரும்பி வருங்கால மெப்போதென்று கேட்க, எம்பிரான் “அம்முனிவன் குறித்தகாலம் வரலா” மென்றனர். உடனே அகத்திய முனிவர் விடை கொண்டு புறப்பட்டுத் தென்றிசைக்கண்வந்து பொதிகை மலையிலிருக்கும்போது வடதிசையுந் தென்றிசையுமும் அமர் நீதிநாயனார் கோவணத்தின் பொருட்டாக ஏறு மொருதுலையினிரண்டு தட்டுப்போலுஞ் சமமாக இருந்தன. அதுகண்டு தேவர்களெல்லாரு மெம்பெருமானை யிமயமலையிலே பணிந்து முழங்கினர். அப்போது மேகம்போன்ற கூந்தலையுடைய பார்வதியை மணக்கோலஞ் செய்யத் தொடங்கினர்.

மாதர்கட்கு அறியாமை யியற்கைக்குணமாதலா லதனாலோ? உலகத்திலவரவர்கள் நினைத்த அவளவிலே யெம்பெருமாட்டிதோன்றுவள், அதனாலோ? எல்லாவலகமுமின்று அழகுக்கழகாயிருக்குமவளை யலங்காரஞ் செய்யத் தொடங்கிப் பூருவத்திலே செய்த பூசாபலத்தா லிலக்குமி கங்கைப் புனலாற் பார்வதியை யபிடைகஞ்செய்து வஸ்திரம் விபூதிதர்த்து மேகமு முறவுகொள்ளுங் கூந்தலாகிய இருளின்மேலே நகந்திரங்கள் மொய்த்தாற்போலப் பலபூமலைகள் புனைந்து அழகு நிறைந்த மேகத்திலே மின்னலைத்தளையிட்டதுபோலச் சூரியப்பிறை சந்திரப்பிறை யென்னும் பணிகளைத்தரித்து

க் கூந்தலாகிய மேகம் துட்பமாகிய மழைத்துளிகளைத் துளி
த்தாற்போல முத்தாரத் தொங்கலைத் தொங்கவிட்டு நெற்றி
ப்பட்டத்தையுங் கட்டி யொரு பிறைச்சந்திரன்மே விரண்டு
சூரிய ருதித்தாற்போல நெற்றியிலே *யிருவகைத் திலத
முமிட்டுப் பற்களுக்கு நிகராக முத்தொன்று ஒரு வூசியினின்
று தவஞ்செய்தல்போல முத்தாலாகிய மூக்கணியையணிந்து
கண்ணாகிய கடலினின்றும் பாய்கின்ற சுருமீனை யொத்து
லாவக், காதுலே மகரக்குழையைத் தரித்து அந்தக் குழையூடு
ருவிச் சென்று கூந்தலினும் பாய்கின்ற கண்ணாகிய பாணம்
மேலும்போய்க் கயிலை நாயகர் மனத்தைக் கவலையடையச்
செய்யுமென்றோ ? வயிரமிழைக்கப்பட்ட கொப்பென்னுமா
பரணத்தைத் தடையாகக் காதுகளிலே பூட்டி வலம்புரிச்
சங்குபோன்ற கண்டத்திலே யணியும்ங்கல நாணைக்கீழே தா
ங்குதற்கு மார்பிலே பதக்கமணிந்து மங்கலமான செங்கைக்
களிலே கங்கணம் சரிவளையல்களையிட்டுக் கண்ணாகிய கடலை
வலஞ்செய்கின்ற மேகம்போலவும் அந்தக் கடலினின் நெழு
ம் விடம்போலவும் கண்ணைச்சூழக்க ரியமையெழுதிச் சந்திர
னை வைத்தாற்போலும் புனைந்த வெள்ளிய வளையலிடுதற்கா
கக்குவிந்த தாமரையை (குவிந்தகையை)ச் சூரியனைவைத்த
லர்த்தினாற்போலப் பொன்னாகிய கணையாழியை (மோதிரத்
தை) விரலிலே யணிந்து எல்லாவுலகமும் பெற்று முதிராத

* இருவகை—சந்தனம், குங்குமம்.

கொங்கைகளே! சிவபிரான் உங்கள் சமயத்தை அல்லது உங்கள் அழகை நோக்கப்பொருந்திய தவத்தையடைந்தீரென்று சொல்லி, யாபரணங்கள் அக்கொங்கைகளைமுத்தியிடுதல்போல முத்தாரங்களை யணிந்து மலைகளின் முனைத்த வல்லிக்கொடியினையுங் கரும்பையு நிகர்க்கும்படி யக்கொங்கைகளிலே குங்குமத்தாலுங் கஸ்தூரியாலுந் தொய்யிலெழுதி விதவிதமாகிய மேகலாபரணங்களு மரிதாகிய மெல்லிய வஸ்திரமும் இடையைச்சூழப் புனைந்து அதனை வருத்தஞ்செய்து, பூமாபரணமும் திருமேனியிலே பொதிந்து, அது கண்டு இடையினியென்ன செய்யுமென்றேங்குதல்போலப் பாதங்களிலே முழங்குகின்ற சிலம்பு பாதசரஞ் சதங்கை தண்டைகளைப் புனைந்து நின்று மணமகளாகிய பார்வதியை வலஞ்சுற்றிவந்து தெய்வம் பராவிக், கருப்புர தீபஞ்சுற்றித் திட்டி தோஷம் போக்கித் திருவடியை வணங்கி நின்றனர்.

அப்போது விவாக முகூர்த்தகாலம் வந்ததனாலே சத்தருஷிகளும் வந்து இமயவரசனை நோக்கிப் “பெண்ணைமணவறைக் கழைத்துவருக” வென்னலும், அவனது உத்தரவினால் மலைக்குல மங்கையர் மணவாட்டி முன்பு சென்று தெரிவிக்க, அவளும் விரைந்தெழுந்து சாசுவதி யிலக்குமி யிரண்டு பக்கமும் வணங்கிவர அவ்விருவர் கைகளையும் பற்றிக் காலை மாலையேத்துவார்க்குச் செல்வங் கல்வி மோகூந்தருந் தனது கரங்களி னியல்பைத் காண்பித்துச், செம்பஞ்சுக்குழம் பூட்

டிய பாதங்களில் இந்திராணி பூக்களைச் சொரியப் பலபல சில
ம்பு முதலியவை பைப்பையவென்றொலிக்கத் திலோத்தமை
வஸ்திரந் தாங்கிவர வீர லக்குமி பக்கத்திற் காவல்கொண்டு
வரக் கங்கை முதலிய பெண்கள் சாமரமசைத்துச் செல்ல
உருப்பசி படிக்க மேந்த *யோகினி வெற்றிலைப்பை சுமந்து
வர மேனகை நடைப்பாவாடை விரிக்க எவ்விடத்தும் மலை
மடந்தையர் மங்கல வாழ்த்தெடுப்ப நாகருலகத்துப் பெண்
கள் இரத்ந தீபங்களேந்த அன்ன நடையும் வெட்கமுறப் பூ
ங் கொம்புகளினடுவே பொற்கொடிபோலத் துவண்டு இளம்
பெண்யானைபோல நடந்து, தன் குலத்திரளினைக் கொங்கை
கள் காட்டக் குணப்பெருக்கத்தைத் திருமேனி காட்ட நன்
மைப்பெருக்கனைச் சுமந்து வளையு மன்றலர்ந்த பூங்கொம்பு
போலப் பூமியிலே தாழ்ந்திறைஞ்சிச் சிங்காதனத்தி லெம்பி
ரான் வலப்புறத்திலே வந்து மதியுடன் விதியிருந்ததுபோல
விருந்தனள். மண் விண் முதலிய வுலகத்திலே புத்திரப்பே
று பெற்றவரிற் பெண் பெற்றாரடையாத பெரும் பேற்றை
யிமய வேந்தன் பெற்றனன். இக்காட்சியாற் பெறும் பே
று முழுதுங் கண் பெற்றோரெல்லாமன்று பெற்றனர்.

இவ்வித நிகழங்காலத்தில் இமய வெற்பரசியாகிய மே
னை யாகாய கங்கை நீரால் மணமகனாகிய தம்பிரான் நிருவடி
வடித்தாமரைகளை விளக்கிச் சந்தனத்தினுலுமலராலு மருச்

சனை செய்தனர். அதன்மேல் இமய ராசன் மகளாகிய பார்வதியின் சிவந்த கையாகிய தாமரை மலரைக் கிருபா சமுத்திரமாகிய மணவாளர் கையிலே பொருந்த வைத்து மங்கலச் சொல்லால் வாழ்த்தி யுலகவாழ்க்கையாகிய பயிர் தழையத்தாரை நீர்வார்த்தனர். முரசு பேரி துடி தடாரி முதலிய வாத்தியங்களும் வேதங்களு மங்கலச் சங்கங்களுமும் முனிவர ராசியும் நடன கீதங்களும் குரவையும் எட்டுத்திசையினும் பேரொலியாக முழங்கின. அந்தத்திருமணக் கோலக்காட்சி கண்டவரெல்லாரும் ஆனந்தக் கூத்தாடினர். ஆர்த்தனர். தலைமேற் கைகுவித்தனர். பேரானந்தத்துறையிலே மூழ்கி மூழ்கிப் பரமகீதம் பாடினர். பரவினர். அழியாத வின் பந்தேடினர். பிரமனாகிய உழவன் மணச்சடங்காகிய ஏர் பூட்டி யோமஞ்செய்கின்ற இடம் வயலாகச் சமித்துமுதலிய திரவியங்கள் விதையாக விதைத்துப் பசுவினெய்யாகிய நீரை வார்ப்பவார்ப்ப, யாகாக்கினியாகிய பயிர் வலஞ்சுழித்து மேலெழுந்தது. கலியாணமுரசுமுழங்க வலம்புரி யொலிக்கப் பிரமன் கிரிபைசெய்ய வேதமங்கலநான் (திருமங்கலியம்) பார்வதி கழுத்திலேதரித்து அவள் கையைப்பிடித்து மணக்கோலங்காட்டி பெம்பிரானானவர் வானவர் வாழ்த்த இருந்தனர். ஆதிசேடன் ஆயிரப் பெருந்தீபமேந்த இலக்குமி சரசுவதி மங்களம் பாட மலைமகளாகிய மணவாட்டி பின்னேவர மணமகனாகிய பெருமான் அக்கினியை வலஞ்சுற்றிவந்து பொரி

யிறைத்து, ஓமம் நிறைவேற்றி நாயகி தனங்கள் தமது புயத்
தைக் காணுந்தோறும் பருவதங்கள்போலப் பூரிப்ப அவள்
கையைப் பிடித்த திருக்கரத்தா லவள்காலேப் பிடித்தெடுத்து
அம்மியிலே வைத்து விண்ணிலே யருந்ததியைக் காண்பித்து
விவாகமண்டபத்தைக்கடந்து உள்ளேசென்று சிறந்தவொரு
மணவறையிலே மனைவியுடனே யெழுந்தருளியிருந்தனர்.

அப்போது இமயமன்னன் பலாச்சனையும் பாலும் வா
ழைப்பழமுங் கருப்பம்பாகும் மாம்பழமுந் தேனு மமிழ்தம்
போலத் திருத்தஞ்செய்து *பாசனத்தமைத்துக் கொண்டு
வந்து வைக்கப், பெருமான் திருக்கையாற்றீண்டி மகிழ்ந்தன
மென்றலும், உலகமெல்லாம் வயிறு நிறைந்தது. அதன்மேல்
வாசனைச்சந்தனம் பன்னீர் முதலியவைகொண்டுவந்துவைக்க
அவற்றையு மெம்பிரான் பரிசித்து மகிழ்ந்து சேடத்தைத்
திருமணங் கண்டு நின்றாருக்கெல்லாங் கொடுக்கும்படி யரு
ளிச்செய்தனர். நின்மலரான மாப்பிள்ளை யறுபவித்த மிச்ச
த்தை யிர்திரன் றிருமால் பிரமன் உருத்திரர் பூதர் முதலியோ
ரு மேனையு மவள்குற்றத்தாரும் பெருமுழுக்கத்தோ டறுப
வித்துச் சென்னியிலேயுந் தெளித்துக்களித்தனர். தருமவழி
யிலே நின்றார் பெருமையும் துறவறத்திலே நின்றார் பெரு
மையும் இல்லறஞ் செய்வாரிடத்திலே யியைவதனாலே யிது
வே நல்லறமென்று வானமுஞாலமுந் தெளியக்காட்டிப் பார்

* பாசனம் - உணவுவைக்கும் பொற்பாத்திரம்.

வதியை மணஞ்செய்து சிவபிரான் மாமனாகியமலையரசன் வணங்க மாமியாராகிய மேனைமகிழ விற்பிறுந்து தேவர்கள் வெண்கோளின் பொருட்டு மன்மதனுக்குயிர் கொடுத்தருளி மனைவியுடன் பிரம விஷ்ணுக்கள் போற்றக் கயிலாசமலையின்கண் வந்து சிங்காதனத்திலெழுந்தருளி யிருந்து திருமணந்தரிசிக்க வந்தோரனைவருக்கும் அவரவரிருப்பிடஞ் செல்ல விடைகொடுத்தருளினர். இங்ஙனங் கயிலாயமலையிலே நெற்றிக்கண்ணுடைய கருணைமேகம் இமயமலை மின்னொருபாலிருக்கத் தண்ணளியாகிய மழைபொழிதலாலே யூர்வன நிற்பன பறப்பன நடப்பன முதலிய வுயிரெல்லாம் பயிராய்ப் பதினாலுலோகமுந் தழைத்தன.

எம்பிரான் யோகத்திலிருந்தநாளி லெல்லாரு மின்பத்தை யிழந்திருந்தனர். பார்வதியை மணஞ்செய்து போகத்திலிருந்தநாளி லின்பத்தை யறுபவித்தனர்; ஆதலாலவரையன்றி யாதொரு செயலும் யாருக்குங் கிடையாது. சூரபன்மனாலே துன்பஞ் சகியாராய் மேருமலையிலே மறைந்திருந்த பிரமன் விஷ்ணுவாதி தேவர் கயிலாயத்தின் வந்து முறையிடுதலும், பார்வதி சமேதராகிய நிருமலர் கருணைகூர்ந்து, ஆறு திருமுகங்கள் இரகசியமாகக்கொண்டு ஆறு அக்கனிப்பொருள்களைத் தமது ஆறு நெற்றிக்கண்களினின் றுந் தோற்றுவித்தனர். தேவர்களுய்யவந்த அப்பொறிகளாறையும் வாயுவு மக்கனியுந் தாங்கிக்கொண்டுபோய்க் கங்காநதியிலே சேர்க்க அந்நதி இம

யமலேயிலுள்ள சரவணப்பொய்கையிலே கொண்டுபோய்ச் செலுத்தியது. அப்பொறிகளாறும் பொய்கையிலுள்ள ஆறு தாமரைப்பூக்களின்மேற் சிவபிரான் நிருவருளாலே யாறுகுழந்தைகளாகிக் கார்த்திகை முதலிய ஆறு நகூத்திரங்களாகிய தாய்முலைப்பாலுண்டு வளருங்காலத்தில் இமயமங்கையாகிய பார்வதி பெம்பெருமானுடனே யாங்குச்சென்று மைந்தனென்றழைத்தெடுப்ப, ஆறுவடிவமுமொருவடிவமாகி முகங்களாறாயிருந்து பார்வதிதேவி முலைப்பாலுண்டு கந்தவேளெனப் பெயர்பெற்றுக் கயிலாசத்திற்போய் வளர்ந்திருத்தலுஞ், சில நாட்சென்று அக்கந்தக்கடவுள் அண்டங்களெல்லாமதிர முழங்கிக்கொண்டு நாரதர் யாகத்திலிருந்துவந்த ஆட்டு வாகனத்தின் மேலேறி நவசிரர்குழ மேடராசியிலே சூரியன்வந்தாற்போல இந்திரன் முதலிய தேவர் யாரும் பின்னிட்டோடக் கதிரடாத்திப் பின்பு பிரமாவைச் சிறையிட்டு அதன்மேல் விடுவித்து, அப்பாவிந்திரன் முதலானவரிடுக்கண் தீர்ப்பதற்குத்திருவுளங்கொண்டு நீலகண்டத்தையுடைய நம்பெருமானு ரேவியருள, இந்திரனான மயில்வாகனத்திலேறி யக்கினியாகிய கோழிக்கொடியைத் தாங்கி யுருத்திரர் கொடுத்த பதினொராயுதங்களையும் பதினொருகரங்களிலே தாங்கிச் சிவபிரானருளிய ஞானசத்தியாகிய வேலாயுதத்தை யொருதிருக்கையிலே யேந்தி யிரண்டாயிரம் பூதவெள்ளந் தம்பிமாருடன் சூழத் தேவர்கள் வியாதிக்கு மருந்துபோல வெழுந்தருளி

வந்து சமுத்திரத்தை வற்றச்செய்து கிரவுஞ்சமலையைப்பிளந்து அசுரர் சேனையாகிய வெள்ளத்தைவேலாயுதமாகிய வடவாமுகாக்கினிக் கிரையாக்கி மாமரமாகிய சூரன் வீரத்தைப் பிளந்து விழுத்தித் தேவர்களைச் சிறைமீட்டுக் கருங்கடலின் மேலொரு சூரியன் வெண்பிறையுடன் றேன்றினுற்போல மரகதநிறத்து மயில்மேலே யேறி வெள்ளிய கோழித்துவசந்தாங்கித் தேவர்கூட்டத்துட் சென்று திருச்செந்தூர்த் தலத்தை யடைந்து பின்னர்த் திரிகூடமலையிலே தரணி பிடத்திலே நீங்காதிருக்குந் திருக்குற்றாலநாதரைப்பணிந்து போற்றித்திருப்பரங்குன்றத்தின்கட்சென்று தெய்வயானையை விவாகஞ்செய்து அதன்மேல் திருத்தணிகையிற்போய் வள்ளியம்மையை மணந்து மலையுடோறுந் திருவிளையாடல் புரிந்து கயிலாசத்தையடைந்து கந்தவெற்பிலிருத்தல்போல மீண்டு திருக்குற்றாலத்தை வணங்கி யதன்பக்கத்திலுள்ள இலஞ்சியிலே குமார்க்கடவுளென்று சொல்ல வெழுந்தருளி வீற்றிருந்தனர். சிவபிரான் திருமணக்கோல சரிதமிதுவென்று நைமிசாரணிய முனிவருக்குச் சூதமுனிவரருளிச் செய்தலும், அவரை யம் முனிவர் “சுவாமீ! அகத்தியமுனிவர் புதுமையாவுந் தொகுத்தருளிச்செய்தீர். இனியவற்றை வகுத்துச் சொல்லியருள வேண்டு”மென்று கேட்க அவ்வாறே சூதமுனிவர் சொல்லுவாராயினர்.

இரண்டாவது திருமணச்சருக்கம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது

திருமால் சிவபிரானான சருக்கம்.

ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையாண்டு அரசுபுரிந்த சூர
பன்ம னிறக்கக் கூரியவேலாயுதத்தை யேந்திக் திருச்செந்தூ
ரின் கண் ணெழுந்தருளியிருந்த குமாரக்கடவுளுக்கு அரிபிர
மேந்திராதியர் சபையின்படுவே தேவகுருவாகிய வியாளன்
வாய்புதைத்துப் போற்றி விண்ணப்பஞ்செய்தது திருக்குற்
றாலத்திலே திருமால் சிவபிரானாகிய மான்மியமென்றெடுத்
துச் சூதமுனிவர் சொல்லுவார்:— படித்துகிறைந்த பலகலை
யிலும் வல்லவர்க்குக் கதி காட்டுகின்ற முனிவரே ! கயிலா
சமலையின் முதிர்ந்த கல்லாலவிருகூத்தினு முபர்ந்த குறும்ப
லாவில் வீற்றிருக்கு முதற்கடவுளைப் போலுயர்ந்த கருணை
மூர்த்தியுங் குற்றாலத்தைப்போலு முயர்ந்த தலமும், அகத்
தியரைப்போல முனிவரரும், திரிகூட வடவருவினையப்போல
மலைகளிலே நதியுந் திரிலோகங்களினுமில்லை. மூன்று லோகத்
திலுள்ளாரு மிமயமலையிலே கூடியதனாலே வடபூமி தாமுத்
தென்பூமி யுபர, அவற்றைச் சமமாக்கும்பொருட்டுப் பிரமன்
மாஸிந்திராதியர் கூட்டமெல்லாமெதிர்நிற்கவும், சிவபிரான் திரு
வாக்கால் நீ போவாயென்று கட்டளையிட்டருளப் பெற்ற
குறுமுனிவரது பெருமையை யார் சொல்லவல்லவர். மேலரு
ளிச் செய்யப்பட்ட கட்டளையைத் தாங்கி யகத்தியமுனி
வர் இமயமலையை நீங்கிக் தென்முகங்கொண்டு நவகண்டங்க

ஒருளொன்றாகிய குமரிகண்டத்தி லாயிரயோசனை தூரத்துள் வந்து வெற்றித்தண்டமாகிய கைவிளக்காற் கிரவுஞ்சமலையி னிருட்கூட்டத்தைக் கடக்கும்போது அம்மலையை நோக்கி யெம்பிரானாகிய குமாரக்கடவுள் சத்திவேலாலே நீரூய்ப்போ கக்கடவை யெனச்சபித்துக், கேதாரமலைக்கண் வந்து சிவபி ரானைப் பணிந்து விதர்ப்பதேசத்தைச்சேர்ந்து அதைக்கட ந்து காசி கேஷத்திரத்தையடைந்து மீண்டு நாரதமுனிவர் சூழ்ச்சியினாலே மேருமலையுடன் விரோதித்துப்பருத்தெழுந்து சூரிய சந்திரரைச் செல்லவொட்டாமலுயர்ந்த விர்தமலை தா முஞ்செல்லுதற்கரிதாய் * உயர்ந்தோர்க்கும் தாழ்ந்தோர்க்கும் மூன்று இரண்டு ஒன்றென்னச் சொல்லுமார்க்கமு மில் லாமற் கீழோர்க்குவந்த செல்வச் செருக்குப்போலிறுமாந்து நின்றதுகண்டு, அம்மலை யுயர்ந்த அவ்வளவு கையை யுய ர்த்தித் தாமரைமலரை முடியிலே கவிழ்த்தல்போல மலையுச் சியிலே பொத்திப் பாதலத்திலே யழுத்தலும், விர்தமலை நடு நடுங்கி “ ஈசரசிந்தையுடையாப் பிழைக்கும்படி கருணைசெ ய்க” என்று தலைவணங்கியது. வருமுன்னேயறிவர் மேலோர்

* உயர்ந்தோர்க்குந் தாழ்ந்தோர்க்கும் ஒன்று இரண்டு மூன்றுமார்க்கமென்று சொல்லுதற்குப்பொருள் - உயர்ந்தோரு முயர்ந்தோருஞ்சந்திக்கில் வழிமூன்று உயர்ந்தோருந் தாழ்ந்தோருஞ் சந்திக்கில் வழியிரண்டு தாழ்ந்தோருந்தாழ்ந்தோருஞ் சந்திக்கில் வழியொன்று என்பது. உலகவழக்கிற் காண்க.

வந்தாலறிவர் கீழோர். அப்போது முனிவர் “ விர்தமே! நான் பொதியமலைக்குச்சென்று கயிலாயமலைக்குத் திரும்பும் வரையிவ்வாறு உச்சியளவு பூமிபிலே யழுந்திக்கிடக்க ” வென்று சொல்லிச், சிவபிரானுக்கு அரைநானும் வஸ்திரமுமாகிய பாம்பு மிருகங்கள்சஞ்சரிக்குங் காட்டிற்போய் நம்புகின்றவரை ப்பகைசாதித்து வருத்தஞ்செய்யும் வில்வலன் வாதாவியிருக்கும் வனத்திற்சென்றனர். அதுகண்டு சுடுகாடு தனக்குப் பின்வருவதை யறியாத வில்வலன் தற்காலம் பின்விளைவது தெரிந்திருந்தும் முற்காலத்திலே நமது குலத்திற் பிறந்த விருத்திராசுரனைக் கொல்வதற்குச் சமுத்திரத்தை யுழுந்தளவாக்கி யுண்ட இம்முனிவனை வெல்லுதற்கிதுவே சமயமெனக் குறிப்பாலுணர்ந்து கள்ளத்தனமாகத் தவவேடம் பூண்டு வந்து குறுமுனிவருக்கு முன்சென்று வணங்கி விருந்துசொல்லி யன்னமுதலியவை சமைத்துத் தன் றம்பியாகிய வாதாவியை ஆடாக்கியறுத்துப் பொறிக்கறிபண்ணி முனிவரைப் போசனஞ் செய்வித்துப் பிரமாவின் வரத்தினாலே யவர் வயிற்றைக் கீழித்து வெளிவரும்படி யொருதரம் வாதாவி யென்றழைத்தனன்,

உடனே கறியாகி அகத்தியர் வயிற்றினுட்சென்ற வாதாவி மறி (ஆடு) ஆடு வயிற்றைக் கலக்க, அவன் வஞ்சனையை முனிவரறிந்து சிவபிரான்வரத்தாலே தமதுகையினாலே வயிற்றைத் தடவுதலுஞ், சிவபிரானுண்டவிடம்போல வா

தாவி வயிற்றினுள்ளே சாம்பராயினான். முனிவர் வில்வலனை
புந் தருப்பைப்புல்லினாலே கொன்றுவிட்டுக் கோதமிநதியிலே
ஸ்நானஞ்செய்து மல்லிகார்ச்சுனத்தில்வந்து வணங்கி மீட்டுந்
துங்கபத்திரி நதியிலே தோய்ந்து, காஞ்சி சிதம்பரம் முதலிய
கேசத்திரத்துக்குச் சென்று போற்றி மணிமுத்தா நதிப்பதி
யாகிய விருத்தாசலத்திற்போய்ப் பரவி யப்பாற்சென்றனர்.
அப்போது வில்வலன் வாதாவி பிரமச்சாயை காடெங்குந்
தொடர்ந்து வழிப்பறி பறிக்குங் கள்ளர்போல வந்தலேத்து
இரண்டு பிராமணப்பிள்ளைகள்போலுருக்கொண்டுவரும் அடு
க்கும் ஏகும் எவ்விடத்திலிருந்தும் பகை விளைக்கும் பழி குறி
க்கும் வழி மறிக்கும். இவற்றைத் தீர்க்கும்பொருட்டுக் குறு
முனிவர் கொங்குநாட்டையடைந்து சிவபிரானைப் பூசனைசெ
ய்திருந்தனர்.

இவ்வாறிருக்கத் தேவேந்திரன் சூரபன்மனுக்குப் பய
ந்து சிகாழியில்வந்து நந்தனவனம் வைத்து அதற்குத் தண்
னீர்விரும்பி விநாயகரைப் பூசைசெய்ய வாரம்பித்துப் பஞ்ச
கௌவியம் *ஐந்துபழச்சாறு ஐந்துதிரவியம் பஞ்சாமிர்தம்
கஸ்தூரி சந்தன முதலியவற்றாலபிடேகஞ் செய்து வஸ்திரா
பரணம் மலர்மாலை சாத்திப் பாயாசம் அன்ன மோதகம்
வடை யவல் கரும்பு பலகாரவருக்கம் முப்பழம் அப்பம் நிவே
தனஞ்செய்து தூபதிபங்காட்டிக் கண்ணாடி குடை சாமரமே

* ஐந்துபழச்சாறு முதலியவற்றைச் சிவபூசைவிதியிற் காண்க.

ந்தி யாயிரநாமமுமெடுத்தோதி மந்திரம் ஓமமியற்றிச் சயசய
வென்று தேவர்கள் வாழ்த்த யானைமுகப்பெருமானைப் பாத
ங்களில் வீழ்ந்து பணிந்து திரண்ட மலர்மாலையுமறுகும் அணி
பவனே! பார்வதி புத்திரனே! நடனஞ்செய்கின்ற நூபுரமணி
ந்த பாதங்களையுடையாய்! நதிபதி நிதிபதி யதிபதியே! கடல்
முடைபோலு மதமொழுக்குகின்ற யானைமுகமுடையாய்! கய
முகாசுராரியே! குடம்போன்றவயிறுடையாய்! குணமமைந்த
சிவபிரான் மைந்தனே! கணபதியே! டென்று பலபல நாமங்க
ளாயுந் துதித்து அருச்சுனைசெய்தலும், அதை மகிழ்ந்து விநா
யகக் கடவுள் ஐந்து கரமும் நான்கு புயமுங்கொண்டு சூரி
போதயம்போலத் தோன்றிநிற்க, இந்திரன் கண்களெல்லாந்
தாமரைமலர் போலலர்ந்து தரிசித்து வணங்கி வீழ்ந்தனன்.
அவனை யவ்வெம்பிரான் கடைக்கணித்து “உனது பூசனைதோ
த்திரமெல்லாவற்றையு மகிழ்ந்தோம். உனக்கு வேண்டும் வர
ங்கேட்க ” என்றருளுதலும், மீட்டு மிந்திரன் வணங்கித் து
தித்துச் “சுவாமி! சிவார்ச்சனைக்குரிய திருப்பள்ளித்தாம நந்
தனவனங்கள்வாடின; அவைகள் தழைக்கும்பொருட்டு, அக
த்திய முனிவர் கையிலே காவிரிநதி வந்திருந்தனள்; அவளை
யீண்டு வரப்பணித்தருள்க ” என்றனன். விநாயகக்கடவுள்
அவ்வரந்தந்தருளிக் காக்கை யுருவங்கொண்டு அகத்திய ரிரு
ப்பிடத்துக்குப் போய் நிற்க, அம்முனிவர் கரத்தை நீட்டி
வீரட்டுதலும், அவர்கமண்டலத்திலிருந்த நீரை மூக்கினாலே

காக்கையாகிய விநாயகர் கவிழ்ப்ப, அவரருள் வழியே பூமியின்மேற் காவிரிநதி பிரவேசித்துச்சென்றது.

அதன்மேல் விநாயகர் ஒரு பிராமணப் பிள்ளையாகி நிற்ப, அவர் தலையிலே முனிவர் அடிப்பதற்குக் கையை யோங்குதலு, மதற்குப் பயந்து அப்பிள்ளை யோடுதல் போலத் திசைகடோறு மோடிப் பூமியிலும் சத்த சாகரத்திலும் மகாமேருவிலு மிதித்துத்தாவி யாகாயத்திலே குதித்துச்சாரிவினைத்து முனிவரோடு பலபல திருவிளையாடல் செய்தலும், அகத்தியரினைத்து நின்று அந்தப் பிள்ளை மகிமையை நோக்கி எம்பெருமானோ? என்றனர். அவரது தளர்ச்சியை யானைமுகப்பிரான் கண்டு, ஒற்றைக் கொம்பு மிரண்டு பாதமு மூன்றுகண்ணும் நான்கு புயமும் ஐந்துகையும் அறுகம்புல்லணிந்த திருமுடியுந் தோன்றக் கருணையுடனெதிரே நின்றனர். அது கண்டு நம்பெருமானோ? இதற்காக வந்தனர். நான் கொடுமை செய்தேன். அந்தோ! ஏம்பிரான் தலையிலே தாக்க எடுத்த கையிதுவோ? வென்று தமது தலையிலே இரத்த முண்டாகக் குட்டிக் கொள்ளும் அகத்தியரை விநாயகர் நோக்கி “மாதவனே! பயப்படாதே நமது தலைவருந்த வுன்றலையிலே குட்டு மிதைப் பூசனையாகக் கொண்டோம். இவ்வாறுசெய்வார்க்கெல்லாம் மோகமுஞ் செல்வமுங் கொடுக்கின்றோம். உனக்கு வேண்டும் வரங்கள் கேட்பாயாக” என்றருளிச் செய்தனர். முனிவர் “சுவாமீ! யடியேன் கமண்டலத்திலே நீர் நிறையச்

செய்யவேண்டு” மென்று பிரார்த்திக்க விநாயகர், மேகஞ் சமுத்திர சலத்தை வாரியுண்டாற்போலத் துதிக்கையை நீட்டி யாகாய கங்கையைப் போலுங் காவிரிநீரை யள்ளிக் கமண்டலத்திலே பெய்து நிறைத்தனர். கமண்டலத்து நீர்ப்பெருக்கமும் பூமியிலே காவிரிநீர்ப்பெருக்கமும் பார்த்துச் சிவபிரானினு முயர்வாம் புதல்வன் மெய்யருளென்று துதித்துச் சிரகரகம்பஞ் செய்து தென்டனாட்டு விடைபெற்றுத் தென்றிசை நோக்கி யகத்தியமுனிவர் சென்றனர். பெருச்சாளி வாகனமேறி விநாயகரும் வடதிசை நோக்கி யெழுந்தருளினர்.

காவேரி நதித்துறைபொருந்திய கும்பகோணம் திருவாரூர் திருவையாறு திருவலஞ்சுழி திருவிடை மருதூர் திருவரங்கம் திருவானைக்கா திருவெண்காடு வேதாரணியம் முதலிய பலதலங்களி லகத்திய முனிவர் சென்று பணிந்து சிதம்பரஞ் சபா நடேசர் திருவடிகளைப் போய் வணங்கிக் காவேரி சங்க மத்துறையிலே ஸ்நானஞ் செய்து சேது இராமேசுவரம் கொடுங்குன்றம் காவாயார்கோவில் திருப்புத்தூர் ஏடகம் திருவாடானை திருப்பரங்குன்றம் மதுரை திருநெல்வேலி முதலிய கேஷத்திரங்களைத் தரிசித்து ஆங்காங்குச் சிவலிங்கப்பதிட்டைசெய்து பூசித்துப் பொதியமலைக்குட் சென்று வடதிசைக்கனத்தையுந் தென்றிசைமெலிவையுந் தீர்த்துப் பின்னர்ப் பிறவிப்பிணியை நீக்கு மருந்தைக் காணும் பொருட்டுத் திரிகுடமலைச் சாரலையடைந்து பற்பல காடுகளையுங் கடந்து

திருக்குற்றாலத்தலத்துப் பஞ்சக்குரோசத்தெல்லையிற் புருத
லுந், தென்றற் காற்றுச் சிவமணம் விரி வந்துலாவங் கண்டு
முனிவர் பூருவத்திற் செய்ததவ மினிமேற் பவித்ததென்று
புயம்பூரிப்பச்சென்று இத்திரிகூடமலையிலே யாலகாலபானஞ்
செய்தவரே விஷ்ணுவாயிருந்தனரென்று நால்வகைத் தேவ
ர்களும் போற்றுமந்நகரத்தை வலஞ்சூழ்ந்து பாற்கடல் கிட
ந்ததுபோலும் தாமரைத் தடாகங்களைக் கண்டு அத்தடாகக்
களையோரம் அகத்தியமுனிவர் நெருங்குஞ் சமயத்திலே நி
றைந்த நீர் கரைமேலே தாவி நீண்ட அலைகளையுள்ளே சுருட்
டுங் காட்சி புறச்சமயத்தோரையே யேகுவென்று புறங்கையா
ல் விரட்டி யகச்சமயத்தோரையுள்ளே வருக என்று விரைந்
தழைத்தலை நிகர்க்கும். தடாகக்கரைகளிலே யலைகள் கொழி
க்கு முத்தங்கள் விபூதியணிந்த சிவனடியார்கள் வருதல்போ
லும், அலைகளினடுவேதுள்ளுங்கயன்மீன்கள் மறையுங்காட்சி
யன்னிய சமயிகளிடந்தோறுமொளித்தல் போலும், நீர்த்
துறை தோறுந் தவளைகளொலித்தல் முனிவரைக் கண்ட
தொண்டரரகர வொலிமுழங்குதல்போலும், ஆகாயத்தினின்
றுமமுததாரைகள் பொழிதல் திரிபுராந்தகர் கருணைவெள்
ளஞ் சொரிதல்போலும், வயல்கடோறுங் கரும்புகள் வெடி
த்தமுத்தங்கள் தம்மிடம் வருகிறவர் போகிறவர் தரத்துக்கு
த்தக்கபடி மகிழும் கணிகைமாரைப்போலவும் பாஞ்சராத்திரி

* நால்வகைத் தேவர் - சூரியர் உருத்திரர் வசுக்கள் மருத்துவர்,

களைக்கண்டு பழிக்கின்ற நகையைப்போலவுஞ் சைவரைக்கண்
டு மகிழ்ந்திடு புன்சிரிப்பைப்போலவும் பொலிந்து விளங்கின.
சிவந்த நீண்டதோகையாகிய காவியுடை யுடுத்து முத்தாகிய
விபூதி புனைந்து தலையிலே கதிர்களாகிய செஞ்சடைபின்னித்
தரத்துக்குத் தகவலோந்த செந்நெல் அகத்தியமுனிவரை யீண்
டுவரத்தவஞ் செய்தோமென்று வணங்கு மற்ற முனிவர்களை
ப்போலிருக்கும். சம்பந்தசுவாமிகள் கூன்பாண்டியன் சுரந்த
விர்த்தகாலத்திலே கவர்படுமனத்தையுடைய சமணரைப்போ
ல் வாழைகள் இடைபழம் பழுத்தன. வையைநதியிலே வெற்
றியடைந்தவிருப்பமுள்ள வொருமனத்தராகிய அம்முர்த்தி
யைப்போலப் பிரகாசிக்குஞ் செம்பழுக்காய்க் கமுகமரங்கள்.
பூந்தேனைவிரும்பித் தாதனைந்தவண்டுகள் தடத்திலேழுழ்கி
நீறணிகின்றசிவனடியாரை நிகர்க்கும். விபூதியணிந்த தொண்
டர்கட்கெல்லாம் அன்னமிடுவாரைப்போல மகரந்தங்களைப்
பொழியுந் தாழைகள். தீருக்குற்றுலத்தலத்தெல்லையி லகத்
தியர் வருதலுஞ், சூரியன் மறைந்த தோற்றம் பண்டைக்கா
லந் தக்கன்வேள்விப்பிரயோசனத்தாலவன் கூட்டத்தினின்ற
தனக்கு யாது துன்ப மிம்முனிவர் செய்வாரோவென்று அத்
தமனமலையிலே போயொளித்தலை யொப்பாகும். தடாகம்
வயல்களிரண்டிடத்தும் அரும்புவிரிந்து நீலோற்பலந் திசை
தோறு மலர்ந்தகாட்சி. ஏழுசமுத்திரத்தையு முண்டவனிவ
னோவென்று மகிழ்ச்சி யெய்திநீரமகளிர் பார்ப்பது போன்

றிருக்கும். அகத்தியரைக்கண்டு நித்திரைவிட்டுச் செங்கழுநீர்
க்கண்ணாலே நோக்கி யாம்பலாகிய வாய்திறந்து வண்டோசை
யால் வருகென அழைத்து நீலமலர்த்தாதாகிய சுண்ணப்பொ
டியைத்துவித் தாமரையாகிய கரங்களைக்குவித்தது சிறியமா
லைக்காலம். அப்போது ஆகாயத்திலே யனந்த நகூத்திரங்கள்
தோற்றுவன பூமிதேவிவாட்டந்தவிர்க்கவந்த அம்முனிவரை
விண்மடந்தை காண இரண்டுகண்கள் போதாவென்று பல
கோடி கண்களைப்பெற்றதுபோலும். மிகுந்த செஞ்சடைகள்
சூடி மேனியிலே விபூதியணிந்து முனிவர் கூட்டத்தினடுவே
யகத்திய முனிவர் வருதல் போல நிலவுலகத்திலிருள் கெட்
டோடச் செக்கர்வானத்திலே நகூத்திரங்கள்சூழச் சந்திரனு
தயமாயினான். அவ்விடத்திலிருந் திராக்காலத்தைப் போக்கி
விடியற்காலத்திற் சந்தியாவந்தனஞ்செய்து விபூதி தரித்துப்
பஞ்சாக்கர செபம்பண்ணிச் சிவபிரானது தாமரைமலர் போ
லுந்திருவடிகளை வணங்கித்துதித்துப் பூசைசெய்ய நினைத்து
அலைகள் கொழிக்கும் வெள்ளிய மணலிலிங்கமமைத்து *நால்
வகை மலர்களாலருச்சித்துத்துதிப்ப வெள்ளியசங்கமுழங்க
எழுந்துவந்து குறுமுனிவரவ்விடம் விட்டுப்பெயரும்போது
கோழிகள் கூவுதல் சைவமுனிவன் வருகின்றனென்று அத்த
லத்திலுள்ள விஷ்ணுசமயத்தார்க்குச் சொல்லுதலைப்போலு
ம்,கொன்றைமரம் † திருப்பள்ளித்தாமங்கொடுக்கக் காந்தளா

* நால்வகை மலர் - கோட்டுப்பூ கொடிப்பூ நீர்ப்பூ நிலப்பூ.

† திருப்பள்ளித்தாமம் - சிவபூசைக்கு வேண்டுமலர்.

கிய கையாற் சிவார்ச்சனைசெய்ய மாந்தனிராகிய கைகளைக் குவிப்பக் குபில்கள் பல்லாண்டுகூற அளி (அன்பு) பயில்கின்ற பழமையாகிய சோலைகள் பலகடந்து முனிவர் சென்றனர். பறவைக் கூட்டங்க ளெல்லாம் பாவ புண்ணியங்களை யெடுத்ததுப் பேசும் யானையுங் கொலை செய்யாமற் சிவபூசைசெய்யும். நரியும் ஆலயத்தை வலஞ் செய்து செல்லும். சைவநன் னெறியாலே பலசாதி வண்டுகளுங் கள்ளுண்ணப்படாத சென்பகப் பூங்காவிலே யம்முனிவர் காலையிலே பன்னிரண்டு மாதங்களினுஞ் சூரிய சந்திர ருள்ளே பிரவேசிக்கக் கூடாத சோலையி னிருள்க ளெல்லாம் போக்கவேண்டி யவ்விருவரு மோருருக் கொண்டு வந்தாற்போலச் சிவந்த சடையும் வெள்ளிய விபூதியும் விளங்கப் புகுந்தனர்.

பிரமன் வரத்தாற்றவமொருவடிவு கொண்டிவந்து சாஸ்திரவராய்ச்சி செய்து சமுத்திர சலத்தைப் பானம்பண்ணிய அகத்திய முனிவர்க்காகப் பூருவத்திலேயுள்ள மால்வடிவ நீங்கிச் சிவவடிவந் தோன்றினாற்போலச் சூரியனுதய மாயினன். மாதவசிகள் பிராமணர் கற்பவர் கல்விச்சாலை தேவர் குலங்க ளிருக்கு மிடத்தில், வேதம் அங்கம் மிருதி ஞானபோதம் பதினெண் புராணமு முழங்கின. ஒரு பக்கத்திற் கிளிகள் வேதமோதும். ஒருபக்கத்தி லொருகிளிக்கு மற்றொரு கிளியுபநிடதப் பொருருபதேசிக்கும். வேதசிவாகமப்பொருள்க ளொருபக்கம் பதிலப்படும். சூருகிளையுண்டு தவமியற்றுவர்

தவமணமொரு பக்கத்திலே மணக்கும். முனிவரை நோக்கிப்
 பிரமாவின் புத்திரனிலே வென்று கிளிகளொரு பக்கம்
 பேசும். இம்முனிவன் பிரமனுக்கு முன்னுதித்தவனே பின்
 னுதித்தவனே? முற்காலத்திலே யிந்தத்தலத் திலிருந்தவ
 சியோ? வென்று சாரிகைப் பறவைக ளொருபக்கம் பேசும்
 சந்திரபதவிக்காகச் சாந்திராயண விரதஞ்செய்பவரும் மந்திர
 முருப்போடுகின்றவரும் தேவபோகத்தை யிச்சித்துத் தரு
 மஞ் செய்பவரும் இந்திர பதவியையுத்தேசித்து யாகஞ்செய்
 கின்றவரும் திக்குப் பாலகர் பதவியை வேண்டிச் சிவபிரானை
 வலஞ் செய்கின்றவரும் வித்தியாதரர் சித்தர் கிம்புருடர் மு
 தலியோர் பதவியை விரும்பி நாட்கணக்காகத் தலவாசஞ்
 செய்பவரும் பூலோகத் தரசை விரும்பிப் புண்ணியம் புரிப
 வரும் பாதலத் தரசை வேண்டித் தவஞ்செய்கின்ற சர்ப்பக்
 கூட்டங்களும் பிறப்பிறப்பை விரும்பாமற் சரியை கிரியை
 செய்கின்றவரும் விருப்பு வெறுப்பற்று மோக்ஷத்தை விரு
 ம்புகின்றவரும் ஆகிய அதிசய மனைத்துஞ் சென்பகப் பூங்கா
 விலே நோக்கி முனிவரவ்விடத்துத் தவஞ்செய்யாமற் சென்
 ற காலத்துக்கு வருந்துவாராய் விருக்ஷங்கள் பறவை விலங்கு
 மனிதர் முதலிய சராசரங்களெல்லாந் தேவராடுத் தங்கியிரு
 த்தலைப்பார்த்து நகரமெல்லாஞ் சிவபுரமாகக்கண்டு நான்வண
 ங்குதற்கு வாணனைப் போலிரண்டாயிரங் கைகளினிவேண்டு
 மென்று அவ்வனத்தை விட்டு நீங்கிக் கயிலாசத்தி லிருந்து

வந்த சித்திரப் பூங்கங்கையை நிலையா யிருக்கும்படி சிவபிரா
 ன்நிரு முடியிற் சாத்துந் திருப்பள்ளித் தாமம் போல ஆங்க
 மைத்து மலை மார்க்கங்களிற் சென்று அங்கே தங்கு முயிர்க
 ளெல்லாம் விரோதிக்கும் நெறியைக் காணுமற் பாம்புகளிரு
 க்குங் குகைகளில் மான்களுடன் புலியையுங் கலைகளோடு
 மானைச்சேர்ந்த சந்திரனையுங் கண்டு அளி (வண்டு) (அன்பு)
 விரும்புகின்ற சோலை நின்மலராகிய சிவபிரானைச் சேர்ந்தவர்
 போல வயர்ந்த வொளி பரவலால் கற்பகமென்று மேனைய
 மரங்களென்றுந் தெளியமுடியாமல் திகைத்துநின்று, கல்லெ
 லாமிலிங்கமாக ஆகாயமெல்லாம் புனல்கள்துவச் சோலைபூவா
 லருச்சித்துக் கணிகளாலே யமுதமூட்டக் கூட்டமாகிய ரத்ந
 தீபங்களேந்த மேகமெல்லா முரசொலிமுழக்குஞ் சிவநெறிப்
 பெருக்கத்தைப் பார்த்தனர். அதன்மேல் பிரமனைமதியாமற்
 பிரளயத்தைக் கணக்கிடு வாரும் நரைதிரை யில்லாதவரும்
 பிறப்பிறப்பற்றவரும் மறப்பு நினைப்பில்லாதவரு மிரவு பகல
 ற்றவரும் சூரியனெங்குதிப்பனென்று கேட்பவரும் இடை
 பிங்கலை வழிச்செல்லுஞ் சுவாசத்தைச் சுழுமுனைவழிச்செலு
 த்திச்சலனமற்றிருப்பவரும் மூலாதார நாடிதிறந்துமேற்போ
 ய்ச் சிவபிரானொப்பற்ற நடனந்தரிசிப் பவரும் நனவிலேபுல
 கந்தோறு நாடாத தெல்லாம் நாடிக் கனவிலே சஞ்சரிக்கின்
 றவரும் சுழுத்தியிற்சென்று மனத்தை யடக்குவாரும் மனங்
 கெடத் துரியத்திற் போய்த்தன்னையுணர்ந்து அதிதமார்க்கத்

தின்மேவீத் தலைவனை யாராய்கின்றவரும் முக்கோணத்திலே
யக்கினியைக் காற்றூலேழுட்டிச் சூரியமண்டலங்கடர் தப்பா
ற்போய் மிகுந்த பிரகாசப்பட்டு விளங்குஞ் சந்திர மண்டலத்
திலே யமுதமொழுக அதையுண்டுறங்குகின்றவரும் அட்டமா
சித்திபெற்றுச் சித்தராய்த் திரிகின்றவரும் பத்தியினாலே
முத்தியை யிச்சித்து மேலான யோகஞ்செய்கின்றவரும் சத்
தினி பாதமென்னு நால்வகை வழியிலே நடப்பவரும் காயசி
த்தி பெற்று வீற்றிருக்கின்றவரும் இரும்பைப் பொன்னாக்கி
முதியரை யினையராக்கித் தம்பதி சபேதராய்க் குகையிலிரு
க்கின்றவரும் இந்திரன் குபேரன் செல்வங்களை யுவர்த்துப்
பொன்னைத் துரும்பாக நினைத்துத் துறவீன்ப் மதுபவிப்பவ
ரும் பிரமன் விஷ்ணு ருத்திரர்கள் சாரூபத்தை யடைந்தவரு
ம் சிவசாரூப்பியம் பெற்றவரும் இப்படி யெண்ணில்லாதாரி
ருக்குமிடங்களை யகத்திய முனிவர்கண்டு, இவர்களி லொரு
வரே யேழுலகத்தையுந் தாங்க வல்லவர். அங்ஙனமாக நீல
கண்டத்தையுடைய பெருமானென்னை வரவழைத்து இம்ம
கமையெல்லா முள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போலக் காட்டியடி
மைகொண்டருள வன்றோ? அந்தோ! திரிகூடமலையி னதிசய
மனந்தங்கோடி. யெம்போலியர்க்குள்ளே யானையெதிர்தொ
ழும் பாக்கியம் பெற்றேனென்று புளகம்போர்ப்ப மெய்யெ
ல்லாம் விதிர் விதிர்ப் பெய்தச் சிரகரகம்பஞ்செய்து,வேடர்கர்
டுந் தேவர்கள்வனமுஞ் சிற்றார்களும் அருவியொழுகு மலை

களுஞ்சூழ்ந்து தானவர் முதலியோர்முழங்குஞ் சங்கவீதியை
ச்சார்ந்தனர்.

பூமிதேவியின் ஆபரணம்போலு மணிமாடங்கோபுடைய
வீதியுஞ் சரசுவதிக்கு நிகராகிய வடவருவித்துறையும் அ
தைச்சூழ்ந்த மலையுந் தேவர்களும் பொன்னுலகமும் பூமிபி
லே வந்தாற்போலுங் குற்றலத்திருநகருங் கோயிலுங் கோ
புரமும் வெற்றிக்கொடியுங் கண்கள் களிகூரக்கண்டு விஷ்ணு
வைப்போலக்காலேநீட்டி விண்ணு மண்ணுமளந்த துசத்தம்ப
த்தையுந் திருமதியின் விசேடத்தையுந் சோலைபயு மண்ட
பத்தையும் அண்டகூடமும் அதன்பாலடுக்கிய நல்லவரைக்கு
லமும்போலப் பார்த்துத், தாம் (அகத்தியமுனிவர்) ஒரு வாயி
னலையுண்டு முன்னு ஞமிழப்பட்ட விஷ்ணுவைத் தன்னுள்
ளையடக்கித் * திரிலோகங்களையும் நான்குவாயா லுண்டுமிழந்
திருக்கோயிற் பெருமையைக்கண்டு கருவாயில்கடப்பவர்க்கு
இந்தத்தரிசனமொன்று போதுமென்று கைகளைக்குவித்து
இரண்டு பக்கமும் பொன்மழை பொழிய எழுகடலும் போயு
ள்ளோ யிறங்கும் வாயினையுடைய மகாமுனிவர், துதித்தனர்.
ஒருபுகத்திலே பீரமனாகி மற்றொரு புகத்திலே விஷ்ணுவாகி
யிருந்தகடவுள் மற்றொரு புகத்திற் சிவபிரானாக விற்நிருக்

* திரிலோகங்களையும் நான்கு வாயாலுண்டுமிழ்தல் - மூன்று
லகத்தாரும் நான்குபக்கமுமுள்ள நான்கு வழியா லுள்ளேவந்து
தரிசித்துப்போதல்.

கும் சேஷத்திரமிதுவோ? பிரமன் விஷ்ணு கற்பாந்தத்தினு ம
 றியாத இத்திருக்குற்றலத்தலத்தைவந்து சேரப்பூருவத்தில்
 என் பிதாவாகிய பிரமன்செய்த புண்ணியமோ? யான்செய்த
 மாதவமோ? காரணம். சென்பகாடவி வளமும் வடவருவித்
 திரிகூடமலைபின் சிறப்பும் மூன்றுசத்திகள் தோன்றுதற்கிட
 மாகிய தரணிபீடமுஞ் சிவத்தின்செயலு மென்னொருநாவாற்
 சொல்லத்தக்கவோ? வேதங்க ளாயிரநாவாற் சொல்லற்பால
 வோ? மேருமலை கயிலாயமலை சிவலோக மிவற்றிற் பலகோ
 டி தலமான்மியங்களை வேத நூல்களிற் பயிலுந்தோலுந் திரு
 க்குற்றலத்தலத்தி லெனக்கிருக்கும் ஆசை மிகுதியைச் சிவ
 பிரான் தெரிந்தன்றோ கேட்டவரந் தந்தருளினர். தேவர்கள்
 பொருட்டுத் தென்றிசைக்கண் வருமெனக்கு ஊழிதோலுஞ்
 சிலம்பு முழங்க நடனஞ் செய்வாரது திருக்குற்றலமானது
 குளிக்குந் துறையிலே குருடனுக்கு வலம்புரிச்சங்கத்தின்
 முத்துக் கிடைத்ததுபோற் கிடைத்தது. அத்தலத்தைத்
 தனியனாய் வறியனாய்ப் பிச்சையெடுப்பவனெய்துந் திரவியம்
 போலுமடைந்தேன். பூலோக கயிலாயமாகிய திருக்குற்ற
 லங் கிடைத்தது. இனி பெந்தவுலகமும் வேண்டேன். சிவ
 லோகத்தினு மாசைவைபேன். இதுவே சாலோக முதலாகச்
 சொல்லப்பட்ட நான்குமாம். என்று மனங்களிக்கக் கண்களி
 லானந்தவெள்ளம் பொங்கப் புயம் பூரிப்ப வுடல் புளகமேற
 வுரைதடுமாற நின்று பரவசரா யகத்தியர் முக்கண் மூர்த்தி

யாகிய சிவபிரானிடத்தில் வைத்த அன்பாலே யாங்குள்ள வைணவப் பிராமணரது மதமடக்கு முபாயமெல்லாமறந்து செல்லுதலும், அவரைச் சங்கவிதி வடதிசைவாயில்காக்குங் காவலாளிகள் சிவனடியார்க ளுள்ளே போகக்கூடாதென்று வந்து தடைசெய்தெதிர்த்தனர்,

முனிவர் தடுப்பவர்காவலாளிகளோ? பிராமணரோ? வென்றுகேட்கு முன்னரே பிராமண ரெங்கும்பரந்துவந்து தடுப்பது தெரிந்து, அறிவில்லாதவர்களே! சிவபிரானுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் பேதம் யாதிருக்கின்றது? விஷ்ணு பத்தவதாரத்திலுஞ் சிவபிரான் நிக்கிரக மறக்கிரகஞ் செய்ததை மறந்தீரோ? விஷ்ணுமூர்த்தி கண்ணைப்பிடுங்கி யருச்சினை செய்த காலத்திலே சிவபிரான் சலந்தராசுரனை யடர்த்த சக்கரங் கொடுத்தகருணை யறியீரோ? * விருந்தை மயற்பிணி போக்குதற்கு உமாதேவியார் துளவமாகிய பச்சிலைமருந்தளித்தது தெரியாதோ? மண்ணுலகத்தார் விண்ணுலகத்தார் முதலிய யாவருமோட அவர்களைத் தொடர்ந்தோடி யாலகால விடஞ் செல்ல விஷ்ணுமூர்த்தி சரீரங்கருகிவிடுதலும், அவ்விடத்தைச்சிவபிரானுண்டு காவாவிட்டா லாரோடு நீங்களிங்கிருப்பீர். எங்குச்சென்றுயிர்பிழைப்பீரறிவில்லாதவர்களே! பலநூல்களையுணர்ந்து மதியில்லாதவரே! உங்களுக்கு விரித்தெடுத்த

* விருந்தை - சலந்தராசுரன் மனைவி, இச்சரிதங் கந்தபுராணத்திலுங் காஞ்சிப்புராணத்திலுங் காண்க,

துச்சொன்னுலுமொன்று முறியமாட்டீர். எம்பெருமானுடைய கீர்த்தியை உமது கடவுளாகிய விஷ்ணு அறிவர். இதுவன்றி யுடலுயிர்போல விஷ்ணுவுஞ் சிவபிரானு மிருப்பதறியீர். சிவனடியாரையோ? தடுக்கின்றீர். மாயவனையே மறுக்கின்றீர். கௌதமர் கண்ணுவர் பிருகு துருவாசர் ததீசிமுனிவர் முதலோரிட்டசாபத்தினாலே பகுத்துணர்வில்லீர் என்று வெளியிலேவந்து, தவநிட்டையிலே வலியராயிருந்தாலுஞ் சிவனடியாரைநீக்குகின்ற இவரை நீக்குவேனென்றுநினைத்து ஊக்கமுடையானொடுக்கம், பொருதகர்தாக்குதற்குப் பின்வாங்குதல்போல அகத்தியர் பரசமயக்குறும்பெறிந்து சிவசமயக்கொளுகொம்பாகி, முருகக்கடவுளிருக்கும் சேஷத்திரம் விசாரித்துச் சித்திரகங்கையாகிய வுத்தரவாகினி யலையாகிய கரத்தாற் காட்ட இலஞ்சி யென்னுந் தலத்தின்கட்செல்வார்.

மல்லிகை சிறுசண்பகம் குருக்கத்தி ஆத்தி மகிழ் மா வெட்சி முல்லை பாதிரி குரா கோங்கு வில்வம் சந்தனமுதலிய விருகூடங்கள் பக்கமே நெருங்கி நந்தனவனங்கள் தளிர்களாகிய கைகுவித்து மலரைச் சொரியுஞ் செண்பகப் பூங்காவில் வச்சிரத்தாற் கால்செய்து மாகதத்தாற்கழுத்துவைத்துப் பாளைகள் முத்தைச்சொரிந்து வயிறேரியம் புருடராகம் பூத்து நீலங்காய்த்து உச்சிமேலே கோமேதகம்விளைத்துப் பவளம் பழுத்துக் கமுகமரங்கள் பச்சை ரத்நம் வேய்ந்ததெனப் பச்சிலையால் வெளியடைத்த பந்தரினடுவே பக்கத்திலுள்ள

நதியின் கயல்மீன்கள் சோலைதோறுங் குதித்துப்பாய விழுங்கினிகள் முருகக்கடவுள்பாணம் பாய்தலாலுந்து வீழுமசுரர் தலைகள் போலத்தோன்ற, வேறுநதிபிலோடிச்செல்லும் பவளவாயன்னங்கள் அசுரராலே சிறையிருந்த தேவர்கள் விடுபட்டு வான்வழியாகச் செல்லுதல்போலத் தெரிய, வானமீன் வெடிதாவப் பிளவுபட்டு வீழ்கின்ற மாங்கொம்பு குமரக்கடவுள் வேலாயுதத்தாற் சூரனாகிப் மாமரத்தைப் பிளத்தல் காண்பிக்கக், காட்டுக்கோழியு மயிலு மவ்விடத்திலே கலந்து வருந்தோற்றம் அக்கடவுள் கொடியும் வாகனமும் வருதல் போலத் தோன்றத், தென்றற்காற்றுத் தவழ்ந்து வழிகாட்ட, வருகென வுபசரிப்பார் போலக் குயில்கள் கூவக், ஓளிகள் சடாக்ஷரத்தை யோதிச்சமயங்காட்டச், சிவந்த தளிர்கள் கை காட்ட, மந்தாரமலர் தீபங்காண்பிக்க, முருகக்கடவு ளிருப்பிடமிஃதென்று நதிகளிற் குதிகொள்ளுங் கயல் மீன்கள் கண்ணாற்காட்ட, அங்கேசென்று, சண்பகச்சோலை வளர்ந்து ஆகாயத்தைக்கிழிக்க அந்தவழியே யங்கிருந்து விமானம்வந்திருந்தாற்போன்ற சிகரத்தையுடைய ஆலயத்திலிருக்குந் தேவ தேவனைக் கோழிக்கொடிதாங்கிய விரனைத் தெய்வயானை வள்ளியம்மை யிருவருக்கு நடுவேதங்கிய சிந்தாமணிபோல் விளங்குகின்றவுனை அசுரகுல நமன்போல்பவனைச் சைவவைதிக மார்க்கத்தின் றாய்போல்பவனைக் கற்பகச்சோலை நிகர்வானைத் தேவேந்திரன் கிரீடமணி யொப்பவுனை வேடுவர் குடி

யிலே சம்பந்தஞ்செய்த கந்தனை வேதப்பழம் போல்பவனை
மூன்று கண்களையுடைய ஞானமலையிற்பிறந்த ஞானசமுத்
திரத்தைக் கிருபை வாழ்வைப் பன்னிரண்டு சூரியரொருங்
குதயஞ் செய்யும் உதயமலையுள்போலப் பன்னிரண்டு பொ
ற்குழை மேலேவிளங்கும் பன்னிரண்டு குண்டலங்கள் பொ
லியும் புயங்களையுடையானே மேருமலையருவிபோலு முப்புரி
நாலுடையானேத் தென்னிலஞ்சிறகரத்துப்பெருமானைச்சகல
கலைகளுக்குங் குருவானவனைத் தரிசித்து, வேல் பாணம் வச்
சிராபுதம் அங்குசம் கொடி அபயம் வலப்பக்கத்துக் கைகளி
லும், வில் மழு தண்டு வங்கியம் வரதம் இடப்பக்கத்துக் கைக
ளிலு மிருக்க ஆறுகிரீடமுந் தோன்ற மயிலாகிய மலைமேலே
சூரியன்போன்ற மேலானசோதியைத் தொழுது வீழ்ந்தெ
ழுந்து சந்திரன் போன்ற ஆறுதிருமுகங்களுங் கருணைபொ
ழிகின்றபன்னிரண்டு கண்களும் வேதம்பழுத்த கனிவாயும்
நூபுரமணிந்த பாததாமரைகளுங் கண்குளிரக்கண்டு வாய்கு
ளிர வாழ்த்திக் கரங்குவித்து மனங்குளிர அகத்திய முனிவர்
மகிழ்ந்து துதிப்பராயினர்.

சமுத்திரத்தைக் குடித்து மலையை யிடித்த வேலாபுத
த்தை யுடையாய்! உதயகாலத்திற்றோன்றுஞ் சூரியனே! மா
லையில்வருஞ் சந்திரனே! கயிலையங்கிரிக்கடவுள்வாழ்வே! உமா
தேவி வயிற்றிற்றோன்றியமணியே! யடியேனிடத்திற் பால்
தேன்பாகுபோலும் வேதப்பொருளை யருளிச்செய்தவனே!

வித்தியாதார்க்கு மந்திரோபதேசஞ் செய்யு மேகமே! அசுர
 விருள் விடியக்கூவுங் கோழிக்கொடியுடையாய்! தெய்வயானை
 புடன் வினாயாடும் யானையே! வள்ளிக்கொடிபடர் மலையே!
 சூரரைக்கொல்ல அஞ்சுமுகம் (பயப்படுமுகம்) கூடாதென்று
 ஆறுதிருமுகங் கொண்டெழுந்தருளியவனே! தேவர்கட்குத்
 தலைவனே! கங்கைபுத்திரனே! கார்த்திகை புதல்வனே! இல்
 ஞ்சியிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற கடப்பமலை யணிந்த குமார
 தேசிகனே! போற்றி போற்றி யென்று நூத்தமுதழுப்ப
 மெய் வெயர் வரும்பப் புளகம் போர்ப்பப் பரவசராய் நின்று
 னுதிக்கு முனிவரைப் பார்த்துக் குமார்க்கடவுள் உயர்ந்த கரு
 ணைகூர்ந்து “ உன்னுடைய தோத்திரத்தை மகிழ்ந்தோம்,
 இந்தத் தோத்திரத்தைச் சொன்னவருக்கு மோகூதமாகிய
 பேரின்பம் நினைத்தவாரே யருளுவோம். உனக்கு வேண்டும்
 வரத்தை யினிக்கேட்பாயாக ” என்னலும், அகத்தியர் உடல்
 பொருளாவிக்குடைய தேசிகனே! சிவபிரான் திருமணஞ்
 செய்த காட்சியும் அவர் நடனஞ்செய்கின்ற காட்சியுந் தரிசி
 க்க மேருமலையிலே தவஞ்செய்து, இமயமலையிலே பார்வதி
 தேவி திருமணக்குழாத்திற் சென்றேன். பூபாரஞ் சமமாதற்
 பொருட்டு எம்பிரான் அடியேனைத் தென்றிசையில் விடுத்த
 தனர். அப்போது திருக்குற்றலத்திலே யிருக்கும் விஷ்ணு
 வைச் சிவமாக்கிப் பூசைசெய்து மணக்கோலமுநடனமு மாங்
 கே தரிசிப்பா யென்றனர்.

அவ்வாறு கோயிலுட்செல்லும்போது சந்திதியிலே வை
னாவப் பிராமணர் தடைசெய்தனர். திருவருளுக்குப்பயந்திங்
ருவந்தேனிதற்குறுதி தேவரீரருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று
துதித்தனர். அதுகேட்டுக் குமாரக்கடவுள் “முனிவனே!
யஞ்சாதே வஞ்சகமறையோரை அவர் வஞ்சக வடிவத்தாலே
வெல்லுதல் வேண்டும். ஆதலால் வைணவக்கோலத்தோடு நீ
கோயிலினுட் சென்று வேதமந்திரத்தால் விஷ்ணுவைச் சிவ
லிங்க மாக்கி மகுடாகமவிதிப்படி பூசை புரிக” என்றனர்.
உடனே முனிவர் மகிழ்ந்து “சுவாமீ! சிவார்ச்சனை செய்யுமா
கமங்களை யெனக்குபதேசித் தருளுக” என்றுதுதித்தலும்,
குமாரக்கடவுள்பொழுதே சிவாகமமிருபத்தெட்டு முபதே
சித்தருளினர். பிரம விஷ்ணுக்களு முணராத வுபதேசப்
பொருள்களை யதுபூதியோடு முனிவர் பெற்றனர். உண்மைத்
தவமன்றி யுலகின் மிக்கபொருளுண்டோ? அதன்மேலிங்
வன முபதேசித்த சற்குரு மூர்த்தியை முனிவர் பூசை செய்
யத் தொடங்குவாராயினர்.

* பஞ்சசுத்தி முறைப்படியே வாசனைத்தயிலம் பஞ்சகௌ
வியம் பஞ்சாமிர்தம் நெய் தயிர் தேன் பால் கருப்பஞ்சாறு
கணிரசம் இளநீர் சந்தனம் மந்திரகலசரீர் முதலாய வடிடே

• பஞ்சசுத்தி - பூதசுத்தி, தானசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திர
சுத்தி, இலங்கசுத்தி. இவற்றுட் பூதசுத்தியை ஆன்மசுத்தி யென்
றஞ் சொல்வர்.

கஞ்செய்து மந்திரபுட்பஞ் சாத்தித் திருவொற்றாடை கலைகள் சாத்தி புபவிதம் மான்மதங் குங்குமங் கலவை புழுஞ் சாத்தி யிரத்நாபரண மணிந்து பூமலை புனைந்து சுத்தான்ன நிவேதித்துக் கருப்பூரதீபங்கொடுத்துப் பலகார்வருக்கத்துடன் முக்கனி தீம்பால் முதலியவைகளை மகாவைவேத்தியஞ் செய்வித்துச் சோடசோபசாரஞ் செய்து புட்பங்களைத்துவியெந்தையே! திருப்பரங்குன்றி ஸிருக்கு மிறைவனே! திருச் செந்தூர்ச்சேந்தனே! பழநிமலைத்தேவே! சிவகுமாரனே! யோகவாழ்வே! பழமுதிர் சோலைக்கந்தா! இலஞ்சிக் குமரதேசிகனே! போற்றி போற்றி யென்று முனிவர் தொழுதனர். அவருக்கிரங்கி முருகக்கடவுள் முனிவர் நினைத்தவெல்லா முடியும்படி வரங்கொடுத்தனர். அவ்வரம் பெற்று அன்றிராத்திரி யிலகத்தியர் வெண்மணலை இரண்டு இலிங்கமாகக் குவித்துச் சிவபூசைசெய்து மறுநாள் விடியற்காலத்து மவ்வாறே பூசித்து இரண்டு இலிங்கங்களை யு மொன்றுசேர்த்து *இருவாலுகநாயகனென்று திருநாமஞ் சாத்திப் பின்னுமருச்சினை யியற்றிப் பூருவயுகத்திலே அயன்மாலான மூர்த்தியைச் சிவலிங்கமாக்க விடைபெற்றுக்கொண்டு திரும்பினர்.

சிவபிரானே திரிகூடமலைபிற் பிரமன் விஷ்ணுவாயினர். ஆதலாலே யவரைப்போற்றுக லவரடியார்களுக்கு முறையாமென்று வேதங்களெல்லாம் விரித்துச்சொன்ன பிரமா

* இருவாலுகநாயகன்—இரண்டு வெண்மணலாலாகிய இலிங்கம்,

வின் புத்திரனாகிய அகத்திய முனிவர் கணப்பொழுதினுள் விஷ்ணுபத்தர்கள் வேடங்கொள்வாராய்த் துளபமாலே யணிந்து நெற்றியிலூர்த்த புண்டரஞ்சாத்தி யெட்டெழுத்துச்சரித்து, உண்மையெட்டுகின்ற பஞ்சாக்கரத்தைத் தியானித்துப் பரமபாகவதராய்க் காதினில் துளசிமணி சொர்ன குண்டலங்கள் சாத்தி ஆதி அச்சுதன் கோவிந்தன் ஆலமர்கடவுளென்று சொல்லப்பட்ட சிவன் விஷ்ணுவின் பொதுப்பெயர்களைச் சொல்லிச் சங்கவீதியிலேவந்து கங்கையிலேமுழுகிச் சந்தியாவந்தனமுடித்து விஷ்ணுவை விரைவிலே பணிவாரைப் போல வருதலும், வைணவரெல்லாங் குருவென்றெழுந்து வீழ்ந்து தலைவணங்கிப்பரவீனர். அவர் பணிதலெல்லாங் சிவனுக்கும்விஷ்ணுவுக்கும் பொதுவாகப்பகவற்கேயாகுக என்று ஆசீர்வதித்துப்பின்னர் ஒப்பில்லாதவனே! யெங்கிருந்து வந்தாயென்று கேட்போர்க்கெல்லாம் திருமலைமுளரிக்கண்ணன் நிருப்பதி யிருந்தோமென்று * சிலேடையாகக்கூறி யாமுன் செய்த ஒப்பில்லாதபெரிய தவத்தாலீண்டு †திருமுற்றம் பரவவந்தேம், பூசைக்கு வேண்டுந் திரவியமெல்லாங் கொணர்

* சிலேடையாவது- திருமலை முளரிக்கண்ணன் நிருப்பதி யென்பதற்குத் திருமலையாகிய தாமரைக்கண்ணனுடைய திருப்பதிசேஷத் திரமென்றும், சிறந்த கயிலாயத்திலிருக்கும் அக்கினி நேத்திரத்தை புடைய சிவபிரான் சிவசேஷத்திரமென்றும் பொருள்கொள்ளுதல்,

† திருமுற்றம்- திருக்கோயிற் சந்ரிதானம்,

மினென்று, வேதியர் வீதியைவிட்டு நீங்கவந்து துசத்தம்பத்
தை யிறைஞ்சியேத்தி வைணவர்கூட்டஞ்சூழ வசந்தவீதியை
வலம்புரிந்து, ஆலயங்கடவுள்வடிவாக வாயிலேந்தும் ஐம்பொறி
களாக விஷ்ணுசங்கமே வீதியாகச் சக்கரமே சிகரமாகப் பதி
னெட்டு ஸ்மிருதியும் பதினெட்டுப்படிகளாக வேதமே குறும்
பலாவாக விளங்குமற்புதத்தைப் பரவித்தொழுது வடக்குக்
கோபுர வாயிலுட்புகுந்து வரிரவரிருக்கையை வணங்கிக்கோ
யிலே வலஞ்சுற்றிச் சன்னிதிவந்தனைசெய்து மேற்றிசைவாயி
லுக்கிறைவர் வீற்றிருப்பு மேனைத்தேவர் கூட்டங்களையும்
வணங்கிச் சோமேசரையும் பராசத்தி பீடத்தையும் பணிந்து
உள்ளே புகுதலுர், துவாரபாலரினொருவ ரிவர் நேற்றுவந்
தவரென்ன, ஒருவர் நாமற்போ மென்ன, இவ்விருவரையுந்
கையமைத்து அப்பாற் போய்த் துளவமாலையணிந்த மார்பி
னையுஞ் செம்பொற்கிரீடம்புனைந்த தலைபினையுமுடைய விஷ்
ணுமூர்த்தியைக் கண்கள் களிப்பத்தரிசித்துக், கருணைக்கட
லாய்த் திருமேனி பச்சிலைக்காடாய்க் கண் வாய் முகங் கை
கால் கொப்பூழ் தாமரைமலர்பூப்ப ஒருகைசங்கு மொருகை
சக்கரமுர்தாங்கி யிரண்டு சுடருதித்த நீலமலைபோல நின்ற
அம்மூர்த்தியைப் பூசிக்க, முன்னம் பிராமணர் கொணர்ந்த
பொருளெல்லா முள்ளேவாங்கி வைத்துக் கூட்டங்களையெல்
லாம் வெளியேபோக்கிக் திருக்கடைக்காப்புச்செய்து பச்
சை மலைபோலுந்திருமேனிபவளமலைபோலாக ஆசைமிசுந்த

மனத்தாற் * கூர்மவேட்டுவத்தியானஞ் செய்து விபூதி ருத்
திராக்ஷர் தரித்து மனவொருமைப்பட்டுத் திருமாலுக்கு
ஞ் சிவபிரானுக்கும் † பொதுவகையாகவுந் திருமாலுக்குச்

* கூர்மவேட்டுவத்தியானம்-ஆமையும், குளவியும், நினைத்தப
டி முடிதல்.

† பொதுவகை-முத்தனே முளரிக்கண்ணு மூலமென்றழைத்
த வேழப்பத்தியினெல்ல காக்கும்பகவனே திகிரியாளா கத்தனே
அருள்குற்கொண்டகந்தரக்கறுப்பினனே நத்தணிசெவிய கோல
நாடுதற் கரியநம்பி, அண்டர்தாம் பிழைக்குங் கட்டாலமர் கறைக்க
ண்டமேயாய் வண்டில வலங்கலார்க்கு மருமத்தே னிதழியுள்ளாய்,
ஆழியும்வளையுமேற் பாயணிமணிப்பணிகள் பூண்பாய் வாழியந்தர
ங்கமாக மருவுமாதிரையையாவாய். என்பன. திருமாலுக்குப்பொ
ருள்கூறுங்கால்-பிரீதியையுடையவனே தாமரைக்கண்ணை யுடைய
வனே மூலமென்றுகூப்பிட்டயானையின் அன்பினளவிலே(சென்று)
இரக்ஷிக்கும் பகவனே சக்கரத்தையாள்பவனே கடவுளே கொடுக்கி
ன்ற நீருண்டமேகத்தைப்போலங் கருநிறமுடையவனே சங்கந்தாங்
கிய அழகிய வராகாவதாரமுள்ளவனே தேடுதற்கரிய புருடோத்த
மனே. இடையர் கயிற்றூலுரலிற் கட்டுங்கட்டாற் கட்டுண்டவனே
வளந்தங்கிய துளவமாலே நிறைக்கு மார்பிலே தேனூறு மதரத்தை
யுடையாளாகிய இலக்குவியையுடையவனே. சக்கரமுஞ் சங்கமுமே
ற்பவனே வரிசையாக ரத்நாபரணங்களுமணிந்தவனே! அழகிய சீரங்
கம் (இட) மாகப்பொருந்திய காவிரிநதியை யுடையாய் யெனவுங்,
சிவபிரானுக்குப் பொருள் கூறுங்கால், (இயல்பாகிய) மலரகிதனே
அக்கினிக்கண்ணுடையவனே ஆதியாகிய மென்மையுடைய வளர்

*சிறப்புவுகையாகவுந் தோத்திரஞ்செய்து, தாமரை மலர்கள் போலக் கரங்களைத் தலையிலேகுவித்துக் கயிலாயமலையிற் சிவ பிரானருளிச்செய்த மெய்ம்மையை மனத்திலேநினைத்துச், சங்கிருந்தகையில்மானிருக்கவுந் துளபமாலையிருந்ததலையிலே மூன்றும்பிறைச்சந்திரனிருக்கவும் பொட்டிருந்த நெற்றியிற் கண்ணிருக்கவும் ரத்நாபரணமிருந்த மார்பிலே சர்ப்பாபரண மிருக்கவும் நீண்டதிருமேனி குறுகு குறுகு என்று பரவியகத்தியமுனிவர் திருவடியின்கீழே யணுகும்போது, திருக்குற்றலத்தில் தேவதேவனாகிய விஷ்ணுமூர்த்தி தவம் தருமம் பொருள் தெருள் சைவம் நன்மை மனுநீதிமார்க்கம் நிறை தவம் மெய்ம்மை புதுமை சரியைமுதலிய † சதுட்டையம்

ந்த மூங்கில் வரிசைகளையுடைய திருநெல்வேலியைக்காக்கும் பகவானே கயிலாசமலையை யுடையவனே. கடவுளே கருணையே குடிகொண்ட நீலகண்டத்தையுடையவனே. சங்கக்குழை புனைந்தகாதுகளையுடையாய். (விஷ்ணுவாகிய) பன்றி தேதெற்கரிய பெரியோனே. தேவர்கள் பிழைக்குமுறுதியாற் பொருந்திய நீலகண்டத்தையுடையவனே வண்டிகள் தங்கிய தேனிறைந்த கொன்றைமாலையணிந்த மார்புடையவனே சமுத்திரங்குழு மூலகிற்பரந்த அழகிய ஆபரணமாகச் சர்ப்பங்களைத் தரித்தவனே இரகசியமாக, அன்பரிடத்திற் தங்கிய திருவா திரை நகைத்திரத்தையுடையாய் எனவுங்கொள்க.

* சிறப்புவுகை-முத்தலைவரையாய் முளரிக்கண்ணு என்பன. இவற்றின்பொருள் திரிகூடமலையையுடையாய் தாமரைக்கண்ணனே யென்பனவாம்.

† சதுட்டையம்-காரணத்தாலாகிய நான்குகாரியப் பொருள்.

மோகூதம் ஆகிய இவைகள் உலகமெல்லாம் பெருகத்திருமே
னி குறுகிச் சிவலிங்கவடிவாயினர்.

சித்தினாலே இரும்பு பொன்னாற்போல அகத்தியமு
னிவர் பத்தியினாலே மால் (மயக்கம்) ஆகியிருந்த வடிவத்தை
யுடையவர் சத்தும், அசத்தும், சதசத்துமாகிய ஞானநித்திய
நிமலானந்த நிட்கள சகள மூர்த்தியென்னும் சிவபிரானுயின
பின்னர் வேதங்களுந் தேவவாத்தியங்களுமுழங்கின. தேவர்
கள் புஷ்பவருஷம் பொழிந்தனர். அடியார்குழாங்கள் தொழு
தன. உயிர்களெல்லாஞ்சிறப்படைந்தன. திரிகூடப்பெருமான்
கீர்த்தி மூன்றுலகமும் பொதிந்தன. திருவெண்ணீறுவிளங்கி
யது. கொன்றைமாலையணிந்த சடையுடைய கருணையங்கட
லேத்தரிசித்து முனிவரானந்தக்கூத்தாடி யுரோமஞ்சிலிர்ப்பப்
புளகாங்கிதங்கொண்டு மார்பும் புயமுந் துடிக்க மனமும் வாக்
குந் தமிழ்ச்சொல்வேதந் துளிக்கப் பேரானந்தக்கடலின்
மூழ்கி யநுபூதியாகியவிபூதியைச் சிவலிங்கப்பெருமானுக்குச்
சாத்தித் தியானபூசைமுடித்துப் பிராமணர் கொணர்ந்துவை
த்த பூசாதிரவியங்களைக் கமண்டலநீராற் சுத்திசெய்து நூறு
உருத்திரமந்திரத்தால் பஞ்சகௌவியம் பஞ்சாமிர்தம் பால்
கங்கைநீர் முதலியவற்றையபிடேகம்பண்ணி மிக்க வாசனையு
ள்ள கலவைச்சந்தனஞ் சாத்திப் பீதாம்பரந்தரித்து ரத்நாபர
ணங்களும் பூமாலையும்புனைந்து மந்திரத்தாற் பாயசம் நிலே
தித்துப் பஞ்சவாசத்தோடு கூடிய தாம்பூல வைவேத்தியஞ்

செய்து சங்கக்கோயிற் றிருக்கதவந்திறந்து சங்கத்தொனி
முழங்க அடியார் கூட்டமெல்லாந் துதித்துப்பரவச் சோட
சோபசாரஞ்செய்து * ஐந்துவிதமாகிய ஓமாக்கினி காரிய
முடித்து வேதவிதி மந்திரத்தாலே யாயிரத்தெட்டு வில்வங்
கொண்டருச்சித்து நீலமலர்களை விடுபூவாகத்தூவி மந்திரவிதி
ப்படி நின்மலராகிய சிவபிரான் றிருக்கரத்திலே சிவபூசைப்
பலனை கொடுத்து மனங்கசியக் கண்கள்களிப்பச் சரீரம் விதி
ர்ப்ப நின்று தோத்திரஞ் செய்வாராய்ப் பராபரனே! பரம
யோகி! பராங்குசா! பரசுபாணி! நிராமயா! நிமலா! நித்தனே!
நின்மலனே! திரிகூடத்திலே சராசரமெல்லாம்பெற்ற தற்பரா!
சிற்பரா! என்றாயிரங்கோடி நாமமெடுத்தோதிப் பிரமனே!
பிரமன்மா லறியாத பரமனே! சண்பகாடவியாய்! மரகதக்
கொடி மருவிய மாணிக்கமலையே! யன்பருக்கன்பனே யயனரி
யாகித் தென்பூமியின் குறையை நீக்கச்சிவமாகி நிறைந்தாய்!
ஆதிமத்தியாந்தரகிதனாகிய திருக்குற்றாலத்திறைவனே! போ
ற்றி போற்றியென் றேத்திப் புகழ்ந்து சாஷ்டாங்கமாக வீழ்
ந்து வணங்கும் அகத்தியமுனிவரை யங்குரின்ற வைணவப்
பிராமணரெல்லாம் பார்த்து இவன் பகைவனாவானோ? ஏதோ
இடையூறு வந்ததென் றுள்ளேபுகுந்து சங்குசக்கரந் தாங்
கித் தாமரைபூத்த கருணைக்கடலாகிய விஷ்ணுமூர்த்தியைக்
காணார். கருணையொரு வடிவாய்ப் பூமி யந்தரஞ் சுவர்க்க

* ஐந்து ஓமாக்கினி - புரார்த்த பூஜாவிதியிற் காண்க.

மூன்று மருவுபேரொளியாகிய மாணிக்கமலைபோன்ற சிவபிரானைக்கண்டு வணங்கினூரில்லைக் குருவாகிய அகத்தியமுனிவர்மேற் கோபங்கொண்டனர்.

சாலஞ்செய்தபுன் யாவனோ? வென்பர். யாது தந்திரம் விளைத்தனனென்பர். சைவன்போல நேற்றுவந்த பிராமணனிவனே யென்பர். அந்தோ! அறிந்தோமில்லையே யென்பர். அடையாளம்போல நாமந்தரித்து நன்னெறிபோல ஞானம்பேசித்துளவமலை சூடிவந்தது மிம்மாயஞ்செய்ய வென்பர்: இவன் குள்ளவடிவாயது விரகமோ கள்ளமோவென்பர். பொய்மையானாகிய இவனுக்குப் பூசை யோமம் செபமெல்லாம் பாருங்களென்பர். திருமலை முளரிக்கண்ணன் திருப்பதியிருந்தோமென்று சிலேடையாக எம்பெருமானே யேத்தினுனென்பர். கருமலைபோன்ற மாயவனை நெற்றிக்கண்ணுடைய சிவனுக்கி நம்மிடத்திற் றுக்கத்தையுண்டு பண்ணிநின்ற பொலிவினைப்பாருங்களென்பர். வஞ்சகமனத்தனாகியவிவனைத்தலைவாயில் கடந்துபோவதற்கு முன்ன மிறுரும்படிகட்டுவோமென்று தண்டாயுதங் கயிறுகொண்டு வலியான் முன்னங் கொக்குத்திரள் வந்ததுபோல வந்தனர். அது தெரிந்து அகத்திய முனிவர் ஒருகையிலே தருப்பைப்புல்லைவாங்கித் திருக்குற்றாலநாதரை நினைத்து ஆயிரங்கோடி காகத்துக்கு ஒரு கல்லைப்போல விடுத்தனர். அத்தருப்பைபெசென்று வைணவர் நெருங்கித்தாக்கும் ஆயுதங்கட்கு ஆயுதமாகி மோதிச்செ

ல்லுதலும், பிராமணர் ஓங்குங் கையானது வியாதமுனிவர் விஷ்ணுவேதெய்வமென்று பொய்ச் சத்தியங்கூறித் தூக்கிய கைபோலத் தம்பித்துநிற்கப்பயந்து, பரமயோகீ யுனக்கடைக்கலம் அபயந் தந்தருளுக என்றனர். முனிவரவரை “யஞ்சந் க” என்று தாக்கு மந்திரத்தால்விட்ட தருப்பையைச் சாந்தி மந்திரத்தால் வரவழைத்துக் காத்தருளிக் குறும்பலா ஈசர் பாதத்தைப்பரவியேத்திப் பொன்மயமாகிய சங்கக்கோயிலை வலஞ்செய்யும்போது வணைவப்பார்ப்பார் கூட்டமெல்லாஞ் சந்திரனைத்தொடருஞ் சகோரப் பறவைகள் போல முனிவர் பின்னே செல்லுதலும், அவரை முனிவர் பார்த்துத் “திருகூடநாதர் சங்கவிதிபின் தென்மேற்குப்பக்கத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தியைவைத்துப் பூசித்துவாழுங்கள் சீதரன்சமயமென்றுஞ் சிவபிரான் சமயமென்றும் பேதஞ்செய்யாதிருங்கள்” என்றனர். அங்ஙனமே செய்வோமென்று அந்தப்பிராமணர் முனிவரை வணங்கிச்சென்றனர். அதன்மேல் அகத்தியமுனிவர் குற்றலநாதர் மாலாயிருந்தகாலத்தில் அவருக் கீசானதிசையிற் சிவமாக எழுந்தருளியிருந்த கூத்தனாகிய நம்பெருமான் பூசனைபுரியுஞ் சிவப்பிராமணரை யழைத்து அவர்கள் பிள்ளைகள் அவர்கள் மைந்தர்களனைவருக்கும் வேதசிவாகமங்களை யுபதேசித்துச் சிவபுராணமு மறிவித்துச் சைவபூசை விதியுந் தத்துவமு முணர்த்துத்தொடங்கினர்.

மூன்றாவது திருமால் சிவபிரானுள் சருக்கம் முற்றிற்று.

நான் காவது

சிவபூசை விதியுரைத்த சருக்கம்.

*குதத்தினிரண்டுவிட லளவின்மேலே முக்கோண வடிவமாக மூலாதாரம் விளங்கும். கோசத்துக்கும் நாபிக்கும்நடுவிலே நாற்சதுரமுகச் சுவாதிட்டானம் விளங்கும். நாபிக்கமலத்திலே மூன்றும்பிறைபோல மணிபூரகம் விளங்கும். இருதயத்திலே முக்கோண வடிவமாக அனாகதம் விளங்கும். கண்டத்திலே யறுகோண வடிவமாக விசுத்தி விளங்கும். இலாடத்திலே வட்டவடிவமாக ஆஞ்ஞை விளங்கும். இந்த ஆற்தாரங்களுக்கும் முறையே விநாயகர் பிரமன் விஷ்ணு உருத்திரன் மகேசுரன் சதாசிவம் ஆகிய அறுவருந்தெய்வங்களாம். பிருதுவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயமாகிய வைந்தும் ஆற்தாரங்களுக்கு முறையே பூதங்களாம். இவற்றுள் மூலாதாரத்துக்குஞ் சுவாதிட்டானத்துக்கும் பிருதுவி பூதமாம்.

சிவம் சத்தி சாதாக்கியம் ஈசரம் சத்தவித்தையாகிய வைந்துஞ் சிவதத்துவங்களாம். கலை காலம் வித்தை நியதி மாயை அராகம் புருடன் ஆகிய வேழம் வித்தியாதத்துவங்களாம். பிருதுவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் ஆகிய வைந்துபூதங்களும், மெய் வாய் கண் மூக்கு செவியாகிய வைந்து பெர்நிகளும், சத்தம் பரிசம் உருவம் இரசம் கந்தம் ஆகியவைந்து

* குதம் - மலத்துவாரம்.

புலன்களும், வாக்கு பாதம் பாணி பாயு உபத்தம் ஆகியவைந்
து கன்மேந்திரியங்களும், மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தம்
ஆகிய அந்தக்காரணங்கள் நான்கும் ஆகியவிருபத்துநான்கும்
ஆத்துமத்தத்துவங்களாகும். இம்மூன்றுவகையாகிய முப்பத்
தாறு தத்துவங்களும் உண்ணிலைக்கருவிகளாம்.

ஆகாயத்தினிடமாய்நின்று காது ஒலியையறியும். காற்
றினிடமாய்நின்று சரீரம் பரிசுத்தையறியும், அக்கினியினிட
மாய்நின்று நேத்திரம் உருவத்தையறியும். புனலிடமாய்நின்
று இரசத்தை நாக்கறியும். பிருதுவியினிடமாய்நின்று நாசி
வாசனையையறியும். வாக்கு ஆகாயத்தினாலே வசனிக்கும்.
பாதம் வாயுவினாலே நடக்கும். பாணி யக்கினியினாலே யிடுக
லேற்றலைச்செய்யும். பாயு அப்புவினாலே மல சல மோசனஞ்
செய்யும். உபத்தம் பிருதுவியினாலே யானந்திக்கும். மனம்
வாயுவினாலே நினைப்பும் சஞ்சலமுஞ்செய்யும். அக்கினியின
ாலே புத்தி நிச்சயஞ்செய்யும், அப்புவினாலே சித்தம் சிந்தனை
செய்யும். பிருதுவியினாலே யகங்காரம் ஒங்கியெழும். இவை
முழுதும் யோக்கிய காண்டமென்று பெயர் பெறும். கலை கிரி
யையை யெழுப்பும். வித்தை ஞானத்தையெழுப்பும். நியதி
கனம் பலத்தைநிச்சயிக்கும். அராகம் ஆசையையெழுப்பும்.
காலம் கன்மபலத்தை யூட்டும். மாயை மறைக்கும், புருடன்
கருவிகளைத்தொழிற்படுத்தும். இவைகளுக்குப் போக காண்
டமென்று பெயராம். சுத்த வித்தை ஞானமிகுந்து கிரியை

குறைந்திருக்கும். ஈசர் கிரியையிருந்து ஞானங் குறைந்திருக்கும். சாதாக்கியம் ஞானமுங் கிரியையுஞ் சமமாயிருக்கும். சத்தி கிரியையாயிருக்கும். சிவம் ஞானமாயிருக்கும். இந்தத்தத்துவங்களைந்துக்கும் பிரேரகாண்டமென்று பெயராம். சிவமுதலிய வைந்து தத்துவமுஞ் சுத்தமாயையாம். கலைமுதலிய வேழுஞ் சுத்தாசுத்தமாயையாம். பிருதுவி முதலிய விருபத்துநான்கும் அசுத்த மாயையாம். இவற்றைப் பதிபசு பாசக்கிரமத்திற் கண்டுகொள்க.

பிருதுவியின்கூறு தோல் எலும்பு நரம்பு மயிர் தசை. அப்புவின்கூறு இரத்தம் சுக்கிலம் மூளை மச்சை ஓடுநீர். அக்கினியின்கூறு நித்திரை பயம் ஆகாரம் சோம்பல் மைதுனம். வாயுவின்கூறு நடத்தல் ஓடல் நிறற்ல் இருத்தல் கிடத்தல். ஆகாயத்தின்கூறு கோபம் மதம் குரோதம் மோகம் உலோபம் இவையிருபத்தைந்தும் பஞ்சபூதகாரியங்களாம்.

சூக்குமைவாக்கு நாதசொருபமாய் அதனுள்ளொளியாக விளங்கும். பைசந்திவாக்கு நினைவுமாத்திரையாய் விளங்கும். மத்திமைவாக்கு செவிக்குவிடயமாகாமல் கண்டத்தினுள்ளே யுணரத்தக்கதாய் விளங்கும். வைகரிவாக்குச் செவியாற் கேட்க வெளியே புறப்பட்டு விளங்கும். * ஏடணை, † அத்த

* ஏடணை: ஈடணையின்மருஉ. அதாவது இச்சை.

† அத்தவேடணை - பொன்னாசை.

வேடணை *புத்திரவேடணை †யுலகேடணை யென மூன்றும், சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதம் எனக் குணங்கள் மூன்றும், இவை முறையே யுத்தமம் மத்திமம் அதமமாம். உதானன் உண்ட அன்னசாரத்தை யுடலெங்கும் பரவச்செய்யும், வியா னன் தோலெங்கு நிறைந்து பரிசுத்தை யறிவிக்கும், சமா னன் எல்லாவாயுக்களையும் ஏறுதல் குறைதல் செய்யவொட் டாது சமனாக்கும். அபானன் மலசலங்கழிப்பிக்கும். பிரா னன் லலாடத்தானத்திலே தோன்றி யெப்போதும் போக்கு வரவு செய்துகொண்டிருக்கும், இவ்வைந்து வாயுவுந் தெய்வ வாயுவென்று சொல்லப்படும், தேவதத்தன் வியர்த்தலும் ஒவிவித்தலும் போர்செய்வித்தலுஞ் செய்யாநிற்கும். கிரிக ரன் தும்மலும் மயிர் சிவிர்த்தலுஞ் செய்விக்கும். கூர்மன் நீட்டல் மடக்கல் செய்விக்கும். நாகன் கொட்டாவி யுண்டு பண்ணும். தனஞ்செயன் உயிர் உடம்பைவிட்டுப்போனாலுந் தானின்று பின்னர்க் கபாலத்தை வெடித்துப் பிளந்துபோ கும். இவ்வைந்து வாயுவும் கன்மவாயு வெனப்படும்,

பிங்கலைநாடி மூலாதாரத்திலேதோன்றி யாறாதாரத்திலு மும்மண்டலத்திலு மூடுருவிச்சென்று நாசி வலப்பக்கத்திற் சுழுமுனையிலே யிணங்கி யிடப்பக்கத்திலே கத்தரிக்கோஷ் போல மாறடிச்சென்று கபாலத்திலே யேறிநின்று போன வழியே திரும்பி யிருப்பிடத்துக்கு வரும், இடைகலை நாடிப்பு

* புத்திரவேடணை - பிள்ளையாசை. † உலகேடணை - மண்ணாசை,

மூலாதாரத்திலேதோன்றி மேற்கூறியபடியே வலப்பக்கத்திலே மாறாடிச்சென்று திரும்பிவந்து நிற்கும். சுழுமுனைநாடி மூலாதாரத்தினின்றும் ஆறாதாரத்திலு நடுவிலே யூடுருவிக் கபாலத்திலேறிப் பிரமரந்திரத்தைமுட்டி நடுநாடி பிரண்டிலு மீண்டுவந்து நிற்கும். இப்படியே மற்றை ஏழுநாடியும் மூலாதாரந்தொடங்கி, அவற்றுள் புருடன் வலக்கண்வரையும் காதாரி இடக்கண் வரையும் அத்தி வலக்காதுவரையும் அலம்புருடன் இடக்காதுவரையும் சிங்ஙுவை நாக்கினளவும் சங்கினி குறியினளவுங் குகு குதத்தினளவும் வந்துநிற்கும். இந்தநாடி பத்தும் பத்துவாயுவும் மூன்றுகுணமும் மூன்று ஏடனையும் இருபத்தைந்து *பூதியமும் நாலுவாக்கும் கன்மேந்திரியங்களின்றொழிலாகிய வசனமுதலேந்தும் ஆகிய அறுபதும் புறநிலைக்கருவிகளாம். உண்ணிலைக்கருவிகள் முப்பத்தாறுஞ் சேரத்தத்துவர் தொண்ணூற்றொறெனப்படும்.

நரம்பு இரத்தம் தோல் எலும்பு விர்து மூலம் தசை பெனத் தாதுக்களேழு. மோகம் காமம் மதம் குரோதம் மாற்சரியம் உலோபமெனஉட்பகைகளாறு. அன்னமயகோசம் பிராணமயகோசம் மனோமயகோசம் விஞ்ஞானமயகோசம் ஆனந்தமயகோசம் எனக்கோசமைந்து. இடந்தோறுந் தன் சேனைகளையிருத்திவிட்டுக் †கோயிலினுட்புகு மரசன்போலச்

* பூதியம் - பூதகாரியம்.

† கோயில் - அரண்மனை.

சரீரத்தினுள்ளே புகுந்திருக்கும் ஆன்மாவின் அவத்தையை ந்து. அவையாவன: மாத்திரைகள் பத்து இந்திரியம் பத்து வாயுவைந்து அந்தக்கரணம் நான்கு புருடனென்று ஆகிய முப்பத்தைந்து தத்துவங்களுடன் ஆன்மா இலாடத்தானத் திலே நிற்பது சாக்கிராவத்தையாம். மேற்சொன்ன தத்துவங்களுள் இந்திரியம் பத்து நீங்க ஏனையிருபத்தைந்து தத்துவங்களுடன் ஆன்மா கண்டத்திலே நிற்பது சொப்பனாவத்தையாம். புருடன் சித்தம் பிராணவாயு இம்மூன்று தத்துவங்களுடனே ஆன்மா இருதயத்திலே நிற்பது சுழுத்தியவத்தையாம். மேற்கூறிய மூன்றிலே சித்தநீங்கிய ஏனையிரண்டு தத்துவங்களுடனே யான்மா நாபித்தானத்திலே நிற்பது துரியாவத்தையாம். அதைக்கடந்து புருடனோடு ஆன்மா மூலாதாரத்திலே நிற்பது துரியாதீதாவத்தையாம். இந்தத் தத்துவங்களெல்லா மாயைமலமாம். கன்மமலம் நன்மை தீமையென விரண்டாம். செம்பிலுற்ற களிம்பைப்போல ஆன்மாவுள்ளபோதே யிருந்து அறிவை மறைப்பது ஆணவமலமாம். இந்த மும்மலத்துள்ளு மழுந்து மான்மாவானது சகலம் கேவலம் சுத்தமாகிய மூன்றவத்தைகளைப்பொருந்தும்; அவற்றுள் தத்துவங்களெல்லாவற்றையும் நீங்கிச்சருவசங்காரகாலத்தில் கிருட்டிகாலமளவும் ஆணவமலத்தான் மறைப்புண்டு யாதொரு நினைப்புமின்றி யிருப்பது கேவலாவத்தையாம். முப்பத்தாறு தத்துவங்களோடுகூடி யேனைத்தத்துவங்களை விட்டுப்

பிரிந்து எல்லா யோனிகளிலும் பிறந்து நாக சொற்க புவன மூன்றினுள்ளும் நல்வினை தீவினைப்பயன்களை யனுபவிப்பது சகலாவத்தையாம். அவ்விரண்டவத்தையும் சனனத்துக்குக் காரணமாகும். ஒப்பற்ற திருவருளால் ஐந்தவத்தையும் பொருந்தி அவற்றைக்கடந்து அப்பாற் சென்று நின்றல் சுத்தமாகும் இந்தநெறியை யுணர்ந்து சிவபிராணைப் பூசைசெய்பவருக்குப் பிரகாசிக்கும் பூசாவிதியை யினிச்சொல்லக் கேட்பீராக.

பத்தி பயம் அன்பு நல்வழி குணம் ஆசாரம் அறிவு இவைகள் சென்மவாசனையிலுடையவர்கள் பூசைபண்ணுதற் குரியவர். சித்திரசபையிலே நடனஞ்செய்யுஞ் சிவபிரான் பூசைக்குப் பொருந்திய சுத்தியைந்துள்ளன. அவற்றுள் ஆன்மசுத்தி மானதசுத்தியின்பொருட்டு விடிவதற் கைந்து நாழிகைக்குமுன்னெழுந்திருந்து இயன்றமட்டுஞ் சுத்தி செய்து விபூதி தரித்து உருத்திரன் சதாசிவன் இவர்களைத் தொழுதெழுந்து வெளியேபோய் வடக்குங் கிழக்குமல்லாத திசையிலே கோபுரந் தெரியாத இடத்தில் தண்ணீர்க்கரை பசுக்கொட்டில் மடம் சோலை விளைநிலம் அறுதம்புல்முனைத்த பூமி மரத்துநிழல் சுத்தநிலம் மயானம் உவார்நிலம் இல்லாத இடத்தில் சந்திரன் பசு பிராமணர் கிழக்கு முதலியவற்றைப் பாராமல் மூக்குறுனியைப்பார்த்துக் கீழேயொரு துரும்பை யிட்டு வஸ்திரத்தைத் தலையிலேதரித்து இரவிலே தென்றி

சையையும் பகலிலே வடதிசையையு நோக்கி மௌனமாக
 விருந்து மலங்கழித்துப்பின்பு மண் செங்கல் முதலியவற்றாற்
 சுத்திசெய்து இடக்கையினாலே குறியைப்பிடித்தெழுந்துபோ
 ய்த் தீர்த்தமல்லாத சலக்கரையி லொருமுழந்தூர விருந்து கா
 காலமல்லாதகாலத்திலெடுத்தவைத்திருந்தமிருத்திகையினாற்
 குதத்தை யைந்துதரமும் கோசத்தை பொருதரமும் இட
 க்கையைப் பத்துத்தரமும் இரண்டுகையை ஏழுதரமும் இர
 ண்டு கால்களை ஒருதரமுந் தேய்த்துச் சலத்தாற் கழுவிச்
 சௌசமுடித்தபின்னர் துரையில்லாத நீரினாலே சுத்தமான
 இடத்திற்போய் வடக்குங் கிழக்கு நோக்கி யாசமனஞ்செய்
 து, நாரத்தை மா இருப்பை *கடு மகிழ் மருது நாவல் பூல்
 †இறவி நாயுருவி ‡சங்கு குருக்கத்தி ஆத்தி அசோகு சண்
 பகம் வன்னி ஈந்து §அழிஞ்சில் கடம்பு இவற்றொடு தில்லை
 பராய் ஆல் அத்தி நீங்கிய மற்றைப் பாலுமுள்ளு மொருங்கு
 பொருந்திய மரங்களிலே துறவி யெட்டங்குலநீளமும் கிருகி
 பன்னிரண்டங்குல நீளமும் ஒருவிரற்பருமைபுமாகப் பிராம
 ணரல்லாத பின்முன்றுவருணத்தாரு மேற்சொல்லியவளவை
 யிலொவ்வொரு விரன்முறையே குறைந்தவளவாகப் பற்கொ
 ம்புகள் நறுக்கி அவைகளாலே துறவியர் வடக்குங் கிருகி
 யர் கிழக்கும் நோக்கியிருந்து, தந்தசுத்தி செய்யக்கடவர். நவமி

* கடு - கடுக்காய்மரம். † இறவி - இத்திமரம்.

‡ சங்கு - ஓர் முட்செடி. § அழிஞ்சில் - ஓர் மரம்.

சங்கிராந்தி பிரதமை சஷ்டி அமாவாசை பெளர்ணமி விதி
பாதம் இத்தினங்களிலே பல்விளக்கலாகாது. பற்கொம்புகொ
ண்டுவந்து கொடுப்பவர் தம்மாணுக்கரும் பிறருமாவர். பற்
கொம்பு கொண்டுவந்து கொடுப்பவ ரில்லாதவிடத்திலும்
பல்விளக்கலாகாதென்று விலக்கிய நாளிலும் விளக்கற்குரிய
மரங்களின் புனிதமாகிய இலைகளினாலே விளக்குக. இதுவு
முடியாவிடத்திலே பன்னிரண்டுதரம் வாயிலே நீரைவார்த்
துக் கொப்புளித்தாற் றந்தங்கள் சுத்தியாகும். அதன்மேல்
ஆசமனஞ்செய்து கிரமப்படி யொழுங்காக நீர்த்துறையிலே
ஸ்நானம்பண்ணிச் சந்தியாவந்தன முடித்து விபூதிதரித்துக்
கண்டத்திலே முப்பத்திரண்டு உருத்திராக்கமணியுங் கையி
லே பன்னிரண்டுமணியும் முடியிலே முப்பத்தாறு மணியும்
மார்பிலே ஐம்பத்தொருமணியும் இடையே படிகம் பவளம்
முத்து பொன் முதலியவற்றி லீயன்ற தொன்றைக் கோந்
துத் தரித்துச் சிரசிலே யொருமணியுங் காதிலே பதினொரு
மணியுந் தரிக்கவேண்டும். இம்மணிகளை யதிகமாக விரும்பு
வோர்க்கு ஆயிரமணி தரிப்பது விசேடமாம். எந்த இடத்தி
லேனும் பஞ்சாக்ஷராஞ்சொல்லித்தரித்துச்சென்று கோயிலிற்
நிருக்கடைக்காப்புத்திறந்து தூபதிபமியற்றிச் சுத்தப்படுக்
தித் தருப்பை சமீபதை திருமஞ்சனம் புட்பமுதலிய பூசாதிர
வியங்களால் நித்தியம் நைமித்தியம் காமியமாகிய பூசைகளைச்
சிவஸ்திங்கப்பெருமானுக்குச் செய்துவரல்வேண்டும். இவற்

அள் திதி நகூத்திரம் வாரம் பிரதோடம் அயனம் வீஷ-
சங்கிராந்தி * இருமண்டலம் இவ்வொன்பதினும் பூசித்தலே
சித்தியபூசையாம். நைமித்தியபூசை (இந்நித்தியபூசையின்
குறைபாடு நீங்குதற்குப் பூசிக்கும்பூசை) † சானித்தியபூசை
‡ வற்சரபூசை மாதவிழா § மாதபூசை யென நான்கு வகைப்
படும். காமியபூசை (ஒன்றை யுத்தேசித்து அப்போதப்போ
து செய்யும் பூசை) தபனபூசை கிருத்திகைத்தீபம் தீபாவளி
¶ சங்கபூசை புதியநெல்லரிசி யன்ன நைவேத்தியபூசை யென
ஐந்துவகைப்படும். பூசைசெய்யுங்காலம், || மகாசந்தி காலே
யுச்சி மாலே யென நான்கு சாமமும், உபகாலம் அருணசந்தி
புஷ்காலம் சிறுகாலே யென நான்குசாமமுமாம்.

இவைகளுட் பூதசுத்தி முதலிய சுத்திகளெல்லாம் இர
ண்டு அத்திரமந்திரத்தாற் சலம் புரோக்ஷித்து விநாயகரைப்
பூசித்து ஆசாரியர் சொன்ன முறைப்படி சங்கற்பஞ்செய்து
சந்தனங்கலந்த சலத்தாலுங் கங்கை முதலிய புண்ணியநதி

* இருமண்டலம் - மகுடாகம பூசாவிதியிற் காண்க.

† சானித்தியபூசை பூசாவிதியிற் காண்க.

‡ வற்சரபூசை - வருஷாபிஷேகபூசை.

§ மாதபூசை - மாதாந்தத்திற் செய்யும் பூசை.

¶ சங்கபூசை - சங்காபிஷேக பூசை.

|| மகாசந்தி முதலிய எட்டுச்சாமத்தையும் வரையறுத்தறியவே
ண்டுமேல் மகுடாகமம் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

களின் சலத்தாலும் ஒருகுடத்தை நிறைத்துவைத்துப் புண்ணியாவாகனஞ்செய்து, அக்குடத்தைச்சூழ ஒன்பது கலசம் நீர் நிறைத்துவைத்து முறையாகச் செபஞ்செய்து பஞ்சகௌவியங்கூட்டி, நெய் தயிர் பால் சருக்கரை தேன் இவற்றால் சிவமந்திரஞ்சொல்லிப் பஞ்சாமிர்தஞ்சேர்த்துச், சாந்தியோம முடித்துவைத்துக்கொண்டு திரிகூடநாதரை வணங்கிச் சந்தனத்தினை பஞ்ச கௌவியம் பஞ்சாமிர்தம் நெய் பூல் தயிர் தேன் கருப்பஞ்சாறு பலகனிரசம் இளநீர் சந்தனக்குழம்பு தபனகும்பம் இப்பன்னிரண்டும் பன்னிரண்டுமந்திரஞ்சொல்லி யபிடேகஞ்செய்க. அங்ஙனஞ் செய்யும்போது வாசனைத்தயிலத்துக்குப்பின் நென்மாவும் பஞ்சகௌவியத்துக்குப்பின் எலுழிச்சங்கனிரசமும் பஞ்சாமிர்தத்துக்குப்பின் நெல்லியும் நெய்க்குப்பின் வெந்நீரும் பாலுக்குப்பின் சருக்கரையும் தயிருக்குப்பின்பாசிப்பயிற்றின்மாவும் தேனுக்குப்பின் புட்பசலமுங்கருப்பஞ்சாற்றுக்குப்பின் கழுநீர்க்கொட்டமும் பலகனி ரசத்துக்குப்பின் பஞ்ச வில்வமும் அபிடேகஞ்செய்யவேண்டும், அதன்பின் பாயச நிவேதித்துத் தூபதீபமும் நீராஞ்சன தீபமுங் கொடுத்து, இளநீரும் வாசனைகலந்தசலமும் அன்னாபிடேகஞ்செய்து தூபதீபங்கொடுத்து வில்வங் கலந்த நீரும் சங்காபிடேகமுஞ்செய்து நவகலச நீராட்டி மந்திரபுட்பஞ்சாத்தி மந்திரான்ன நிவேதித்துத் திருவொற்றாடைசாத்திப் பீதாம்பரமுதலிய வஸ்திரமும் பனிநீர் சந்த

தன் முதலிய வாசனாதிரவியமும் புனைந்து இரத்நாபரணங்
கள் பலவுமணிந்து நல்ல புட்பமாலைகளுஞ்சாத்திச் சுத்தான்
னமும் பலகார வருக்கங்களுங் கனிவருக்கங்களும் வர்க்கார்
னங்களுந் தாம்பூலமும் நிவேதித்துத் தூப தீபாராதனைமுறை
ப்படிபுரிந்து, தமிழ்வேத பாராயணத்துடன் திருச்சின்ன
முழங்கக் குழல்வாய்மொழியம்மையையு மிவ்வாறே பூசை
செய்து பரிவார தேவதைகளுக்கும் பற்பலராத் பூசைசெய்
வித்து விபூதி முதலிய திருவருட் பிரசாத வினியோகஞ் செ
ய்க. இவ்வாறு செய்வது படித்தரப் பூசையாம். இனிவிசேட
பூசையும் ஆகமப்படி செய்யவேண்டும்.

அபிடேகஞ்செய்யும்போது ஒவ்வொரு அபிடேகத்துக்
கு மிடையிடையே சுத்த சல மபிடேகக்கவேண்டும். தேன்
சருக்கரை தயிர் பால் இவைக ளொன்றற்கொன்று இருமட
ங்கும் நெய் நான்மடங்குஞ் சேர்த்துச் செய்வதே பஞ்சாமிர்
தம். பகலெடுத்ததிருமஞ்சனம் இரவினுக்காகும். இரவெடுத்
த திருமஞ்சனம் பகற்காலத்துக்காகாது. இரவிலே திருமஞ்
சன மெடுக்கவேண்டுமானால் தீபமாவது பொன்னாவது சலத்
திலேகாட்டி யெடுத்தல்வேண்டும். அலரி வில்வம் மூன்றித
ழ்வில்வம் தாமரை நூற்றிதழ்ச்செந்தாமரை நாயுருவி தரு
ப்பை முல்லை சிறுசண்பகம் தும்பை வெண்காக்கணம் வெள்
ளொருஞ்ஞு பெருந்தும்பை கழுநீர் நீலம் இப்பதினைந்து பூவு
மொன்றற்கொன்றுயர்ந்தது, நீலமலரைப் புதுமலர்போலரின்

மாலியமானாலுங் கழுவிச்சாத்தலாம். பத்திரங்களுள் நூறு பங்கதிக மருக்கொழுந்து; அதற்காயிரம்பங்கதிகம் வில்வமாம்.

சிவபிரானுக்கு இருபத்தெட்டாகமங்களும் அவயவங்க ளு மாபரணங்களுமாம். அவற்றுள் காமிகம் திருவடி. யோக சம் கணைக்கால். அசிதம் முழங்கால். காரணம் கெண்டைக் கால். தீபத்தம் தொடை. சூக்குமம் குய்யம். சிந்தியம் வீரல்கள். விமலம் நாலுகைகள். அஞ்சுமான் முதுகு. சுப்சீர பேதம் கொப்பூழ். விசயம் வயிறு. சுவாயம்புவம் தனம். வீர ம் கழுத்து. நிசுவாசம் மூக்கு. சந்திரஞானம் மார்பு. சித்தம் நெற்றி. விம்பம் முகம். ஆக்கனேயம் கண். புரோற்குதம் நாக்கு. இரௌரவம் காது. இலளிதம் கன்னம். மகுடம் தலை. பரமேசம் முத்துமலை. வானுளம் பரிவட்டம். கிரணம் ஆப ரணம். காலோத்திரம் சந்தனம். சருவோத்தமம் உபஸீதம். சந்தனம் காதணிகளாம். இவற்றுள் மகுடாகமமே யுயர்ந்த து. ஆதலாலவ்வாகமப்படியே தொன்றுதொட்டுத் திருக்கு ற்றாலநாதருக்குப் பூசைசெய்யும்விதி யமைந்தது. ஆவாகன ம் தாபனம் சன்னிதானம் நிரோதனம் அவகுண்டம் முத்தி ரை பாத்தியம் ஆசமனம் அருக்கியம் மலர்தாவல் ஆகியஇவ ற்றால் ஈசனைப்பூசையும் ஆசாரிபர் * பத்துவிதப்படுவர்.

அபிடேகப்பொருள்களுள் தயிலம் ஆரோக்கியத்தையு ம் நென்மா கருப்பஞ்சாறு இலக்குமி பார்வையையும் எலுமி

* பத்துவிதப்படுதல்-மகுடாமத்திற்காண்க.

ச்சங்கனிரசம் வெற்றியையும் நெய் புத்திரப்பேற்றையும் பஞ்சாமிர்தம் தேன் இராசத குணத்தையும் நெல்லி ஐவச ரியத்தையும், பால் சத்துருநாசத்தையும் தயிர் புத்திர வீருத்தியையும் வெந்நீர் ஆயுளையும் சருக்கரை பயற்றின் பொடி இராச்சிய தோஷநீக்கத்தையும் சுத்தசலம் செங்கழு நீர்க்கொட்டம் பிறவிரீககத்தையும் ஐந்து பழச்சாறு பாவநீ க்கத்தையும் சந்தனநீர் இளநீர் உலகத்துக்கும் அரசருக்குஞ் சுதத்தையும் அன்னாபிஷேகம் * அன்னசமிர்த்தி வில்வநீர் பு த்தி முத்தியையும் சங்கநீர் நவகும்பநீர் இராச சுகத்தையுங் கொடுக்கும். சாந்தியோமம் உலகசுகத்தைத்தரும், மந்திரபு ட்பழம் மந்திரான்னமுங் கொள்ளை, முதலிய பெருங்கேடுக ளை நீக்கும். வத்திரம் வத்திரலாபத்தையும் மலர் மோகூத் தையும் பூஜூல் யாகப்பேற்றையும் சந்தனக்குழம்பு பெருஞ் செல்வத்தையும் அன்னம் சாருபத்தையும் தூபம் ஆசமனம் அருக்கியம் சானித்தியத்தையும் மணியோசை இராக்கதபய மின்மையையும் தீபம் மோகூத்தையும் ஆலத்தி சித்தியையும் கருப்பூரதீபம் இலக்குமி கடாசூத்தையும் நீராஞ்சனம் சத் துருநாசத்தையும் விபூதி அரசாட்சியையும் தாம்பூலம் இலக் குமியருளையுங்கொடுக்கும். குடைசாமரம் வேதபாராயணம் சிவபிரான் நிருநடனத்தைக்காட்டும், மத்தளவோசை தானி விபருத்தியையும் †கரடி வெற்றியையும் ‡படகம் பாவநாசத்

* அன்னசமிர்த்தி - பார்த்த பூசாவதியிற் காண்க.

† கரடி - ஒரு வாத்தியம். ‡ படகம் - ஒரு வாத்தியம்.

தையும் திமிலை காமியம் பலவற்றையுங் கொடுக்கும். இவை யொருநாளுக்கு ஒருமடங்கும் பிரதோடத்துக்கு நூறுமடங் கும் பிறதலத்திற் பலனைத்தரும். திருக்குற்றாலத்தலத்தி லா யிரமடங்கு பலனைத் தருமென்று வேதஞ் சொல்லாநிற்கும், என்று கூத்தனாலயத்து ஆதிசைவப்பிராமணருக்குச்சிவாகம வொழுக்கங்களெல்லாங்கூறிச் சமயவிசேட நிருவாணதீக்ஷை களை யுபதேசித்து அவர்களைப் பொன்னாசனத்திலிருத்தி யபி டேகஞ்செய்து சிவமூலமந்திரத்தைச்சொல்லி நித்தியம் நை மித்தியம் காமியம் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் பஞ்சசு த்தி விபூதிசாதனம் எண்வகைப்பத்தி *ஐந்துபதம் †நாற்கதி ஆஃறத்துவாவுங் கூறித் திருக்குற்றாலநாதரைப் பூசைசெய்க வென்று அகத்தியமுனிவ ரருளிச்செய்தனர். திரிகூடத்துத் திருமலைச் சிவபிரானாக் கித் தென்பூமியை வடபூமிக்குச் சம மாக்கித் தேவர் முனிவர்க்கெல்லா முதன்மைபூண்டனர். சிவ னடியார் பெருமையை யந்தோ! யாவரறிபவர். இவ்வாறு திரி

* ஐந்துபதம் - சிவமூலமந்திரத்தின் ஐந்தெழுத்து; ஒவ்வொரு எழுத்தும் ஒவ்வொருபொருளைத் தருதலாற் பதமென்றார்.

† நாற்கதி - சாலோகம் சாமீபம் சாரூபம் சாயுச்சியம்.

‡ அத்துவா - ஆன்மாக்களைப் பரகதியடைவீக்கை காரணமா கிய வழி; அது: மந்திராத்துவா, பதாத்துவா, வர்ணத்துவா, புவநாத் துவா, தத்துவாத்துவா, கலாத்துவா; இவற்றின் விரிவைச் சைவசித் தாந்த நூல்களிற் காண்க.

கூடநாதரைப் பூசைசெய்யுஞ் சிவப்பிராமணருள்ளே தாமு
மொருவராயிருந்து பூசித்து, அகத்தியமுனிவர் ஆடிமாத
முதல் மார்கழிமாதம்வரை திருக்குற்றலத்தில் வசித்தனர்.
இதுவே தமிழ்முனிவர் செய்கையென்று சூதமுனிவர் சொ
ல்லுதலும், நைமிசாரணியமுனிவர் “சிவகதை யெட்டினுள்
ளே திரிகூடமலை தீர்த்தம் மூர்த்தி தலம் பராசத்தி குறும்ப
ல ராகிய ஆறும் அருளிச்செய்தீர். மற்றையிரண்டினிலொன்
றுகிய வேடன் சரிதம் அருளிச்செய்க” என்று கேட்கச் சூத
முனிவர் சொல்வாராயினர்.

நாட்காவது சிவபூசைவீதியுரைத்த சருக்கயீ முற்றிற்று.

ஐந்தாவது

நதிலீழ்வேடன் கதிபெறு சருக்கம்.

மயக்கத்தை மருவி மிகுந்தயானைகள் மாலைக்காலத்திற்
செங்காந்தட்பூவைத் தீயென்று பயந்து அவ்விடம் விட்டுப்
பெயர்ந்து மேகத்தைக் கையாற்பிசைந்து அத்தீயை யவிக்க
ஊற்றும் நீரையுடைய அருவியாகிய மாலையைத்தரித்த விசா
லமாகிய கொல்லிமலையிற் பிரம்பை வேலியாகவுடைய சிறு
குடிவாழ்க்கைக் கொடிச்சியர் மூங்கில்வேலியைக் கொண்ட
இடங்களிலே வேட்டையாடுகின்ற வேடர்களைப்புன்சிரிப்பா
கிய வேலியினால் வளைத்தாற்போல அம்மலையைச்சூழ முத்
தங்கள் பிரகாசிக்கும். அத்தன்மையுடைய பெரிய கிரியிலு

ள்ளவேடர் சிங்கத்தையொத்தவர். கருங்கடல் போன்றமே
 னியர். வடவைத்திப்போலுங் குடுமியுடையவர். கொடும்பர்
 தகஞ்செய்யும் வில்லேந்தியவர். மலை நெல்லை யரிதல்போல
 அகிலுஞ் சந்தனமரமு மெய்தத்தகாட்டை வெட்டி யழிப்ப
 வர். வரிசையாக வித்தி விளைத்த தினைக்கதிரைக் கொய்யவ
 ருங் கிளிக்ஞலத்தை விரட்டத் தெய்வத்தன்னமயுடைய சங்
 கத்தையொத்த கண்டத்திணையுடைய கிளிபோன்ற பெண்க
 னைக்காவல் வைப்பவர். ஒருகாலையுடையது தாமரை மலரெ
 ன்று அதனை நீக்கிய மாதரை யிருகாலையுடைய பரண்மேல்
 வைத்துப்புருவமாகிய வில்லுங் கண்ணாகிய பர்ணமும் பற்றா
 வென்று இரண்டு னைக்களிலுங் கற்களுங் கவண்களுங் கொடு
 ப்பவர். அப்பெண்க ளிசைப்பாட்டாகிய தேனையுண்ண அவ்
 விடத்துத்தேவர்கள் வந்து தீர்வர்; அவரை யாகஞ்செய்கின்
 ற பிராம்ணர் அவிப்பாகங் கொடுக்கத்தேடுவர். அக்கொல்லி
 மலைமேலே சுருகையுண்டு வருந்திக்குகையிலேவாழ்ந்து, என்
 று மிளைத்தலில்லாதவராகிய முனிவர் கிளியோட்டுகின்றவர்
 சனைதங்கிய கூந்தலையுடைய வேடிச்சியர் மழலைவார்த்தையா
 கிய இராகத்துக்கு மனமுருகி யுடலினைப்பர். இங்ஙனங் கன்
 த்ததன்முஞ் சிவந்தவாயுங் கருங்கண்ணுமுடைய அம்மங்னை
 யரை வேடர் தினைப்புனங்காக்கவோ? ஆங்கு வைத்தனர்.
 அப்புனத்தை யழிக்கவும் அம்மலையில் வாழ முனிவர் துறவி
 னை யழிக்கவுந் தவத்தினை யழிக்கவுமன்றோ? இதுநிற்க. அபி

பெண்கள் கொங்கையினால் ஆண்யானையும் நடையினும் பெண்யானையும் கண்ணால் மானும் சாயலான்மயிலும் இசையாற் குயிலும்போல்பவர். அவர்கைக் கவண்கற்கள் அவரிசையினு லுருகி யழிந்தன. வளைந்த இளஞ்சந்திரன்போலும் நெற் றியுடைய அர்மங்கையர் கிளிகளைத் துரத்தும் பால்போலும் நல்ல அழகிய வோசையே பசிய கிளியை யழைப்பன. காட்டினிடத்து உரல்போன்ற பாதத்தைபுடைய யானைகளும் பிடிசுரு நெருங்கத் தினைப்புனமழிவது. அங்ஙன மழிதலுங் குறிஞ்சி நிலமாக்களு முல்லை நிலமாக்களுங் கலந்து நெருங்கித் தொடுசெருப்பணிந்து வில்லைந்திப் பாணம்பிடித்து நெருப்புங்காற்று நிகராமெனத் திசைதோறும் வேட்டையாடுதற்கு நிறைவர். அவ்வனத்தில் வாழும் புனைவமார் புருவவில்லுங் கட்டபகழியு மொய்த்தல்போலக் கொம்பு சங்கம் வலை பாணம் வில் வல்லையம் வாள் மொய்ப்ப வேடுவர் மொய்ப்பார், மாணையுங் * கடமாணையுந் தாக்குவர். ஆண்யானை பெண்யானைகளை வளைப்பார், மற்றை மிருகங்க ளடிச்சுவடுபற்றிப் பின்செல்லார். பூனைபோன்றவரும் புலிபோலப்பாய்வார்.

மிக்ககுரலையுடைய மதயானைக்கூட்டங்களுெ திர்த்து வருதல்கண்டு அவ்வீரர் ஆவ்யானைகளினடிவயிற்றிடை மலைக்குகையிலே நுழையு மிடிபோல நுழைந்து காலுங் கொம்புநுண்டாகவேட்டி மத்தகம்பிளக்க விஷ்ணுவைப்போலக் குத்

* கடமான் = ஒரு மிருகம்,

துவர். கொலைசெய்கின்ற வஞ்சகத்தையுடைய புலிகள் மேலே பாய்ந்துவரக்கண்டு பின்னிடாமல் வில்லிலே நின்றும் பாணங்களைவிடுத்து வாயைக்கிழித்துப் பற்களையுதிர்த்து நகங் கால்களைத்தறித்துச் சரீரநடுங்கக் கொல்லுங்கள் குத்துங்கள் என்று நெருங்கி வாளினாலே கொல்லுவார். மேகத்தை யெதிர்க்கு மலையைப்போலக் கரடியை யெதிர்த்துத் தண்டினாலு முசுண்டியாலுந் தலையிலேயடித்து முன்னே யொரு அடித் தூரம்போ யிரண்டடி யதனை யிழுத்தலைத்தலைத்துப் பருக்கங்கற்களிலிருத்திக் காவினாலே மெய்நடுங்கவுதைப்பார். பன்றிகள் பிறைபோன்ற கொம்புடனே கீழ்ப்பார்வையாக நின்ற லாலே நேரேசெல்லா திடத்தினும் வலத்தினுஞ் சுற்றிவந்து வட்டமாகவு நீளமாகவுஞ் சிலம்பஞ்செய்து இருளொடு இருண்மலைந்தாற்போலப்பொருது சாரிகைதிரிவர். உறைகழித்த வாளாயுதத்தை யசைத்து வீரரெதிர்த்தலுந் தரியாமல் மிக்க வெடிகுரலோடு திசைகடோறுமோடிப் பன்றிகள் கலப்பக் காடு காவற்கட்டிக் கைவலைவீசி வீரர் நெருங்கினர்.

அதுகண்டு துன்பமுற்று உலகமெங்கு மொருபன்றி குதித்தோடியது. அதற்குப்பயந்து மேற்கு வடக்குக் கிழக்குள்ளார் இடத்தினும் வலத்தினும் விலகினர். ஒருவேடன் மட்டு மஞ்சாது வடபக்கத்தெழு மப்பன்றியைத் தென்றிசையினின்று மேகத்தைப் பாண்டியன் வளைத்தல் போல வளைத்துத் தடுத்தனனுய்ப் புண்ணுண்டாம்படி பலவாயுதங்

கொண்டடித்தனன். உடனே மண்ணைக்கிளைத்துக்கொண்டு
 ஞரத்துடனப்பன்றி பொருது நேர்வர, வேடனும் பின்வாங்
 காமலெதிர்க்கப், பன்றி விண்ணைக்கிழித்துச்சென்றாலும் வி
 டமாட்டானென்று பயந்து கண்ணுக்கெட்டாத திசைகடோ
 று நுழைந்துசென்றது. அப்போது வேடன் யுத்தஞ்செய்து
 சாரிசுற்றி வலம் வருதலாற் சரியையாளரையும் பூச்சரஞ்
 சொரிதலாற் கிரியையாளரையும், பன்றி மலை காடுகளிற் புது
 ன்தொளிக்கும்போது தானுமொளியிருந்து பொறிபுலனடக்கி
 யொடுங்கியிருத்தலால் யோக்யரையும் நிகராவான். பன்றி
 பைக் காணுதற்குமுன் சகலரைப்போலவும், பன்றியின் சுவ
 டுகண்டபின் பிரளயாகலரைப்போலவும், கண்டும் அது எட்
 டாதிருக்கும்போது விஞ்ஞானகலரைப்போலவு மவ்வேடனி
 ருப்பன். அவ்வேடன் குறிப்பை நோக்கும் பாவனையாலும்
 ஒரு சமயமவன் புரிசமுறுதலாலும் பன்றி ஆசாரியனைப்போ
 ன்நிருக்கும். தன்னினமாகிய மிருகங்களுடன்கூடிப்பின்பு பிரி
 யுமப்பன்றியைப் பிரியாது தொடர்ந்தேகுதலால் தத்துவங்
 கடந்து செல்லும்போது நீங்காத அப்பன்றியின் ஆனைவமல
 மேபோல வேடனிருந்தனன். காடுகடந்து மலைபைத்தாவித்
 திரிகூடமலையிற்புகும் பன்றி நனவு கனலி சுழுத்தியைக் கட
 ன். ஏ துரியத்தை யணுகுவானெயாத்திருந்தது.

சிவமதுகங்கையுஞ் சண்பகப்பூந்தடாகமு மற்றுமுள்ள
 வாசிகளுந் தென்றற்காற்றலாவுஞ் சோலைகளுஞ் சுற்றித் திரி

கூடாசலபதியைத் தேடும் விஷ்ணுவாகிய பன்றியையும்போன்றது. அதன்பேல் தன்னிலைகுலைந்து காட்டில் வலிகுன்றி வலையைக்கிழித்து வாள்வெட்டுண்டு வேடன் விடும் பாணமுதலியவற்றுக்குத் தப்பி மேகங் கடலிற்படிந்தாற்போலச் சித்திராந்தியிலொரு மடுவிலேபோய்ப் பன்றிவிழுந்தது. இங்ஙனம் பயந்து பன்றி விழுந்தவுடனே வேடனு மந்தத்தடத்திலே பன்றியைக்கொல்ல விழுதலும், அப்பன்றியே யெதிர்த்துவந்தாற்போல அங்குள்ள முதலையொன்று வேடனையெதிர்த்தது. பன்றி நீரைநீந்தி வெளியேறி யோடிச்சென்றது. முதலை வாலால் வேடனையடித்து வாயாற் கவ்வி யுள்ளேயிழுத்தலும், வேடனுஞ் சினந்து முதலைமேலே குதித்துக் கையிலிருக்கிற வாளினுன் முதலையைப் பிளக்குமுன் அம்முதலை பற்களால் வேடன் சரீரத்தைப்பிளந்துவிட்டது. பூமியிலோடுந்தேர் நீரிலோடாது. நீரிலோடுந் தோணி பூமியிலோடாதென்னும் பழமொழிப்படி வலிமையுள்ள வேடன் முதலையாலிறந்தனன். எவ்வளவு வலிமையுள்ளாரையுந் தானபலத்தாலெளியரும் வென்றுவிடுவர். கொலைபாதகனாகிய வேடன்திரிகூடத்துச் சித்திராந்தியில் மாசிமாதம் வீழ்ந்த விசேடத்தால் ஆகாயத்திலிருந்துவந்த விமானத்தின்மேலேறிக் கயிலாயமலையைச் சேர்ந்து சிவகணங்களோடிருந்தனன். இந்தத்திரிகூடமலைந்தியில் வீழ்ந்திறந்தவன் கயிலாயமலையினுச்சியிற்போயிருந்தனனாதலால் தென்றல் தவமுந் திரிகூடமலையுந்

கயிலாயமும் வேறென்ன முடியுமோ? நதிவீழ் வேடன் கதி பெறு காதையை யிங்ஙனம் சூதமுனிவர் சொல்லிச் சித்திர சபையில் அகத்தியமுனிவருக்காகச் சிவபிரான் நிருநடனங் காட்டியதால் அதன் மான்மியத்தைக் கூறுதுமென்றனர். அதுகேட்டு நைமிசாரணிய முனிவர் அவரை வணங்கி வாழ்த்தி யேழு பிறவியாகிய மான்கள் மாயத், தென்றலாகிய புளி பாய்கின்ற திரிகூடமலைச் சிவபிரான் நிருவடித்தாமரையைப் போற்றி வரம்பெற்றதேவர்கள் பூசைசெய்த மான்மியத்தை யருளிச்செய்யவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க அவ்வாறே சூத முனிவர் சொல்வாராயினர்.

ஐந்தாவது நதிவீழ்வேடன் கதிபெறு சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆறாவது

வானவர்வழிபடுசருக்கம்.

பிரமா விஷ்ணுவாகிச் சிவபிரானாகிய குறும்பலா நரசரைய மனமுருகிப் பூசனைசெய்து தரிசித்துப் பெறத்தக்கபொருளைக்கருதித் திரிகூடமலையிலே தமது சிவத்துரோகந் தீர்த்துத்தம்பதவியை யளித்த அவரைப் பூசித்துத் துதிக்க வரப்பிரசாத முன்னே வாங்கியிருக்கும் திக்குப்பாலகருந் தேவரும் ஆகாயமார்க்கமாகக்கலந்துவந்தனர். விஷ்ணுவாக நீண்டிருந்தவர் அகத்தியமுனிவருக்காகச் சிவனாகக் குறுகியிருக்குமற்புத்தத்தைக்காணும்பொருட்டு முனிவர் சித்தர் கருடர்

கும்புருடர் கந்தருவர் முதலியோர்களு மாங்குவந்து சேர்ந்த
னர். சர்ப்பசயனத்திலே துயிலு மாயனுந் தாமரை மலரிலே
யிருக்கும் பிரமனுந் தேவராசனாகிய இந்திரனும் மற்றைத்
தேவர்களுமொன்றுசேர்ந்து, மூன்று சிகரமும் பிரமலோகம்
வைகுந்தலோகம் இந்திரலோகம்போலுந் திரிகூடமலையிலே
காலையிலே சிவமது கங்கையிலுஞ் செண்பகாடவித்துறையி
லும் வடவருவியிலும் ஸ்நானஞ்செய்து, அருவி: யலையாகிய
கையாற் சந்தனமும் அகிலும் பொன்னும் மணித்திரள்களுங்
கொழித்து வீசலால் திருவலகடுவார்க்கு அத்தொழிலிடைப
றாத சங்கயிதியினை வலம்வந்து, உட்புறமதிலுருவாக ஐந்து
வாயிலும் ஐம்பொறிகளாகக் கோபுர நான்கும் அந்தக்கரண
ம் நான்காக மூன்று வீதியும் மூன்றுலக மாகவிளங்குந் தரணி
பீடத்தையும் பரஞ்சோதியாகிய சிவலிங்கப் பெருமானையும்
தரிசித்துத் துதித்து ஆனந்தக்கூத்தாடிப் பாடித் துள்ளித்
திரிகூடமலையைக் கயிலாயமலையாக மதித்துக் கருணாநிதியா
கிய சிவபிரான் நிருவடிக்கீழே தலைவணங்கி யானந்தக்கடலி
லமுந்தினர்.

அதன்மேல் ஆகாயகங்கை நீரையுங் கற்பகப்பூமாலையி
னையும் அவ்விருகூத்தின் கிளைகள்கொடுத்த வஸ்திராபரண
ங்களையும் காமதேனுவருளியபாலையும் உருத்திராக்க மாலை
யையும் நீண்ட அலையிலுண்டாகிய அமுதத்துடனே யெடுத்
துக்கொண்டு, வாயு திருவலகட வருணன் சலந்தெளிப்பச்

சூரியர்கள் திருவிளக்குகளேந்தத் தேவர்கள் புட்பமாரிபொழியத் திசைதோறுந் தேவனுந்துபி வாத்தியமுழங்க அட்டவசக்கள் வேதங்களால் வாழ்த்த இந்திரனேவல்கேட்ப ஏனைத்திக்குப்பாலகர் வாயில்காப்பத் தேவப்பெண்கள் சாமரம் வீசப்பிரமன் சாந்தியோமங்கிரமப்படிசெய்ய விஷ்ணுமூர்த்தி வந்து திருக்குற்றாலநாதரைப் பூசைசெய்தனர். அதன்மேன்முறைப்படி பிரமனின்திரன் திக்குப்பாலகர் சூரியர் வசக்கள் முதலிய தேவர்களும்வ்வாறே பூசித்தனர். இவ்வாறு தேவநாட்டுப்பொருள்களாற் பூசித்துப் பலநாள் கழியவும், எம்பிரான் வெளிப்படாததனாலே முன்னாளில் யானைபூசித்த செண்பகப்பூவா லும் நீராலும் அருச்சுணையெய்யத்தொடங்கினர், அங்ஙனம் அருச்சுணையே பொருளாகக்கொண்டு அரிபிரமேந்திராதிகள் வழிபாடுசெய்தபோது, திருவெண்ணீரும் மான்மழுவு மொருபாதி பச்சைநிறமுந் தோன்ற வேதங்கட்குங் கான்பரிய தம்பிரா னெதிரெழுந்தருளினர். உடனே எல்லாருங் கைகுவித்து வணங்கி மனங்குளிரச் சரீரம் புளகமுற ஆனந்தக்கண்ணிர் பொழியத்தரிசித்து, நீரேயடைக்கலமென்று திருவடியைத் தொழுதனர். அவர்களில் பிரமனும் விஷ்ணுவும் யாங்கள் செய்கின்றசெய்கையை நீங்கினோம். உயர்ந்த உம்முடையமுடியும் அடியுந்தேட நெடுங்காலஞ்செல்ல, அப்போது கிருட்டிதிதெய்தீர். எங்கட்குங் காட்சிதந்தீர், ஆனந்தகுதியுடையீர். உமது திருவருள் வாழிவாழி யென்று

துதித்துச்சென்றனர். அவ்விருவருஞ்சென்றபின் மற்றைத் தேவர் சுவாமியைநோக்கி யும்மைத்தினந்தோறும் பூசனைசெய்ய வரந்தந்தருளுமென்றுகேட்க, “எப்போதும் நீங்கள் பகற்காலம் பூசைசெய்யுங்கள் இராக்காலம் அகத்தியமுனிவன் பூசைசெய்க” என்று சிவபிரான் கட்டளையிட்டனர். நாகர் இயக்கர் சித்தர் வித்தியாதரர் முதலாயினோர் சுவாமியை யிந்நகரத்திலே இடபவாகனத்திலெழுந்தருளிக் காட்சிகொடுத்தருளுக என்று பிரார்த்தித்தனர், “திருவிழாத்தோறும் அங்ஙனமெழுந்தருளுவோம் வந்து தரிசியுங்க”னென்று அவருங்கட்டளையிட்டனர். அவரவ்வரங்கொண்டுசென்றபின் தேவர்கள் திரிகூடநாதரைத் தைமாதப்பிறப்புப் பெளர்ணமி பூசம், மாசிமாதச் சிவராத்திரி பங்குனியுத்திரம் சித்திரைமாதப்பிறப்பு பரணி, சித்திரைப் பெளர்ணமி, வைகாசிமாதவிழா ஆனித்திருமஞ்சனம் மாதபூசை பிரதோடம் சங்கிராமம் திதிவாரமுதலிய புண்ணியதினங்களிலே பூசனைசெய்து சென்றனர், திரிகூடநாதரைத் தேவர்கள் வழிபாடுசெய்த முறை துயிடுவென்று வியாதமுனிவர் மாணக்கராகிய சூதமுனிவர் சொல்லியபின் நைமிசாரணியமுனிவர் வேண்டுதலால் அகத்தியமுனிவர் பூசித்த மான்மியங் கூறுவாராயினர்.

ஆறாவது வானவர் வழிபடு சருக்கம் முற்றிற்று.

ஏழாவது

குறுமுனி வழிபடு சருக்கம்.

தேவர்கள் வழிபாடுசெய்து வரம்பெற்று வானுலகத்தி
ற்சென்றபின் ஆகாயத்திலே கணைகள் அசைந்து நடிக்குங்
குறும்பலாவிசர் பூசைசெய்தற்கும் பொதியமலையில் வாழும்
யோகியராகிய அகத்தியமுனிவர் பெரிய தவசிகள் வணங்கத்
திரிகூடமலைக்கண் வந்து மனங்கரிக்க வணங்கி, அவ்விடத்
தெதிர்கொண்டுவந்த பிராமணர் சைவரோடுமகிழ்ந்து வடவ
ருவியிலே தீர்த்தமாடி விபூதி யுருத்திராக்கம் புனைந்து சங்க
விதியினை வலஞ்சற்றிவந்து திரிமூர்த்தியுமான சிவலிங்கப்பெ
ருமான் முன்னே நான்கு வேதங்களு முழங்கத்தோன்றி,
பைவகைச் சுத்திபுரிந்து சட்கருமத்தையு முணரு மெட்டுவி
தமாகச்செய்கின்ற பத்திநிறைந்த மறையோருடன் பூசை
செய்யத்தொடங்கி மகுடாகமஞ் சொல்லிய மந்திரத்தாலே
திருமுடியிலே வாசனைத்தயிலமாட்டிப் பஞ்சகொவியமும்
பஞ்சாமிர்தமு மபிடேகஞ்செய்து உவர்ச்சமுத்திரத்தையட
க்கியகையாலே மற்றையாறு சமுத்திரத்தையு மடக்குதல்
போல நெய் பால் தயிர் தேன் கருப்பஞ்சாறு சுத்தநீர் இவை
களையெடுத்து விதிப்படி பல சாரமாகிய மதுரத்தினு மதுரம்
பெறச்சொரிந்து இளநீர் சந்தனக்குழம்பு புனிதஞ்செய்யு ம
ன்புமிசு முறைப்படிபெய்து கங்கையாதிய நதிச்சலங்கள்பூரி
த்த கும்பாபிடேசுமும்புரிந்து, சிவபிரானே விஷ்ணுகோல

முமைத்தல்போலப் பிரதாம்பரமும் நால்வகை வாசனைச்சந்தனங்களும் அன்றலந்த பூமாலைகளும் புனைந்து பாயச நிவேதித்துப் பல வாத்தியமுழங்கப் பேரொளிக்குமுன்னே பலவகைப்பட்ட சிற்றொளிகளெல்லா நின்று சீர்பெற நடிக்கு முறை போலத் தீபவுபசாரஞ்செய்து நான்குவேதமும் முத்தமிழும் ஞானசாகரத்திற் படிந்தாற்போலத் தோத்திரம்புரிந்து தெக்ஷிணயனமாகிய ஆடிமாதப் பெளர்ணமி பூரம் சோதியிலும் ஆவணிமாதமூலம் ஆகிவாரம் திருவோணம் சதுர்த்தியிலும் புரட்டாசிமாதக் கேதாரம் நவராத்திரி தசமி புற்சவத்திலும் ஐப்பசிமாதப்பிறப்பு துலாராசிசேர்த்தமகநாள் ஏனைய விசேட தினங்களிலும் அருச்சுணைசெய்து துதித்துவருங்காலத்திலே அவ்வகத்தியமுனிவரியற்றும் பூசைத்தொண்டு மன்புந் திருக்குற்றலநாதர் திருவுளத்துள்ளே நிறைவுதோன்ற முகிழ்ந்து தமது இடப்பக்கத்தில் வீற்றிருக்குங் குழல்வாய் டொழி மூலத்தானத்தின்பக்கமே யெழுந்தருளி, முற்காலத்திலே தேவர்கள் போற்ற மேற்றிசையிற்சென்று தருப்பாசனத்திலே யிருந்து பூரகூத்திற்கொண்ட தவப்பெருங் கோலத்தை யுவந்து பார்வதிதேவிக்கருள்புரிந்து அவளை வலப்பக்கத்தில்வைத்துப் பிரமன் மணச்சடங்கியற்ற விஷ்ணுமூர்த்தி தாரைவார்க்கச் செய்த திருமணக்கோலக்காட்சியைக் கொடுத்தருளினர்.

வேதவிருகூடமாகிய குறும்பலாவேபந்தர். வேதன்கிரியை செய்பவன், விஷ்ணு தாரைவார்ப்பவர், இலக்குமியே வரி

சைசெய்பவன், தலம் நன்னகர், கற்பகம் சங்கநிதி பதுமநிதிக்
 ள் ஏவல்செய்பவைகள், அகத்தியர் முதலிய ருஷிகளும் தேர்
 வர்களுந் திருமணக்கோலந் தரிசிப்பவராளு லந்தமணக்கோல
 க்காட்சியின் பெருமையைச் சொல்ல வல்லவர்யாவர். திருக்
 குற்றாலநாதரைப் பொன்னாசல் பாராட்டும் வினையாட்டிலுந்
 தீபாவளியிலும் பூசித்துத் துதித்துக் கார்த்திகைமாதச் சோ
 மவாரம் *விருச்சிகச்சுடர் கார்த்திகைத்தீபம் மாகழிமாதத்
 திருப்பள்ளியெழுச்சி திருவாதிரை ஊஞ்சல் விளக்குமுதலி
 ய வருடமாத விசேட நித்தியங்களிலும் மனஸாக்குக்காயங்
 கள் வழிபட, ஆடிமுதன் மாகழியிறுதியாகிய இராக்கால பூ
 சனையைமுடித்துக் கோயிலை வலஞ்செய்தேகச் சென்பகச்
 சோலையைநோக்கி யகத்தியர் தென்றிசையிற்செல்லச், சூரிய
 னும் வடதிசையிற்சென்றான். (உத்தராபணம்வந்தது) அச்
 சோலையே யாசாலையாக ஆங்குள்ளவாங்ியே குண்டமாகக்
 கமுமரங்கள் தாவிய பூவே பொறிகளாக நாலுபக்கமுமல்
 ர்மன் தேனாகிய கெய்வார்ப்ப நீலோற்பல மலரே புனையாகத்
 தாமரைமலரே யக்கினியாகத் தோன்றுவதை யகத்தியர்கள்
 டி, அநன்மேல் ஆங்குடின்றவர் பரவச், செந்துக்கள் கரிந்து
 விழுப்படி சோலை நீழலெல்லாம் வெயிலாகச் சுடுதலைநோக்கி
 மூன்றுயோசனை குபத்திலுள்ளோர் வலிய வினையாகிய தரி
 ர்ப்பதைத் தென்றற் காற்றாகிய கன்று தின்று தின்று கெடுத்

* விருச்சிகச்சுடர் - கார்த்திகைமாதப்பிழப்பு.

தலையும் பார்த்து, அப்பால் வடவருவி நீரிலொரு துளிபட்டு
ந்நையவந்து பருவதம் போன்ற பாவங்களைப் பறிகொடுப்பவ
ரையும் மனிதரைத் தேவர் வணங்குந் தானத்தையும் பார்த்
துக், கூடவந்த ருவினை யழைத்துப் பெரிய யாகஞ்செய்யும்
ஒரிடத்தைச் சார்ந்திருந்தனர்.

அப்போதங்கு வந்த பாண்டியராசன் அகத்திய முனிவ
ர் குறிப்பறிந்து சம்புத்திவுஞ் சிறிதென்னும்படி பெரியமாக
சாலை யொன்றமைத்து மேருவைப்போல யூபத்தம்பழு நாட்
டி மலைபிணையும் அலைபிணையும் போல எண்ணில்லாத யாகப்
பொருள்களுங் கொணர்ந்து குவித்தான். உயர்ந்த பொருள்
கள் முழுவதுங் கற்பக விருகூங் கொடுப்பத் தேவர்கள் துதி
ப்பப் பிராமணர் யாகக்கிரியைகள்செய்ய மேலோரெல்லாம்
உன்னததானத்தி லமைந்திருப்ப, அகரகுலங்கடெ, இந்திரன்
சந்தோஷிக்கச் சோதிட்டோமம் மத்தியம் அக்னிட்டோமம்
வாசபேயம் அதிராத்திரம் சோமம் சாதாரம் காடகம் மயேந்
திரம் புண்டரீகம் அசுவமேதம் நரமேதம் பிரமமேதம் இரா
சசூயம் முதலிய யாகங்களுக்குள் வேகவிதியை யுணர்ந்து
மூன்றுலகமும் புகழ ஐஞ்ஞாயாகங் கிரமப்படி செய்தனர்.
யாகமுகத்துத் தோன்றும் புகை யண்டத்தினடியி னின்று
மெழும் புகைப்படலம்போலும், வலஞ்சுழித்து மேலெழும்ங்
கினி யுகார்தகாலத் தக்கினியைப் போலும், அகத்திய முனி
வர் காலாக்கினி ருத்திரரை நிகர்ப்பர், திரிகூடத்துயாகசாலை

யிலே யாகஞ்செய்தவ ரேறிச்செல்லும் ஆறுகாற்றேருக்குத்
தோற்றன்றோ காலையி லொற்றைச் சக்கரத்தையுடைய சூரி
யன் றேருங்கடேவிலே புகும். மலையிலேஹும். மாலையிலே
சந்திரன்றேரும் ஆகாயத்திலே விமானமாகச்செல்லும். ஒரு
யாகபலன்தேவபோமுகம் நூறுயாகபலன் இந்திரசெல்வமும்
ஆம். இவைகளையுணராத தக்கன் ஒருயாகஞ்செய் தகந்தையி
னாலே தலையிழந்தனன் *சகரர் தொண்ணூற்றொன்பது யாக
ஞ்செய்து சாம்பராயினார். பெரியமகம் ஐந்நூறியற்றித் திரி
கூடநாதர் திருவருளே யகத்தியமுனிவர் பெற்றனர். அகந்
தையற்றார்க்குத் திரிலோகத்தினுஞ் செய்யக்கூடாத கரும
மொன்றுமில்லை. தெக்கிணையனமாதமாலும் அகத்தியமுனிவர்
குற்றாலநாதரைப் பூசித்து யாகஞ்செய்து பெறற் கரியதவஞ்
செய்யுந் தமதிடத்தை நாடிச்சென்றனர். தேவர்கள் உத்தராய
ணமாதமாலும் பூசித்துத் தமதிடம்போய்ச் சேர்ந்தனர்,
அந்தக்கதைக ளிவையென்று சூதமுனிவர் சொளனகாதிமுனி
வர்க்குணர்த்திப், பின்னு மம்முனிவர் வேண்டுதலால் சித்தி
ர சபையி னந்தரங்கத் திருநடனத்தைப் பகிரங்கமாக நம்
பெருமான்செய்த மான்மியத்தைச் சொல்வாராயினர்,

“...ஆவது துறுமுனி வடிபடுசருக்கம் முற்றிற்று.

* சகரர் - சமுத்திரத்தைத் தோண்டியவர்; இவர் சூரியகுலத்
தரசராகிய அறுபதினாயிரவர்,

எட்டாவது

வாசுகி தவம்புரிந்த சருக்கம்.

ஞானசொருபராகி யாவருமறியாமல் நாததத்துவத்தின் முடிவாகிய வெளிவிட்டிலே நிருத்தனஞ்செய்யு நம்பெருமான் பராசத்தி தரிசிக்க ஆனந்தக் கூத்தாடுஞ் சபை ஞானசபையாகும். யுகாந்தகால வெள்ளத்திலே யுலகமெல்லாமழியினும் அழியாத திரிகூடச் சித்திரசபையிலே யவர் நடனம்புரிவதைக் கொவ்வைப் பழம்போன்ற இதழையுடைய குழல்வாய்மொழியம்மையைத்தவிர வேறொருவரறியமாட்டார். ஆதலால்நடனம் மகாபரம ரகசியமாகும். வேதங்களெடுத்துச் சொல்லும் அந்நடனத்தைக்காண மிகுந்தஆசைகொண்டு பிரமனும்விஷ்ணுவும் சண்பகவனத்திலேதவஞ்செய்திருந்தனர். தமாதமுதலாறு மாதந் தேவர்கள் அருச்சுனை புரிந்து திரிகூடநாதர் சித்திரசபைத் திருநடனத்தில் விருப்பத்தோடு விரியதவஞ்செய்தனர். இன்னும் இந்திரன்முதலிய தேவரும் அகத்தியர் முதலிய ருஷிகளுந் திரிகூடத்திலே தவஞ்செய்ய வஞ்சையுற்றனர். எம்பெருமான் நிருநடனஞ்செய்யுந் திருவடியி லாசைகொள்ளாதவர்யாவர்? சிவமதுகங்கை:ிலே மூழ்கிச் செண்பகத்தடாகத்திலே தோய்ந்து வடவருவித் தீர்த்த மாடிச் செண்பகக்காவிலே தவமாகிய தேனை மொய்க்கும் வண்டுபோலத் தவத்தோர்சங்க மொய்த்தன. இவ்விதம் பிரமன் முதலிய யாவரு நல்ல தவஞ் செய்திருக்குங்காலத்திலே

பல தலைகளையும் பிளந்த வாயினையும் விஷப்பற்களைப் முடைய சர்ப்ப அரசர் வணங்கும் வாசுகி (அட்ட நாகங்களிலொன்று)யென்பவன் பலத்தாலும் அறிவாலு முயர்ந்த ஆதிசேடனாகிய தன்னுணைவன் முற்காலத்திலே சிதம்பரத்திலே சபாநடேசர் திருநடனம் பணிந்தானென்று அந்நடனத்தைத் தானும்பணிய நினைந்து திருக்கயிலாசமலையின்கட் சென்று மகாமேருமலை சிவபிரான் புபமலைக்கு நாணும்படி திரிபுரசங்காரஞ்செய்தகாலத்திலே நான் (கயிறு) ஆகவும் பாற்சமுத்திரத்திலே யமுதங்கடையும்போது மந்தரமலையாகிய மத்துக்குக் கயிறாகவுமிருந்த தன்னுயர்ச்சிக்குத்தக்கவாறு அவ்வெம்பிராணை வணங்கி, ஐம்பொறிகளைமுடைய சரீரங்களாகிய பாலைகளைச் செய்து விஷபங்களாகிய சூத்திரங்களை யுண்பண்ணிமனமாகிய கயிற்றிலே பூட்டிக் கலாதி யேழுதாளங்களை யடித்துப் பஞ்சகிருத்தியங்களாலசைத்து ஆட்டுங்குத்தானே சரணமென்று துதித்தனன்.

அதுகண்டு கயிலாசபதி “பிலவாசியாகிய சர்ப்பவேந்தனே! நீ வந்த காரியமென்னை” யென்று திருவாய்மலர்ந்து கேட்க, வாசுகி பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாயுள்ளவரே! டும்மைத்தரிசிக்குத் தன்மையினாலே தணிபாத காதலோடும் வந்தேன். திருவருளாலே தெரியப்படுத்துவே” எனென்று அதுபெற்று நடுங்கி யொடுங்கி வாய் புதைத்துப் “பூதநாதரே! கங்கள

* கலாதியேழு- வித்தியாதத்துவங்கள்.

ரே! வேதங்களுக்கு மெட்டாத் வுமது திருநடனந் தரிசிக்கு
 மாச்சியுடனே வந்தே ” நென்றனன்: சிவபெருமான் உமா
 தேவியார் திருமுகத்தை நோக்கித் தமது சடைமேலிருக்கும்
 பிறைச்சந்திரன் தளிர்ந்தாற்போலும் புன்சிரிப்புச் செய்து
 திருக்கடைக்கண்களி ல்முதமொழுகக் கனிவாய் மலர்ந்தருள்
 செய்வார். அடியார்கட்கு இடபவாகன தரிசன்ம் வேண்டும்
 விதத்தாலருள் செய்வோம். திருநடனக்காட்சியப்படியன்று:
 ஞானமேலிட்டால் ஆதிசேடன் அன்றதயுகங்க ளரியதவஞ்
 செய்து மற்றோருகத்திலே சிதம்பரத்திலே வணங்கப்பெற்
 றான்: கனந்தங்கிய வுண்மைத்தவ மவனைப்போல் நீயு மூழிகா
 லஞ்செய்க ” என்று கட்டளையிட்டனர். அதுகேட்ட வாசகி
 “சுவாமி! யநேகயுகங்களும்மைப்பிரிந்திருந்து தவஞ்செய்யச்
 சுகியேன். திருக்கண்கண்டவர் தீவினைகாண்பாரோ? எம்பெரு
 மானே! யருளாலேபடிமைகொண்டர் ஆளக்கடமைபுமக்கே”
 யென்று வணங்கினான். பெருமான் வாசகியிரிவாற் றுமைச்சு
 குத் திருவுள்ளமிரங்கி யநேகங் கட்டுகளாயிருக்கும் பல்குரு
 ம்புகளைத் தின்னுகவிதம் அக்கரும்புகளின் சாரங்களை வட்
 டாகத்திரட்டிக் கொடுப்பதுபோலச் சொல்லுவார் “பாடுகின்
 ற பூதங்களேவல்லசெய்யப் பாண்டரங்க மன்றிலே யாடுங்கூத்
 துங், காளி கருவபங்கஞ்செய்யுநடனமுங்; கொடியமுயல்களை
 மிதித்து மோதுங் கூத்தும் பிறரறியத்தக்கனவகளாம். நினை
 த்தவையெல்லா நல்குங்கூத்து நன்னகரமாகிய திருக்குற்றூலு

த்திலே நந்தேவியறியுந் திருக்கூத்து. அந்தக் கூத்துக்காண்ப
தற்குப் பிரம விஷ்ணுவந் தேவரு முனிவரும் அகத்தியரு
முகாலத்திலே புலதலங்களிலே யநேக யுகந் தவங்கள்செய்
தனர். அங்ஙனஞ்செய்து பவர்கருத்து நிறைவேறாம லிந்த
யுகத்திலு மெமது திரிகூடத்தில்வந்து தவம்புரிந்திருந்தனர்,
பிறதலங்களிற் பல்லாயிரவருடஞ் செய்த தவப்பலன் திருக்
குற்றலத்தல மோராண்டிலே கொடுக்குமென்னும் வேதவா
க்கியத்தா லவர்களாங்கு அநேக குளிகைகளை யக்கினியிளி
ட்டு வீணாகவலைந்த இரசவாதிகள் பரிசுவேதிக் குளிகை பெற்
றுப்போலவந்தனர்.

சந்தனக்கட்டைகளையு மகிற்கட்டைகளையும் அலைகள்
சுருட்டி முத்துக்களையெறிந்து பொன்கொழித்துச் சங்களை
த்திரட்டுஞ் சித்திராநதியி னிருகரையிலுந் தென்றல்தவமுஞ்
செண்பகச்சோலை யடைந்திருந்து தவஞ்செய்புவர் மனத்தி
னினைத்தவையெல்லாஞ் சித்தியாகும். இதுசத்தியம் சர்ப்ப
வரசே! மதுரையம்பதி வெள்ளியம்பலமுஞ் சிதம்பரம் பொ
ன்னம்பலமுந் திருவாலங்காட்டு இரதநசபையுந் திருநெல்வே
லித் தாம்பிரசபையு மெல்லாருக்கும் பொதுவாகும். திரிகூ
டமலைச் சித்திரசபையோ நமது பரம ரகசியத்தானமாகும்,
உலகத்திலுள்ள நதிகளிலெல்லா மாடினபலனைச் சித்திராநதி
கொடுக்கும், உயர்ந்த புனிததலங்கள் தரும்பிரயோசனமெ

* பரிசுவேதி - தொட்டபொருளைப் பொன்னாகச்செய்தல்

ல்லார் திருக்குற்றாலத்தல்ந் தந்தருளும்: எல்லா மூலலிங்கங்
ளையும் பரவும்பலன்களைத் திருக்குற்றாலநிலங்கமே யருள்செய்
யும். பரிசுத்தமாகிய அத்தலத்தை றோக்கிவந்தா லடிக்கடி
போர்புத்திரப்பேறு வாய்க்கும். உருகுகின்ற அன்புடைய
வாசுகியே! யறிந்தாவ் தறியாமலாவ் தத்தலத்திலே தங்கினு
லுந் தீயபாதக வினையகன்று திருக்கயிலாயமலையைச்சேர்வ்¹
ரென்று கண்டகசேதனன் சரிதையைச்சொல்லி விடைகொ
டுத்தருளினர்:

அவரது பெருங்கிருப்பக்கு மனமுருகி நைந்து அவ்
விடைபெற்றுநடந்து ஆற்றிலுள்ள சங்குகளீன்ற முத்து
க்களை முட்டெயென் றன்னப்பறவைக ளடைகிடந்துகவிக்
குந்திரிகூடபுரத்தில் வாசுகிவந்துசேர்ந்து, சந்திரன் முடியிலே
தவமுதலாலே அம்மலையே சிவவடிவென்றும் உந்தி நீர்ச்சுழி
பூத்தும் பூமியைப்பிளந்தும் வானளவு நீண்டிருந்ததால் விஷ்
ணுவென்றும் பூமேலாய் (பூமியின்மேலாகி)நான்குமுகத்தும்
வந்து வேதங்கண் முழங்குதலாலே பிரமனாகவும் நினைத்துவ
ணங்கினன். ஆகாயத்தையளாவிய மலைபி னுச்சியிலிருந்து
குதித்தலாலே தேனருவியை யாகாய கங்கையென்றே யதிச
யித்து * அரவப்பலதலையால் நிரைத்த மணிகளா லருவியை
த்துணைவனாகிய ஆதிசேடனென்னச் சிறிதுசந்தேகித்தான்.
அம்மலையை இந்திரதனசா லிந்திரனென்னத் திகைத்தான்.

¹ அரவம்-முழக்கம்.

தேவர்க ளகலாதிருத்தலா லு மெப்பொருளுமளிப்பதனாலுஞ்
சுண்பகவனத்தைக் கற்பகவனமாகப்பார்த்துத் தருமம்வள
ர்ப்பதனாலும் பச்சைநிறமுள்ளதாலும் பராசத்திவடிவமாக
தூண்டு வணங்கி யதன்மேலாங்குள்ள முனிவர்கூட்டத்தை
த்தரிசித்து நின்றனன்.

தொழுதகைகள் கிளைகளாகச் சடையாகியவீழுது வீழ
ச்செய்து ஆலமரம்போல நிற்பவரையுங் தறையான் சரீரமெ
ங்கும்பரந்து புற்றெடுப்புப் புற்றுகி வான்மீக முனிவரொப்ப
வரையுஞ் சரீரமுழுது மயிர் போர்ப்பு உரோமசமுனிவர் நிகர்
ப்பவரையும் ஒருகா லுன்றுகாலாக பொருகாலைத்துக்கி அரி
பிரமேந்திரர் பதவியை யாராய்ந்து தலஞ்செய்புவரையும் பா
தங்களைத் தலைமே லேறச்செய்து பூமிபிஸிருக்கின்றவரையும்
ஒரு நிலைமிலேநின்று நடையற்றிருக்கின்றவரையும் ஊசிமே
லொருகாலையேற்றி பொருவிரல் மேலே நிற்பவரையும் நாசி
மேலே பிரானவாயு நடவாமலிருக்கின்றவரையும் வாசி(சுவா
சம்) மேலேறி வீதி (பிரமாந்திரவெளி) யிலே வலம் வருகின்
றவரையுஞ் சூரியசந்திராகள் பயப்படத், தலாக்கினியையெ
ழுப்புகின்றவரையுஞ் சருகு இலை நீர் சூரியகிரணம் வாயு கனி
தாய் கிழங்கு இவைகளை பொருபொழுதேனு மிருபொழுதே
னு முண்டிருப்பவரையு மிவ்வுணவு மில்லாமலிருப்பவரையும்
வீருகூழ்களாய் நிற்கின்றவரையும் அக்கினி மத்தியிலிருக்கி
ன்றவரையும் பதுமைகள் போலே நிற்கின்றவரையும் ஊனு

றக்கமின்றி யடங்கி மலைவாய்க் கல்லாய்த் தங்குகின்றவரையும் உணவுசுருங்கினுஞ் சரீரமெலிவின்றி யிருப்பவரையும் மேருமலைபிலிமயமலையிலின்னும் வேறு உயர்ந்தமலைகளினுங்காடுகளினும் பற்பல தலங்களினும் ஒரு யுகம் நான்கு யுகம் மனுவின் ஆயுட்கணக்கின்படி யெழுபத்தொருயுகந் தவஞ்செய்தவரையும் பதினாலு மனுக்கள் வாழ்நாள் முறைப்படி யாயிரஞ் சதுர்புகங் கழித்துப் பிரமன் பகற்காலத்தை முடிவுகண்டவரையுந் திரிகூடமலையிலே வாசுகிகண்டு திகைத்து நின்று, இவ்விதந் தவஞ்செய்வார் முன்னே நானென்ன தவத்தைச் செய்வேன். முக்கண்மூர்த்தி யாஞ்ஞாபின்படி தவமுற்றினு முற்றாவிடினு மித்தலத்திலே புல்லாய் மரமாய் நின்றாலும் நிறைக்கிடமாகிய பாம்புப் பிறவிப்பாவம் போருமென்று தெளிந்து, அவ்விடத்து அரியதவவேள்வியெய்யு மகத்தியமுனிவர் பாதங்களைத் துதித்துப் பஞ்சாக்கரதீகைகூப்பெற்று விபூதி ருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்து நம்பெருமானாகிய சங்கக்குழையாரைப் போற்றித் தவத்துரிமைபூண்டு காற்றே யாகரமாகச் சலத்திலு மலையினு மக்கினியிலும் இவ்விரண்டாயிவருடங் கடுந்தவஞ்செய்யுங் காலத்தில் தேவர் தேவனாகிய சிவபெருமான் திருவுள்ளமிரங்கிப் பார்வதியின் நிருமுகத்தை நோக்கித் “ திரிகூடமலையிற் சித்திரசபை நடனங் காணும்பொருட்டுப் பிரமனாதிதேவர் தவஞ்செய்கின்றனர், கல்மலை மரமாய்ப் புற்றாய்த்தேவர்மெய்நீந்தனர், சர்ப்பவரசாகிய

வாசகியுமிளைத்தனன். யாகஞ்செய்து குறுமுனிவனு முடிவிலாத தவஞ்செய்தனன். ஆதலினான்குப்போவதற்கு வருக' என்று பார்வதியுடனே கயிலாசமலையைநீங்கிச் செண்பகவனத்தி லெழுந்தருளினர்.

எட்டாவது வாசகி தவம்புரிந்த சநுக்கம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது

திரு நடச்சருக்கம்.

அன்பினாலே யிருக்கும்போதும் நீங்கும்போதும் திருக்கயிலாயமலையைவிட்டுப் பிரியமாட்டாரென்று சொல்ல வெள்விடை மேலே சிவபிரானெழுந்தருளி விநாயகர் பின்னு முருகக்கடவுள் முன்னு நடக்க, உமாதேவியுடனே திரிகூடமலையே நோக்கி வரும்போது, நன்னகரிடமெல்லா மிருள்போய்ச் சோதிபரந்தது. தவஞ்செய்வாருக்கு வலப்புயந்துடித்தன. கைகள் தலைமேலேறின. புளகமாகிய போர்வை மூடின. உரோமம் பொடித்தன. அவற்றால் தவசிகள் சிவபிரானெழுந்தருளும் நல்ல சகுனங்க ளிவையென்று மேகவரவுபார்க்குஞ் சாதகப்பறவைகள் போலவுஞ் சூரியோதயம்பார்க்குஞ் சக்கரவாளப்பறவைகள் போலவும் வடதிசையை நோக்கி நின்றனர். அப்போது நீலகண்டமுந் திரிநேத்திரமும் நான்குபுயமும் மணிவடமுங் கொன்றைமாலையு முப்புரிநூன்மார்பமும் சங்கக்குழைகோத்த சர்ப்பக்கயிறுடையசெவியும் உருவமும்

விளங்க எம்பிரான் வந்து காட்சி தந்தருளத், தவத்தோர்தரி
சித்து ஆனந்தப்பெருக்கென்னுங் கடலைத்தாவிப் பிறவிவே
ரறவிமூர் தருக்குலம்போல வீழ்ந்து பணிந்தனர். அவரை
யெம்பிரா “னெழுக்” வென்று கருணையாற் பார்த்துச் சோ
லைசூழ்ந்த நன்னகர்த் திரிகூடத்துக் குறும்பலாவிருகூத்தின்
வடபக்கத்திலே சென்றனர். கடல்சூழ்ந்த வுலகத்திலே தவ
மல்லால்வேறுண்டோ? அதன்மேலெம்பிரான் இந்திரன் பிர
மன் விஷ்ணு முதலிய வானவர் முனிவர்காணத் திருக்குற்றா
லச் சித்திரசபையிலே திருநடனஞ்செய்ய வெழுந்தனர்.

வாணசுர னுபிரங்கைகளா லடிக்கு மிருதங்க வோசை
யாயிரவிதமாகக் கங்கைநதிபாயுங் கடல்போல முழங்கப், பர்
னுகம்ப னிரண்டாயிரங் கரங்களா லெடுத்தாதிய சங்கவோ
சை யலையாகிய கைகளாற் சமுத்திரம் ஆபிரம் வலம்புரிச்சங்
கத்தை முழக்கியது போல முழங்கத் தும்புரு நாரதரிருவரு
மேழிசையமுதந் திருச்செவிதோறும் வார்ப்ப வேதங்களா
யிரநாமமெடுத்தோத ஆகாயகங்கை யலைகளாலே நீர்த்துளிக்
ளை வீசக் குறுமுனிவரும் வாசகியுந் தனித்தனி மகிழ்ச்சி
யடைய, ஒருகையிலே மழுவாயுதம் பிரகாசிக்க ஒருகையிலே
யுடுக்கு முழங்க இரண்டு கைகளிலே யபயவரத மெல்லாவுல
கத்தைபுங் காக்கக் கருணைபரந்த திருவுள்ளத்தா லெல்லாவு
யிர்தளுங் குளிர்ச்சியடையக் கொன்றைமாலே தேனைச்சொரி
யப் பிறைச்சந்திர னிளநிலாவொழுக்க உமாதேவியாரிர்ண்டு

நேத்திரமூங்கு களிக்க வொரு திருவடித்தாமரையைத் தூக்கி
யொரு திருவடிமலரான் முயலகன்மேலே வேகமாகச் சதி
(தாளவொற்றுப்) பொருந்தமிதித்துச் சங்கக்குழை நிலவொ
ளியைப் புய்மலைகளிற் பரப்பப் பார்வதியம்மை தாளங் கையி
லெடுத்தடிப்ப வாயினாலினிய விசைச்சுவை யமுதூற்றச் சர
சுவதி நாற்கவிவளம்பாடத் திருமேனி யநேகாயிரஞ் சூரியன்
போற் பிரகாசிக்க நிறமுள்ள திருமுகமாகிய செழுமதிமகிழ்ச்
சியாகிய நிலவைவிச இராப்பகலறியா தியாவருந் திகைப்பப்
பிரகாசமுள்ள மணிகள்பதித்த கழலணிந்தபாதந் தொண்ட
ர்கள் நினைவையக்கெடுக்கக் கட்கடைக் கருணைவெள்ளம் வெ
ளிப்பட்டு நினைப்பவர் மனமாகிய வாய்க்கால் வழியேசென்று
கரைபுரன்டெழுந்து பக்குவப்பட்டவர் தராதரந் தெரிந்து
பாயச் சருகையுண்டு தவஞ்செய்த முணிக்கரடுகள் தழைப்பப்
பிரமன் அநுரெய்யத் திருமாலுக்கதிசயம்பயப்ப இடம் வலந்
தெரியாமற் தேவர்க்களிற் ப இந்திரன் நடனமும் நின்றலுமறி
யாதவனாயிருப்ப அடைவுசாரிபார்த்துப் பிரமன் அசைவின்
றிச் சித்திரப்பொதுவி லோரோவியம்போன்றிருக்க, இத்த
கையபொலிவினாலே சூரியன் சந்திரன் அக்கினிமண்டலமோ
மலர் தழை பொருந்திய முடியினாலே சோலைக்கூட்டமோ
சங்கக்குழையினாலே சந்திரன் விமானமோ நீலகண்டத்தின
லே மேகத்தாங்கியமேருவோ புயங்களாலே மலைக்கூட்டமோ
ஏகவெளியால் ஆகாயத்திந்திரசாலமோ எனவும் விண்ணவரு

மண்ணவருந் திகைப்பப் பிறைச்சந்திரனுந் தும்பைமாலையும்
 பேதந்தெரியாமல் வண்டுகள் சுழலாநிற்பத் திருச்சாந்து மே
 கத்தையொப்ப முப்புரிநூலின் பிரகாச மின்னற்பிரதாச நிக
 ர்ப்ப வெண்டலைமாலேகள் பிரகாசிப்பன. அவற்றைச் சந்திரக்
 குழுவென்றெழுந்து கூட்டமாகிய படத்தைபுடைய கங்கண
 மாகிய பாம்புகளாடவாரிக்கத் தேவர்கள் சய சய சய வெண்
 றெழிக்கச் சித்திரசபையினிடத்து நடனம்பணிவாருக்கு மு
 த்தி தகுந் தகுந் தகுமென நடனம்புரிந்தனர். தேவனுந்துபி
 யே * துடியாம். தாளமடிப்பவன் உமாகேவியாம். சருதிவே
 தங்களாம். இசைபடிப்பவன் சரசுவதியாம். பார்ப்பவர் அயன்
 மா லிமையவராம். சருஷலோத்தராயகனே நடிப்பவன். சபை
 யோ சித்திரசபையாம் என்றால் நடனஞ்செய்யுங் காட்சியின்
 பெருமையை யாவர் சொல்ல வல்லவர்.

அழகிய கிருபைக்கண்ணுடையவரே! அமததிசயத்திரு
 நடனந் தரிசிக்க அனந்தமாந் துண்கள்வேண்டும். எங்களுடை
 ய துண்கள் நாடுதற்கெனியதாகிய காட்சியைச் செய்தருளுமெ
 னப் போற்றித் திருமான் முதலிய தேவரேத்தெடுத்தலுஞ்
 சிவபிரானவர்கள் விருப்பத்தின்படி நடனஞ்செய்து முடித்
 துச் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தனர். தேவப்பெண்கள் சாம
 ரந்தாங்கினர், சனகாதியருங் காசிபர் முதலோரும் அகத்திய
 ரும் வாசுகியும் பிரமன் விஷ்ணுவு மேனையரு மெம்பிரானபு

பர்வினர். திக்குப்பாலகர் பல்லாண்டு கூறினர். தேவர்களென்றும் வியாபித்தார்த்தனராய் மலர்மாரி தூர்த்தனர். அதன் மேல் எம்பெருமானைப் பிரமன் விஷ்ணு தேவர் முனிவரருள் சனை புரிந்தனர். புடர்ச்ச்சனபுரமாகிய திருக்குற்றலத்து மூன்று யோசனைதூரமுள்ள தானத்தைத் தூர்க்கன்காப்ப ஆலயத்தைத் தூர்க்கை யேவல் செய்பவள் காப்ப மதில்களை வயிரவர் காப்ப மலைத்தன்மையாகிய திருக்குற்றலத்தற்புத்தைக்கண்டு, விஷ்ணு பமையறியாதார்போலச் சுவாமியை நோக்கிக் கயிலாசமலையை நீத்து நீரின்கே யெழுந்தருளியிருக்குந் தன்மை யென்னென்று வினாவலும், அவர் புன்சிரிப்புச் செய்துசொல்லுவார். உண்மையிடத்தும் விநாயகரிடத்து முருகினிடத்துங் கயிலாசமலைபிடத்தும் வைக்குமாசையினுந் திரி கூடமலையிலதிகவாசை வைத்தனம். விஷ்ணுவேயிந்த ரகசியத்தை யொருவருக்குஞ் சொல்லமாட்டோம். உனக்குச்சொல்லுவோங் கேட்பாயாக: சருவாண்டங்களைபு மொடுக்கி மீட்டுஞ் சிருட்டிசெய்யுநாளில் யாமும் பராசத்தியுமிருக்குமிடமாதலாலே யெல்லாவுலுக்கு மாதாரந் திருக்குற்றலம்: இதுவல்லால் வேறுதானமெமக்குண்டோ? ஊழிதோறு மானந்த நிர்த்தனஞ் செய்யுந்தானமுஞ் சிருட்டியாதி முத்தொழிலுஞ் செய்யு மூலஸ்தானமுமிதுவே. அறிவைத்தரு தலங்கட்கெல்லாந் திருக்குற்றலமேயுயர்ந்தது. என்று கூறுதலும்; விஷ்ணு கேட்டுக் காசியாதிதலங்கள் பலந்தரமாட்டாவோ? என்று

வினாவப், பரமேசுவரன் அருளிச்செய்வார் அருணை கேதாரம்
சிதம்பரம் காளத்தி திருவாரூர் காசி திருமறைக்காடு காஞ்சி
திருச்செங்காடு திருவெண்காடு முதலிய திவ்யக்ஷேத்திரத்தி
லொவ்வொருடறுதங்குவோம். திரிகூடத்தலத்திலே சக்திய
வடிவாய் ஞானக்கலையெல்லா நிறைந்துநிற்போம். நதிகட்கெல்
லாஞ் சித்திராநதி விசேடம், சிவஸ்தலங்களுக்குள்ளே சண்
பகாரணியமே யுயர்ந்தது. தெய்வத்தன்மையுள்ள *முத்தலை
வெற்பெல்லாஞ் சிவலிங்க சொரூபம். விருக்ஷங்களிலெல்லாம்
வேதமூலமாகிய குறும்பலாவே யுயர்ந்தது. ஒரு சிவஸ்தலம்
ஆபிரவருடத்திற் கொடுக்கும்பலனை யொருவருடத்திற் காசி
கொடுக்கும். அருணாசலம் ஆறுமாதத்திலே யருளும். திருவா
ரூர் மூன்றுமாதத்திலே யுதவும், இரண்டுமாதத்திற் கேதார
மீந்தருளும், ஒருமாதத்திற் கோகருணமுதவும், ஏழுநாளிலே
திருநெல்வேலி கொடுக்கும், ஒருநாளிலே திருக்குற்றாலந் தந்
தருளும்,

பிராமண குலத்தில் குற்றரகோத்திரத்தில் வந்தவொரு
புத்திரன் முற்காலத்திலேவடவருவித்தீர்த்தமாடிய, ஒருநாட்
பலனளிப்ப அவனைப்பெற்றதானை நரகத்தைக்கடந்து சுவ
ர்க்கத்தை யடைந்தான், சங்கேந்திய கையைபுடையாய் !
சித்திராநதிப்பெருமை சொல்லமுடியுமோ? வாழ்நாளெல்லாம்
பாவமே செய்தாரானாலும் பாவனையினாலாவது பயத்தாலா

* முத்தலைவெற்பு - திரிகூடமலை,

வது விளையாட்டாலாவது எவ்விடத்திருந்தேனும் திரிகூட்
மலையைப் பரவிக் கைகுவித்து நாகினுற் சொல்லுவாரானால்
திவினையகன்று நமது பதவிபை நன்னுள்வர். அந்தவிதமே
திசைநோக்கிப் பணிந்து புட்பந்த நமதருகேவந்து சேர்ந்த
என். திரிகூடமலை மகிமை சொல்லுதற்கரியது. இத்தலத்து
க்கிணையிலையென்பவர் மனிதர்களுக்கரசராவர். இணையுண்
டென்பவர் சருச்சிதைத்தபாவத்திலேபோய்ச் சேருவர். திரி
கூடத்தலத்துக்கு மற்றொருதலத்தை யுவமையாகச் செப்பு
வேர், இத்தலத்துச் சிவனின்மாலிபத்தை நிந்திப்பவர், இங்
கேயெம்மைப்பூசிப்பவர்க் கிடர்செய்பவர் யாராயிருந்தாலும்
பூதியிலே புலையாய்ப்பிறந்துமுலத்தக்கவரே. சிருட்டியாதி
மூன்றுதொழிலு நாமிருந்து செய்யுமிந்தக் தலத்தை யன்பு
டன் காண்பவர் பணிபவர் மகிமை பகரற்பாலதோ? எத்தல
த்திலுறைவாரு நித்திரைவிட்டெழும்போது குற்றலம் திரி
கூடமென் றொருதரமாயினுஞ் சொல்லிபெழுவாரானால் அவ்
ர் சிவமே யாவர். இவ்விதம் இந்தத்தலமானமியமுடையதா
தலாத் கயிலாயத்தைவிட்டு எந்தநாளும் நன்னகரத்துச்சின்ம
யமாகிய சித்திரசபையிலே நாமிருப்போம்” என்றருளிச்செய்
தவர். அதுகேட்டு விண்ணு பிரமன் வாசகி யகத்தியர் அவ்வி
டத்துப் பணிவிடை செய்து விட்டுநீங்காமாயினர். தேவனுந்
துமி முழக்கமுந் தேவர்கூட்டமுந் திருநடனமுமென்று மவ்
விடத்து விளங்காதிற்கும், அந்நடனஞ் சிற்பரையன்றி யாரு

ங் காணமாட்டார். தவஞ்செய்தமுறையாத் தேவராதியர் தெரிசிக்கப்பெற்றனர். பிரமன்: ஆதிசத்தி கிவபிரானுடையசொருபங்களை பெழுதிவைத்தனன். அவற்றைப்பார்த்து வியாசர் முதலியோர் சித்திரசபையென்று திருநாமமிட்டு வழங்கினர். குறுமுனிக்குக் கயிலாசவாசியாகிய நம்பெருமான் அருளிச் செய்த எட்டுவிதமான்மியமுஞ் சித்திரசபை நடன்முஞ் சொன்னோமென்று சூதருஷி யேனைய ருஷிகளுக்குச் சொல்ல; அவர் சூதமுனிவரைநோக்கிப் “ பரமேசுவரன் நிருவாக்கால் வாசுதிக்குச்சொல்லிய கண்டகசேதனன் சரிதத்தை விரித்துச் சொல்லி யருளவேண்டு ” மென்று கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்வாராயினர்.

ஓன்பதாவது திருநடனச் சருக்கம் முற்றிற்று.

பத்தாவது

கண்டகசேதனச் சருக்கம்.

பூமிதேவிக்கு வாசனை தங்கியகூந்தல்போலச் சேரலையும், இடைபோல வல்லிக்கொடியும், தனம்போல, அகிலுஞ் சந்தனமுங் குங்குமமுங் குளிர்ச்சியைச்செய்யும் பொதியமலையும் விளங்காநிற்கும். பாற்கடலினமுதம் வானவருலகத்திற் போயிருந்ததெனப் பொதியமலை யாகாயத்தைக் கிழித்துச்செல்ல அவ்முத மாங்குளின்னொழுதியதுபோல அருவி பொன்னைச் சொரிந்து பொதியமலையைவிட்டிற்றங்கித் தாம்பிரபருணி நதி

யிலேவந்து சமுத்திரத்தைப்போய்ச்சேரும். அந்நதி யகத்திய முனிவர் கமண்டலத்திலே பிறந்து முக்களாலிங்கரது பாவ விநாச கேஷத்திரத்திலேவந்து அத்தியாழ்நல்லூர் முத்திதீர்த் தத்திலே யுலாவித் திருப்புடைமருதூரைச் சூழ்ந்து தசரத ராமன் பூசித்த கேஷத்திரமும், சிவசயிலமும் * வன்னியீச் சுரமும் வாலீச்சுரமுஞ் சேர்ந்த கடனைநதி யொருபக்கமாக வும் பஞ்சலிங்கம் விளங்கும் பச்சாறு ஒருபக்கமாகவும் இரு கரையிலுமுள்ள சிவாலயங்களொன்பதினும் விஷ்ணுவாலய ங்களொன்பதினு நடைபெற்றுச்செல்லும். இத்தகைய தாம் பிரவன்னியாகிய பெண் வலம்புரிச்சங்கமாகிய பாத்திரத்தைச் சுத்திசெய்து முத்துக்களாகிய அரிசியை வாரியதிலேபெ ய்து பவளக்கொடிபாகிய தீயைமூட்டிச் சிறுசோறாக்கி யலை யாகிய பாவைக்கூட்டி மணலாகிய சிறுவீட்டிலே விளையாடா நிற்கும். அந்நதி பாற்கடலாகப் பொதியமலை சர்ப்பசயனமா கத் தலைவைத்துக் கடலிலே காலேநீட்டிப் பச்சைமால் கிடந் தாற்போலப் பசிய நெற்பயிர்களையுடைய பழன நீண்டுள்ள திருநெல்வேலி கேஷத்திரத்தில் உமாதேவிபாகமல்லாத மற் றைப்பாகமும் பச்சொளி பரந்தாற்போன்று பசியநிறமுடை த்தாய் விபூதி சுந்திரன் கங்கைநதியிவைகளின் வெள்ளொளியைக் கவர்ந்தாற்போலு முத்துக்களையுடைத்தாயிலகு மூங்

* வன்னியீச்சுரம் - அக்ஷிணிபூசித்த தலம், அது ஆழ்வார்குறிச்சி நகரத்துக்குக் கிழக்குப்பக்கமுள்ளது.

கின்மரத்து நிழலிலேவாழுஞ்சாலிவாடசர் பரசமயங்களாகிய
பகையைக்கெடுத்துச் சைவசமயத்தைநிலைநிறுத்தும் இடபக்
கொடி நின்றசைய முரசங்கண் முழங்க ஆலயத்திலிருந்தரசு
செய்யுங் கீழ்வேம்பநாட்டிலே திருநெல்வேலிக்கு மேல்புறஞ்
செஞ்சியர் தஞ்சையர் வழதியர் வஞ்சியர் ஈழர் என்னும் ஐந்
து நாட்டாராகிய வைசியமாக்களுக்குப் பொதுவாய் வியாபா
ரஞ் செய்யுமிடமாகிய பொரு பெரிய பட்டினத்தில் நீதிசேர்
ந்த நால்வருணத்தவருள் ஒதல் பசுக்காத்தல் உழவு வாணிப
ம் வேட்டல் ஈதலாகிய ஆறுதொழிலு மியற்றும் வைசியர்
குலத்திலே வாணிபஞ்செய்யுங் கவிப்பர்குடியிலேபிறந்தவன்;
அவன் பொருளீட்டுதல் பங்கிடுதல் எல்லாமிற்றகாலத்திலுஞ்
சிறிதும் பயப்படாமை தனியே யெவையுஞ்செய்தல் காலத்
துக்குத்தக்கபடி யொழுகல் கோபமின்மை துன்பம்வந்த கா
லத்திற்றேறுதல் உறுவதுசெரித லென்னு மெட்டுக்குணங்
கள் பொருந்திய தத்தனது புத்திரன். நாடுநகரம் மலை காடு
சமுத்திர மிவற்றிலுள்ள எல்லாப்பொருள்களு நிறைதலா
லவன் பண்டசாலை வைசியர்கள் பொக்கஷம்போலிருக்கும்.
பவளமும் பொன்னுங் கருப்பூரப்பொடியும் அகிலுஞ் சந்தன
மும் வயிரமு முத்தும் பெண்கள்கொங்கையு மனமு நடனஞ்
செய்யுமாற்பையுடையவன். முடிவில்லாத திரவியம் பெற்றிரு
ந்தானேனுங் களவுசெய்யும் ஆசையுள்ளவன். கோபித்தெல்
லாருநிந்திக்கச் சிறியவிலேகூ றிப் பண்டங்கள் விற்குங்கொடியு.

வன். சருக்கரை கருப்பூரம் சந்தனக்கட்டை தேன் முதலியவ
ற்றைப் பண்டமாற்றுக்குநான்குபங்குவிலையதிகங்கூறிப் பொ
ருளீட்டுவான். பேயின் பசிக்குப் பெரிய விருந்தாகிய தன்
னுடல்வியாதி தன்னையுண்ப துணரானாய்ப் பிள்ளையுந் தன்
றாயும் பசித்திருக்கத் தானையுண்பவன். திரிமூர்த்திகளையுந்
தலைவணங்காதவன். கன்னத்திலடிப்பவர்க்கன்றி யெவருக்
காயினுஞ் சிறிதுங்கொடாதவன். திரவியமிகுதியாகத்தேடத்
திவுகளெங்கும்போய்வர மரக்கலங்களிலே சரக்கேற்றுபவன்.
காணி பொருளைக் கொண்டு கோடி பொருளீட்டினாலும்
அவற்றிற் காணியேனுந் தருமஞ் செய்யமாட்டான். நெருங்
கிய விண்ணுலகத்துப் பொருள்களு மண்ணுலகத்தில் வரச்
செய்யும் அறிவுடையவன். கண்டகசேதனென்னும் பெய
ரையுடையவன். நாலுதிசையிலுள்ள பண்டங்களுள்ளாங்
கீழ்க்குவடக்குத் தெற்குத்திசைகட்கு விலைப்படச்செலுத்தி
மேற்றிசைக்கட்சென்றுவிற்கத் தானே இடபங்களிலே பொ
தியிட்டுக்கொண்டு சித்திராந்தியின் கீழ்த்திசையிற் போயினு
ன். சூரியனு மத்தமிழ்தான்.

மறுநாட்காலே ஐப்பசிமாதப்பிறப்புப் புண்ணியகாலமாத
லாலே நூற்றிசையிலுள்ளவரனைவருந் தருமமாகிய கரும்பின்
சாரத்தாற் சமைத்த சருக்கரைவட்டாகிய சண்பகாரணியத்
தை யடைந்தனர். பிராமணர் முதலிய நால்வருணத்தவரும்
ஏனைச்சாதியாருந் தேவருந் திரிகூடமலையைப் பருவகாலத்து

மேகம்பேரலக்கடிமொய்த்தனர். சிவம்துகங்கையைத் தேவ
ருஞ் சித்தருஞ் செண்பகாடவியை மௌனயோகியரும் வட
வருவியை மானிடருஞ் சார்ந்தனர். ஆதலர் ல்நகரம் பூமியந்
தர் சொற்கம்போலுமிருந்தது. தீர்த்தத்தின் அலையிலே மூழ்
சுவர் திருமாலையும், தீர்த்தநீர்ச்சூழியின் மூழ்கியெழுவார் பிர
மணையும், தீர்த்தத்திலே தோன்று மிந்திரததுவிலே படிந்த
வர் இந்திரனையும், அருவியிலே யாடினவர் சிவபிரானையு நிக
ராவர். சுவர்க்காதிபோகத்தை யிச்சித்தவர் நதியின்பலதுறை
யிலு நீராடி நன்னியமங்களைச்செய்து பிராம்ணர்க்கு வஸ்தி
ரம் உணவு இரத்தநகடகம் பூமி பொன் பசு விளைநிலம் கன்னி
காதானம் முத்து குதிரை யானைமுதலிய தானஞ்செய்தனர்.
பிறவிலேவறுத்துச் சிவபதத்தைச்சேரவிரும்பியவர் : சிஷ்பி
ரான் பார்வதி விநாயகர் சூமரக்கடவுள் விஷ்ணு முதலிய தே
வாலபங்களின் பூசையும் அடியவர் பூசையு நலம்பெறச் செய்
தனர். கண்டகசேதனன் கொண்டுவந்த பண்டங்களுல்லாம்
அநிபாயவிலைக்கு விற்றும் பண்டமாற்றுச்செய்தும் பற்பல
பொற்பொதியாக்கினன். அவன் கொடுமையைப் பார்ப்பதற்
குப் பயந்தொளித்தல்போலச் சூரியன் மறைந்தனன். அன்
நிராத்திரி வில்லாதிருந்த சரக்கெல்லாம் மறுநாட் கொடிய
விலைக்குவிற்றுப் பிறருக்கனுவுங்கொடாதவனாய்த் தன்னுள்
போய்ச் சேர்ந்தனன். யாருக்கு முற்றவிடத் துதவிபுரியாத
செல்வம் உவர்ச்சலம்பெருக்கன்றோ? கோடிநாள் தவஞ்செய்

தார்க்கு மணுகவொண்ணாத சங்கவீதியிற் போனான்ல்லன், சித்திராநதிக் கரையிலிருந்துந் தீர்த்தமாடினான்ல்லன். பொருளே பின்னுந்தேடிக் திரவியங்காத்த பேய்போலிருந்தனன். தினந்தோறு மூனைச்சுவைத்துக் கடித்ததனாற் பற்கள் தேய நடையுங்குறுகித்தளர உடல் * ஆட்கடியன்போலக் குறுகியுயிர்விடுஞ் சமயத்திலே யமதாதர்கள் தண்டமேந்திவந்து முயற்சியினாலே திரவியத்தை யீட்டிச்சேர்த்தாய். தானங் கொடுத்தறியாய். விளக்குமாறு குப்பையைக்கட்டிக் குவித்தல்போல நீ சேர்த்துவைத்ததிரவியம் யாருக்குதவி தருமயில்லாத கெடுமதியுடையோனே! யமபட்டணத்துக்கு வாவென்றழைத்தனர்.

அப்போது உயிர்சோர்ந்து கண்டகசேதனன் மனஞ்சுழன்று கொடிதாகத்தேடிய பொருள்களையும் அந்தப்பொருள்கள் தன்னுயிர்போஞ்சமயத்தி லுதவிபுரியாத வாதனை யையுந் தனக்குவந்த நிர்தனையை யு நினைந்து நினைபாததெல்லா நினைவானாய்த் தியவழியாக வந்த பொருளைச் சிவபிரான், ஹிராயகர், உமாதேவி, முருகக்கடவுள், விஷ்ணு இவர்கள் திருப்பணிக்குக் கொடுத்தேனுமல்லேன். மேலோர்க்குச் செருப்புங் குடையுங் கொடுத்தேனல்லேன். அன்னசத்திரங்க ட்டி யுண்பவர்க்கெல்லா மன்னமிட்டேனுமல்லேன், திருநந்தனவனம் வைத்துத் தெய்வங்களுக்கெல்லாந் திருப்பள்ளிக்

* ஆட்கடியன் - ஆளுக்கடிமைப்பட்டோன்.

தாமஞ் சேரும்படி செய்தேனல்லேன். தளிரையுடைய வருக்கை நெல்லி தேமா தென்னை கமுகாதி பலவிருகூழ்ம் வைத்தேனல்லேன். அடுத்தவிடு வாழ்வுற வாழ்ந்தேனல்லேன். சுற்றத்தாருக்கூட்டி வளர்த்தேனல்லேன். தாழ்ந்த குடும்பங்களைத் தாங்கினேனல்லேன். முற்காலத்திலே விருப்பப்பட்ட புண்ணியத்தை மேன்மேலும் வளர்த்தேனல்லேன். மழைகாலத்திலே யொதுங்க இடங்கொடுத்தேனல்லேன். பொருளில்லாதார்க்குக் கன்னிகாதானஞ் செய்தேனல்லேன். சிவாலயத்திலே திருவிளக்கிட்டேனல்லேன். நதியிலே பாலம்படித்துறை கட்டினேனல்லேன். குருவுக்கும் அடியாருக்கும் பிராமணருக்கும் போசனஞ் செய்வித்தேனல்லேன். சிதம்பரம் குற்றலம் பாவநாசம் காசி இராமேசுவரத்துக்குப் போவார்க்குத் திரவியங் கொடுத்தேனல்லேன். வஸ்திரமில்லார்க்கு வஸ்திரமும் பொருளில்லார்க்குப் பொருளும் பசியுள்ளார்க்குச் சோறுங் கொடுத்தேனல்லேன். ஊசியினு மூதியம்பார்த்தே நொருபிடி யமுதாகினு மனத்தோடு பிச்சையிட்டுண்டறியேன். ஆலயங்கட்டாவிடினும் அதை வலமாகவந்து வணங்கினேனல்லேன். குளங் கிணறு வெட்டினேனல்லேன். வீண்பொருளைச் சேகரித்தேன். முட்டுண்டு குனிந்தேனென் செய்வேன். ஒன்றுஞ்சொல்ல நாடுவெழும்பவில்லை. அந்தோ? நிலையில்லாததேகத்தையும் வாழ்வையு மெய்யென்று நினைத்து அளவில்லாத கொடுமைசெய்தேன். அவத்தைவந்தடுத்த

தந்தோ? விலகுதற்குத் தருமமென்னு மெய்த்துணையில்லாத பாவி பலவாறுகச்செய்தபாவம் பவித்ததென்று அயர்ந்து சோர்ந்தனன்.

கடுகளவு மீவில்லாத பாவியாகிய கண்டகசேதன னிங் னனஞ் சோர்ந்துநடுங்கிப் பக்கத்தார் பொருளையபகரித்துக் கொண்டுபோகப் பார்த்துப் பேசவாயில்லாமற் பதைபதைத் துயிர்திங்கித் துணையின்றிப் பாவமென்னும் பெரிய பாரத் தைச்சுமந்து பேரும் பொருளு மனையு மாதரும் ஒருவருக்கும் பயன்படாத சரீரமும் பூமியிற் கிடப்பத் தனிபே தன்வினை பிடர்பிடித்துத் தள்ளச்சென்றனன், யமதூதர் பெரிய கயிற் றுற் கட்டிப்பயப்படுத்தி, ஆபுதங்களாற்றாக்கி நெருப்பாற்றி லே மயிர்ப்பாலத்திற் போக்கி முள்ளிலே புரட்டி முரட்டுச் சரீரமெல்லாம் புண்ணாக்கி யமன்முன்னே கொண்டுபோய்வி ட்டனர். துாதர்கள் கண்டகசேதனை யடிப்பதைக்கண்டு யமன் மனமிரங்கிக் கட்டவிழ்த்துவிடும்படி செய்து இனிய வார்த்தைகூறிந் துதுவர்க்குச் சொல்லுவான், பலநாளும் பாவியாகிய இவன் பாவமே செய்தாலுஞ் சிவபிரான் திருக் குற்றல கேஷத்திரத்திலே போய்ப் பூருவத்திலே மூன்றுநா ள் தலவாசஞ் செய்திருந்தான், எந்தக்காலத்துத் தவமோ? தேவர்களுக்கு மிது கிடையாது, ஒருநாளிருந்தபல னிவன் செய்த பாவமெல்லாம் போக்கிவிட்டது மற்றொருநாளிருந் தபல னிவனைக் கயிலாசமலையிலே சேர்த்துவிடும், இன்னு

மொருநாளிருந்தபலன் சிவபிரான்மேற் கடனாகவிருக்குமென்று சொல்லிய சமயத்திலே சிவகணங்கள் விமானங்கொண்டு வந்து வானவர் மலர்மாரிசொரிய அதிலேற்றிச்சென்றனர். நமன் றாதுவரதிசயித்தனர். கண்டகசேதனன் போய்க் கயிலாசமலையிலே வீற்றிருந்தனன். இந்தமான்மியமுள்ளதுதலுவர்சமெனச் சூதமுனிவர் நைமிசாரணிய வாசிகளுக்குச்சொல்லக்கேட்டு, அவர்கள் “இனி வடவருவியாடிய வொருநாட்பலனாற் பிதா நரகத்தை நீங்கியிருக்கப் புத்திரன் செய்த செய்கையை யருளிச்செய்க” வென்றுகேட்கச் சிவபிரான் விஷ்ணுவுக்குச்சொல்லிய முறைப்படியே யச்செய்கையினைச் சூதமுனிவர் சொல்லுவாராயினர்.

பந்தாவது கண்டகசேதனச் சருக்கம் முற்றிற்று.

பதினொராவது

கவுற்சனச்சருக்கம்.

நீராடப்புகுந்தமாதர் கூந்தல்வரையுந் தாவும் கரியகண் களைத் தம்பகையென் றையுற்று நீலோற்பலமலருங் கெண்டையீனு நீருள்ளொளிக்குங் கேணிகள் நெருங்கிய சோலையைப்பார்த்து அச்சோலையி னழகிய மலரில் விளையாடுங்கிளி சுற்கண்டுபோலுஞ் சொல்லார்ந்த அம்மாதர் வாயாகிய கொவ்வைக்கனியை விரும்புந் தொண்டைநாட்டில் உழவருக் கெதிரே நடந்து வெடிதாவி மாமரத்தின் கிளைகளைக்கிழித்து

க் கமுகம்பாளையைக்கலந்த வானீமீன் சோமசுந்தரபாண்டியன் மீனக்கொடியைப்போலுங் காஞ்சிபுரத்திலுள்ள சிவாலயத்திலமர்ந்த மாமரத்தடியி லெழுந்தருளிய ஏகாம்பரேசரையிரண்டுகையாலணைத்து வளைத்தமும்புங் கொங்கைத்தமும் புந்தந்த காமாக்ஷியம்மை யறம் வளர்க்கும் அந்நகர்க் கொரு பக்கத்திலே தேவதுந்துபி முழங்கும் வீதியி னழகுவாய்த்த சோலைவளமுள்ள செஞ்சாலி வேலிமிக்க தலைநகரத்திற்பிராமணகுலத்திலே குற்சர் கோத்திரத்திற் பிறந்து வடகலேவேதம் பயின்றவனொருவன்; அவனுக்குப் பாவக்கிரகங்க ளுச்சமேறச், சுபக்கிரகங்கள் நீசமடைய, இராகு கேதுக்களுங் * காரிசேயு முதிக்குஞ்சமயத்திலே கவுற்சனென்னு மொரு புத்திரன் †கரும்பினி லரும்புபோலப் பிறந்தனன். பாவமெல்லா மொன்றாகத்திரண்டு குழந்தைவடிவாகிய அவன் சன்மார்க்கமெல்லாங் கீழே விடக்கக்கிடந்து பாவந் தலையெடுப்பத்க் தலைநிமிர்ந்து தவழ்ந்து வஞ்சனையுஞ் சூதுங் கொலையும் நடைபெற நடக்கத்தொடங்கினான். அமுந்தோறுஞ் சீவகோடிகளெல்லா மழும்படி யழுவான். பேசுந்தோறும் பொய்யிங்கோளுங் கடுஞ்சொல்லுமே கற்பான். பழிசெய் துயிர்களை வதைக்கும் பயிற்சியே பயின்றான். மழையால் வளரு முப

* காரிசேய்-குளிகன்.

† கரும்புனிலரும்பு-கரும்பினுச்சியிற் பயனிலதாகிய அரும்பு; அது மலர்ந்தாலு மணமில்லாதது.

யோகமற்ற செடிகன்போலக் காமம்வளர வளர்ந்தான். அதன்மேல் உபவீதந்தரித்து, வேஷக்காரர்போல முன்குடுமிதரித்துக் கூட்டமாகிய மந்திரங்களெல்லாம் முறைதவற வுச்சரித்துப் பிராமணரோதும் வேதக்கிடையெல்லாங் கீழேகிடத்தலாகக் கைவிட்டு மற்றைநூல்களைப் புலிக்குட்டி கொலைகற்றதுபோலச் சிறிதுகற்று ஆசாரியர்போதிற்கும்போது தருமசாத்திரங்களைக் கைவிட்டுத் திருட்டுப் பலிக்குங்காலத்தை யறியவேண்டிச் சோதிடநூலே பயின்று தேர்ந்தனன். ஆதலாலேயரசன் பேரவைக்குப் புரோகிதனாயினான். தேர்ச்சியினாலே பிறன் குற்றங்கூறித் திரவியமிகுதியாக ஈட்டுதலினாலரசனைத் தன்வயப்படுத்திச் சர்ப்பத்தைக்கண்டித்து ஓந்தியினிடத்தகப்படு மயில்போலத்தூர்த்தர்வயத்தகப்பட்டனன்.

அப்பால் பிரமசாரியென்னும் பெயர்மாறவேண்டி யிலக்குமிபோலுமொரு பிராமணப்பெண்ணை * யிராக்கதமணஞ் செய்து வேட்டகமே காமவேட்டையாடுங் காடாகவிருந்து நாட்டில் விவாகஞ்செய்யுங் கோலமுற்ற பெண்கள்கூட்டமாகிய மான்களைத் திரவியமாகிய வலைகொண்டு பிடிக்கும் வேடனுமாகி யந்தமான்களைப்பற்றுங் கலைமானுமாயினான். மனுவந்தரம் பருவம் மானையம் சங்கிராந்தி யட்டகை விதிபாதம் வைதிருதி முதலிய தொண்ணூற்றாறு தர்ப்பணகாலமும் மா

* இராக்கதமணம் - பெண்ணினத்தார் கொடாமல் பெண்ணை வலிந்து பற்றிப்புணர்வது.

தர்முலைத்தடமன்றி வேறு தடாகத்திலே மூழ்கிப் பிதிர்க்க
கடன் செய்யாதவனானான். அன்றியும் பிறந்ததினம் சிவராத்
திரி இரண்டு சந்தியாகாலம் விரததினம் அட்டமி மாதாபிதா
சிரார்த்ததினம் பதினான்கு முதலிய புண்ணியகாலங்களினும்
பெண்கள் புணர்ச்சியைவிட்டுநீங்கான். மாதர்புணர்ச்சிக்குச்
செல்லுஞ் சந்தியே சந்தியாவந்தனமாக மிருகங்களின் முறையே
முறையாக எந்த மாதரையுங்கலந்து, போகமே குலமாக
மையலே நியதியாக விரகமே யொழுக்கமாகக் கைக்கொண்டு
சாதுதருமத்தைவிட்டுக் காயத்திரி முதலிய மந்திரங்களை
மறந்து மங்கையர் * உந்தியத்தடாகத்திலே மூழ்கி யவர்முலை
களின் சாந்தம்பூசி யிரகசிய மவர்பாற்பேசி மன்மதனாகிய
தெய்வத்தை வணங்குவான். உதயத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து
நித்தியகன்மமூடித்து அக்கினிகாரியஞ்செய்து பண்டைக்கரு
மமூடித்துக்கிரமப்படி யறத்தைப்பேணி விருந்தோடு சுற்றத்
தாரையு முண்பித்து மாலைபில் விருத்தியடைவார்க்கெல்லாங்
களைப்போல வளர்வா னுமானான். அப்பால் அரசன் செங்
கோல்செலுத்து நீதியைவிட்டுக் கொடுங்கோல்புரியும் வஞ்ச
கஞ் செய்துங் கணவனைப்பிரியாக் கற்பின் மகளிரைப்பிரியும்
படி செய்துந் தன்னிடத்து வந்த பிராமணப்பிள்ளைகளுக்குத்
திமையே போதிக்கத்தொடங்கினான். பெண்கள் செய்யும்
பாவம் புருடர்களுக்குப் புருடர் செய்யும்பாவம் அரசர்களு

* உந்தி-கொப்பூழ்.

க்கு அரசர்கள் செய்யும்பாவம் புரோகிதருக்கு ஆதலால் இவன்; மேற்சொன்ன மூவர் பாதகத்தையுந்தாங்கு முழுச்சமை தாங்கியாயினான் இம்மட்டோ? மனத்தினினைப்பதொன்று சொல்வதொன்று செய்வதொன்றுமாகத் தன்னினத்துமாதர் முறையைத்தவிர்த்து மிழிகுலப்பெண்களைச்சேர்ந்துங் கூரிய கொடிய யுத்தத்திலேபோய்ப் பகையைவென்று கொலைசெய்தும் நம்பினவர்க்கு வஞ்சகஞ்செய்திகழ்ச்சியுற்றும் மணிமந்திர அவிழ்தங்கனாற் பிறர்மனைவியரை மயக்கஞ்செய்து பகை பழிக்குப் பயப்டாதவனாகியுஞ் சலத்திலே மூழ்கியறியானாய் மடவார் செம்பஞ்சக் குழம்பிலே மூழ்கியும் மதுபானஞ்செய்தும் அடுத்தவர் குடியைக் கெடுத்தும் அருக்கியம் பலிகொடுத்துண்ணுமற் குலாசாரந்தவறியும் நியாயவழிக்கு விரோதஞ்செய்துஞ் சிவகேசுத்திரத்தைச் சிவனடியாரை யலைத்துங் கொலை குமுநிந்தை புலை பொய்களை யனந்தங்கோடிசெய்துங் கடலின் மணவினுமதிகமாகிய விவசாரஞ்செய்தும் விவாகஞ்செய்தநாளன்றி மற்றைநாள் மனைவியைத் தீண்டாமலுந்திரிந்தனன்.

அவன்மனைவி யருந்ததிபோலுங் கற்புடையவள்; அவள் தவத்தாலேமணந்தநாளே கருப்பமுற்றுச்சங்குவிடையில்லாத முத்தமீன்றதுபோலச் சுகுற்சனென்னுமொரு புத்திரனைப் பெற்றனள். பிள்ளைப்பெற்றனளென்று நினையாமல் மனைவியை நிந்தித்துத்திரிவான், பரத்தைமாதர் தொடர்ச்சிவிட்டு

நீங்கான். வேம்பினைத்தின்னும் புழு கரும்பின்சுவையை யிச்
 சிப்பதுண்டோ? கற்புடைப்பெண்களைப் பார்த்தபாவம், திர
 வியங்கவர்ந்தபாவம், மனைவியை மனங்கொதிக்கச் செய்தபா
 வ முதலிய தீமைகள் சேரத்திரண்டு பஞ்சிலக்கினிபோலக்
 கவுற்சனைப்பற்றிப் பிடிக்க, நாளுக்குநாள் கரம்புநிலமுழுங்
 கொழுப்போலத் தேய்ந்து இறந்தனன். கவுற்சனிற்ந்தவுட
 னே யந்தநாட்டுள்ள மனிதர் பால் தேய்த்துமுழுகித் தீவினை
 நீங்கினர். பெண்கள் நறுநெய்யிலே மூழ்கிச் சருக்கரை வழங்
 கியார்த்தனர். தருமங்களுயர்ந்தன. தாழ்ந்தபூமியுமுயர்ந்தது.
 கவுற்சனை யமதாதர் தண்டஞ்செய்து வலைவீசிப்பிடித்துக்
 கொண்டுபோய்க் குறுந்தடிகளாலடித்துத்தள்ள இரண்டுகால்
 சோர நடந்தனன். நூறுகாதமோடும்படி தூதரடித்தனர்.
 நூறுகாதமுருண்டுவிழச் செடிகள் தலையைப்பற்றி யிழுக்கச்
 செய்துபுரியைக்கட்டி யிருநூறுகாதயிழுத்துப் பற்பலதுன்ப
 ன்செய்து யமபட்டணத்திலே கொண்டுபோயினர். அவ்விட
 த்து மலைபோன்றபுயமும்பெரியதண்டமும்வடவைத்திப்போ
 ன்ற குடுமியும் நெருப்புப்பொறிபறக்குங் கண்களுங் கழற்கா
 லும் வீரதந்தமும் விளங்க யமனரசிருக்கக்கண்டு, கவுற்சன்
 பயந்து கீழேவிழுந்தனன். அவனை யமதாதர் தலைமயிரைப்
 பிடித்திழுத்து யமன்முன்னே விட, யமனிந்தப்பாவியை
 யடியின் உதையின் வெட்டுமினென்று சினந்து இடியஞ்சும்
 படி பார்த்தான். அப்போது அங்கே மேகம்போன்ற நிறத்

தினர் பேய்முகத்தினர் தீப்பறக்குங்கண்ணினர் உரத்தசொல்
லே யுடையவராகிய வேலையாளர் இருப்புலக்கை தண்டம் பா
சம் வாள் முதலிய ஆயுதங்களையெடுத்துவந்து, ஆட்டுஞ்செக்
கும் அரைர்க்கும் யந்திரமுங் கழுவும் நாயும் பாம்பும் வடமுந்
தூக்கும் விட்டமுங் காய்ச்சிய குறநிந் தூண்டிலும் வலையுஞ்
சூழ அங்குள்ள பாதகரை யுறுக்கக்கட்டி இறுக்குவர். கோபி
ப்பர். எற்றுவர். கந்துகந்தா நொறுக்குவர்; இவைகளைக் கவுற்
சன் பார்த்துப் புலம்புவான்.

இயம தண்டனை யிவ்வளவுகொடிதென்று தெரிந்தேன
ல்லேன், காமக்குறும்பனாகிய யான் குருவாக்கியமு மெய்யெ
ன்று தெரியேன். எண்ணில்லாத கோடி தீமை செய்தேன்.
புண்ணியஞ்செய்தறியேன். கழுக்குக்கோ? கவணுக்கோ? மழு
வுக்கோ? வாளுக்கோ? நரகவேதனைப்புழுவுக்கோ? ஆயுதங்
களை வீசுந்தூதர்படைகளுக்கோ? என்னுயிர்ப்பலி கொடுப்ப
தென்று மனங்கலங்கி யேங்கிந் திடுக்கிடக் கையுங் காலும்
புத்தியும் பதறிக் கண்ணீரொழுக நின்றனன். அவனைத் தூத
ரெற்றினர். உதைத்தனர். தடிகளை வீசி முந்தினர். வாயிலே
புழுக்களைவாரிச் சொரிந்தனர். அக்கினியிலே தள்ளினர்.
வாய் புலம்பச்செய்தனர். கழுவிவிட்டனர். மலமும் புழுவுந்
தின்னும்படி வாரி வாயிலிட்டனர். கண்களிலே யூசியை நிறு
த்தினர். பல்லையுடைத்தனர். கன்னத்தைக்கிழித்தனர். காலை
த் தளைந்தனர். துணித்தனர். கையை வெட்டினர். உலக்கை

யாற் சரீரத்தையடித்து வீழ்த்தி யெலும்பை நொறுக்கினர். செக்கவிட்டாட்டினர். இன்னும் பலவாறு சடுக்கக்கூடாத துன்பமெல்லாஞ்செய்தனர். ஆயுதங்களுந்தேய்ந்தன. தூதர் கைகளுஞ் சளித்தன. அவனுயிரை யிருபத்தெட்டுக்கோடி நரகரிடமுஞ் செலுத்தினர். யமனாக்களைப்படி விகடபத்தி ரன், பாசபாணி, உக்கிரன், துன்முகன், ஆதிய தூதுவர் முற் படக் கோடி கோடி கொடுமைசெய்ய ஆடியோடித் தவிப்பவ ருயிரைத் தருமஞ்செய்யாத கவுற்சன் கண்டு வாடிச்சுழன்று மயங்கினான். அங்கே நம்பினவர்பொருளை யபகரித்தவ னுயி ரைக் கும்பிபாக நரகத்திற்றள்ளினர். சிவாலயம் விஷ்ணுவா லயம் மடம் அறச்சாலையைக் கெடுத்தவனுயிரைப் பாழ்நரக த்திடை வீழ்த்தினர். தேவஸ்தானம் பிராமண ரிவர்கட்கு வரியைக்கூட்டிக் கொடுமைசெய்த பாவியுயிரை யெரிவாய் நரகிடையிட்டனர். சிவாலயம் படித்துறை தடாகத்தைச் சார மலசலமோசனஞ் செய்தவருயிரை யெச்சில்வாய் நரக த்திலே வீழ்த்தினர். அரசனுக்கு அநீதிபோதித்துக் குடிகளு க்கிறைப்பண மதிகப்படுத்திக் கோட்சொன்ன குறும்பனுயி ரைக் காளகூடநரகத்திலே கவிழ்த்தனர். கூடவிருந்து முக மன்கூறிப் புறத்திலே வஞ்சகம் பேசியவனுயிரைக் கும்பியி லே தள்ளிச் சம்மட்டியினுலடித்தனர். ஒழுக்கத்தைவிட்டுச் சந்திமறந்து ஊனுண்ட மூடன் சரீரம் புழுச்சொரியப் பற வைகள் குத்த அவனுயிரைக் கோரநரகினிலே யழுத்தினர்.

பறவை விலங்குகளைக்கொன்று பசுங்காவின்மரத்தை வெட்டினவனுயிரை யசிபத்திரமென்னு நரகத்திலே தள்ளினர். சூழ்ச்சியினாலே பிறர்பொருள் விரும்பிய கள்ளனுயிரைக்காலசூத்திர நரகிடை வீழ்த்தினர். நன்றிகொன்றவனுயிரை யிருணரகத்திலே யெறிந்தனர். இவருட் கவுற்சன் பட்ட பாடு இலேசோ? பாவமுங்கண்டுசலித்தது.

இவ்விடத்து இவைநடக்கும்போது இவன்மைந்தனாகிய சுகுற்சன் தன்னுடைபதாய் குணமமைந்த வேதப்பிராமணர் குழாத்தைச்சேர்ந்து காஞ்சி கேஷத்திரத்தையடைந்து, பூவரும்புபோலக் குலவொழுககம் பூண்டு வேதமோதி வருகின்ற நாளிலே யவ்வூர் வீதிதோறுஞ் சபைதோறுந் துன்றகப்பன் செய்த பழிபாவங்களை யிரண்டு காதுகளும் வருந்தக்கேட்டுப் பிராமணகுலத்திலே குற்சர் கோத்திரத்திலே பிறந்து மென்றாறதை பாதகஞ்செய்தான். அந்தோபாற்கடலில் விடம்போல ப்பிறந்த தகப்பன்செய்த குற்றமெல்லாங் கேட்கி லென்கா தையுஞ்சுட்டுக் கருத்தையுஞ் சுடுகின்றன. இங்ஙனஞ் சொல்லுதற்கரிய பாவஞ்செய்தாணை நரகத்தைவிட்டு நீக்கச் சகர ரறுபதினாயிரம் பேரையுமிட்ட புத்திரன்போலத் தவஞ்செய்தேனில்லை. புத்திரனாக அவனிடந்தோன்றும் வன்பழி போக்க இதுவே மார்க்கமாகுமென்று தீர்த்தயாத்திரை செய்ய நினைந்து. கங்கை சோணை சரசுவதி சிந்து நருமதை காவிரி கோதாவரி காவிரி சேது வைகை தாப்பிரவன்னித்

தீர்த்தங்களாடித் திரிகூடமலேச்சாரலேச் சார்ந்து, தருமார்த் தகாம மோக்ஷத்தை விரும்பினவர் யாவரும் வருகென அலை யாகிய கையைக்காட்டி, வந்தவர் பாவங்களோடச்சிலையிலே யம்பு (நீர்) பூட்டி யருள்வடிவாய்த்தோன்றும் வடவருவி யைக் கண்குளிரக்கண்டு போய்ச் சித்திராநதி மகிமையை நய ந்து பாடியாடி யகங்குளிர்ந்து கும்பிட்டு மலர்களாலருச்சித் துச் சிரத்திலே கரத்தைக்குவித்துக் குறும்பலாவீசரைத் தொழுது ஆனந்தக்கூத்தாடி வேதமோதி யங்கிருந்து வடவ ருவித் துறையாடி வருநாளிலே, அவன் பிதாவாகியகவுற்சன் நரகத்திலே படுத்துயரத்தையு மவனைத்துன்பப்படுத்தும் யம தூதர் சலிப்பையும் ஈரதமுனிவரங்கேகண்டு சலித்துக் கண் ணைமூடி யோகத்திலிருந்து மனத்துக்கெட்டா ஞானக்கண்டி றந்துபார்த்தலும் நரகவேதனை யிவனுக்குப் பிரமகற்பந்தொ லைந்தாலுந் தொலையாது. ஆனாலுஞ் சர்ப்பம் மணியைப்பெற் றது போலிவனொரு புத்திரனைப் பெற்றிருக்கிறான்; அவன் திரிகூடமலையிலே சித்திராநதி தீர்த்தத்திற் பத்தரொடுஞ் சித் தரொடு மூழ்குகின்றான். அவனாலே யிவன்பாவ மகலுமென த் தெளிந்து, அவனாலே யாமுந் திரிகூடமலையை யடையப் பெறுவோ மென்று சடைமுதுகிலே யசைய வந்தனர். அம் முனிவர் வரவைக் குற்சர்பெருங் குலதீபமாகிய சுசுற்சன் கண்டு மனங்கசிந்து தாழ்ந்து அருக்கியபாத்தியங்கொடுத்துப் புட்பாஞ்சலிசெய்து பணிந்து எம்பிரானே! நீரிங்கெழுந்தரு

ளியவித மென்னை? யென வினாவுதலும்; புருடரிற் சிறந்
தோனே! நீ யிங்கினிதிருக்க உன்தந்தை நரகத்திலே கிடத்தல்
நன்றோ? வென்று நாரதர் சொல்லச், சுருற்சன் மீட்டும் வண
ங்கி “யென்பிதா துயரந்தீர்க்கு மார்க்கம் அருளுக” எனக்
கேட்க, நாரதர் கூறுவார். “வேதப் புதல்வனே! யுன்பிதா
நரகத்தை விட்டுக் கரையேற வேண்டுமானால் வடவருவித்
தீர்த்தத்திலே மூழ்கிய வெருவருடத்திற் பாதியாகிய வுத்த
ராயண மாதமாறில். மாசிமாதமூழ்கிய பலன்களிலே பன்னிர
ண்டாவதாகிய துவாதசி தினத்திலே மூழ்கியபலனை நீயவனு
க்குக் கொடுக்க வேண்டு மென்றனர்.

அது கேட்டுச் சுருற்சன் மனங்களித்து முனிவர் கட்
டனோப்படி மாசிமாதத்துப் பன்னிரண்டாந் திதியிலே சித்தி
ராநதியின் மூழ்கிய பலனைத் தன்றதைக்குத் தத்தஞ்செய்து
தாரை வார்த்தனன். அத்தாரை நீர் பாதகமாகிய குறும்பை
பெறியும் புண்ணிய தாரையோ? கவுற்சன் மனவிரு ளகந்
ற்றுங் கதிர்த் தாரையோ? தீவினையாகிய விடந்தீர்க்கு மமு
த தாரையோ? அரியவயிர்த் தாரையோ? நாமறியோம். உ
டனே தேவலோக வாசிகள் விமானங்கொண்டு கவுற்சனைத்
தேடி வந்தனர். நரகங்களவனைக் கரையிலே கொண்டு வந்து
விடுத்தன. யமன்துவர் பயந்தனர். யமதருமராஜன் கவுற்
சனைக் கொண்டுவருக வென்றுத்தரவு செய்யத் துதுவரோடி
யவனை யமலோகத்துக்கு வடதிசை மார்க்கங் கொண்டு வரு

கின்றனர். வரும்போது கவுற்சன் அங்கே தாய்தந்தையரைப் பூசித்தவர் சற்புத்திரரைப் பெற்றவர் மாமன் முதலிய பெரியோர் வழி நின்றோர் மனத்திலும் வாக்கினும் தீமையி ல்லாதவர் தெய்வ மிகழாதவர் ஆகிய இவர்கள் பெருஞ்செல் வராய் வீற்றிருக்கும் அரசவீதியையும், நாயகனைத் தினந் தொழும் பெண்கள் நாயகனோடும் புருடனிறந்த போதவன் கூடவிறந்து அப்புருடனோடும் வாழ்ந்திருக்கும் வீதியையும், பிணைப்பட்டுத் துணைவராய் அன்னியர் பயந்தீர்த்தவரும் ஒப்பில்லாத செல்வராய் மாடகூடந்தோறு மகிழ்ந்திருக்கும் வீதியையுந் தடாகங் கிணறு வெட்டினவர் பலனுண்டாகு மரங்கள் சோலைகள் வைத்தவர் இடமில்லாதவர்க் கிடங்கொ டுத்தவர் மழைகாலத்தில் வஸ்திரம் போர்வைகள் வழங்கின வர் கோடைகாலத்திற் பாதரகைக் குடை கொடுத்தவர் செ ல்வரா டுபரிசைத்தோறும் வீற்றிருக்கும் வீதியையும், ஒருவ ருக்கு வந்த மானங்காத்தவர் பிழை பொறுத்தவர் பிராமண ருக்கிடர் நீக்கினவர் துன்பமுற் றவருக்கபயந்தந்தவர் சிறை மீட்டவர் தண்ணீர் குடிக்கும் பாத்திரமுதவினோர் தண்ணீர் ப்பந்தர் வைத்தவர் சேனை காவலராய் வாழ்ந்திருக்கு மன் றத்துடன் *செச்சையினையும், தடாகந்தோறும் மிதுர்பலியீ ந்தவ ரடைந்த பதவியினையும் பார்த்து இடந்தோறும் பொலி ந்த வளத்தினு லியமன் பட்டணமிதுவோ? வென்று பலவீதி களைக் கடந்து யமனரண்மனை வாய்தலின் வழியே போனான்.

* செச்சை - உன்னதமான பெரிய கட்டிடம்.

அவ்விடத்தில் அன்னதான்ஞ் செய்து பிகைக்கிட்டுண்
 டவர் யாசகர் மிடிதீர்த்தவர் சொன்னதான்ம் கோதான்ம்
 பிரர்மணர்க்கீந்தவர் எப்படிப்பட்ட தானமு மேற்பவர்க்களி
 த்தவர் ஆகிய இவர் இமயவருலகம்பேரலும் பொன்னுற்செ
 ய்த மண்டபந்தோறந் தலைவரர் யிருப்பதையும், புண்ணியம்
 வாழ்த்த முறை முறை கால்ங்கள் பணிசெய்ய உயர்ந்தவர்
 தரும்சார்ஸ்திரஞ் சொல்ல வித்தியாதர்பாடத் தேவப்பெண்
 கள் சாமரம் வீசத் தேவர் தான்வர் சூழ அரச்சர்வணங்க யம்
 த்ருமராஜ்னிருந்த பெரிய சபையினையும் பார்த்தான். அதன்
 மேல் தேவர் முனிவர் சயசயவென்று நிற்பப் புயமலையிலே
 தாவுகின்ற ரத்ந் குண்டலங்கள் பிரகாசிக்க முகமாகிய சந்தி
 ரன் புன்னனகயாகிய நிலவினைப் பொழியப் பொன்னரியாச்
 னத்திருக்கும் யமன் புண்ணிய சொருபத்தை நோக்கிக் கண்
 களிப்ப நின்று, அங்கே யமன் பாவர் கூட்டத்தையும் பாவர்
 வேடத்தையுங் கொண்டு பாவர்களைத் தண்டஞ்செய்வதையு
 ந் தேவர் கூட்டமுந் தேவர் வேடமுங் கொண்டு புண்ணியஞ்
 செய்தார்க்கருள் புரிகின்றனதையும் யாவரிடத்து நடுநிலைமை
 யியற்றுவதாற் றாதுவ் ரீவனுக்குத் த்ருமனென்னும் பேர்
 வந்ததென்று சொல்வதையுங்கண்டு கேட்டுக் கவுற்சன் யம்
 னுக் கெதிரேசென்று வணங்குதலும், யமன் முகமலர்ந் துள்
 ளங் கணிந்து நின் புத்திரனுலே தண்டனை நீங்கினாய், அவனு
 ளக்குச் சித்திராநதிப்பலன்கொடுத்தலாலென்னுஞ் சமயத்தி

லே தேவரார்த்தனர். தேவனுந்துபி முழங்கின, புட்பமாரி பொழியப் பட்டன. கவுற்சனைத் தேவர்கள் விமானத்திலே ற்றினர். உடனே யமன் பின் சென்று வழிவிடவந்து திரி கூடமலையைக் கண்டெதிரே தொழுதனன். சற்புத்திரரைப் பெற்றவர் பேறு மற்றொருவ ருலகத்திற்பெறுவரோ? இங்ங னந் தேவரோடு விமானத்திலேறி பரமாய மார்க்கம் வருகிங் ற கவுற்சனை யவன் புத்திரனாகிய சுகுற்சன் கண்டு நாரத முனிவரை வணங்கித் தென்றிசையி லொரு சூரியனுதிக்கின் றதென்று சொல்ல, நாரதர் நீ புன் பிதாவுக்குத் தந்தபலன் ஆதோ வருகின்ற தென்றனர். அந்தச்சமயங் கிட்டவந்து விமானம் விட்டிறங்கிக் கவுற்சன் நாரதர் முனிவர் பாதங்களை ப் பணிந்தனன். சுகுற்சன் தந்தையின் பாதங்களை வணங்கி னன். உடனேகவுற்சன் முகனை வாரியெடுத்துப் புயத்திலனை த்துக்களிகூர்ந்து உச்சிமோந் துடலம்புனகங்கொள்ள நெடுங் காலம் யமபட்டினத்திற் பட்டபாடெல்லாஞ் சொல்லி நரக த்தினின்று கரையேறியதும் யமனுபசரித்தது நிகழ்த்திப் பு த்திரனோடு சென்று வடவருவியிலே தீர்த்தமரடிச் செய்கட ன் முற்றிச் சங்கக்கோயிலே வலம்வந்து திரிகூடநாதரை வணங்கி, வருத்தஞ் செய்கின்ற நரகவேதனையைத் தவிர்த்துச் ச வர்க்க பதனியைக் கொடுத்தனை. வடவருவிதந்த புலன்போ ழுமென்று மைந்தனை வாழ்த்தி நிறுத்திவிட்டு நாரதமுனிவு றை மீட்டும் பரவி விடைபெற்று விமானத்திலேறித் தேவு

வாத்திய மொலிப்பக் கவுற்சன் கற்பகநாட்டையடைந்தனன்
நாரத முனிவர் சொல்ல அதனாற்றகப்பனுக்கு மைந்த னரக்
வேதனை தவிர்த்த கதையினைச் சொல்லியபின்பு திரிகூட
மலைபின் றிசைநோக்கி வணங்கி வாழ்ந்த புட்ப கந்தன் கீர்
த்தியை விஷ்ணுவுக்குச் சிவபிரா னருவியவாறே சவுனகரர்
தியமுனிவருக்குச் சூதமுனிவர் சொல்வாராயினர்.

பதினோராவது கவுற்சனச் சருக்கம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது

புட்பகந்தச் சருக்கம்.

பொன்னுலாகிய மாடங்கனையுடைய வீதிகளணிவகுப்
பாகமுரசமொலிப்பக் கொடிகளே கொடிப்படைகளாக வளை
ந்து தேவராசனைத் தன்னாட்டரசனாகிய * உக்கிரகுமாரபா
ண்டியன் வென்றானென்று பாண்டி நாடு தேவநாட்டை
வென்றது. அந்நாட்டிலே யாகாயத்தை யளாவிய மாட
கூடமும் மலைக் கூட்டமுஞ் சேனையாக மேகமண்டலத்
தைச் சார்ந்த கொடிக்கூட்டங்கள் சிறகுகளாகக் கோபுர
மாகிய அரசன் பெரிய துசத்தம்ப நாட்டி யிந்திரன்மேற்
செல்லும் படைவிடு போன்றிருந்தது கொற்கை நகரம்.
அதிலே புலிக்கொடியைத் தாங்கிப் போர்செய்கின்ற சோழ
ராசனும் பறவைகளைப் படுக்கும் வில்லைக்கொடியாகத் தா

ங்கிய சேரராசனும் *புல்லைக்கையிலே யுடையராகத் (தோல்வி யுடையராக) மீனக்கொடி தாங்கிப் பாண்டியனரசிருக்குமத்தாணி மண்டப முள்ளது. இத்தகைய இராசதானியாகிய அந்நகரத்துப் பிராமண குலத்திலே குசலனென்றொருவ னிருந்தனன். அவன் ஆறு அங்கமும் ஐந்துவேள்வியும் நான்கொழுக்கமும் மூன்றக்கினியும் பாதுகாத்து இம்மை மறுமைப்பயன் கருதி மனவொருமை வாய்ந்த அக்கினி குலத்தாருடனே, மணக்கின்ற சரீரத்தையுடைய மான் பாலூட்ட யானைக்கன்றுண்டு களிப்பதுபோல நூல்கள் பயின்று மகிழ்வானாயுயர்ந்த வேதநூல்களை யோதிப் பிரமம் சைவம் ஹவணவம் காந்தமாதி பல புராணங்களைப் படித்துப் பல செடிகளிலும் போய்த் தழைமேயும் ஆடுபோல யாரிடத்தினும்போய் அத்திரிமனு, வாசிட்டமென்னு நூல்களைக் கற்றுச் சமய நூல் பிதற்றித் திரிந்தனன், மாஸிரதம் பாசுபதம் தாளாமுகம் சைவம் வயிரவம் வாமமென்னும் உட்சமயமாயும் பொருந்திய நூல்களைக் கற்றிருந்தும் மெய்ப்மார்க்கத்தை விட்டு அன்னிய மதப்பிரவேசஞ் செய்து வைதிகத்தைபுந்தழுவமாட்டான், புறச்சமய நூல்கள் பயின்று வைசேடிகம் மீமாஞ்சை பவுத்தம் ஆருகதம் உலோகாயுதம் னையாபிக

* புல்லைக்கையிலேயுடையோராதல் - தோல்வியடைந்தவருயிர் பெற்றற்பொருட்டுப் புல்லைக் கையிலே யெடுத்துவாயிற்கொளவுதல், இது-புத்தமுறை,

மென்னு மதங்கனையுந் தெரிந்து பிறர்க்குப் போதிக்குங் குரு
 ஷமாயினான். பலநூல்களும் பயின்றானாலும் அவற்றின்
 பொருளையும் உயர்ந்த சமயத்தையுந் தேறமாட்டான். பல
 பண்டஞ்சேர்ந்த கடைவீதியிற் புகுந்துங் கரும்பைவிட்டு
 வேம்பு வாங்குகின்ற சிறுவனைப்போ லாயினான். ஓதியுமுண
 ர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துந் தானறியாத பேதை யுட்பேதை
 யாநிப் பிராமண குலத்துப் பெருமையை நீங்கினான். நீதி
 நூல் கற்றோர் சொல்லு நெறியினு நில்லாநாய் வேதங்கள்
 சொல்லு மெய்ப்பொருளெல்லாம் பொய்ப்பொருளென்று
 சொல்லுவான். கீழ்த்திசை மேற்றிசையாக வெனக்குத
 தெரிதலாலே வேறுதிசை யில்லை. திக்குப்பாலகரில்லை. பழனி
 னையுமில்லை. செய்யும் வினையெல்லா முடனுடனழிதலாலே
 பாவபுண்ணியமில்லை. கறந்தபால் முலைபுட்புகாது. விழுந்த
 பழம் கொம்பிற் சேராது. அதுபோலிறந்தவர் பிறப்பதில்லை.
 யிறந்தவருயிர்கள் கீழ்மேலும் பறந்திடக்காண்பதில்லை. யாத
 லால் நரகஞ் சொர்க்கமில்லை. தெய்வமுமில்லை, உருவம்
 வேறில்லாததாற் சாதிவித்தியாசங் கிடையாது. பாருங்கள்.
 தங்களுக்கிசைந்த போகத்தை யதுபவித்தலே முத்தி யினத
 விட்டுத்துறவு பூண்பதே நரகம். அவரவர் சரீரத்துக்கேற்ப
 வுண்டுடுத்தலே தரும் மார்க்கம். பசியாற் சரீரம் வருந்தித்
 தவஞ்செய்தலே பாவமார்க்கம். என்று, நன்மார்க்கத்திலே
 நடப்பவரை மயக்கி யந்தகாரத்திற் புகுத்தலே தொழிலா

கக் கொண்டான். பெரிய வேதங்களை யுணர்ந்தோரை யே மாற்றிக் காமனூலையே பயிலும்படி செய்தும் காலேமாலே ஸ்நானஞ்செய்து விபூதிதரிப்பாரை யிளவென்றீர் மூழ்கிச் சந்தளம் பூசச்செய்தும் ஓமாக்கினியிற் சொரிபு நெய்யை புண்டியிலே சொரியச்செய்தும் ஸ்திரீகளுக்கு மாடவர்களுக்குங் காமமே மிகவிளையச்செய்துந் தான் விழும் படுகுழியிலே வீழும்படி செய்தனன்.

இம்மட்டோ? சிவாலய விஷ்ணுவாலய சேவை செய்யச் செல்வாரையுங் கங்கை கோதாவரி காளிந்தி காவிரி தாம்பிரபருணித் தீர்த்தமாடச் செல்வாரையுந் தடுத்தனன். திருக்குற்றால நாதரை வணங்கச் செல்வாரை யந்தி சந்தியிலும் விசேடகாலங்களிலும் போய்த்தடுப்பது நியமமாகக்கொண்டு அறிவென்கிற பாலை விஷயமாகிய வெடிப்பு நிலத்திலே கொட்டினான். பாவனையிலுஞ் செய்கையிலும் பத்தியினாலே பபத்தினாலே வினையாட்டினாலே யாவரேனுந் திரிகூடாசலத்தைத் திக்குநோக்கிப் புகழ்ந்து வணங்கினால் மோகூழ்மடைவரென்று படித்திருந்துந் தெரியாதவனாய் உள்ளூரிலுள்ளாரை விலக்குவானன்றிப் புறநாட்டுள்ளாரையும் விண்ணுலகத்தாரையுந் திரிகூடத்துக்குச் செல்வதை விலக்கமாட்டான். ஆகாயத்திற்றோன்றுஞ் சூரியனைக் கைக்குள்ளே மறைக்கமுடியுமோ? யாரையும் புறமத நூலால் வென்று திரிதலாலவ்வுக்கெல்லா மொருவனா யுயிர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்யுங் கோபோன்றிருந்தனன்.

பெண்களுடைய மோகமே கொண்ட மடமையோனாகிய குசலனிங்ஙனமிருக்க, காவிரிநதியின் வடகன்றயிலே சைவ வேதியனொருவன் சைவவேதாந்த புராணங்களை யுணர்ந்து பெண்டு பிள்ளை பண்ட பதார்த்தங்களெல்லாம் பொய்யென்றுணர்ந்து மாயையாகிய இருளைக்கடக்குஞ் சிவநெறி விளக்கும் ஞானசூரியன் போலுதயஞ்செய்திருந்தனன். * மானதம் † வாசிகம் ‡ காயிகமென்று சொல்லப்பட்ட மூன்றில் மேலாகிய செயல்களை யாராய்ந்து புண்ணிய நதி யாடல் சிவ தரிசனஞ் செய்தல் வாழ்த்தல் தியானங்களை யறிந்து, கங்கையாதி தீர்த்தமாடி வருதற்குச் சரீர நிலையாமையை யெண்ணி எல்லாத் தீர்த்தமுந் தரும்பலனைத் திரிகூடமலைச் சித்திராநதி தருமென்பதைப் புராணங்களா லுணர்ந்தனா டன் தேவர்கள் புல்லாய்ப் புதலாய் விருகூங்களாய் விலங்காய் மனிதராப்த் தவஞ்செய்யப்பட்ட தலந் திருக்குற்றலம். குறும்பலா மூர்த்தி, பிரமவிஷ்ணு ருத்திரனாகிய மும்மூர்த்தி சொரூபம் என்பதுந்தெரிந்து அங்கே செல்லும் விரதங்கொண்டு காவிரியாடிக் கடவுளை வணங்கிச்சேனா மூழ்கித் திருச்செந்தூரை ரச்சேர்ந்து சேவித்துக் கொற்கை நகரத் தையடைந்து பிராமணர் வீதிக்கட்போயினான். சிவசின்னம்

* மானதம் - மனத்தாற் செய்யப்படுவது.

† வாசிகம் - வாக்காற் செய்யப்படுவது.

‡ காயிகம் - சரீரத்தாற் செய்யப்படுவது.

தாங்கிச் செல்லுஞ்சைவப்பிராமணனைக் குசலன்கண்டு மனம் பொறாமல் கோபித்து விபூதிதரித்து வேறுவேடம் பூண்டதனால் வேதநூலுணரவில்லைப்போலும். தருக்கஞ்செய்யவல்லையாகில் வாவென் றதட்டினான். சைவ வேதியன் நீதிநூலுணர்ந்தார் முன்னே பேசினால் உன்செய்கை வெளியாகு மென்றான். இவ்விருவர் தருக்கத்தையும் பார்ப்பதற்கு அங்குள்ள பிராமணரெல்லாந் திரண்டு கூடினார்.

கடவுள் வழிபாடில்லாவித மாறாமட்டுப் பேசுங் குசலன் சொல்வது சரியோ வென்பார் சிலர். இத்தகைய திருடர்களாததை வெளிப்படுத்த வந்தவர்போலச் சைவ வேதியன் றோன்றின னென்பார் சிலர். இம்மறையோன் கல்வியிற் கடல்போலுமென்பார் சிலர். குசலன் வாயடக்கவுரியனென்பார் சிலர். இருவரையுஞ் சபையிலின்றுபார்ப்போமென்பார் சிலர். நீதிநூன் முறைப்படி வென்றவர்வழியில் நாம் நிற்போமென்பார் சிலர். வந்த பிராமணரிவ்வாறாக, சைவவேதியன் சபையில்வந் தொருபக்கத்திலிருந்தனன். வைதிக சபையினடுவே சமயவாதஞ்செய்யுங் கூட்டத்தோடு சந்திரனை யெதிர்த்துவருமிருள்போலக் குசலனும் வந்தெதிர்த்தனன். அப்பால் பேசுதற்கு எண்ணில்லாமதத்தோரையேவினன், சைவவேதியன்கேட்டு வேதமுதலிய சாஸ்திரங்களாலே தக்கவாறு ஒவ்வொன்றுக்கும் விடைபகர்ந்துவென்று அறிவினிகாள்! வாயை மூடிக்கொண்டு சும்மா போமென்றான், மறுத்துப்பேச வறி

யாம லவரெல்லாமீண்டனர், உடனிருந்த பிராமணரெல்லாஞ்
சைவவேதியனிடத்திலே யுபதேசம்பெற்றுச் சைவவைதிக
நெறியையடைந்தனர். தமிழ்நாடெல்லா மெய்ம்மையாற் சை
வவைதிகங்களுயர்ந்தன, வஞ்சகர் பயந்தோடினவுடனே விபூ
திவளர்ந்தது. மேலோர் சங்கங்களைத்தது. நீதி நியதி திரிலோ
கங்களையுமளந்தது. பஞ்சாசூரசெல்வம் பெருகியது. தன்னை
ஆதித்தவரிவ்வாறாக மூடனாகிய குசலன் கடவுளைக் கண்ணினு
ற் கண்டாலன்றி யொப்பமாட்டேனென்றான். தருமசாஸ்திரப்படி யறியப் புத்தியில்லாதவனே! யமதூதர் தண்டஞ்செ
ய்யுமீபோது நாளையறிவா யென்றெழுந்து சைவவேதியன்
சைவப்பிராமணர்கூழ வேதமுழங்கப் பொய்வளர் மனத்தார்
க் கெட்டாத திருக்குற்றாலத்தலத்தைச் சேர்ந்து குறும்பலா
வீசரை வணங்கி வாழ்த்திச்சென்றான்.

சிவவேதியனை வணங்கி யுபதேசம்பெற்றவர் வாழ்வு
படைத்து உயர்ச்சியடைந்தனர். வளைக்க வளையாத மூங்கில்
போலுங் குசலன் தாழ்வுபடைத்துச் செல்வம்போய்த் தடு
மாறிக்கடலிலே கப்பல் கவிழ்ந்த வணிகன்போ லலமந்துவே
தப் பொருளையுந் தெய்வத்தையு மிகழ்ந்து வாய்க்குச் சுவை
யுணவு கிடையாதலந்து வறுமைபினாலே பசிவருத்த வியாதி
யாலுருவழிந்துபார்ப்பவர் புறம்பழிப்பத் தாய்போல்வாரும்
வெளியேதள்ளச் சந்தியிலே யுமுன்று யாசிக்கச்சத்தியின்றிப்
பிசைசூழ்பிடுவாருமின்றி யம்பலத்திலேகிடந்து தண்ணீர் தண்

ணரென்று கூவிக் தவித்துப் பார்ப்பதற்குத் துணையின்றிப் பதைபதைத் திறந்தனன். உடனே யவனைக் காலதூதர்வந்து பாசத்தாலிறுக்கிக்கட்டிப் பந்தடித்தல்போலடித்துச் சரீரமெல்லாங் குலத்தாற் குத்திக் காகம் வளைந்து கண்களைக் குத்திக் கொண்டுபோயினர். இடைவழியிலே அவன் தான்செய்த கொடுமையும் சைவவேதியன்கூறிய சாபமும்நினைத்து வருந்தும்போது, திரிகூடமலை யதோ சமீபித்ததென்று தூதரி லொருவன்சொல்ல, மற்றவர் அவ்வழியைவிட்டுக் கொடியவழியிலே திருப்பினர். திரிகூடமென்று தூதர் வார்த்தையா லுணர்ந்து இளமையிலே தான்படித்த கந்தபுராணத்தின் பொருளையு நினைந்து திரிகூடங் கதிதருமென்று குசலன் கருதினன். குருவாக்கிபத்தை யிகழ்ந்தவர்க்குக் குருவினுடைய தண்டனையே குருவாமன்றோ? தூதர் கைகளை வரிந்து சுட்டியதனால் குசலன் திரிகூடத்தைக் கும்பிடமுடியாமற் சரீரம் தளர்ந்து விழ்வாரைப்போலக் கீழேவிழுந்து திசை நோக்கிக் குறிப்பினாலே குற்றாலமென்று சொல்லித்தொழு தனன். குசலன் குற்றாலமென்றொருதரஞ் சொன்ன தமிழ் வேதவார்த்தை யிலகமெல்லாம் பெருகி நற்றிசையினும் பரந்து தேவலோகத்தைபு நிறைத்துத் திருக்கயிலாயமலையிலெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபிரான் நிருச்செவியினு முழங்கியது. ஒருகரம் பணிவதற்காக விழுந்தகுசலனை மற்றொருகரமும் விழாதபடி வச்சிரதண்டங்கொண்டு தூதரடித்தனர்.

அப்போது சிவபிரான் திருவருளாலே தூதர்கட்டிய பாசக்கட்டுத் தெறித்தோடத் தேவனுந்துபி யோசை முழங்கியது. அதுகேட்டுக்காலதூதர் குசலனை விடுத்தோடினர். குசலன் பாவமெல்லா மெங்கோடிப்பறந்தனவோ? பொருந்துதற்கரிய புண்ணியங்கள் விளைந்த விதமென்னென்று சொல்வேன், யாவர் திரிகூடச்சிவபிரானருண்மகிமை யறிபவர். சிவகணத்தார்வந்து பீதாம்பரத்தாலும் ரத்நாபரணத்தாலும் மலராலும் குசலனையலங்காரஞ்செய்தனர். தேவப்பெண்கள்வந்து சாமரம்வீசினர், முனிவ ராசிகூறினர். தேவர் பூமழைபொழிந்தனர். வாசனைதங்கிய மாலை மலரும், விமானத்திலே கட்டிய பூமாலைமலருந், தேவர்கள்சொரியு மலருந் திசைதோறு மணத்தலினாலே குசலன் புட்பகந்தனென்னும் பெயர்பெற்றோனாகத் திருக்கயிலாயமலையைச் சேர்ந்து, எம்பிரானுடைய திருவடித்தாமரையை வணங்கினன். தேவர்களிவனுக் கிந்தப்பதவி கிடைத்த தென்னவென்று வினாவலும், தண்டஞ்செய்து யமதூதர் கொண்டுபோம்போது திக்குநோக்கி வணங்கிக் குற்றாலமென் றொருதரங் கூறினன். பயத்தாலாவது விளையாட்டாலாவது அன்பாலாவது யாரேனு நமது திரிகூடத்தைத் திசைநோக்கி நிசமா வணங்குவாரானால் பாவமெல்லா மெறிந்தோட வுயர்ந்த கயிலாயமலையிலே நமது பதவியில் வந்திருப்பர், ஆதலாலிவன் பெறுவதழியாத பதவியெனச் சிவபிரா னருளிச்செய்தனர். அப்போதே சிவகணமாகிக்குடி

லாசபதவியைப் பிரியாமல் பிரம விஷ்ணுக்க ளறியாத நிலை
மைபெற்றுப் புட்பகந்தன் வீற்றிருந்தனன். சந்திரசேகர
ராகிய நம்பெருமான் விஷ்ணுவுக்குச் சித்திரசபை நடன்கால
த்திலருளிய திருத்தமான்மியமென்று சூதருவி சொல்ல நைமி
சாரணியமுனிவர் இனி, “மதுவுண்டானுயிரீட்ட மான்மிய
த்தை யருளிச்செய்க” வென்று கேட்க அவ்வாறேசூதமுனி
வ ரருள்வாராயினர்.

பன்னிரண்டாவது புட்பகந்தச்சருக்கம் முற்றிற்று.

பதினாழ்வது

தருமசாமிச் சருக்கம்.

மலைபழுத்தாற் போல வெளிப்பட்டுக் காக்கப்படுகின்ற
தேங்காய்க் குலைகளைச் சிதறி இருபுறமு மாறி மாறிச்சென்
று வளர்ந்து கண்ணேணியை நிகர்த்த மரக்களைகளாகிய மே
லுள்ள பழுக்கள்மேலேதாவிச் செல்லுஞ்சூரியன் தோர்க்கால்
வழுக்க, மாமரம்பழுக்குஞ்சோலைதோறும் தேன்மிகுந்தொழு
கும் வளமிகுந்த பாண்டியநாடு கூட்டமாகிய வளங்களைபுடைய
மற்றை நாட்டின் அழகாகிய பலமணிகளுக்குள் நடுநாயக்
மணியாயுள்ளது. செயற்கையழகைத் தொய்யிலெழுதி நிறு
த்தப்படுந் தனங்களைபுடைய இலக்குமிக்கிருப்பிடமாகிக்களை
க்கப் பெற்றுப் பூமிதேவிக்குக் கூர்மையுள்ள கண்ணாகவு முக
மாகவுமுடையது. அந்தகைய பாண்டிநாட்டினருக்கும் பிரா

மணகுலதிலக னெருவன் காலே மாலே நீராடிச்சந்தியாவந்தன
கடன் கழிப்பதே தருமமாக ஆச்சிரமம் போற்றுவதே பொ
ருளாகச் சந்திரசேகரராகிய சிவபிரானை வணங்குவதே யின்
ப்மாகக் கொண்டவன். இம்மூன்றையுந் தாங்கினுற்போ லு
முப்புரிநூலையணிந்தமார்பையுடையவன். சைவமார்க்கமாகிய
*ஒரு நெறியும் †இரண்டு பிறப்பும் மூன்றக்கணியும் நான்கு
வேதமும் ஐந்து வேள்வியும் ஆறு தொழிலும் ஏழு பிறவி
யையு முணர்ந்த தோற்றமும், எட்டுத் திசையின் மதிப்பும்,
‡ஒன்பது யோகதாரணையும் பெற்றவன். சிவசாமி யென்னு
ம் பெயருடையவன். வெற்றிலைபாக்கு எதிர்ப்பட்டாற் குழந்
தைகள் போலவும் பழைய சோறுகிடைக்கில் விருத்தர்போல
வும், மாத ரதரபானத்தில் வேங்கைப் பூத்தேனில் வெறுப்பு
றும் வண்டுபோலவும் வெறுப்புற்று மான்றோலில் வியாசமு
னிவர் போலவும் விருப்புற்றுப் பிரமசரிய விரதங்காத்து
வருநாளிலே குருவின் பாதங்களைவணங்கி வேதங்களில் விதி
த்த ஓநான்காச்சிரமங்களி லிம்மை மறுமை பிரண்டினு மிலா
பங் கொடுப்பது யாதென்று வினாவலுங், குருசொல்லுவார்.
பெண்கள் முகமும் பாராமல் வேதமோதுதல் பிரமசரிய

* ஒருநெறி - தருமமார்க்கம். † இரண்டு பிறப்பு - சென்மத்
தாலுங் கிரியையாலுமாகிய பிறப்புக்கள். ‡ ஒன்பதுயோகதாரணை-
யோகதாலுட்காண்க. ஓ நான்காச்சிரமம்-பிரமசரியம், கிருகத்தம்,
வானப்பிரத்தம், சந்நியாசம்.

மாம். நாயகியை விவாகஞ்செய்து வாழ்தல் காருகத்தியமாம். மனைவியோடு வனத்திற் சென்றிருந்து தவம்புரிவது வானப் பிரத்தமாம். இம்முன்றையும் விட்டுப் பிரமத்தையாய்ந்திருப்பது சந்நியாசமாம். பிரமசரியத்திருந்தா லுந்தூர்த்தர் சூரியனுதிக்கும்போதே பெண்கள் முகத்தைப்பார்ப்பார். பழைய சோறு வெற்றிலைபாக்குவிட்டகலார். தேனையிகழமாட்டார். முஞ்சிப்புல்லையு மான்ரோலையுங்கைவிடுவர்! இல்லறத்திருந்தாலும் அவர் மனைவி பூத்துநீராடினாற் பன்னிரண்டுநாளும்வளை விட்டு நீங்கார். சாதித்தருமமும்விடார். பிறர்மனைவியை விரும்பார். ஆதலாலவர் துறவோரேயாவர். துறவோராயுமனந்தடு மாநினவர் மேற்குறித்த இவருக்குங் கழிபட்டவர். இந்த நால்வருக்குள்ளே யில்வாழ்வார் மற்றைமூவருக்கும் இறந்தார்க்கும் பொருண்முதலிய கெட்டார்க்கும் ஆதாரமாயிருத்த லினால் இல்லறமே வாழ்வினுக்கு முயர்கதிக்கும் வித்துமாம். துறவறத்தின் வேருமா மென்று வேதஞ் சொல்லும். தருமமாகிய பண்டமேற்றிய மனைவாழ்க்கை வண்டியைக் கருமமாகிய நுகத்தடியைக் கட்டி நாயகனு நாயகியு மிழுத்தாலெவ்வளவு தூரமுஞ்செல்லும். இவருள்ளொருவர் மட்டுமிழுத்தாற் சிறிது தூரமுஞ் செல்லாது. உயிர்க்குறுதி; யிம்மைமறுமையு ம் மோகஷமும் அறம்பொருளின்பமுமே; யிவற்றைத்துறக்க முடியாது. இல்லறம் புரிதலே யிலேசாகுமென்று அதற்கி னைந்த பெண்ணிலக்கணஞ் சொல்லத் தொடங்கினர்.

பாதமிரண்டும் தாமரை மலர். புறவடி புத்தகம். *பரடு
தராசு. குதி பொற்பந்து. கணைக்கால் பாம்பு. முழந்தாள்
ஞெண்டு. தொடை வாழை, யானைத்துதிக்கை. இடை. கொடி.
நிதம்பம் இரதம். நாபி நீர்ச்சுழி. வயிறு ஆலிலை. மயிரொழுங்
கு தாமரைத்தண்டு. முலை தாமரையரும்பு. விரல் மாந்தளிர்.
நகம் கிளிமூக்கு. கை காந்தட்டி. முன்கை வீணை. புயம் மூங்கி
ல். கண்டம் சங்கு. காது வள்ளை. மூக்கு குமிழம்பூ. முகம் சந்
திரன், கன்னம் கண்ணடி. கண் கருங்குவளை. பல் முல்லைய
ரும்பு. அதரம் செவ்வாம்பற்பூ. நெற்றி பிறை. புருவம் வில்.
கூந்தல் கரியமேகம். கூந்தலுங்கண்ணும் கருநிறம். நகம் கா
ல் கை நா வாய் கடைக்கண் இவைகள் செந்நிறம். பல் வெண்
ணிறம். தேமல் பொன்னிறம். மயிர் நுனிபு மூக்கு நாவுமொன்
று. புருவமிரண்டு நிதம்பமுந்தனமும் பரியன. பல் சிறியது
இடை துட்பம் ஆகவும், கால்விரல்கள் நீளமற் குறுகாமல்
நெருங்காமல் ஒன்றோடொன்று சேராமல் மச்சரேகை சங்க
ரேகை கொடிரேகை நடுவிரல் நோக்கிய ரேகை யிருந்தால்
சிறந்ததாகும். இரண்டுகைவிரல் நெடிதாய் நேரியதாய் நெரு
ங்கிப் பத்மரேகை சங்க ரேகை கிடக்கத், துரும்பு நடுவே
செல்ல இடமில்லாமல் நெருங்கிய தனங்களுடைய பெண்
ணை நல்லவளாம். எலும்பு நரம்புந்தோன்றலாகா. கூந்தலைத்

* பரடு-புறவடிக்கு மேற் குதிப்பக்கத்திலுள்ள உருண்டை
யாகிய திரட்சி.

தவிரவுரோமமாகாது. நிதம்பம் நான்கு விரலளவும் கண்டம் ஆறுவிரலளவும் நெற்றி நான்குவிரலளவும் நாடி மூன்று அல்லது இரண்டுவிசுவரூபமுயரமிருக்கவேண்டும். கூந்தல் காது மூக்கு கண் இவை நீண்டிருக்கவேண்டும். இவைகளுடன் இலக்குமிபோலு மழகும் நிறை பொறை குளிரந்தவார்த்தைகளும் வேண்டும். இந்த இலக்ஷணங்கள் குறையாமல் ஒன்பது வயதுக்குமேற்படாமற் பன்னிரண்டுகுணத்தின்முறை பொருந்திய வடிவமுள்ள கன்னியே மணஞ்செய்தற்குரியவளாம். மணம் வேதங்களிற் சொல்லியவாறு எட்டுவிதம். அவற்றைக் கேட்பாயாக. நாயகனு நாயகியுங் களவாற் கூடுவது காந்த தருவ மணம். நித்திரை செய்பவளைக் கலப்பது பைசாச மணம். வலிந்தொருத்தியைப்புணர்வது இராக்கதமணம். பெண்ணுக்குஞ் சற்றத்தாருக்கும் பொன் கொடுத்துக் கலப்பது அசுரமணம். பெண்ணுக்கு மட்டும் பொன் கொடுத்துக் கொள்வது ஆரிடமணம். பொருள் கொடாமற் கன்னியை மணப்பது பிரசாபத்தியமணம். யாகஞ்செய்து பெண்ணைக்கொடுத்தல்.

* பன்னிரண்டுகுணம்-அதிகாலையிற் சமையலறைபுகுதல், வீரூப்பமுறும்படி சமைத்தல், சவையமைந்தவுணவை உண்பித்தல், வீருத்தினரையழைத்தல், மகப்பெறுதல், மடனுறுதல், நாணுறுதல், அச்சமுறுதல், நாயகனொடுமுயங்கல், நாயகனுறங்கினபின்னுறங்கல், நாயகன் றுயிலெழுதன்முன்னெழுதல், எழுங்காலே நாயகனை வணங்கல்.

தல் தெய்வமணம்: நாயகனை வலியவரித்துப் பெண்ணைக் கொடுப்பது பிரமமணம்: ஆதலாற் பிரமமணமே யுயர்ந்ததென்றருளிய குருமொழியுட் கொண்டு வணங்கி நாற்பத் தெட்டு வருடம் பிரமசரிய விரதஞ்செய்த சிவசாமியையழைத்து வேதவரம்புகண்ட வேதியனொருவன் நல்லிலக்கணம் பொருதிய தன் புத்திரியைப் பெர்ன்னும் பொதிந்து இருபத்தொரு தலைமுறையு முய்ய விதிப்படி கொடுத்தனன்:

மின்னல்போலிடைபு மன்னம்போல்நடைபுங் கொவ்வைக்கனிபோ லிதழுங் குடம்போலத் தனமுங் கரும்பு போல மொழியுமுள்ள புனிதவதி யென்னு ம்ப்பெண்ணை யான்சுபுடனே மண்ந்து சிவசாமி திரிகாலமுஞ் செய்கடன் முடித்துக் காருக பத்தியமுதலிய மூன்றக்கனியும் வளர்த்து இல்லறம் புரிந்திருக்கு நாளில்; சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த வுலகத்திலே யன்னியர்தன்னைப் புகழங்கர் லரிய நாணமும் பழி வருங்காலத்திற்கு நாண்முமாகிய விரண்டு நாண்மும் * அறிவுமடம் † கொடைமடமென்னு மிரண்டுமடமும் பெர்ருந்திய நாயகனை வசப்படுத்துதற்கு நாண்முதலிய நரற்குணங்கஞ் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியாகிய பஞ்சேந்திரியங்களுமே மருந்தென்றறிபவள். இன்னும் மட: நாணமென்னு மியற்றைக்

* அறிவுமடம்-அறிந்ததை யறியார்போன்றிருத்தல்:

† கொடைமடம்-வரையாதுகொடுத்தல்:

க்குணத்தோடு தன்னாயக னுடனிருத்தல் மனவூக்கம் ஆகிய நான்கையுங் கடமையாகக் கைக்கொண்டவள். இத்தகைய மேகநாணும் பூங்கூந்தலையும் விஷம் நாணும் விழியினைப் முடைய புனிதவதியாகிய மனைவி வேறொன்றான் மனத்தளர்ச்சியடைந்து ஒருநாள் நாயகன் பாதங்களைப்பணிந்து திரவிய மில்லாதவரிளமை நீரில்லாத தடாகம் ஆறில்லாத நகரம் ஆரசனில்லாத நாடு சந்திரனில்லாத ஆகாயம் போலும் புத்திரரில்லாத மனைவாழ்க்கை யென்றனர், அதுகேட்டுச் சிவசாமி பிரமசரியமுற்றி முனிவர்கடன் கழித்தோம். கிருகத்தில்க்கினிகாரியஞ்செய்து தேவர்கடன் நீர்த்தோம். புத்திரனாற்பிதிர்க்கடன் கழிப்பது இனி முறைதானென்று, சற்புத்திரன் வேண்டினு லுயர்ந்ததவஞ் செய்தல்வேண்டும், சிலகாலத்தி லதுமுடியமாட்டாது. சுருக்கவழி செல்வோமென்றுமனைவியுடன் சிவஸ்தல யாத்திரை செய்யத்தொடங்கி மதுரை திருப்பூவணம் * புதுவை கொடுங்குன்றம் புனவாயில் திருவேடகம் கானப்பேறு சேது திருச்சுழியல் திருவாடாளை திருப்பரங்குன்றம் திருவாப்பனூர் திருநெல்வேலிமுதற்பலதலங்களை வணங்கித் திருக்குற்றல கேஷத்திரத்திலே வந்து சேர்ந்து, மேகங்கள் படியுந் திரிகூடமலையிலே வேத சிவாகமம், அவற்றின்பொருள் ஞானம் மந்திரம் புண்ணியந் தவம் போலப் பொலிந்தோங்கும் வடவருவித் துறையைத் தரிசித்

* புதுவை-திருப்புத்தூர்.

துத் தருப்பைப்புல் வலக்கரத்திற்றாங்கிச் சங்கற்பஞ்செய்து
மலையை முதலாவது வணங்கித் தடாகத்திலே படிந்து மே
லேறி யுருத்திரமந்திரஞ்சொல்லி விதிப்படியேபூசித்துச் சித்
திரகங்கையைப் பரவி, அலையினோசை தேவப்பெண்களோ
சை தேவவாத்தியவோசை வலம்புரிச்சங்கவோசை மேக
வோசை வேதவோசை தவசிகளுந் தேவர்களுந் தீர்த்தமாடு
மோசை காதுகள் குளிரச்செய்ய, வடவருவியிலே ஸ்நானஞ்
செய்தனன். அப்போது அவன்பாவங் கழுநீராய்ப்பயந்தோ
டுதலால் வெய்ய வினையை வென்றவனானான். புலன்க ளொற்
றுமைப்பட்ட நிலையாற் றன்னையுணர்ந்த ஞானியுமானான்.
அருவியிற்றோன்று நிறந்தங்கிய இந்திரதனுவின் றரிசனத்தா
லொப்பற்ற மெய்ப்பொருளைக் கண்டவனானான். அதன்பின்
நித்தியகன்மமுடித்து விபூதி ருத்திராக்கந்தரித்துக் குற்றால
நாதரைப்பணிந்து அவரது திருவாக்காற் புத்திரப்பேறு
பெறுவரம்பெற்றுத் தன்னுருக்குச் சென்றனன்.

சிலநாட்சென்றபின் தன் மனைவி புனிதவதி கருப்பமு
ற்று ஆறுமாதஞ் சென்றதன்மேல் சந்திரனையுங் கங்கையை
யுந் தாங்கிய சடையினையுடையார் பொற்பாதங்களைப்பரவிச்
சிவசாமி சீமந்தச்சடங்கு முடித்தனன். புனிதவதி முகமாகி
ய தாமரைவெளுப்பப் பச்சைநரம்பு படர்ந்து தளதளப்ப
நடைதளர இடைபெருக்கச் சரீரத்துக்குச் சோர்வுவரப்புகி
த்தவுணவி லாசையுண்டாகப் பத்துமாதஞ் சென்றபின் வயி

று நோவ உயர்ந்த ஜாதிவரம்பு நீதிபெருகச் சக்கிரனும்புதனு
 முதிக்க வியாளன் பார்க்கச் சற்கருமவைதிக சைவநெறியுந்
 தழைப்பக் கற்கர்கோத்திரம் விளங்கப் புத்திரனைப்பெற்ற
 னள், உடனே புத்திரனுக்கு நீராட்டிக் கிரியைசெய்து பதி
 னொராநாளிலே நாமகன்ம நிறைவேற்றிச் சிறந்த தருமமெ
 ல்லாமுடிய வேண்டியிருத்தலாற் தருமசாமி பென்னும் பெய
 ரிட்டனர், நான்குமாதஞ் சென்றபின் வீதி மிதிக்கச்செய்து
 ஆறாமாதத்தி லன்னபிராசனஞ்செய்து மூன்றாவது வருடத்
 திற் சவுளக்கிரியை முடித்து ஐந்தாவது வருடத்தி லுபநய
 னந்தரிப்பித்துப் பலகலைகளும் பயிற்றினார், அதன்மேல் இருக்
 கு தைத்திரியம் சாமம் அதர்வணமென்னும் வேதங்களோதி
 மந்திரம் சந்தோபிசிதி நிருத்தம் சோதிடம் நிகண்டு வியாகர
 ணமென்னும் ஆறங்க முணர்ந்து சிவாகமத்தின் முறைதெரி
 ந்து, வராகம் வாயவியம் மச்சம் ஷாமனம் பதுமம் காருடம்
 நாரதீயம் மாற்கண்டேயம் காந்தம் வைணவம் சைவம் கூர்மம்
 பாகவதம் பவிடியம் இலிங்கம் பிரமகைவர்த்தம் பிரமாண்டம்
 ஆக்கினேயுமாகியபதினெண்புராணங்களும் பயின் றுஸ்மிருதி
 களு மிகக்கற்றுத் தருமசாமி கலைமதிக்கொழுந்துபோல வளர்
 ந்து நெய்விட்டெரியுஞ் சுடர்விளக்காய்த் தனக்குத்தானே
 சமராமாயினான், பொற்குண்டலமும் புயத்தி லழகுசெய்யு
 முப்புரிநாலுஞ் சந்திரன்போன்ற முகத்தழகுங் குடுமியினழ
 குங் காணுந்தோறு மன்மதனுங் காமுறுவானென்றால் மா-

வாரைச்சொல்லுவானேன். இங்ஙனம் ஆடவர் மதியையுமயக் குஞ் சரீரத்தினழகு நாளுக்குநா ளதிசயமுறக் கற்ற நலமும் பார்த்து, யௌவனபருவம் வாய்ந்த அப்புத்திரனாகிய தரும சாமிக்கு வான்போன்ற நேத்திரமுடைய ஒரு பெண்ணைச் சிவசாமி விவாகஞ்செய்வித்தனன். நாட்டிலுயர்ந்த குடியிலே சம்பந்தஞ்செய்து பிறந்திடத்தும் வேட்டகத்துஞ் சிறப்புச் செய்யப்பெற்றுத் தாமரைபு நீலோற்பலமும் பூத்த தடாகக்கரையில் வெறியாடும் வண்டுபோல்வானாய் அழகின லுயர்குலத்தானாலும் காமப்பெருக்கால் தூர்த்த மூர்க்கரோடு பழகிச் செம்புப்பாத்திரத்தில் வைத்த பால்போலக் குணம் வேறுபட்டுக் கல்வியென்னும் பயிர்க்கு மூடமாகிய களைமூட வேதங்களை மறந்து மதனூலிற் பயின்று அதரமுதலிய * பதினொரு அமுதநிலையும் † பதினைந்து ஆலிங்கனமும் எண்ணில்லாத ‡ கரணங்களுந் தெளிந்து பதுமினி சித்தியி முதலாகிய பெண்களைத்தேடத்தொடங்கினன்.

அந்தநாட்டிலே யனங்கமோகினி யென்னு மொருமடந்தை மின்னலே யுருவெடுத்து மேகமாகிய கூந்தலை முடித்துத் தெக்ஷிணதேசவளம்பார்க்க வந்தாற் போன்றவள். பொலிவினையுடைய முலைகள் பெருத்ததனாலே பொன்னுலகத்துக்கு மீண்டு போகமாட்டாள். பெண்யானையுருக்

*பதினொருஅமுதநிலை, † பதினைந்து ஆலிங்கனம் இவற்றைக் கொக்கோகதூலுட்காண்க. ‡கரணம்-லீலை.

குஞ் சிறு நடையுடையவள். மன்மதனபிடேக முடியிருக்குங் குறுநகையினை யுடையவள். உடுக்கிருக்குஞ் சிற்றிடையுடையவள். வஞ்சகமெல்லாங் குடியிருக்கும் வேல்போன்ற விழியுடையவள். விவாகமில்லாதிருக்கு மிந்திராணி போல்பவள். முலையாகிய யானை முன்னேகாக்க வலிய மன்மதன் பின்னே காக்க வலைவீசங் கலகவிழிவாள்க ளிரண்டுபக்கமுங் காக்கச் சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த வுலகத்தை யானை வசத்தாலேயடக்கி வஸ்திரமாகிய வேலிக்குள்ளே யரசிருக்கு நிதம்பத்தினை யுடையவள். கரிய புருவங்கள் வில். கைகள் கரும்புவடிவம். இடை மின்னல். புறந்தாளிரண்டும் ஆமை முதுகு ஆகத், திடீண்ட முலைகள் பெருக்கப் பட்டு மன்மதனோடு பிறந்தவள். அழகால் மேனகை போல்வாள். முல்லையுநம்புபோலும் பற் றுமையுடையாள். பாடலாலே குயிலைப்பணிகொண்டவள். கூந்தல் வாசனையாற் பூங்கோடெல்லா வற்றையுஞ் சிறுவிலைக்கு வாங்கியவள். உலகமெல்லா மேவல்செய்யவோ? சமையேறத் தொடங்கினள்.

கங்கர் சோனகர் கலிங்கர் குடகர் கருநடர் சிங்களர் சாவகர் கொல்லர் தெலுங்கர் கோசலர் சீனர் வங்கர் கூவிளர் மகதர் கடாரர் கொங்கனர் இவர்கள் நிறைந்த கொற்கையர் பெரிய சபையில் அன்னப்பக்கியோ? தேவப்பெண்ணோ? முனிவரை யின்னுமொருதர மயக்க வந்த மோகினியோ? சொன்னமோ? இரத்தோற்றமோ? மன்மதன் சின்னமோ?

பெண்கள் தீபமோ? வென்னப் புகுந்து, பறவைகளைப்பிடிக்க வேடுவர் செடிகளிலுள்ளே மறைந்திருத்தல் போலச் சமயம் பார்த்துத் திரையினுள்ளே மன்மதன் காளையர் மனமாகிய மீனைத்தன்னுடைய கண்ணாகிய வலையாற் பிடித்தற்கு மறைந்திருக்க வெளியே வந்தனள். வரிசையாகக் காம்போதி தோடி பயிரவி யிராகம் பாடத் தித்தி முகவினை சிங்குழல் கின்னர மொலிப்ப மத்தள மிருபக்கமும் பரதமுறைப்படி யொலிக்கத் தத்தளங்க தளங்க வென்று தாளங்கள் முழங்கப் *பிள்ளையார் கவித்துவமும் †பேரணியும் ‡அஞ்சலியும் டீசலாந்தருவும் வெவ்வேறு வகைப்படப் பாடி ||செக்கணியாடிக் ||சுச்சராதிசுச் சேர்த்துக் கண்கள் போராடக் கையினுலபிரயம் பிடித்தனள். பூமியிலே பெயர்ந்தாளோ ஆகாயத்திலே குதித்தாளோ கண்ணிலே கலந்தாளோ கருத்திலே புகுந்தாளோ வண்டோ தும்பியோ மயிலோ வருப்பசியோ? வென்றடித்தனள். பாதத்தை யெடுத்து மிதிக்குந்தோறு மணிகள் பதித்த சிலம்பும், மன்மதன் பாணத்துக்கு விற்போல் வளையும் புருவமும், கையை யசைக்குந்தோறும் வளையல் வீசு மொளியும், வாள்போலுங் கண்ணாகிய வலையிலே தவத்தோ

*பிள்ளையார் கவித்துவம் - விநாயகர் துதி.

†பேரணி ‡அஞ்சலி டீசலாந்தரு ||சுச்சராதி இவற்றின் விவரம் பரதநூலுட் கண்டு கொள்க.

||செக்கணி - ஓர் நடனம்.

ரை யகப்படச் செய்யும். அரசரெல்லாம்; அவளிகையாகிய வலையிலகப்படுங் காதுகளாகிய அசுணப் பறவைகளைப் பிரித் தாலும் பேரழகாகிய மதுவை விரும்பிய கண்ணாகிய வண்டைப் பிரித்தாலும் வட்டமுலைகட் கிடையே நுழைந்த மனத்தைப் பிரிக்கமாட்டார்கள். இங்ஙனம் அனங்கமோகினி கண்ணாகிய பாணத்தை யவள்காதிற் கொப்பிருந்து தடுத்தத னாலும் இடையை வருத்திய முலையைக் கச்சிருந்து தடுத் ததனாலும் அரசர்கள் பிழைத்தனர். இங்ஙன மனங்க மோ கினி நடனஞ்செய்யுஞ் சபையிலே தருமசாமியுந் தன்னுடைய தோழரோடும் போயிருந்து தேமல் படர்ந்த முலையையு டைய பெண்களுக்குள்ளே யென்னுடைய மனத்தைக் கவர் ந்தன ளிவனென்றே யதிசயித்தனன். தருமசாமி பேசும் போதும் பார்க்கும்போதும் அனங்க மோகினிக்கு மாசையவ ன் மேலிருக்கும். ஆனாலும் வேசையென்னும் ஜாதித்தொழி ற்கேற்ப அதனை விலக்கி நடனம் புரிந்தனள். பொருளாசையுற்றமாதர் மன்மதனே யானாலும் விரும்புவாரோ? எட்டுத் திசையி லுள்ளோரையும் நடனத்தாலே வென்றனள். இனி யுலகிலுள்ளாரை யெல்லாம் வெல்லு வாளென்று மன்னரெ ல்லாங் கோடி வரிசை யளித்து நடனம் போதுங் போதுமெ ன் றெழுந்து போயினர். காமமிக்கவரெல்லா மனங்க மோகி னியைப் பின்பற்றிச் சென்றனர், சபையிலிருந்த கூட்டமெ ல்லா முடைந்த குளத்து நீர்போல வேறு வேறாய்ப் பிரிந்து

இட்டுண்ணாதவர் செல்வம்போ லொன்று மில்லாமற் போயி
னபின் அளவில்லாத மயக்க முற்றவரெல்லாம் வலையுட்பட்ட
மான்போலாயினர்.

இங்ஙனங் காமங்கொண்டு குரங்காடல் போலச் சுழன்
று திரிவாரைப் பார்த்து அவருள்ளே சிவசாமி புத்திரனாகிய
தருமசாமியையே அனங்கமோகினி தகுதியாகிய மீனைத்தவ
றவிடாத கொக்குப் போல வெதிர்சென் றழைத்துவாவென்
று மனமுருகப் பேசுஞ் சொல்லென்னுஞ் சுவையைத் தரும
சாமி தூண்டிற் புழுச்சுவையை யுண்ணு மீன்போலுண்டு வ
ளையலணிந்த அவள் கையைப் பற்றி யவள் வீட்டுக்குப் போ
ய்ச் சேர்ந்தனன். வீடாகிய வேலி சூழ்ந்த படுக்கையாகிய
கொப்பத்திலே பாங்கியர் வேடராகச்சூழத் தருமசாமியா
கிய யானையைத்தள்ள த்தாய்க்கிழவி யானைப்பாகனாய் வெட்
க மென்னுந்தோட்டியைச் செலுத்த அனங்க மோகினி அந்
த யானையைத்தனையிடுஞ் சங்கிலிபாயிருந்தனள், அதன்மேல்
பொற்கச்சைக் கிழித்து மீறி நெருங்கிய கொங்கைகள் யாதி
லெளியே பிதுங்கிப் பிரகாசிக்க நின்றனள், தருமசாமி விள
க்கில் வீழும் வீட்டில் போலாயினான், விண்ணினின் நெறிந்து
வீழுங் கொள்ளியைப் போன்ற வேசையினழகை நோக்கி மய
ங்குவாரோ? தமது புகழை வளர்க்கு முயர்ந்தவர், வாசனைதங்
கிய அனிச்ச மலரின் மிருதுவாகிய வுனது பாதம் பூமியிலே
நிற்கத்தரியாதென்னுள்ள மென்பான், அவ்வார்த்தைக் குறி

ப்பை நோக்கிப் பாங்கிமாரெல்லாம் விலகினர். உடனே கதவைத் தாள் பூட்டிவிட்டுத் தருமசாமிபுடன் அனங்கமோகினி பூமலர் மெத்தையிற் கலந்து வாசனை தங்கிய பூமாலை சந்தனக் களபங் கஸ்தூரி யெல்லாமணிந்து வெற்றிலைச் சுருள்கள் கொடுத்து மோக நயங்கள் செய்தலும், தருமசாமி நகக்குறியாதி புறத்தொழிற் கலவி யெல்லாங் காமநூற் சூத்திரத்தின் உரைபோற் செய்வானாய் அவள் பார்வை வழியே சென்று பாதங்களைத் தடவி வயிற்று ரோமமாகிய சங்கிலியைச் சார மாக்கி யதினின்று முலையாகிய மலைமேற்றுவிக் கூந்தலிலுள்ள தேனையை விரட்டி யதரத்திலுள்ள தேனை யெடுத்து ன்ணும் வேட்டுவச் சிறுவனாயினான். மணக்கின்ற கனிவாயாகிய வள்ளத்தின் கள்ளையுண்டு மயங்கித் தியங்கிக் கலவைச் சந்தனக்குழம்பால் முலையாகிய மலையினின்றும் வழக்கி ரோமச்சாரத்திலே தரியாது கொப்பூழெண்ணுஞ் சுழியாகிய மடுவிலே வீழ்ந்து ஆசையாகிய கடலிலே யாழ்ந்து சிலம்பொலிக்க அரும்புபோன்ற முலை குழைய மோகமிகுவதெல்லாம் பொருளாகிய குடுமியைக் கத்தரிக்குங் கத்தரியென்ப துணரானாய்ப் பெண்ணே! யென்னுயிர் நீ யென்றனன். அனங்கமோகினி யதுகேட்டு உடம்புவேறோ? வென்று கண்கள் சிவப்ப வூடல்செய்தனள். உடனேயவள் செம்பஞ்சுக்குழம்பூட்டிய பாதங்களைப் பிடித்துச் சமாதானஞ்செய்து கலவி நலமுண்டு நடைபெற்று வருநாளிலே யூடல் கூடல் செய்கின்ற

சமயந்தோறும் தருமசாமியின் நிரவிய மனைத்துங் கிரகிப்பதானான்.

மோகமாகிய கயிற்றூற்கட்டி முலைகளாகியபாம்புகளால் வசப்படுத்தி நகக்குறியாகிய தோட்டியாலழுத்திக் கடைக் கண்ணாகிய வாளால் மதத்தையடக்கிப்போகமாகிய கவளத்தைப்பொருளுக்குத்தக்கவளவு தருமசாமியாகிய யானைக்குக் கொடுத்துவந்தனன். ஓமமந்திர மொவ்வொன்றாகக்குறையக் காமமே நிறையக் கிரியையென்னும் துணையைப்பிரிந்து மன்மதனையும் வென்ற அழகுள்ள தருமசாமி யனங்கமோகினி மேகலாபரணமணிந்த நிதம்பமாகிய பாம்பால் அறிவாகிய சந்திரனை யிழந்தான். தன்னுடைய வீட்டிலன்றி யயல்விட்டிலே தேவாமிர்தங்கொடுத்தாலும் யாசிப்பதென்று, அதைக்கொள்ளாத நெறியாளன் அனங்கமோகினி யிதழக்கனியும்பாலுமுண்பதுபோலே யவன் வீட்டிலே மற்றைக்கனியும்பாலுமுண்பானாகி, அவன் நினைப்பது காமனால் எழுதுவது முலைபிலே தொய்யில் உண்ணுவது அவன் வாயமுதம் உறங்குவது கொங்கையினிடம் பண்ணுகின்ற செபமந்திரம் அவன் செவிமந்திரம் குளிக்கு நீர் நிறந்தங்கிய அவன் கொங்கையிலே தோய்ந்த பனி நீர் கைப்பொருளெல்லாங் கொடுத்துக் கல்விகேள்வியாதிய வெப்பொருளுங் கைவிட்டு வேசைமுலைப்போகமென்னும் பொய்ப்பொருளுளே கைக்கொண்டான். பொதுமாதர் மயலடைந்தா லெப்பொருளையுந் தெளிந்தவரு

மிந்தப் பூமியிலே தெளிவடைவரோ? பிதாவாகிய சிவசாமி
கிருகத்தனம் போயு முன்னோர் தேடிவைத்த பொருள்போ
யு மனைவி சீதனம்போயும் வஸ்திரங் கந்தையாய்ப்போயுங்
கணிகையர் மயக்கத்தைப் போக்கமாட்டானாய்த் தன் வித்
தையினாலே பொருளீட்டிவரப் பகற்காலத்திலே யனங்க
மோகினியைப் பிரிந்து சென்றனன். இரவாகியும்வனை வர
க்கானும் லவன்பக்கத்திருந்தாருடன் கள்ளுண்டு பஞ்சுமெத்
தையிலே மயில்போலப்படுத்து நித்திரைசெய்தனள். அவள்
பொருட்டாகத் தருமசாமி வேதப்பொருள்களை யெடுத்தோ
தி யரசரிடத்திலே மிக்க திரவியம் பெற்று மெத்தை
யைவிட்டுப் பூமியிலே கிடந்து புரளுந் துயில் கொள்வானைக்
காணாமையால் விரைந்துவந்து அறிவு சோரமுகமாகிய சந்திர
னோடு கூந்தல் சோரச் சேலேசோர இராத்திரி நித்திரைசெய்
பவனைக்கண்டு இதமாக அவள் பாதங்களை வருடினாள். தன்
டையணிந்த காலேச்சரணமென்று அவன்வருடுமுன்னே புத்
யதாமரைமலர்போலக் கண்விழித்துத்தருமசாமியைத் தெளி
யாதவனாய்க் கட்டுகுடித்த வெறியினுற் பேச்சுத்தடுமாறிப்
பேசினாள். தருமசாமியுங் காட்டுமார்க்கம் வருதலாலே தா
கம் பெரிதென்று சொல்ல, அனங்கமோகினி பால்வைத்த
பாத்திரமென்று கள்வைத்த பாத்திரத்தை யெடுத்துத் தெரி
யாமற் கொடுத்தனள். களகளவென அவனுங்குடித்தனன்.
உண்டபின் மறையோன் கள்ளையாகொடுத்தா யென்று வினா

வலும், பார்க்கவில்லையேயென் றேங்கிக் கையைநெறிப்பவன் போலாயினான். கள்ளுண்டவன் வெறிமேலிட்டு மனங்குலைத லும் அவனொன்றுஞ் சொல்லாமற் பக்கத்திலேசென்றான். ஆதலால் வேசைய ருறவு ஒருவனுக்குக் கூடுமோ? மன நிலை தடுமாறி வரவர மயக்கமேறிக் கனுப்போல வார்த்தை யுங் கலைபு நிலையுஞ்சோரத் தனியாய்த் தரையிலே கிடந்து நினைவில்லாமல் நிறையழிவினர்போலாயினான். புணர்ச்சி வெறிமிகுந்து பொறிமயங்கிக் கிடந்துமுன்று அறிவுவந்த பொழுதி லுள்ளமெல்லா நடு நடுங்கிக் குணத்தினற் கல்வியி னாற் குலத்தினுலயர்ந்த தருமசாமி புலைத்தன்மை புகுந்த தன்மைபாற் புலம்பத்தொடங்கினன். சிற்றூரின் குடிவாழ்க் கையுஞ் சிறியாரைச் சேர்ந்திருத்தலுங் கிணற்று நீராடுதலு ன் கல்வியறிவில்லாதார் கூட்டுறவுந் தாசி வேசையர் நலமுங் நீங்காத நரசுமென்னு மனுநூ லுணர்ந்திருந்தும், அறிவிலியா கிய யான் தூர்த்தையின்ப மெல்லாந் துன்பமென்று சொல் லு மேலோர் வார்த்தை கேளாமல் மதியழிந்து மதுவுண்டே ன். அறநெறியுங் குல முறையுந் தவறிப்போனேன். பார் க்குமிடத்து இகழுமில்லைப் பரமுமில்லை. முத்துப்போன்ற பற்களையுடையாள் மோகத்தாலே குலநெறிக ளத்தனைபுங் கைவிட்டேன். பித்தனைப்போலானே னிந்தப் பெரும்பாவ ந்தொலைய வினியெத்தனை காஸஞ் செல்லுமோ? என்னசெ ய்வேனெனச் சேர்ந்தான். புலையர் மதுவுண்டால் அழுக்கு

ச்சேலையி னழுக்குப்போலப் பே'ம். உயர்ந்தோர் மதுவுண்
டால் வெள்ளைப்புடவையி லழுக்கேறுதல்போல மிகவும் பிற
ரெல்லாங் கண் புதைப்ப வுருவழிந்து கரியசந்திரனைப்போல
வுடம்பு கறுத்தனன். பாவம் வந்துவளைந்தது. இம்மைபோல
மறுமையினுந் தொந்த மாகத் தொடருமிதைத் தொலைப்பதே
கருமமெனப் புத்தியி லுணர்ந்து பாம்புபுண்பட்டாற்போல ம
றுகி வேதசிவாகமங்க ளுணர்ந்த பண்டிதர் பெரிய சபைக்க
ட் புகுந்து பெரியவர்களே! பாலென்றுங்களென்றும் பாத்
திர பேதந்தெரியாமற் கள்ளுண்டுவிட்டேன். வல்வினையேன்
பெரும் பாவம் மனுகீதி முறையாற் போக்கும் விதம் அருளி
ச்செய்யவேண்டுமென்று வணங்கினான்.

அப்போது வேதப்பிராமணர் கள்ளுண்டேனென்று
சொல்லும் வார்த்தை கேட்குமுன்னே காதுகளைப் பொத்தி
ப்புண்ணியர் வாழ்கின்ற இந்தச்சபையிலே புலைநெறியோய்
நீவரத்தக்கவனோ? கண்முன்னே நில்லாமல் விரைவிலேயப்
பாற் போவாயென்று கோபித்தனர். தருமசாமி மெய்ந்நடு
ங்கி விடத்தையறியாதுண்டு வருந்தியபோது அநைக யிறக்கு
முன்னமருந்துட்டித் தீர்ப்பதன்றித் தஞ்சமென்ற பிள்ளை
யைத் தந்தையாய் தள்ளுவரோ? கிறியெனறியாது செய்த
பிழையைப் பொறுப்பது பெரியோர் கடமையென்று திரும்
படி நெருங்கிக் கீழேவிழுந்து வணங்கினான். அதுகேட்ட
அப்பெரியோர் மனமிரங்கிக் கள்ளுண்ட பாவந்தீர்ப்பதற்குச்

சுருதிமிருதி நூல்களைவிரித்துச் சொல்லுகின்றனர். சன்னமாகிய கடலிலே வீழ்ந்தவரை யழுத்துகின்ற சுழியும் அறிவாகிய வெளிக்கு இருட்படலமும் நாகத்திலே யிழுக்குந் தோட்டியும் மோகூவழியடைக்குங்கதவுங் கள்ளே; அத்தகைய கள்ளுண்டவரைச் சொல்லுவதியாது? அவரைச்சொன்னாலுங் கண்டாலும் பெரும்பாவம். மெய்வளரு நெறியோர்கள் விலக்குவதும் பொய்வழியை விரும்பினரும் விரும்பக்கூடாததும் புலைமதுவே. சூத்திரர் கள்ளுண்டா லவர் புலையராவார். அரசர் கள்ளுண்டா லவர் புலையரினுங் கடையர். அன்னவரே யப்படியானால் உலகத்துக்குத் தெய்வமாகிய பிராமணர்க்குக் கள்ளுண்டன்முறையோ? அறிவில்லாதவனே! யிர்தப்பாவம் போதலரிது. ஆனால் கள்ளுண்டவர் வாய்நிறைய நெய்யை நெருப்பெழக்காய்ச்சி யுண்டா லிப்பாவம் நீங்குமென்றனர். எவ்வளவு நாளிருந்தாலு மிர்தச்சரீரமிறப்பதுரிச்சயம். மலை கடல்போலப் பெருத்துவந்த பாவம் பிறவிதோறுந் தொடரும். ஆதலினிதனைச் சுமக்கமாட்டேன். இவ்வுடற் பாரத்தோடு மிம்மையிலே யிர்தப்பாவம் நீங்கலாம் வகை சொன்னார். அடியேன் செய்த தீமை போவதானு லுத்தரவுப்படி செய்வேனென்று தருமசாமி சொல்லுதலும், அவனுக்குப் பகையாகியதூர்த்தர் உடனேவேகும்படி பாத்திரத்திலே நெய்யை வார்த்துக் கொடிய அக்கினிமேலேற்றிக் காய்ச்சினர்.

பிராமணர் சபைநடுவே யக்கினிமேலே கொதிக்கு் நெய்யையும் தருமசாமி துணியை யு நேரிலேபார்த்தோ ரெல்லாரு

நெந்தனர், கேட்டோரெல்லாருஞ்சலனமுற்றனர். வீதிதோ
று நின்றாரெல்லாரும் வந்து மறுகினர். அக்கினியிலே காயு
நெய்யைப்பார்த்தவர் மனங்கொதிப்பதாயினார். இதையுண்ட
வர் பிழைப்பரோ? பிராமணரிப்படிப் பிராயச்சித்தஞ் சொல்
வரோ வென்பர். வேறுவழியாக ஏதேனுஞ் சொல்லித்தரும
சாமி குற்றத்தை மாற்றும் விதுசொன்ன பிராமணர் மிகக்
கொடியரென்பர். அழகுபோய்க் குலம்போய்த் தருமசாமி
யுயிரும்போமேயென்பர். பழவினைப்பயனோ? விவாகஞ்செய்
யப்பட்ட பெண்ணின் றலைவிதியோ? வென்பர். சுழல்கின்ற
கண்ணையுடைய பரத்தையரைத் தொட்ட தோஷமோ? வெ
ன்பர். இளமைதங்கிய இடபம் போலுந் தருமசாமிக்கிந்த
வல்வினை வருமோ? வென்பர். பாலென்றுதெரியாமற் கள்ளு
ண்டதனாலிந்தப் பாவமிவனைச் சாருமோ? வென்பர். நஞ்சினை
யமுதென்றுண்டாலது கொல்லாதுவிடுமோ? வென்பர். வாம
மார்க்கமாயில் மதுவுண்டாலும் முறையென்பர். மயக்கஞ்செ
ய்து காமமே கொடுத்ததிப்பாவமென்பர். கன்மம் பலித்த
தென்பர். இளமைப்பிராயத்தின் மாலைசூட்டிய கன்னியின்
சோகதாகம் பார்க்கப்படுமோ? வென்பர். இது முன்னினை
யே பெற்ற தாய் தந்தையர் கேட்டா லென்னபாடு படாரந்
தோ? வென்பர். யாகஞ்செய்த சிவசாமிக்கு இவனைத்தவிரப்
புத்திர னிரண்டு மூன்று பிறந்ததுண்டோ? வென்பர். இவ
னொருமகன்று னுதித்தனனென்பர். பாவ மெய்யாமாகிற் பு

ண்ணியம் பொய்யோ? வென்பர்: சிலர் கண்ணீர் ததும்பினர்: சிலர் வாடிமயங்கினர்: சிலர் சூழ்ந்துவந்து திரண்டொலித்தனர்: சிலர் தரும்சாமி யுயிர்படும்பாடு குறித்துப் புலம்பினர்: சிலர் அழுதனர்: சிலர் உயிர்கலங்கினர்: சிலர் ஏங்கிக்கரைந்தனர். இவைகளைநோக்கிப் பிராம்ணரிருந்தபடியே சேர்ந்தனர்: அயலாரெல்லாம் உலேந்து வீழ்ந்தனர்: பகைவரும்பதைத்தனர்: ற்றும்சாமி தாய்தந்தையர் துயர் மெம்மார் சொல்லமுடியுமோ? மண்ணுசெய்தநாளன்றி மற்றைநாளிலே தரும்சாமியைத் தெரியாதவனானாலும் நாயக னுயிர்போன வென்னுயிரை விட்டுவிடுவேனென்று துணிவுடனே தரும் சாமி மனைவி யெழுந்தனன்: தோழியிரங்கி யேங்கினர்: கற்புடைப்பெண்கள் கொள்கையை விலக்க யாராலே முடியும்: மனைவியின் னுணிவுத் தரும்சாமி மனத்திற் றுக்கமின்மையும் பார்த்துத் தாயருந் தந்தையருந் தமர்களு மழுதனர்: தியரு மூத்தோருஞ் சிறியரு மழுதனர்: யமனும் பேய்களு மழுதனர்: வானாற் பின்னையாரழாதவர்: வலிமையுற்ற தரும்சாமி யுயிர்க்குறு மிடுக்கண்பார்த்துப் பறவை மிருகங்களு மேங்கின: திசையுந் தெய்வமு மூறும் நாடு முல்கமுங் காடு மரங்களு மிரு ம்புவ் கல்லு மலைகளு முருகின: சபையிலிருந்த பிராம்ணர் உலகமெல்லாம்வருந்த மழுவெனக்காய்ந்த நெய்யைக்கொடுக்க; அதைத்தரும்சாமி வாங்கி யுண்ணுமுன் யானையைக்கூர்த்த திருமால்போல யாழ்முனிவராகிய நாரத ரீவ்விடத்துக்கு வந்தனர்.

வரும்போது பயப்படாதே யென்றொரு கையைக்காட்டிக் கருணைக்கண்ணுனோக்கித் தருமசாமிவினைக்குச் சஞ்சலங்காட்டி யவன் ருமரைப் பூப்போன்ற கையிலிருக்கு நெய்யை யக்கினிக் குணவாகக்காட்டி யேனையவர்கட்கெல்லா மினியவுயிர்காட்டி அம்முனிவர் நெருங்கித்தோன்றுதலு மிருந்தவரெல்லா மெழுந்தனர். நின்றவரெல்லா மெதிர்சென்றனர். அந்த நாட்டிலுள்ளார் துயர்க்கடல் முருகக்கடவுள் வேலாயுதங்கண்ட கடலைப்போலாக அவரமுங்குரலோசை யாகாயஞ்சேர்ந்த காற்றுப்போலடங்கியது, நாரதமுனிவர் சபையிலுள்ள பிராமணரை நோக்கி யாகாக்கினி வளர்க்கும் வல்லவர்களே! நெருப்பிற்காய்ச்சியநெய்யை யிவனுக்குக்கொடுத்தீர். இவன்செய்த பாவ மென்னென்று வினாவலும், அவர்கள் முனிவரைவணங்கி வேதம் பயிலும்வாயில் புலேத்தன்மையாகிய கள்ளோபுண்ட பாதகனிவ னென்றார், அதற்காக இவனுபிரைக்கொன்றோ? அக்குற்றத்தைப்போக்குயிர், வேறொருவழியாற் போக்க வகையறியீரோ? நீங்கள் படித்ததும்பொய்யோவென்று நாரதமுனிவர் கூறலும், பிராமணர் அவரைவணங்கி அரசர் வைசியர் சூத்திரர் கள்ளுண்டாலு மிந்தப்பாவம் போக்கமாட்டார். பிராமணனாகியவிவன் கள்ளுண்ட பாவத்தை முனிவரே நீரன்றிப் பிரமதேவர் வந்தாலும் போக்குவதரிதென்றனர். அதுகேட்டு முனிவர் புன்னகை புரிந்து இப்படி யனந்தங்கோடி பாவமென்றாலுந் தீர்க்குந்தீர்த்த மே

ற்றிசை யிற்தெய்வத்தன்மைபொருந்திய வேர்மலையினிடத்
துண்டு. உலகத்தார்காண் வுள்ளன்கை நெல்லிக்கனிபோலக்
காட்டுவோம். துங்கபத்திரி காவேரி சோணை நருமதை காளி
நதி கங்கை யாதிரதிகள் வந்து கலந்து மாசிமாதத்திலே தீர்த்
தமாடுந் தேனருவியானது பாவம்போக்குதல் காட்டுகின்றோ
மிங்குள்ளவரெழுக வென்றனர். தரும்சாமி யுடனே பாண்டி
நாட்டிலுள்ளார் பலருமெழுந்தனராய்த் தேவர்கள் வணங்கு
ம் யாழ்முனிவர் முன்னே செல்ல அவர் பின்னேபேர்ப்ப
பொதியமலைச்சாரலைக்கடந்து தேவர்களும் வந்து நம்மைப்
போல் வாழ்ந்திருக்கும் நன்னகரத்தையடைந்து சந்தனமர
வேலிகுழந்த சண்பகாரணியத்தைச்சார்ந்தனர். அதன்மேல்
ஔலிசெய்து நீரைத்தாவிப்பகை வினைகளைக்கடிந்து சைவதிற்
றலை நின்றோர் பாவமாகிய மான்களைப் பிடிக்கத்திரிகூடமலை
யெடுத்துவீசும் வெள்ளிவலையைப்போல விளங்கி மேன்மே
லலைவீசும் அருவியைக் கண்குளிரக்கண்டனர்.

அற்றைநாள் விரதமாகக் கூடவந்தவர் கூட்டத்திலிருந்
து மறுநாட்காலையிலே சுத்தியாதி கருமமுடித்து நாரதர் செ
ல்ல, அவர் பின் சென்று குறும்பலா நாதரை மனமுறவண்
ங்கி யருவியின் கீழேயுள்ள தடாகத்திற் றருமசாமி புகுந்து
பவித்திரம்பூண்டு தருப்பைப்புல்லேந்தி வணங்கிச் சங்கற்பஞ்
சொல்லி வருணமாதி மந்திரம்பகர்ந்து ஸ்நானஞ்செய்து மூல
மந்திரஞ்செபித்துக் கைகுவித்து மலர்கள்தாவி வடவருவி

பையச் சார்ந்துமூழ்கினன். மூழ்குமுன்னரே யருவியாகிய சிங்
கந் தருமசாமி பாவுமாகியபானையைக்கொன்றது. சுழரீராகிய
இரத்தஞ்சாய்ந்தது. தருமசாமி காலம் விடிந்தது விடிந்ததெ
ன்ன வெண்டிறை முழங்கியது, வாளராப்போலு மையுண்ட
குண்ணையுடைய மாதரான்மதுவுண்டபாவத்தாற்கரிய விராத்
திரிபோலமேனிக றுத்துவந்ததருமசாமி வடவருவியிலேதோ
ய்தலும், பாம்பாற்றீண்டிவிடப்பட்ட சந்திரன்போலப்பிரகா
சித்தனன், தீர்த்த மேன்மைகண்டவரெல்லாரு நாரதமுனி
வர் பாதத்தை வணக்கிப்பரவினர், பாண்டி நாட்டாரார்த்த
னர், அரமுழக்கம் வானந்துர்த்தது. தேவர் பூமாரிபொழிந்த
னர். திரிலோகத்தையுந் திருக்குற்றலத்தின் கீர்த்தி மூடி
யது. தெய்வத்தன்மையுள்ள விபூதியுணிந்து சைவவைதிகக்
செய்கையாற்றிச் சைவவேதியர் கூட்டத்திலே சேர்ந்து தவ
நெறித் தருமசாமி மெய்வளருந் திரிகூடத்துப் பெருமானைப்
பணிந்து போற்றி மதுவுண்ட பாவத்தைப் போக்கிப் புரிசுத்
தனையினான். அதன்மேல் தருமசாமி சுற்றத்தார் சூழ நார
தமுனிவதைத் துதித்து “நிந்தனை பொழித்தாய், உயிரைநிலை
நிறுத்தினாய். திரிகூடமலையிலே சீவன் முத்திதந்தனை, பிற
வித் துன்பமொழித்தாய். எந்தையே ? நின்னைருட்குக் கைம்
மாறென் செய்கே” எனன்றான். “உன் பிதா குலம்பலா
மூர்த்தியைப் பரவியுண்ணப் பெற்றனன், உனக்கு மந்தத்தரு
மங் கைகொடுத்தலாலிங்கேவந்தாய். பாவந்தீர்த்தாய். வாழ்க்

கடவை" யென்று வாழ்த்தி யாழ்முனிவர் விண்ணுலகத்து
க்குச் சென்றனர். அம்முனிவரால் திரிகூடமலையையடைபப்
பெற்றவர் நினைக்குந்தோறும்வடவருவித்தீர்த்தந் தருமசாமி
பாவந்தீர்த்த அற்புதத்தைத் துதிசெய்வாராயினர். மெய்கண்
ட திரிகூடமலையை விட்டு இனி மோக்ஷந்தேடுதல் கைகண்ட
வெண்ணெயை விட்டு நெய்தேட லொப்பாமென்று சர்ப்பாப
ரணராகிய திரிகூட நாதரைப் பணிந்து தருமசாமி சங்கக்
கோயிலாகிய தேன்கூட்டைச் சூழும் வண்டாகி நன்னகரத்
திலமர்ந்து திருக்குற்றாலநாதர் பாதங்களைப்பேணி, யவர் திரு
வருளாலே மின்போன்ற விமானத்தி லேறித்தேவர்கள் பர
வத் தேவமாதர் சாமரம்விசக் கயிலாசமலையைச் சேர்ந்த
னன்.

மேன்மையுஞ் சிறப்பும் வாய்ந்த தீர்த்தமான்மியமிது
வென்று சூதமுனிவரருளுதலும் "விதிகட்கெல்லாஞ் சங்க
வீதி புயர்ந்ததும், நாலுவாயிலன்றிப் பிலத்துவாரமொன்றெ
ய்திய முறையும், தெய்வங்கன்காப்பதுஞ் சொல்லியருள்க"
வென்று சவுனகராதி முனிவர்கள்கேட்கச்சூதமுனிவர்சொல்
லுவார். பிரமன் வடிவங்கொண்டு எல்லாவுலகத்தையுஞ்சிருட்
டித்த தம்பிரான் விஷ்ணுவாயிருத்தலால் அவர் ஆயுதங்கட்டு
ள் சங்கங்கோயிலும் விதியுமானது. சக்கரம்விமானமாகவிளங்
கியது, அக்கோயிலுக்கு நான்குவேதங்களும் நான்கு வாயில்
களாயின, சித்திரசபையிலேயா திகாலத்திலே பிலவேந்தன்வந்

தவழியே யைந்தாம் வாயிலாகச், சர்ப்பமுணிக்கணங்களுக்குச் சமீபத்திலே யகத்தியருநிற்பர். பிரம விஷ்ணுக்கள் செய்த தவத்தாலன்றோ? தேவனுந்துபிமுழங்க யாருமறியாத சித்திர சபையிலே யெம்பிரா னடனஞ்செய்தனர். வில்லேந்திய இராகவன் அந்தப் பொதுநடனத்தைப் பரவியருள் பெறுங் குணத்தாலே முற்காலத்தி லரக்கர்களை வென்றனன். சங்கக் கோயில் வடக்கு வாயிலே முகமாகவுடையது. நான்குவேதங்களாகிய நான்கு வாயில்களுங் காப்பவர் தேவகணங்களாம். பிலத்துவாரங் காப்பது வாசுகியே. மேலேவாயிலைக் காப்பவர் கணங்களுக்கதிபதியாகிய கணநாதர். உலகமெல்லாம் பெற்ற கன்னியாகிய பார்வதியைச் சிவபிரான் நீலியென்று சொன்னதாலே கறுப்பு நிறத்தோடு தோன்றுங் காளியே சங்கக் கோயிலைக் காப்பவள். திருமதிலைக் காப்பவர் ஐயனார். திருக்குற்றலப் பஞ்சக்குரோசத் தெல்லையைக் காப்பவள் மாகாளி. தலங்கனெல்லாம் பூதவாகனராகிய சிவபிரான் காப்பர். திரிகூடமலையைக் காப்பவர் பிரமவிஷ்ணுக்கள். வேதங்கள் யுகங்களை யெல்லாம் பராசத்தியே காப்பவள். ஆதலாலே திரிகூடத்திலே தேவர்கள் சராசரமாகத் தங்கியிருப்பர், அவ்விடத்திருப்பார்மேற் தீவினைகள் கலக்கமாட்டா. மரணந்தத்தில் செண்பகப் பூங்கோதை கையிலேந்த எல்லா வுயிர்க்குத் திரிகூடநாதர் திருவருளா லுபதேசஞ்செய்வர். நான்கு வேதங்களுக்குஞ் சொல்லமுடியாத திருக்குற்றலத்

தலமான்மியத்தைத் தெரிந்தவா றுங்களுக்கு விரித்துச் சொன்னே” எனென்று காமமுதலாகிய பகையை வேரோடுகளைந்த மாதவச்சூதர் வியாதமுனிவரருளாலுணர்த்தி யறிவா லீப்புராணத்தைச் சொன்னோர்கள் கேட்போர்கள் பெறும்பலனை யெடுத்துச் சொல்வாராயினர்.

பதின்மூன்றாவது தருமசாயிச் சருக்கம் முற்றிற்று.

பதினான்காவது

நூற்பயனுரைத்த சருக்கம்.

ஒளிதங்கிய முகத்திலிரண்டு கண்களிருந்தாலும் சூரி யோதயமானாலன்றி யுலகத்துப் பலபொருள்களையுங் காண முடியாது. கண்போலச் செல்வமு மறிவும் பெற்றாலும் நூற்கேள்வி யடைந்தார்க்கன்றிப் புண்ணிய பாவம் இம்மை மறுமை வீடு தெரியமாட்டா. ஆதலால் வேதமோதிப் பிராமணர் மோக்ஷமடைவர். க்ஷத்திரியர் வைசியருக்கும் வேதச் சார்பு நூலால் வீடு பேறு கிடைக்கும். எல்லா வருணத்துப் பெண்களுக்குஞ் சூத்திரவருணத்தாருக்கும் வேதவழிவந்த புராண நூலால் மோக்ஷங்கிடைக்குமென்பார் மேலோர். ஒருமரத்தின் வேரையடைந்து அதன் மூலமாகக் கொம்பிலிருக்கும் பழத்தைத் தெளியு மெறும்பைப்போல இல்லறத்திலிருந்து போய் மோக்ஷத்தையடைவார்க்கும் நற்சார்பை யுணர்ந்து தீச்சார்பு கெட நடக்குந் துறவிகளுக்கும் ஒரு பக்கமே நின்

றொருபொருளைக் குரங்குபோலப் பிடித்தது விடாமலிருக் குமுணர்ச்சியுடையோருக்கும் போர்செய்கின்ற ஐம்புலன்க வாகிய பேயை யறிவாலோட்டுவது புராண நூலாகும். முய ற்சியில்லாதவர் *வேளாண்மை செய்வதும் உபகரித்தலில்லா தவரில்லறம் பூண்பதும் வீரமில்லாதவர் யுத்தகளத்திற் செல் வதும் புராணவாராய்ச்சி யில்லாதவர் மோக்ஷத்தை விரும்புவ துங் கண்ணில்லாதவன் வழிநடத்தல்போலாகமுடியும். இந்த வழி யந்தவூர்க்குப்போமென்றறிந்துசெல்வா ரவ்வூரையடை வார். அஃதறியார் பலவழியிலுஞ் சுழன்று திரிவார், குறித்த வூரையடையமாட்டார். அற்பமார்க்கத்தைச்சேரும் பசுநூல் கள் பாசமாகிய கிடங்கில் வீழ்த்திவிடும், நன்மார்க்கத்தைச் சாருஞ் சிவபெருமா னருள்வழியினாலே செலுத்துவது சிவ புராணமே. அத்தகைய புராணங்களைக் கேட்பவர் வேறுநினை யார், கேளார் வினையாடார். நித்திசைசெய்யார், மாறுபட்டதி சைகளை நோக்கார். வேறு வார்த்தை பேசார். நேரேயிருந்து செவிகொடுத்து அறுசுவையுண்டி யுண்பவர் போலச் சொற் றசுவைகளை யருந்துவர், சுயம்புத் தலங்களினெல்லை நான்கு குரோச தூரமே. திருக்குற்றலத்தினெல்லை மாத்திரம் நான்கு திக்கிலும் பஞ்சக்குரோச தூரமாகும். ஆதலினதிலே வசிப்பவர் உயர்ந்த கதையும், மனிதர் தேவர்வாய்த் துதியும டைவர். சிவபுராணம் படிக்குமிடங்கள் ஆலயம் நதி மண்ட

* வேளாண்மை, விவசாயம்,

பம் சபை சித்திரகூடம் யாகசாலை சோலை நல்லோர் கிருக
மாம்; இவைகளிற் சுத்திசெய்து, அடியார்களாலெழுதிய ஏட்
டைப் பொற்பிடத்திலேற்றி மலர் மாலைகளாலலங்கரித்துத்
தீபமேற்றிவைத்துப் பூசைசெய்து நூற்பொருளுரைக்கும்
புராணிகரை யாசனத்திலிருக்கச்செய்துபசரித்து அவருக்கி
யன்றவைகளைக் கொடுத்துச் செல்வமும் மோக்ஷமும் விரும்
புவர்; அழகாக எதிரிருந்து புராணநூற் பொருளைக்கேட்பர்,
திருக்குற்றாலத்தலமான்மியத்தை யெந்தநாட்டி லெந்த
இடத்திலேனுமிருந்து சொல்லுவோர் கேட்போர் அத்தலத்
தைத் தவத்தினுடைந்தார் பெறும்பயனைப்பெறுவர். புரா
ணம் வாசிக்குமிடத்து முனிவர் வானவர் வந்து நிறைவர்,
தருமம் வளரும். செந்நெண் முதலிய பயிர் தழைப்ப அந்த
நாடு முழைவளத்தாற் செழிப்படையும். விரத தினத்தில
ந்தப்புராணம் படிப்பவர் ஒன்று பத்தாகப் பலனடைவர். யா
கசாலையிலே படிப்பவர் நூறுயாகப்பலன்பெறுவர். தவசிகள்
மேற்குறித்த காலங்களிற் படித்தாலாயிரமடங் கதிகப்பலன்
பெறுவர், பிறர் தினத்திலே புராணங்கேட்கில் தென்புலத்
தார் நரகத்தைவிட்டு நீங்கிச் சுவர்க்கஞ்சேர்ந்திருந்து புரா
ணம் படிப்பவர்க்கு ஆகிவழங்குவர். இம்மட்டோ திருக்குற்
றாலத்தலபுராணங் கேட்பாராகில் குற்றமுடையார்அதை நீங்
குவர். பகையாற்றோற்றவர் அரசராய்ப் பகையை வென்று
பட்டணஞ்சேருவர். தரித்திரமுள்ளார் ஒரு நாளிலே அதை

நீங்குவர் இரண்டுதினத்திலே வாழ்வடைவர். மூன்றுதினமும் கேட்பாராகிற் சுவர்க்கப்போகமடைவர். இம்மட்டோ? இப்புராணங்கேட்போர் பிராமணராகில் வேதமோதிய பலனடைவர். கூடித்திரியராகிலவர்க்கு வேற்றரசர் வளநாடு அடங்கிநடக்கும், வைசியராகில் நவரிதியமுமிக வளரும். சூத்திரராகிற் பலவாய பெரும்பூமி பலிக்கும். கன்னியர் காணையராகில் விவாகம் பெறுவர். சமங்கலிகளேற் சற்புத்திரரைப் பெறுவர். பொதுவாக எல்லாரு நினைத்தவரம் பெறுவர். பேய்பிடித்தவராகிற் பேயகலும். பிணிகொண்டவராகிற் பிணிநீங்கும். புராணம் படிப்பார்க்குங் கேட்பார்க்கு மெல்லாவினைகளு மவரை விட்டேகும். புராணம் கேட்பவர் பித்தராகிற் பித்தோடு வியாதியும் போகும். சித்தரேற் காயசித்தி முதலிய வெய்துவர். பத்தராவர் பரமஞானமிசூந்து முத்தராகுவர். படியாதவராகில் நிறைந்த கல்வியும் படித்தவராகிலுயர்ந்த ஒழுக்கமும் பொல்லாராகில் நற்குண மாட்சியும் புத்தியில்லாதவராகிலுயர்ந்த வறியும் தொழில்செய்யவல்லார்க்கும் வல்லவரல்லார்க்கு மெல்லாச் செல்வமுங்கிடைக்கும். இப்புராணத்தைப் புத்தகத்திலெழுதுவார்க்கும் பொருள்விரித்துப் புகல்வார்க்கும் பாடங்கேட்பவர்க்குஞ் சொல்பவர்க்கும் மோகூடித்தை இந்நூல் கொடுக்கும். இப்புராணம் தனிவழிக்குத்துணையாகும். எல்லாப்பிணிக்கு மருந்தாகும். இனிய பேரின்பமுமாம். இம்மை மறுமைபு ல்கும். போரிலே வென்றியைத்தரும். இதை

வீட்டில் வைத்துப் பூசிப்பவர் சிவார்ச்சனை செய்த பலன்பெறுவர். இதை வீட்டில் வைத்திருந்தாற் பெருஞ்செல்வ முண்டாகும். திரிகூடமென்ற பெயரை யந்தரத்திற்றவறிவீழ்பவ னெருவன் கேட்டுத் தேவபதவி பெற்றனன். அத்தகைய தலமான்மியத்தை மந்திரம்போலக்கேட்பவர் கீர்த்தியை நம் மாலெடுத்துச்சொல்ல முடியுமோ?

சங்கு சதுரம் ஆமை தாமரை சக்கரம் இவ்வைந்து வடிவமாகிய வுத்தமாலயங்கட்குளுயர்ந்தது 'சங்கக்கோயிலே. இரத்தம் பொன் வெள்ளி தாம்பிரம் சித்திரம் ஆகிய பஞ்சசபையிலும் சித்திரசபையே யுயர்ந்த ஞானசபையென்று வேதஞ்சொல்லும். இத்தலத்தில் பரை பரன் மதுகங்கேசன் சோமேசன் கூத்தன்என்னுஞ் சுயம்புமூர்த்திகள் ஐந்தாம். சிகரம் மலை அருவி சிவலிங்கம் விநாயகர் ஆகிய இவ்வைந்தையும் ஓரிடத்திலே தானுங்காட்சி யைந்தாம். வேதம் பிரமன் விஷ்ணு. சனி துர்க்கை மாகாளி சாத்தன் பராசத்தி சிவகணங்கள் வாசுகியாகிய காவலாளிகள் பதின்மராம். மலை பலாவிருகூடம் மூர்த்தி தீர்த்தம் தலம் ஆகிய விசேடமைந்தாம். அருவியி லிந்திரவிற்றோன்றுதல் அதிலே மூழ்கலாற் பாவங்கழு நீராய்ப்போதல் சித்திரசபையிலே தேவனுந்துபி முழங்குதல் பராசத்தி கருப்பமுற்றுத் திரிமூர்த்திகளைப்பெறுதல் சிவபிரான் பஞ்சாக்கரமுணர்த்தல் எனத் தேவரகசியமைந்தாம். தரிசனம் பிறப்பு இறப்பு சிந்தனை திருக்குற்றால மா

ன்மியங்கேட்டல் என முத்திப்பேறைந்தாம். விம்மிதம்புள்
கம் போர்த்தல், ஆனந்தக்கண்ணிப்பெருகல், மொழிதடுமாறல்;
சரியையாதி திருத்தொண்டுசெய்தல், தோத்திரம்; தியர்னம்;
திருப்பணிக்குப் பொருளிட்டல், அவைகளை யழித்துண்ணு
மை; எனப் பத்தியெட்டுவகையாகும். இவ்வெண்வகைப்
பத்தியினாலே மேற்கூறிய வற்புதமெல்லாந் தெரிந்து திருவ
டித்தாமரையை வணங்குந் தவத்தோர்களை யடைக்கலமாக
நாடோறும் வணங்குவாரன்றோ? நாமெல்லாம் வணங்குங்கட
வுளாவார். திருக்குற்றாலம் மோகூந்தருவது நிசமே. திருக்
குற்றாலத்தைச் சேருநாளளவுந்தான் வினை யொருவரிடத்து
நிற்கும் என்று சூதமுனிவ ரருளிச்செய்து நைமிசர்ரணிய
முனிவர்கள் சூழச் சித்த ராச்சிரமத்தைச் சேர்ந்தனர். “சிவ
புராணங்களுள்ளே நன்னகர்ப் புராணத்தை நீ ரருளுதலாற்
கடவுளுண்மையறிந்து பிழைத்தோ” மென்று ருஷிகள் சூத்
முனிவரை நோக்கிச்சொல்லினர்.

அதன்மேல் சவுனகராதி யெண்பத்தெண்ணுயிர் முனி
வர் சுயம்புவாகிய திருக்குற்றாலக் கேதத்திரத்தைத்தரிசிக்கும்
பொருட்டுத் தேவலோகத்தைக்காண விரும்பு ம்னிதரைப்
போல ஆசைகொண்டு சென்மமாகிய மயேந்திரசாலத்தைக்
கடத்த, இரதநங்களுஞ் சூரிய சந்திரப்பிரகாசத்தை விசும்
பொதியம் கொல்லி மயேந்திரமலைகள் சூழ்ந்த திரிகூடமலை
யைச்சார்ந்தனராய் அம்மலையிற் கல்லெல்லாஞ் சிவலிங்கவடி

வமென்றெண்ணி யேகங்கார் துவிதாங்கமாகத் தூரத்திலே
 வணங்கிச்சென்று வலங்கொண்டுபோய்த் துதித்துச் சமீபத்
 திற் பஞ்சாங்கமாகவும், அட்டாங்கமாகவும் பணிந்தனர். தலை
 யாலே வணங்குத லேகாங்கம். இரண்டுகையுஞ் சேர்த்துவண்
 ங்கல் துவிதாங்கம். இரண்டுகையுந் தலைமேலேற்றி வணங்கல்
 திரயாங்கம். கைகளிரண்டு முழந்தாளிரண்டு தலையொன்று
 நிலத்திலேபடியவணங்கல் பஞ்சாங்கவணக்கமாம். மார்பு, மூக்
 கு கை தலை காது வாய் கண் முழந்தாள் இவைபெட்டு நிலத்
 திலே தோயப் பாதமுங் குப்பமு நிலத்திலே படியாமல் வண்
 ங்கல் அட்டாங்கவணக்கமாம். பின்பு சித்திராநதி மூலமாகிய
 சிவமதுகங்கையைப் பொருந்தி, யுத்தரகங்கை பூசைமகிழ்ந்த
 மை பாடியாடி யிர்திரததுவையுடையவருவியையுஞ் செண்ப
 கத்தடாகத்தையும் வந்துகண்டு அருவியிலே தீர்த்தமாடி மகி
 ழ்ந்து செய்கடன்முற்றித்தேவகன்னியராலயத்தையடைந்து
 ஆர்வங்கொண்டு பரவிக் குகைகடோறுங் கூடிக் காயகற்பமு
 ண்டு பிரமன் மால் கற்பம்வரை யிருப்பவரோடு தங்கியிருந்
 தனர். அப்பால் இளவேனிற்காலமாகிய சித்திரைமாதத்துச்
 சூரிய கிரகணத்துக்குஞ்சி நிழலு மொளிக்குங்காலத்திலே
 மழை மந்தாரமலர் வாடை யூடாடவருதல்கண்டு விம்மிதம்
 பயப்பதின்றனர். அந்நின்ற ஆரியமுனிவர்களுக்கு முன்னே
 பன்னிரண்டு நிறைந்த கேள்வியுடைய தவசிகள் போற்றக்
 கந்திருவர் வித்தியாதரார்பரவத் தேவர்கள் வாழ்த்தத் தென்

றற்காற் றெருபுறந்தவழி மேக மொருபுறந்தவழிக் குளிர்ச்சி
போர்ப்ப வெற்றியுடைய ஏனையமுனிவரர் சூழத் திசைக
டோறுந் தமிழ்மணப்பக் குண்டலமுங் குழைந்தகாதுந் திரு
முகமும் நயனமுஞ் சடாபாரமுஞ் செபவடமுங் கமண்டல
மும் புத்தகமும் சமுத்திரசலத்தையுண்டவாயும் விளங்கத்
தென்றிசையி லொருசூரிய னுதயஞ்செய்தாற்போலப் பிர
மாவின் புத்திரருந் தமிழ்முனிவருமாகிய அகத்தியமுனிவ
ரெழுந்தருளினர்.

இங்ஙனம்வந்த தமிழ்முனிவர் கூட்டத்தை யங்குநின்ற
நைமிசமுனிவர் கூட்டத்தார் வணங்கி வாழ்த்தி மலர்கொண்
டு போற்றிப் பாற்கடலைச்சேர்ந்த தேன்கடல்போ லளவளா
வித் திரிபுரையினிடத்துத் தேவர்செய்த சிறப்பைப்போற்றி
யகத்தியமுனிவரைக் கண்டு மகிழ்ச்சியுடன் வணங்கி விடை
பெற்றுச் சண்பகத்தடாகத்தை நீங்கிச்சந்தனத்தடாகத்தின்
மூழ்கி வடவருவியைக் கண்களிப்பக்கண்டு அதிலே ஸ்நானஞ்
செய்து விபூதிருத்திராக்கந்தரித்துச் சூகமுனிவரருளியவுண்
மையைத் துதித்தனராய்த் திரிகூடமலையைக் கயிலாயமென்
றே கருதிப்பாடி வசந்த வீதியிலுள்ள தெய்வங்களைவணங்கி
வடக்குவாயிற் பெரியகோபுரத்தைப்பரவி ஸ்மிருதிகளாகிய
பதினெட்டுப்படிகளையும் வணங்கிச் சங்கவீதியை வலஞ்செய்
யும்பொருட் டுள்ளேபோய்ப் பராசத்திபீடர் துசத்தம்பம்
குறம்பலா இவைகளைத் தொழுதெழுந்து கைகள் குவித்து

மூன்றும்பிறைபோன்ற நெற்றியுங் குறுநகையும் பவளவா
யுங் குவிந்தனமுந் துகிலுடைய மெல்லா வண்டங்களையும்
பெற்ற ஆலேபோன்ற வயிறுமுடைய குழல்வாய் மொழித்
தாய் திருவடித்தாமரையும் குறும்பலாநாதர் மகிழ்ந் திரும
ணக்கோலமுங் கண்குளிரத் தரிசித்துத் திருவருள்பெற்றுச்
சத்தி கணபதி பாதங்களை வணங்கி விஷ்ணுமூர்த்தியையும்
ஞான விசையையும் பரவி மணக்கோலநாதரையும் வணங்கி
மேற்றிசைவாயிற் காவற்கடவுளைத் தொழுது சோமசேகர
ரைத்தாழ்ந்து சிவலிங்கமுதலிய பஞ்சதரிசனம் பெற்று அசு
த்திபமுனிவரையும் வாசுதேயையும் வாயுதேவனையும் பயிரவ
ரையும் போற்றிப் பராசத்தி பீடத்தைத்தொழுது தானுமா
லயத்தொட்டிலை யிறைஞ்சித் துசத்தம்பத்தின் பக்கத்தே
தாழ்ந்து விநாயகக்கடவுளையேத்தித் துவாரபாலகரைத் தரிசி
த்து நந்திதேவரையுஞ் சூரியனையும் வாழ்த்தித் தெக்ஷிணமு
ர்த்தியை வணங்கிக் காளிமுதலிய சத்தமாதரையும் பணிந்து
அவ்விடத்தும் யானைமுக விநாயகரைத்தொழுது சோமாஸ்
கந்தரைத் தரிசித்து இலக்குமி சரசுவதி குமாரக்கடவுள் சூ
ரியன் சந்திரன் விநாயகரிவர்களை வணங்கி யுள்ளே புகுந்து
நடேசரைப்பணிந்து குறுமுணிக்காகத் திருமேனிக்குழந்த
குழகராகிய மூலலிங்க மூர்த்தியைத் தரிசித்துப் பேரானந்த
வெள்ளத்திலே திளைத்து ஆனந்தக்கண்ணிர் பொழிய மொழி
குழற மனங்கரையழிய வாய் தழுதழுப்ப இத்தழதுடிப்பத்
தோத்திரஞ்செய்யத் தொடங்கினர்.

கங்கைச்சடையாய்! கௌரிபாகா! பிரம விஷ்ணுவே! பஞ்சாயுதங்களைமாற்றி மான்மழுத்தாங்கிய கையைபுடையாய் திருக்குற்றாலச்சிவபெருமானே! யுகந்தோறும் பிரமவிஷ்ணுக்கள் பூசையுசுந்தவனே! திரிநேத்திரங்களின் சோமசூரியாக் கனிபுடையாய்! இகபரத்தி லின்பந்தரு நன்னகரத்தையுடையாய்! வினையை நீக்குஞ் சண்பகாடவியாய்! தக்கன் யாதத் தைக்கெடுத்த மூர்த்தியே! நதிவிழ் வேடனுக்குக்கதியளித்த கடவுளே! படிந்தோர் பாவங்களைக் கழுவிராகப்போக்கும்வட வருவித்துறையாய்! சிவமதுகங்கைதங்கிய சித்திராநதியுடையாய்! ஆத்திரேயன் பிறவிப்பிணியை மந்தமாருதத்தாலே தவிர்த்தவனே! வடவருவியிலே மூழ்கிய சுருற்சன்பிதாவாகிய கவுற்சனுக்கு நரகத்தையொழித்தவனே! கண்டகசேதன் பாவத்தை மூன்றுதினத்தின் முடித்த முதல்வனே! யகத்தியமுனிவர்க்காகக் குறுகிய பெரியவனே! புட்பகந்தன் நுன்பந்துடைத்தவனே! யானையெறிந்தபூவு நீருமாகிய பூசையுசுந்தவனே! தருமசாமி பெரும்பழியைத் தகர்த்தவனே! வேதமாகிய குறும்பலாவுடையவனே! திரிகூடமலையை வலம்வந்த யானையின் பாவத்தையொழித்தவனே! சங்கவிதியாய்! வேடனு நரியும் வலஞ்சூழக்கண்டு நல்லபதவி யளித்தவனே! பரிவட்டந்திருடிய பார்ப்பான் சிவத்துரோகந் தீர்த்தவனே! தேவர்கள் சிவத்துரோகந் தீர்த்தவனே! அருச்சுனன் தவறவிட்ட சம்புடத்தைக் காட்டியவனே! பஞ்சக்குரோசத்தி லிறந்த

வர்க்கு மந்திரோபதேசஞ் செய்யுங் குருமூர்த்தியே சத்திபி
டத்தின்மேவிய தாரகப்பிரமமே! மோக்ஷந் தருதற்காகக்
தோன்றிய முழுமுதற்கடவுளே! சித்திரசபையிலே நடனஞ்
செய்யுந் தெய்வநாயகனே! போற்றி போற்றி போற்றியென்
று நைமிசாரணிய முனிவரெல்லாரு மிருதயதாமரை மலரக்
குகருவித்திறைஞ்சினராய்த் திருவருள்பெற்று அடியார் கு
ழாங்களை வணங்கித் தண்டிசநாயனா வணங்குவந்து நந்தி
தேவர் பாதங்களைப்பணிந்து சங்கக்கோயிலே வலங்கொண்டு
வந்து சித்திரசபையைத் தரிசித்துத் துதித்து பிரமபதம்
சுவர்க்கபதம் விண்டுபதங்களிற் பெரிதாகிய பரமபதத்திலே
ருப்பவரைப்போலச் செண்பகவனத்தில் வந்திருந்தனர். அத
ன்மேல் சூதமுனிவ ரருளிச்செய்த புராணங்களுக்குள்ளோ
திருக்குற்றாலத்தலபுராண நூறுமடங்கதிகமெனத் தெளிந்து
அதிசயித்துத் திருக்குற்றாலத்தலத்திலே பலநாளிருந்து பழ
வினைகளைத் தொலைத்துத் திரிகூடநாதர் திருவருள்பெற்றுச்
சிவவேதியரிடம் விடைபெற்று நைமிசாரணியத்தில் வந்திரு
ந்தனர். சிவபிரான் நிருவேண்ணீறும் பஞ்சாக்கரமும் வள
ர்க. சாதிரெறி வேதரெறி சைவரெறியுந் தழைத்தோங்குக.
மாதர்கள் சுற்புரெறி வளர்க. பெரிய பூமண்டலத்தில் மன
வேந்தர் நீதிரெறி நீழிவாழ்க.

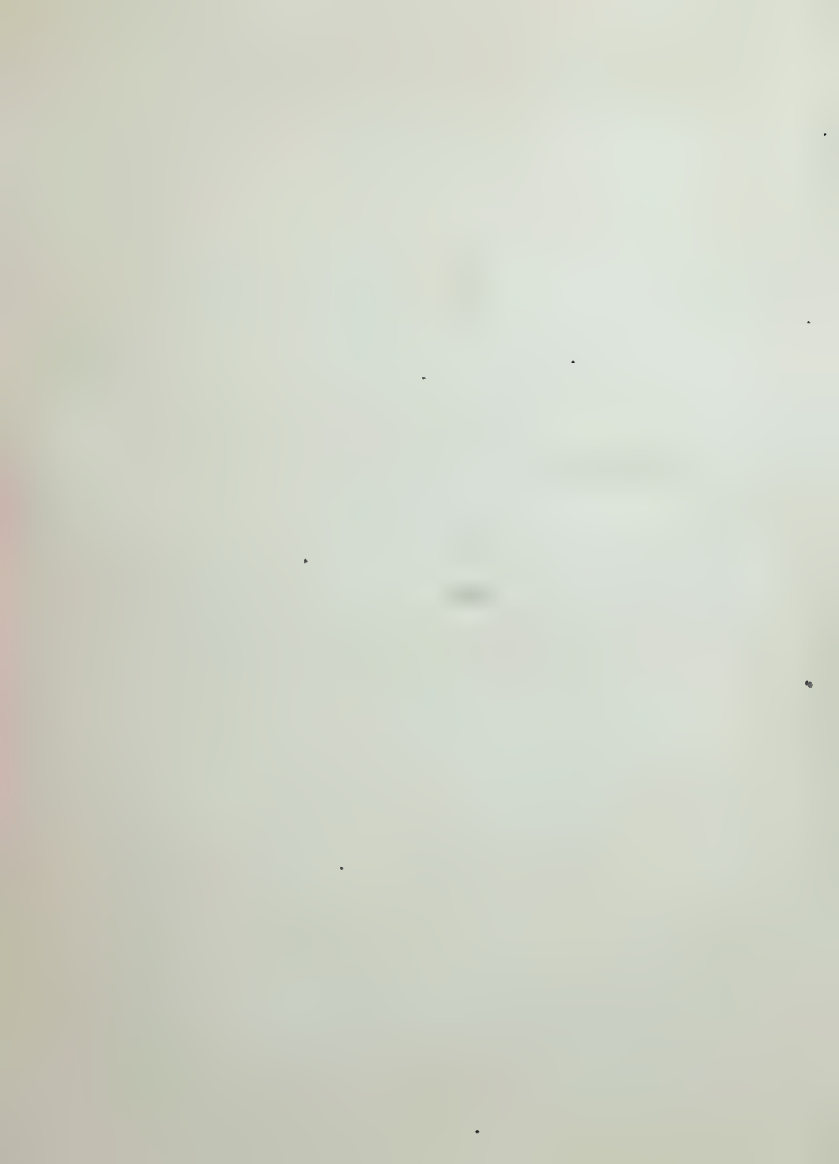
பதினாலாவது நூற்பயனுரைத்த சருக்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது சிவரகசியகாண்டம்முற்றிற்று.

திருக்குற்றாலத்தலபுராண வசனம் முற்றுப்பெற்றது.

இங்ஙனம்

மு. ரா. அருணாசலக்கவிராயர்

சு சீ ப த் தி ர ம் .

சுருக்க அகராதி.

பக்கம்.

உமைதிருவாவதாரச்சுருக்கம்	...	158
கண்டகசேதனச்சுருக்கம்	...	271
கவுற்சனச்சுருக்கம்	...	279
குறுமுனிவழிபடுசுருக்கம்	...	252
குறும்பலாச்சுருக்கம்	...	48
சிவபூசைவிதியுரைத்தசுருக்கம்	...	227
சிவமதுகங்கைச்சுருக்கம்	...	31
தக்கன்வேள்விச்சுருக்கம்	...	76
தக்கன்வேள்வியழிந்தசுருக்கம்	...	102
தருமசாமிச்சுருக்கம்	...	302
திரிகூடமலைச்சுருக்கம்	...	3
திரக்குற்றாலத்தலமகிமைச்சுருக்கம்	...	11
திருநட்சுருக்கம்	...	264
திருமணச்சுருக்கம்	...	168
திருமால்சிவபிரானானசுருக்கம்	...	196
தேவர்கள்சிவத்துரோகந்தீரந்தசுருக்கம்	...	130
தேவர்கள்சிவத்துரோகமடைந்தசுருக்கம்	...	118
நதிவீழ்வேடன்கதிபெறுசுருக்கம்	...	242
நூற்பயனுரைத்தசுருக்கம்	...	329
பராசத்திபீடச்சுருக்கம்	...	43
புட்பகந்தச்சுருக்கம்	...	293
புராணவரலாற்றுச்சுருக்கம்	...	1
மந்தமாருதச்சுருக்கம்	...	52
மூர்த்திவிசேடச்சுருக்கம்	...	35
யானைபூசித்தசுருக்கம்	...	149
வடவருவிச்சுருக்கம்	...	21
வாசுகிதவம்புரிந்தசுருக்கம்	...	257
வானவர்வழிபடுசுருக்கம்	...	248
வேடனவலம்வந்தசுருக்கம்	...	140

61
62
63
64
65

66
67
68
69
70

பகுதி	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
10	4	கையை	கையை
„	17	காலும்	காலும்
18	18	ததருளும்	த்தருளும்
19	16	வேடிச்சி	வேடச்சி
20	11	கும்பிட்டு	கும்பிட்டுக்
27	7	விஷ்	விஷ்
30	14	யென்னெ	என்னெ
„	19	வாசுசி	வாசுகி
82	3	பகிர	பகீர
„	18	பணிப்போ	பணிபோ
48	2	சாபரு	சாரூப
„	5	பிரான்	பிரான
54	8	ஒலிட்	ஒலிட்
57	13	யாசுர	யசுர
63	13	பாற்ககண்	பாற்கண்
„	20	ண்ணென்	ண்ணென்
82	7	ளவவு	வளவு
91	11	கைச்சடை	கைசடை
103	14	தெறிந்த	தெறிந்த
112	18	விடுதத	விடுத்த
113	3	மத்தே	மத்தே
122	8	பிரமாண	பிராமண
132	11	தரை	தாரை
141	2	ட்டாங்க	டாங்க
„	„	ஸ்கார	ஸ்கார
142	16	டுக்கோ	டுக்கோ
145	22	யானை	மேகம்

பக்கம்.	வ.	பிழை.	பிழை.
147	11	பார்த்த	பார்த்த
148	3	கொள்ளும	கொள்ளும
152	16	ரகனற	ரகனற
155	13	மருச்சு	மருச்சு
164	17	வசானை	வசானை
172	10	புனசிரி	புனசிரி
185	6	யொலி	யொலி
"	27	கலவி	கலவி
189	14	கருப்புர	கருப்புர
"	21	வண்முகி	வண்முகி
209	17	ழைத்தது	ழைத்தது
223	19	பஞ்சு	பஞ்சு
224	8	பலனைக்	பலனைக்
230	16	வெடித்து	வெடித்து
236	14	கழித்துவி	கழித்துவி
240	7	நீக்கத்	நீக்கத்
"	22	வியரு	வியரு
268	9	பழைய	பழைய
239	17	ற்றுக்க	ற்றுக்க
295	11	வெணக்குந்	வெணக்குந்
306		காத்த	காத்த
307	6	பொரு	பொரு
313	14	தானோ	தானோ
326	13	சைவதி	சைவதி
335	2	யேதங்காந்	யேதங்காந்